

Giới thiệu Cổ Cháp Ngọt

Convert: Tàng thư viện.

Editor: Trà Đá.

Thể loại: 3S, song xử, hào môn thế gia, sáng văn, nhẹ nhàng, 1v1

Số chương: 84 chương + 29 NT

Mọi người trong thành phố phía Bắc đều biết được người con trai thứ ba nhà họ Hoắc nổi tiếng là một người đàn ông ưu tú, nhã nhặn, nổi bật hơn người, rỗng giữa vạn người.

Tuy nhiên chỉ có một mình Nam Từ biết, ẩn dưới vẻ bề ngoài nhã nhặn kia là một con người đáng sợ như thế nào.

~

Anh vuốt cằm cô, cười như không cười, hỏi: “Sợ tôi sao?”

Cô kiên trì, sợ hãi gật đầu.

Anh mỉm cười cúi người, môi mỏng kề sát bên tai cô, giống như người yêu thân mật nói nhỏ.

“Sợ cũng phải chịu đựng.”

Về sau, người ta gây chuyện với cô, đối phương đổ rượu lên người cô.

Sau khi anh biết chuyện, anh thay cô trả thù đối phương gấp mười lần.

Cuối cùng, anh vừa lau tay vừa nói: “Lá gan nào của mày dám đụng đến người của tao?”

~

“Sau này không cần phải nhịn nhục với những người khác.”

“Kể cả anh?”

“...Trừ anh.”

Chỉ có mình anh mới có thể bắt nạt, ức hiếp cô.

Sau đó, cô lại bị anh ép trong phòng ngủ, bị bắt nạt cả ngàn vạn lần.

~

Lão sói cổ chấp xấu bụng, lòng tham chiếm hữu muốn cung chiều nữ chính cực cao x Thỏ con với sức chiến đấu từ từ lớn mạnh nhưng vẫn không đánh lại nam chính.

~

Ngọt! Sủng! Nhảy hố thoải mái!

Nữ chính giai đoạn đầu hơi yếu, nhưng càng về sau càng trưởng thành bật ngược lại cặn bã.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Editor: Trà Đá.

Tuần thứ hai Ngô Từ đến nhà họ Nam, cô bắt đầu lên kế hoạch bỏ trốn.

Mặc dù bây giờ cô đã đổi tên thành Nam Từ. Nhưng một tuần trước, cô đã chuyển tên vào hộ khẩu nhà họ Nam, trong vòng một đêm, cô gái nhỏ xuất thân từ nông thôn trong vùng núi đã lặn mình trở thành nhị tiểu thư nhà họ Nam ở thành phố Bắc.

Kỳ thật cho đến hôm qua thôi, đầu óc cô vẫn có chút không rõ ràng.

Không rõ tại sao người nhà họ Nam lại đến nhận mình, vì sao những ngày này lại đối tốt với cô như vậy.

Đương nhiên, cái “Tốt” này chỉ là vật chất, mua bao nhiêu là quần áo, đồ trang sức cho cô, ngay cả đồ ngủ cũng là những bộ đắt tiền, những mẫu mới nhất...

Tóm lại, nếu như người mẹ trên danh nghĩa của cô không trùng mắt với cô, sắc mặt không khó chịu với cô, thì cô đã thật sự tin mình là công chúa nhỏ trong nhà này.

Nhưng hôm qua đã phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Hôm qua, sau khi đi dạo phố về, cô mệt mỏi ngã vật ra giường ngủ, sau khi tỉnh lại thì trong nhà cũng đã sáng đèn, cô mơ màng xuống lầu uống nước, vô tình nghe thấy hai người lớn trong nhà cãi nhau.

“Thái độ của tôi như vậy là rất tốt rồi, chẳng lẽ ông còn muốn tôi phải tươi cười với nó nữa sao? Huống hồ thân phận của nó có gì vẻ vang, vừa mới về nhà họ Nam được bao lâu mà đã nghĩ mình là nhị tiểu thư nhà họ Nam!”

“Người cũng đã về đây rồi, sao bà không ráng nhìn một chút, dù sao con bé cũng đã trở thành nhị tiểu thư nhà họ Nam! Với lại, so với Châu Châu thì nhà họ Nam vẫn có thể chu cấp đầy đủ cho con bé mà, nên bà có thể đừng làm khó dễ con bé nữa được không?”

“So với Châu Châu?! Nam Chính Quốc, ông nói chuyện có lương tâm một chút, Châu Châu có thân phận gì, còn thân phận nó là gì! Không phải mẹ đẻ của nó năm đó gian díu với ông sao! Bây giờ nó vào được nhà họ Nam thì sao? Đừng tưởng rằng nó có một nửa dòng máu của nhà ông thì có thể làm công chúa!”

“Bà nói nhỏ một chút! Lỡ như con bé nghe thấy thì làm sao? Đừng quên mục đích ban đầu đưa con bé về đây là gì! Cơ bản con bé chỉ là người hi sinh thay Châu Châu, ở trong nhà này cũng không quá mấy tháng đâu, tôi bảo bà đối xử với con bé tốt tốt một chút thì có làm sao?”

“Ông nói hay quá nhỉ! Nếu là như vậy thì đáng ra nó còn phải cảm ơn Châu Châu kia kia, nếu như không phải thay thế Châu Châu gả vào nhà họ Hoắc, thì bây giờ chắc chắn nó còn đang ở trong cái vùng núi hẻo lánh không ai dòm tới kia, làm gì có cơ hội đến thành phố lớn như vậy, mỗi ngày còn được ăn sung mặc sướng! Mấy tháng sau lại trở thành thiếu phu nhân nhà họ Hoắc!”

“Nhà họ Hoắc tốt như vậy thì sao bà không gả Châu Châu đi?! Con bệnh nhà họ Hoắc như thế nào chẳng lẽ bà còn không rõ hơn tôi!”

Tiếng mắng chửi mẹ Nam càng lúc càng lớn, nói câu nào càng chói tai câu đó, hoàn toàn mất đi dáng vẻ cao quý hàng ngày của một phu nhân.

Nam Từ lặng lẽ quay về phòng ngủ, nghĩ thầm, may mắn cô còn biết chút sự tình, vẫn không ngu ngốc đến mức cảm thấy mẹ Nam mới là mẹ ruột của mình, bằng không thì khi nghe được những lời mắng nhiếc của mẹ Nam, thì nhất định khó chịu không thôi.

Cô lớn lên nhờ bàn tay chăm sóc của bà ngoại, khi còn nhỏ cô bị ức hiếp thì sẽ chạy về hỏi bà ngoại ba mẹ mình ở đâu? Vì sao những đứa trẻ khác khóc thì có ba mẹ dỗ dành, mua kẹo ngọt, còn cô chỉ có mình bà ngoại?

Khi đó bà ngoại thường xuyên muốn nói lại thôi, chỉ nhìn xem cô với ánh mắt rất đau thương.

Bà ngoại vuốt tóc cô, cười hiền lành rồi nói: “Từ Từ đừng sợ, con có bà ngoại, bà ngoại sẽ che chở cho con, sẽ mua kẹo ngọt cho con.”

Có thể sau này, cả thế giới chỉ có một mình bà ngoại đối tốt với cô cũng bỏ cô mà đi.

Thật ra cô cũng không mơ mộng gì về cuộc sống giàu sang, nếu như không phải lúc ba Nam đến tìm cô, đưa cho cô coi giấy xét nghiệm DNA, lại còn hứa hẹn cho cô một tổ ấm, thì cô đã không về đây với bọn họ.

Cô cũng từng mơ ước mình có ba có mẹ, nhưng sau khi vào nhà họ Nam thì cái ước mơ này càng ngày càng nhỏ dần.

Cho đến khi nghe được đoạn đối thoại đó, thì những gì còn sót lại trong ước mơ của cô cũng vỡ vụn.

Nhưng điều cô không ngờ tới chính là nhà họ Nam đưa cô về để lấy chồng thay Nam Châu.

Nam Châu là chị gái cùng ba khác mẹ với cô, những ngày qua hai người chỉ gặp nhau vài lần, Nam Châu là một tiểu thư nhà giàu lạnh lùng, cô ta chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua cô, không chào mừng cũng không chống đối, chỉ đối xử với cô như người qua đường.

Cô không biết Nam Châu vì sao lại không muốn gả vào nhà họ Hoắc, cũng không hiểu rõ “Con bệnh nhà họ Hoắc” là như thế nào, dù sao những chuyện này cũng không liên quan đến cô.

Bởi vì cô sẽ trốn khỏi đây.

Cô đến đây hi vọng được ba mẹ yêu mến, nhưng nếu cô chỉ là một thứ đồ chỉ để người ta lợi dụng, thì không bằng cô trốn đi.

Ở thành phố cái gì cũng tốt, nhưng nếu như không thuộc về cô, thì cô cũng không thể cưỡng cầu.

~

Nam Từ trốn ra khỏi biệt thự coi như thuận lợi, dù sao không ai biết cô đã nghe được đoạn hội thoại kia, cũng không ai nghĩ rằng một cô gái nhỏ sống ở vùng núi nghèo đói, sẽ bỏ cuộc sống giàu sang ở thành phố dễ dàng như vậy.

Cô thừa dịp trời tối để trốn ra ngoài, lúc này tất cả mọi người trong nhà họ Nam đã ngủ, người giúp việc cũng đã quay về phòng của mình, cô mang theo hành lý cùng số tiền hơn một trăm đồng mà cô dành dụm được, im ắng đi ra khỏi cổng lớn.

Trong quá trình chạy trốn, cô không một lần quay đầu lại nhìn, đáy lòng cũng không suy nghĩ gì hết, trong đầu chỉ còn lại niềm hưng phấn và vui sướng, ước mơ quay về chốn vùng núi sống yên bình.

Nhưng cô không ngờ rằng cái kế hoạch trốn thoát vừa mới bắt đầu thì đã bắt đầu sụp đổ.

Biệt thự nhà họ Nam nằm ở ngoại ô thành phố, bởi vì không khí ở đây tốt, cho nên có rất nhiều doanh nhân và gia tộc giàu có chuyển đến ở.

Ban ngày còn dễ nói, đi dọc theo biển báo rẽ trái rẽ phải xuống núi là được.

Nhưng một khi trời tối...

Nam Từ đi vòng qua khỏi một rừng cây, sau đó lại dừng bước, cẩn thận nhìn đồng hồ tây.

Lúc này cô đã mệt mỏi, thở hồng hộc, nhưng vẫn chưa tìm được đường xuống núi.

Bốn phía không có một bóng người, ánh đèn trong đường núi nhấp nháy, cô ngồi dưới ánh đèn đường, sau lưng nghe tiếng gió rừng thổi xào xạc quái dị, không khỏi rụt rụt cơ thể.

Cái hưng phấn vui sướng ban đầu, bây giờ đã thay bằng nỗi bất an và sợ hãi.

Đúng lúc này, có một chiếc xe lái về phía này, ánh đèn xe chói mắt chiếu vào mắt cô, lúc này cô quyết định...

Đón xe.

Tài xế nhìn thấy phía đằng xa có một cô gái, nhất thời giật mình.

Mặc dù mấy năm nay có rất nhiều tiểu thư nhà giàu theo đuổi ông chủ của mình, nhưng chưa bao giờ có chuyện đứng giữa núi bắt xe, đây là chuyện lần đầu tiên anh ta thấy.

Anh ta thả lỏng chân ga, lái chậm lại một chút.

“Ông chủ, phía trước có người muốn đón xe.” Tài xế dừng lại một chút, sau đó bổ sung, “Là một vị tiểu thư.”

Ở ghế sau, người đàn ông lặng lẽ ngồi nơi đó, bộ dáng lười biếng dựa ra ghế, trên thân mặc một cái áo sơ mi sạch sẽ thẳng thớm, một vết nhăn cũng không có.

Anh hơi cúi đầu, đường cong gò má rõ ràng, sống mũi cao thẳng làm cái giá đỡ cho cặp mắt kính gọng vàng.

Cả người toát ra vẻ cao quý lại quyền rũ.

Nghe thấy lái xe, anh không ngần đầu, ngón tay thon dài tiếp tục lật giờ tài liệu trên tay.

Sau đó, anh mở miệng, giọng nói như xuất phát từ nguồn nước dưới giếng sâu, trầm thấp dễ nghe.

“Thì sao?”

Đáp án này đã nói rõ, tài xế lập tức hiểu, nhưng vẫn không nhìn được nhìn ông chủ qua gương chiếu hậu một cái.

Người đàn ông này lúc nào cũng như vậy, trên mặt không có một tia biểu cảm dư thừa, khí thế cũng không tính quá lạnh lùng, nhưng nếu nhìn kỹ, khóe miệng anh còn mang theo một nụ cười như có như không.

Nhưng ai có thể biết được, tam thiếu gia nhà họ Hoắc nhìn bề ngoài lịch sự ưu nhã, lại là một động vật máu lạnh chính hiệu.

Lái xe hít một hơi, tiếp tục đạp chân ga, tay phải đổi hướng, cách xa Nam Từ.

Ban đầu Nam Từ còn cho là lái xe không nhìn thấy cô, cho nên càng không ngừng vung tay, nhưng khi nhìn thấy xe càng ngày càng gần, lại không có ý định giảm tốc, thì lúc này cô mới thật sự hoảng sợ.

Vào lúc xe cách cô chỉ có nửa mét, rốt cuộc cô chịu không nổi, chạy hai bước về phía bên phải, té nhào ở ven đường.

Khủy tay và đầu gối có vẻ như cũng bị xước, đau đớn lan khắp cơ thể, đầu muốn chảy nước mắt.

Lúc xe chạy ngang qua, cô vô tình ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm mắt với người ngồi ghế sau.

Cô không cách nào hình dung được ánh mắt kia, nhìn thì có vẻ thoải mái, hết sức tùy ý, nhưng cũng lạnh lùng khiến người khác không dám tùy tiện.

Giống như thợ săn trong rừng, nhìn thì không có chút uy hiếp, nhưng một khi đã xác định được mục tiêu, thì con mồi chỉ có thể chết.

Cô ép mình cúi đầu xuống, chịu đựng tro bụi tung bay khi chiếc xe đi qua.

Xe lái về phía trước một đoạn, thì thấy hai bên đường xuất hiện không ít người.

Bọn họ ai ai cũng cầm đèn pin và điện thoại trong tay, biểu hiện rất gấp gáp, giống như là đang tìm cái gì đó.

Tài xế nhìn nhìn, nói với người đàn ông ngồi phía sau: “Ông chủ, là mấy người giúp việc nhà họ Nam?”

Người đàn ông chỉ tùy ý nói: “Hỏi xem có chuyện gì.”

Sau khi giúp việc nhà họ Nam nhìn vào trong xe, thì mọi bất an và lo lắng đều biến mất.

Phải nói, người sống trong khu biệt thự này không giàu thì giỏi, có rất nhiều người tính tình cổ quái, bọn họ chỉ sợ lúc này bọn họ đang âm thầm kiếm người, lại đắc tội với người ta.

Nhưng người trước mắt chính là tam thiếu nhà họ Hoắc, Hoắc Lâm. Đồng thời cũng là con nuôi của người đứng đầu nhà họ Nam, ngày bình thường anh toát lên một phong thái ưu nhã, đối với người họ Nam thì càng không thể chê, đối với những người giúp việc trong nhà cũng mười phần ôn hòa cảm thông.

Cho nên người dẫn đầu tốp người khi nhìn thấy anh cũng không khỏi thả lỏng: “Hoắc tiên sinh, nhị tiểu thư nhà chúng tôi mất tích, lão gia và phu nhân gấp đến độ phải mọi người xuống núi tìm người.”

Hoắc Lâm hơi nhíu mày, ý cười bên miệng càng sâu hơn, gương mặt tuấn tú nhìn qua càng thêm ưu nhã mê người.

“Là cô gái vừa mới được đưa về nhà họ Nam?”

“Đúng đúng, chính là cô gái đó.” Nói đến đây, người giúp việc nhà họ Nam có chút bức bối, “Không biết nhị tiểu thư nghĩ cái gì nữa, lão gia và phu nhân đối xử tốt như vậy, lại còn không biết điều, dám rời nhà trốn đi, hơn nửa đêm làm phiền người khác đi tìm, liên lụy đến cả lão gia và phu nhân không ngủ được!”

Trong câu nói không có một chút tôn trọng với tiểu thư, Hoắc Lâm nhìn ra nhưng không nói gì.

“Ban này tôi có thấy một cô gái ở chỗ sườn núi, nhìn giống như bị lạc đường, mọi người qua đó tìm thử xem.”

“A, thật sao? Bọn tôi lập tức tới đó! Cảm ơn tam thiếu!”

Sau khi người nhà họ Nam đi rồi, Hoắc Lâm lại bảo tài xế tiếp tục lái xe.

Tài xế nhin một chút, nhưng vẫn không chịu nổi, hỏi: “Ông chủ, chẳng lẽ cô gái đó chính là nhị tiểu thư nhà họ Nam sắp được gả cho tiểu thiếu gia sao ạ?”

Hoắc Lâm lại lật một tờ tài liệu, tùy tiện nói: “Chắc vậy.”

“Nhưng... Nhưng cô gái đó lại muốn chạy trốn lúc nửa đêm như thế này, thì chắc chắn là không đồng ý cuộc hôn nhân này rồi! Trông cũng thật đáng thương.”

Ánh mắt Hoắc Lâm quét nhẹ qua tài liệu, sau khi nghe tài xế nói, mí mắt hơi nhấc lên một chút.

Nét mặt của anh vẫn rất lịch sự ưu nhã, nhưng dưới tấm kính lại toát ra vẻ khí thế bức người.

“Biết tôi ghét nhất loại người nào không?”

“Không... Không ạ.”

“Tôi ghét nhất loại người xen vào chuyện của người khác.” Khóe miệng Hoắc Lâm càng lúc càng lớn, đáy mắt lạnh lùng càng ngày càng đậm: “Nếu thích

nhà họ Nam như vậy thì để tôi đưa cậu qua bên kia làm?”

Tài xế trong nháy mắt ngậm chặt miệng.

Hoắc Lâm lại gục đầu xuống một lần nữa, trong đầu không tự chủ nhớ lại cảnh ban nãy.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn yếu đuối, hai mắt ngập nước mắt, bộ dáng đáng thương bất lực nhìn anh, phảng phất tia nhìn nhờ anh giúp đỡ.

Hoắc Lâm nhàn nhã lật tài liệu, nét cười trào phúng càng ngày càng đậm trong đáy mắt.

Có người nhờ anh giúp đỡ sao?

Thật là gây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Editor: Trà Đá.

Nhà họ Nam

Vào đêm Nam Từ bỏ trốn đã khiến tất cả người giúp việc trong nhà chạy đi tìm, lại kinh động đến cả người nhà họ Nam.

Thậm chí Nam lão gia từ cũng phải choàng áo xuống phòng khách ngồi.

Lúc Nam Từ chưa được tìm thấy, thì vợ chồng nhà họ Nam đều rất gấp gáp.

Nam lão gia từ chống cây quai trượng gỗ từ đàn, hai mắt nhắm lại, quanh thân đều toát ra khí thế cao quý bề trên, so với hai người kia, thì ông trầm ổn hơn nhiều.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nam lão gia từ hỏi, “Đang yên đang lành sao con bé lại bỏ trốn?”

Ba Nam liếc mẹ Nam một chút, rốt cuộc không nói ra, giữ lại một con đường sống: “Chắc con bé nhớ nhà, dù sao vừa mới tới nhà họ Nam, mọi thứ còn rất lạ lẫm, nên tâm tình cũng không ổn định.”

Nam lão gia từ chậm rãi mở mắt, ánh mắt không đục ngầu như những ông lão cùng tuổi, ngược lại còn sắc bén hơn cả ba Nam.

“Con bé ở đây cũng được hai tuần rồi mà tâm tình vẫn còn bất ổn? Con nghĩ ba sẽ tin sao?”

Ba Nam nghe thấy trọng nói của cha mình có chút nghiêm khắc, nên vội vàng lắc đầu: “Dạ không, chỉ là...”

Nam lão gia từ nâng cây gậy trong tay lên, chỉ về phía mẹ Nam, nói: “Đến con nói.”

Mẹ Nam ngày thường không sợ trời không sợ đất, nhưng lại rất sợ ba chồng, thấy ông chỉ về phía mình, lập tức có chút căng thẳng.

“Ba, cũng không có gì, chỉ là...”

Lúc này, lão quân gia hùng hùng hổ hổ chạy vào.

“Tìm được rồi! Tìm được nhị tiểu thư rồi!”

Lúc Nam Từ được đưa trở về trông cực kỳ chật vật, hai mắt bị cát bụi bay vào mắt đỏ lên, lúc này trông rất đáng thương.

Trên váy cũng dính đầy đất cát, khuỷu tay và đầu gối cũng bị trầy xước, lúc ra ngoài thì trông khỏe mạnh tuom tát, bây giờ lại trông tất tẩn tã.

Nhưng chương mắt nhất chính là trong tay cô còn cầm cái túi xách mang từ quê lên.

Ban đầu mẹ Nam muốn ném cái túi đi, nhưng cô một mực muốn giữ lại, giờ phút này lại thấy nên mẹ Nam cực kỳ tức giận.

“Con cầm túi xách muốn đi đâu?” Rốt cuộc mẹ Nam không thể duy trì được vẻ sang trọng thường ngày nữa, giọng điệu lúc nói có chút nặng nề.

Nam Từ cúi đầu, nhìn chăm chăm sàn nhà không nói chuyện.

Mẹ Nam nhìn thấy bộ dạng chống đối của cô, con tức giận càng tăng lên, chuẩn bị mở miệng dạy dỗ cô một trận, lại bị Nam lão gia từ chặn lại.

So với ba Nam và mẹ Nam, thì Nam Từ và Nam lão gia từ không tiếp xúc nhiều, chỉ gặp nhau mấy lần, mỗi lần gặp ông đều đóng vai một ông già ôn hòa hiền lành trong nhà.

Lúc này ông cũng giống như ngày thường, cười với Nam Từ.

“Tiểu Từ có chuyện gì sao? Đêm hôm khuya khoắt thế này lại muốn bỏ đi?”

Nam Từ nghe thấy, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn Nam lão gia từ một chút, thật lâu sau lại cúi đầu, nói: “Con không có bỏ đi, con chỉ muốn đi vớt hành lý.”

Mẹ Nam đương nhiên không tin, vừa muốn mở miệng chất vấn, thì đã bị Nam lão gia từ nói trước.

“Hành lý có làm sao đâu mà con lại vớt đi?”

Nam Từ trả lời: “Những đồ này quá rách nát, Ngô Từ có thể giữ lại, nhưng Nam Từ thì không.”

Câu trả lời này đương nhiên khiến Nam lão gia từ rất hài lòng, ánh mắt của ông dành cho Nam Từ cũng thay đổi một chút.

“Lần sau mấy chuyện này chỉ cần giao người giúp việc trong nhà làm là được rồi, con nhớ kỹ, bây giờ con đã là nhị tiểu thư nhà họ Nam rồi, muốn cái gì làm cái gì đều có thể nói thẳng, không ai trách cứ con hết.” Nói đến đây, Nam lão gia từ lại cười cười, “Còn nữa, lần sau không được ra khỏi nhà lúc nửa đêm nữa. Hôm nay biết con đi chưa được xa, cho nên mới nói người trong nhà đi tìm, mặc dù thể lực nhà họ Nam chúng ta có lẽ không bằng những gia tộc khác trong thành phố này, nhưng chỉ ít muốn tìm người thì chắc chắn tìm được.”

Đặng sau những lời nói này coi như là lời cảnh cáo.

Nam Từ chỉ cảm thấy lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, nhưng ngoài mặt chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

“Lên lầu đi ngủ.” Nam lão gia từ nói.

Nam Từ quay người lên lầu về phòng, sau khi đóng cửa phòng mới cảm thấy toàn thân mới được thả lỏng.

Cô coi như có ngốc thì cũng có thể nhìn ra được.

Nam lão gia từ nhìn qua thì giống như những người lớn tuổi bình thường, hiền lành vô hại, nhưng ông thật ra mới là người cầm lái nhà họ Nam này.

Mà mới vừa rồi, mặc dù trong câu nói không chỉ rõ nhưng cũng đã đủ cảnh cáo cô.

Đương nhiên hiện tại bọn họ cũng không biết cô đang nghĩ gì.

Nếu như bị phát hiện cô đã biết mục đích của nhà họ Nam, thì sau này cô hết đường chạy trốn.

Cô không muốn tương lai bị giam ở nhà họ Nam, càng không muốn gả cho nhà họ Hoắc.

Cho nên, bây giờ cô nhất định phải tạo một hình tượng giả trước mặt nhà họ Nam, để cho bọn họ cảm thấy cô hài lòng với cuộc sống hiện tại, không nỡ từ bỏ.

Mà bước đầu tiên là phải hủy bỏ quá khứ của mình.

~

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, mẹ Nam đã nói người giúp việc lên gõ cửa phòng Nam Từ, bảo cô rửa mặt thay đồ, nói là muốn dẫn cô ra ngoài dạo phố.

Lúc ngồi vào trong xe, Nam Từ phát hiện có cả Nam Châu.

Cô giả bộ kính cẩn, gật đầu với Nam Châu, rụt rè chào: “Chị hai.”

Nam Châu không có một chút phản ứng, chỉ mang một dáng vẻ khinh miệt cô, lườm cô một chút, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ đầu đến cuối mẹ Nam chỉ nói chuyện phiếm với Nam Châu, coi Nam Từ như người vô hình, đến cửa hàng cũng một mực theo sát Nam Châu, quần áo thì Nam Châu chọn trước, sau đó chỉ tùy tiện mua hai bộ cho Nam Từ.

Đến giữa trưa, Nam Châu và mẹ Nam vẫn chưa có ý định ngừng lại.

Hai chân Nam Từ đã mỏi rã rời, gương mặt cũng mang theo chút mệt mỏi.

Nam Châu trông thấy, lần đầu tiên mở miệng hỏi cô: “Một sao?”

Nam Từ gật gật đầu, biểu lộ có chút xấu hổ.

Chỉ thấy Nam Châu lấy ra một thẻ phòng từ trong túi xách ra, đưa cho cô.

“Đây là thẻ phòng tổng thống ở khách sạn đối diện, đó là phòng của chị, em có thể qua đó ngủ một giấc, mẹ với chị mua sắm xong sẽ qua đón em”

Nói xong, cũng không cho Nam Từ cơ hội để cự tuyệt, gọi tài xế đưa Nam Từ qua bên khách sạn.

Nam Từ không biết làm sao, ban đầu cô dự định tìm cơ hội để tách ra, nhưng Nam Châu nào có để cô làm theo ý mình.

Nam Châu đã lên tiếng, cô dám không nghe sao!

Trước kia cô còn nghĩ Nam Châu là chị ruột của mình.

Bây giờ cô đã biết thân phận của mình, Nam Châu chưa xé xác cô đã là tốt rồi, còn tự mình đưa thẻ phòng cho cô nghỉ ngơi sao?

Hoặc có thể là đầm rỗng hang hổ.

Bây giờ có muốn tránh cũng không được, tài xế đang đứng chờ cô ở đó.

Cô âm thầm hít một hơi thật sâu, đành bắt đầu đi đi theo tài xế.

Mẹ Nam nhìn bóng lưng Nam Từ rời đi, nhủ mảy.

“Châu Châu, con thật sự xem nó như em gái sao? Còn đưa phòng của mình cho nó nghỉ ngơi, con điên hả.”

Nam Châu cười một tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve bộ móng mới làm hôm qua, nói: “Mẹ, mẹ lại không hiểu con rồi, con biết nó có thân phận như thế nào, năm đó mẹ nó khiến mẹ khóc đến mức nào, mẹ nghĩ con thật sự đối xử tốt với nó sao?”

“Vậy con...”

“Con làm gì có phòng riêng ở khách sạn đó, cái thẻ phòng đó là con nhờ người lấy, người đó biết phòng nào của con trai nhà họ Hoắc... Không chỉ như vậy, còn nói nhân viên quét dọn vào phòng dọn dẹp còn thấy máu và răng trên mặt đất. Mẹ nghĩ xem, trừ Hoắc Ngọc Trạch ra, thì làm gì có thiếu gia nhà họ Hoắc nào độc ác đến như vậy?”

Cái tên Hoắc Ngọc Trạch trong miệng Nam Châu chính là chồng sắp cưới trước của cô, bây giờ là chồng sắp cưới của Nam Từ, cháu trai duy nhất nhà họ Hoắc.

Có rất nhiều lời đồn đại xung quanh người này.

Có người nói hắn bệnh tật từ nhỏ, ở trong nhà lâu ngày buồn bực, sắc mặt tái nhợt giống như quỷ.

Có người nói hắn đã lâu không tiếp xúc với người ngoài, cho nên đã sớm có tính cách bạo lực, hàng ngày thích xem người khác bị ngược đãi.

Có người nói hắn nhìn thấy máu sẽ rất hưng phấn, thậm chí còn có thể liếm máu...

Mặc dù những cái này chỉ là lời đồn đại, phần lớn Nam Châu cũng không quá tin.

Nhưng cô ta vẫn tin tưởng một chuyện.

Hoắc Ngọc Trạch chắc chắn không phải người lương thiện, tính tình của hắn chắc chắn cũng không ôn hòa.

Về phần có phải có tính bạo lực, hưng phấn khi thấy người khác bị ngược đãi không...

Nên để Nam Từ xác nhận một chút.

Nghĩ đến đây, Nam Châu có chút thích thú nhìn bóng lưng đang rời đi của Nam Từ, giống như là nghiền ngẫm, cũng giống như là cười trên nỗi đau của người khác.

~

Tài xế giống như đã được Nam Châu dặn dò, cho nên anh ta trực tiếp dẫn Nam Từ đến tầng cao nhất, nhưng lại không đi theo, mà đứng ở đầu hành lang.

“Nhị tiểu thư, cô đi nghỉ trước đi, sau khi tỉnh dậy thì tôi đưa đến chỗ phu nhân và đại tiểu thư.”

Nam Từ không có cách nào cự tuyệt, chỉ có thể cầm thẻ phòng, trong lòng tiếp tục suy nghĩ tới đâu hay tới đó.

“Xoạch.”

Cửa phòng tổng thống mở ra, Nam Từ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Dưới chân là thảm lông dê xõa tung mềm mại, mỗi bước chân đạp lên cảm giác rất thích.

Trong phòng trang trí cũng cực kỳ đặc biệt, không xa hoa như tường tượng, mà lại giống như được sắp xếp theo sở thích của chủ phòng, màu sắc trầm tối đan xen, thoát nhìn trông rất đơn giản, nhưng khắp nơi lại lộ ra vẻ không tầm thường.

Nam Từ càng đi vào trong càng thấy thấp thòm, muốn quay người chạy ra, nhưng lại biết có người canh ở bên ngoài, cô nhất định chạy không thoát.

Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể can đảm đi tiếp vào bên trong.

Lúc này, bên trong truyền ra một tiếng rên rỉ yếu ớt, cô lần bước theo âm thanh, cuối cùng đứng trước cửa phòng mở một nửa.

Phía bên trong cánh cửa, có hai người đàn ông đưa lưng về phía cô, một người ngồi trên ghế, còn một người đứng bên cạnh.

Trước mặt hai người là một người đàn ông trung niên bị đánh ngã, mặt mũi bầm dập, khóe miệng chảy máu.

Người đàn ông trung niên không ngừng cầu xin tha thứ, nói: “Ông chủ, tôi sai rồi, bỏ qua cho tôi lần này. ... Lần sau nhất định sẽ không...”

Cũng không biết người đàn ông ngồi trên ghế nghĩ gì, chỉ thấy anh nhẹ nhàng cúi người tới trước, tiến lại gần người đàn ông trung niên.

“Ông là người phản bội tôi, còn dám xin tôi tha thứ, lá gan cũng lớn đó.”

Nói xong, nhẹ nhàng nâng giày đặt trên bàn tay người đàn ông trung niên, một lát sau, một âm thanh nứt xương truyền ra, kèm theo tiếng hét đau đớn.

Người đàn ông chậm rãi đứng dậy, nhận lấy khăn tay từ trợ lý đứng gần đó, chậm rãi lau tay, sau đó ném khăn tay xuống đất.

Anh đứng trên cao nhìn xuống đối phương, giống như nhìn một con kiến sắp chết.

“Về nói với ông chủ của ông biết, nếu như còn muốn tiếp tục sống những ngày yên bình trong nhà họ Hoắc, thì bớt kiêu ngạo với tôi đi.”

Nam Từ cảm giác được nguy hiểm, vô thức lùi về sau hai bước, định bỏ chạy, nhưng lúc này, người đàn ông kia đã xoay người về phía cô.

Bốn mắt nhìn nhau, một cảm giác lạnh lẽo truyền từ bàn chân đến thẳng đỉnh đầu Nam Từ.

Người này...

Chính là người đàn ông ngồi ở ghế sau trong chiếc xe đêm hôm qua!!!

Chân cô thay đại não quyết định, nhanh chóng chạy ra cửa, vừa chạy vừa tê cả da đầu, lỗ chân lông toàn thân cũng giống như nở ra hết mức.

Trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ...

Phải chạy thoát bằng mọi giá!

Cô chạy một mạch tới cửa, mắt nhìn thấy tay đã cầm được tay nắm cửa, cánh cửa phòng cũng nặng nề được cô kéo ra một khe hở.

Mà đúng lúc này, một bàn tay yên lặng vươn tới trước, ấn ở trên cánh cửa.

Người đứng đằng sau có vẻ như chỉ cần dùng sức một chút, đã có thể đóng được cánh cửa Nam Từ đang mở ra.

Cô chỉ cảm thấy sau lưng có một cỗ thân nhiệt đang bám lấy mình, mang theo mùi đàn hương nhàn nhạt.

Bàn tay vừa mới chặn cánh cửa của anh hạ xuống, chuẩn xác bóp lấy cằm Nam Từ.

Anh dùng sức một chút, đã có thể xoay được gương mặt nhỏ nhắn của Nam Từ lại.

Hoắc Lâm từ trên cao liếc nhìn cô, dưới đôi kính gọng vàng chính là đôi mắt khẽ cười khiến người khác sợ hãi.

“Lại là cô.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấn Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3

Editor: Trà Đá.

“Lại là cô.”

Lại là...??

Nói như vậy, người đàn ông này cũng nhớ rõ hai người đã gặp nhau đêm hôm qua?

Nam Từ không tự chủ được lui về phía sau một chút, cô cảm thấy được người đàn ông này nhớ rõ thì chẳng có chuyện gì tốt lành.

Mặc dù cho đến bây giờ, thì đây là lần thứ hai cô gặp anh, nhưng cả hai lần gặp đều khiến cô chấn động.

Tối hôm qua thiếu một chút nữa là cô bị xe anh đụng chết rồi, mặc dù cô chạy ra ngoài chặn xe là không đúng, nhưng nhìn tài xế không có chút ý tứ giảm tốc độ, chắc chắn cũng là mệnh lệnh của người đàn ông này!

Tại sao người đàn ông này có thể đánh người ta bị thương, mà nét mặt vẫn lạnh lùng như không có gì!

Hoắc Lâm nhìn thấy cô đang sợ hãi, đuôi lông mày nhích lên một chút, nở nụ cười đẹp đến mức mê người.

“Tránh cái gì? Lúc trộm thẻ phòng của tôi không nghĩ tới sẽ bị phát hiện sao?”

Nam Từ nuốt nước miếng, giương mắt, cả gan đối mặt với anh.

“Không phải, có lẽ người nhà tôi cầm nhầm thẻ phòng, tôi thật sự...”

Hoắc Lâm không cho cô nói hết câu, lại hỏi: “Nhà họ Nam biết cô tới đây sao?”

Nam Từ cũng không ngu ngốc đến mức này, mặc dù cô biết lúc này lời Nam Châu ra là chính xác nhất, dù sao cũng là cô ta làm chuyện xấu.

Nhưng cô cũng hiểu rõ, một khi sự tình hôm nay bị lộ ra, thì người đàn ông trước mắt nhất định sẽ đến nhà họ Nam làm lớn chuyện.

Đến lúc đó cho dù là Nam Châu sai, thì người nhà họ Nam nhất định sẽ không trách cứ vị đại tiểu thư kia.

Mà có lẽ người gặp xui xẻo sẽ là cô.

Cho nên Nam Từ đảo mắt, trả lời: “Không phải, là tôi đi nhầm phòng.”

Hoắc Lâm nhìn chằm chằm cái thẻ phòng trong tay cô, mỉm cười gian xảo.

“Vậy thì hay quá, cô đi nhầm phòng mà sao thẻ phòng này lại mở được phòng của tôi.”

Đang trong lúc anh nói, thì bàn tay bắt đầu hành động.

Ngón tay thon dài đi thẳng một đường xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại ở giữa cổ cô.

Cái cổ trắng nõn tinh tế, giống như một viên ngọc, tỏa ra ánh sáng óng ánh khi được đèn áp tường chiếu vào.

Anh nhấn nhẹ xuống, cảm thấy động mạch cổ của cô đang đập theo quy luật.

Cảm giác kia quá mức tuyệt vời, khiến anh không ngừng được nhấn mạnh hơn.

So với anh thì Nam Từ ở bên này thâm hơn nhiều.

Cô chỉ cảm thấy người đàn ông trước mắt này quá đáng sợ, rõ ràng đang cười, động tác cũng không phải rất quá đáng, nhưng lại khiến cô run rẩy.

Cô thấy anh nhẹ nhàng cúi người, gương mặt tuấn tú kề sát mặt cô.

Môi mỏng khẽ mở, còn mang theo hương vị bạc hà mát lạnh quanh quẩn nơi chóp mũi cô.

“Biết ở chỗ tôi mà nói láo thì sẽ có hậu quả như thế nào chứ?”

Nam Từ cảm thấy thân thể cứng đờ, không nhúc nhích nhìn anh chăm chăm.

Mắt thấy gương mặt anh càng lúc càng đến gần, cô bị dọa sợ đến mức nhắm chặt hai mắt lại.

Hoắc Lâm nhìn thấy phản ứng của cô, trong lòng cảm thấy vui vẻ, nụ cười bên môi cũng tăng lên mấy phần.

“Trêu cô thôi, đừng sợ.”

Anh đứng thẳng người, đưa tay vén vén mái tóc bị thấm mồ hôi lạnh ra sau tai cô, biểu hiện biến đổi, nghiêm nhiên trở lại vẻ ôn hòa lịch sự của tam thiếu nhà họ Hoắc.

“Con cháu nhà họ Nam ở chỗ này nếu làm sai đều có thể được tha thứ. A...” Hoắc Lâm dừng lại một chút, mỉm cười nhìn cô, “Cô còn chưa biết tôi là ai đúng không? Nếu nói về thân phận thì cô phải gọi tôi là chú.”

Nam Từ vừa mới bị dọa sợ, lúc này nhìn anh, phản ứng có chút chậm.

Một lúc lâu sau, cô mới đáp lại: “Chú?”

Trợ lý lễ phép tiến lên, thay Hoắc Lâm giải thích: “Nam nhị tiểu thư, khi còn bé Hoắc tiên sinh được ông nội tiểu thư nhận làm con nuôi, nên những năm qua hai nhà Hoắc Nam rất thân thiết, cho nên tiểu thư cũng nên gọi Hoắc tiên sinh hoặc chú.”

Nam Từ không còn cách nào khác, dưới tình huống này cô chỉ có thể bị động tiếp nhận, cho nên sợ hãi kêu một tiếng: “Chú.”

Hoắc Lâm đưa tay xoa đầu cô, mặc dù không nói gì, nhưng cô luôn cảm thấy đấm mắt anh biểu lộ như khen cô....

Rất ngoan.

Mặc dù với bộ dáng hiện tại của anh, Nam Từ còn cho là ảo giác. Nhưng cô cũng không ngốc, không thể tin người người lịch sự ưu nhã này lại là người đàn ông chân chính được.

Nhưng cô cũng không quan tâm đến việc này nhiều lắm, cô cảm thấy anh đã tha cho cô một lần, thì cứ như vậy xin phép ra về.

Thế là cô cười ngọt ngào, giống như một đứa cháu với trưởng bối, nói với anh: “Vậy Hoắc tiên sinh, tôi xin phép đi trước?”

Cô quay người muốn rời đi, nhưng đối phương nào cho cô có cơ hội, kéo lấy cổ áo cô.

“Không vội.”

“...”

“Cũng đã trưa rồi, ở lại ăn bữa cơm rồi đi.”

“...???”

Hoắc Lâm nói xong cũng quay đầu đi về phía phòng ăn, anh đi được hai bước phát hiện ra cô chưa động dậy, quay người lại.

“Sao?”

Vào lúc anh nhìn sang, mặt kính khúc xạ ra một tia ánh sáng lạnh, phối hợp với điệu cười bên khóe môi anh, khiến Nam Từ không khỏi lạnh sống lưng.

Cô nắm chặt lòng bàn tay đầy mồ hôi, ép buộc mình mỉm cười đi theo.

Trên bàn ăn bày đầy đồ ăn tinh tế, giống như đã được chuẩn bị tốt. Anh lấy một chai rượu vang trong tủ lạnh ra, nhìn qua trông cũng rất đắt tiền.

Hoắc Lâm cầm chai rượu, muốn rót rượu cho cô, khi đi được nửa đường thì ngừng lại.

“Đủ tuổi chứ?”

Nam Từ gật đầu một cái: “Tháng trước vừa tròn 20.”

Anh nhấc mày, âm thầm quan sát cô dò xét.

Cô gái ở trước mặt trông gầy gầy nhỏ nhỏ, khuôn mặt cũng non nớt, ban đầu còn tưởng rằng cô mới học cấp ba, không ngờ là đã học tới đại học rồi?

“Đã có kế hoạch học trường đại học nào chưa?”

Nam Từ có chút khó khăn, lắc đầu.

Lúc cô còn ở nhà cũ, mới học đến cao trung thì bà ngoại cô mất, trong nhà chỉ có nợ, không có tiền. Cô phải bỏ học đi làm, vừa để trả nợ lại tiện nuôi bản thân.

Lần này đến nhà họ Nam, trong gia đình cũng biết chuyện của cô, cho nên hứa hẹn qua một thời gian sẽ mời gia sư về dạy cô ôn tập chương trình cao trung, sang năm thi đại học.

Dù sao cô cũng được coi là nhị tiểu thư nhà họ Nam, nên không thể để trình độ văn hóa kém hơn người ta được.

“Đang suy nghĩ nên học cái gì sao?”

Nam Từ tiếp tục lắc đầu.

Bây giờ bộ dáng Hoắc Lâm thật sự giống ông chú nhà bên, ôn hòa nói chuyện với cô, cũng đã hỏi qua mấy vấn đề, rốt cuộc giống như nghĩ đến cái gì đó, lại nói: “Sợ tôi sao?”

Nam Từ cơ bản đã hơi thả lỏng một chút, nghe anh nói lại lập tức kéo căng thần kinh, lẳng lặng nhìn anh, nháy nháy mắt, không nói chuyện.

“Đừng có căng thẳng, tôi sẽ không làm gì cô đâu.” Ánh mắt Hoắc Lâm ung dung nhìn cô, “Chỉ ít là bây giờ.”

“...”

“Biết người lúc này làm cái gì để thành ra cái dạng đó không?”

Nam Từ cứng đờ lắc đầu.

“Hắn vốn là tâm phúc của ta, nhưng về sau lại làm con chó cho người khác.”

Hoắc Lâm ưu nhã lắc lắc ly rượu, khẽ mỉm cười, nhìn cô: “Bên trong thế giới của tôi, chỉ có người bên mình và người bên địch, cô nói xem, chính hắn lựa chọn làm kẻ địch của tôi, thì có phải là nên phạt không?”

Nam Từ mím mím môi, không dám động đậy.

“Cho nên cô nói xem, nếu là cô, thì cô lựa chọn như thế nào?”

~

Lúc Nam Từ được thả ra khỏi phòng, từng bước chân đều đi nhanh như bay.

Chỉ ở trong một tiếng ngắn ngủi, mà cô cảm thấy mình suýt chết mấy lần, mồ hôi lạnh trên lưng túa ra không ít.

Cô đứng trên hành lang, hít một hơi thật sâu.

Sau khi đã bình tĩnh lại, cô đi thẳng về phía thang máy.

Tài xế lái xe nhà họ Nam vẫn đứng ở đó, nhìn cô vẫn hoàn hảo, không chỗ nào bị thương, nên cực kỳ kinh ngạc.

Không phải đại tiểu thư đã nói khi con bé nhà quê này ra khỏi phòng thì không chết cũng sẽ mất đi vài lớp da sao?

Cái này nhìn giống như là chưa từng gặp chuyện gì hết?

Tài xế mang theo sự nghi hoặc đi theo Nam Từ vào trong thang máy.

Bên này, sau khi trợ lý nhìn chằm chằm Nam Từ đi khỏi mới quay về phòng.

Hoắc Lâm còn đang chậm rãi thưởng thức ly rượu vang đỏ.

“Đi rồi sao?”

“Dạ.” Trợ lý gật gật đầu, “Cô gái đó nhìn còn rất bình tĩnh, không biết ngài nói có tác dụng gì không.”

“Già vờ thôi. Lá gan cũng nhỏ, khi thấy tôi trừng trị con chó của Hoắc Tu Thần thì đã bị dọa sợ rồi.”

Trợ lý có chút không hiểu: “Vậy ngài còn mời cô gái đó ăn cơm làm gì? Lãng phí thời gian của ngài.”

“Nhìn cô bé giống như con thỏ con bị hoảng sợ, cho nên tôi nhìn không được muốn trêu đùa một chút.”

Bàn tay Hoắc Lâm giãn ra, năm ngón tay thon dài, xương ngón tay rõ ràng.

Anh nhìn tay mình, nở nụ cười nhạt.

“Cho tôi bây giờ mối quan tâm của thợ săn đều là quá trình săn, nhất là đối với con thỏ con yếu ớt như cô bé, cậu không cảm thấy nhìn cô bé không ngừng giãy dụa trong lòng bàn tay thú vị hơn trực tiếp bẻ gãy cổ sao?”

Trợ lý nghe xong lập tức run rẩy.

Đáy lòng không ngừng nghĩ ngợi, tuyệt đối không nên để ông chủ nhầm trúng.

Người như anh, cho dù là đã nhìn trúng, thì vẫn thích thú giãy vò đối phương, còn đối với đối phương mà nói thì đó là tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Editor: Trà Đá.

Lúc Nam Từ và tài xế đến, thì Nam Châu và mẹ Nam đang nhàn nhã uống trà chiều.

Cô ta nhìn thấy Nam Từ trở về bình thường như không có việc gì, có chút ngạc nhiên.

“Em... Em quay lại rồi sao?”

Nam Từ lặng lẽ nắm chặt tay, trong lòng dâng lên sự chán ghét.

Cô đoán không sai, Nam Châu biết hết mọi chuyện! Tất cả đều do cô ta sắp đặt!

Cơ bản thì không có căn phòng nào của Nam Châu hết! Thậm chí cô ta cũng biết bên trong phòng là ai! Cho nên cô ta mới “Có lòng tốt” để Nam Từ nghỉ ngơi!

Rốt cuộc mục đích của cô ta là gì?

Muốn thấy cô mất mặt? Muốn thấy cô thành trò cười? Hay muốn cô xảy ra chuyện gì?

Cô âm thầm buông lời phẫn nộ ở trong lòng, cắn chặt hàm răng giả bộ ngây thơ cười cười với Nam Châu.

“Không phải chị hai muốn em nghỉ ngơi sao? Em nghỉ ngơi đủ rồi thì quay lại nè, không thể để chị hai và mẹ đợi em như vậy được!”

Đáy mắt Nam Châu xẹt qua một tia không thể tin, sau đó lại quan sát đánh giá cô, tựa như đang kiểm chứng xem lời cô nói là nói láo hay là ráng chịu đựng cái gì.

Rõ ràng người quản lý quán rượu trong đó nói qua với cô, người ở tầng cao nhất trong khách sạn là con trai nhà họ Hoắc, mà nhân viên vệ sinh sau khi quét dọn lại nói thường xuyên thấy trong phòng cực kỳ hỗn loạn.”

Cho nên Nam Châu mới chắc chắn trong đó là Hoắc Ngọc Trạch.

Dù sao toàn bộ nhà họ Hoắc thì chỉ có hấn mới bị người ta đồn đại là tính tình u ám thủ đoạn độc ác.

Những người khác cũng chỉ còn lại nhị thiếu gia Hoắc Tu Thần, và tam thiếu gia Hoắc Lâm.

Nhưng hai người kia xưa nay nổi tiếng một là ôn hòa, người kia rất nho nhã, tuyệt đối không có khả năng làm ra những chuyện kia.

Nhưng...

Nam Châu quan sát tỉ mỉ Nam Từ, từ trên xuống dưới, từ lòng bàn chân đến cọng tóc, không có một chút tổn thương.

Cô ta muốn tìm trên người Nam Từ một kẻ hờ, hoặc là dấu hiệu bị ngược đãi nào đó.

Nhưng kết quả lại làm cô ta thất vọng, không những trên người không làm sao, thậm chí khóe mắt Nam Từ cũng không hề đỏ, có vẻ như chưa từng khóc.

Chẳng lẽ tin tức bị sai?

Trong phòng kia bây giờ không có người ở?

Bằng không thì coi như Hoắc Ngọc Trạch không làm gì Nam Từ, thì dù sao cô cũng chỉ là một cô gái đến từ nông thôn, cũng sẽ bị hấn dọa đến khóc chứ.

Nghĩ tới đây, Nam Châu có chút thất vọng, ban đầu còn đang hí hửng được cười trên nỗi đau của người khác, giờ phút này cũng tan thành mây khói.

Cô ta lạnh mặt, ánh mắt khinh thường nhìn Nam Từ, cầm túi đứng dậy đi.

Lúc đi ngang qua Nam từ, còn cố ý dùng sức đụng sượt qua cô một cái.

Mẹ Nam nhử nhử mảy nhìn Nam Từ một chút, sau đó cũng đi theo sát phía sau Nam Châu.

Trên đường trở về, Nam Từ vẫn tiếp tục giả ngu ngốc trả lời những câu hỏi của hai mẹ con nhà họ Nam, nhưng tất cả đạt được chỉ là những ánh mắt xem thường.

Rốt cuộc Nam Châu nhịn không được, lạnh lùng nói: “Em có thể ngậm miệng lại chưa?”

Nam Từ rút bả vai, ngoan ngoãn gật đầu.

Tài xế lái xe chứng kiến hết tất cả, nhìn Nam Từ qua gương chiếu hậu, trong lòng có chút không đành lòng.

Lúc trở lại nhà họ Nam, thì ba Nam và Nam lão gia từ đang chơi cờ vây.

Thấy ba mẹ con mua tương đối nhiều đồ, nhất thời thích thú, cười tùm tùm nhìn sang.

“Mua nhiều đồ quá nhỉ.” Nam lão gia từ nhìn túi trên tay Nam Từ, vẫy vẫy tay: “Mau lại đây, để ông nội coi thử con mua cái gì.”

Nam Từ ngoan ngoãn tiến lên, cười ngọt ngào với Nam lão gia từ: “Chị hai và mẹ mua quá trời quần áo và giày cho con, đồ nào cũng đẹp, cái nào con cũng thích, con không biết cảm ơn như thế nào cho đủ!”

“Thật sao.”

Nam lão gia từ cười, nhìn lướt qua mẹ Nam và Nam Châu một cái, còn nói: “Con là nhị tiểu thư nhà họ Nam chúng ta, mẹ con và chị con đều là người thân của con, nên tốt với con cũng là chuyện nên làm.”

Nam Từ gật gù đầu: “Dạ con biết, sau này con cũng sẽ toàn tâm toàn ý tốt với mẹ và chị hai.”

Nói xong, cô còn làm như ngượng ngùng, giơ tay xoa xoa mũi.

“Thật ra trước đó con còn hiểu lầm chị hai có phải không thích con, bởi vì mỗi lần nhìn chị hai đều cảm thấy chị ấy có chút lạnh lùng với con, nên con có chút sợ hãi. Nhưng hôm nay con mới phát hiện ra, thật ra là con hiểu lầm, chị hai vẫn rất quan tâm đến con!”

“Tiểu Từ cũng dễ dãi dành như vậy sao?” Nam lão gia từ bày ra dáng vẻ của một ông già hiền lành, gõ lên chóp mũi Nam Từ một cái, “Chị Nam Châu mới mua cho con mấy bộ quần áo, mà con đã vui vẻ đến mức này rồi sao?”

“Không phải không phải.”

Nam Từ lắc đầu.

“Chị hai không chỉ mua quần áo cho con, mà thấy con đi dạo một mình, nên còn đưa thẻ phòng khách sạn của chị hai cho con, bảo con nghỉ ngơi.”

Nam Châu nghe đến đó, sắc mặt hơi đổi một chút, cảm thấy có chút không ổn.

Cô ta muốn mở miệng ngăn lại, thì lúc này ánh mắt Nam lão gia từ đã quét tới cô ta, những lời cô ta định nói lập tức nuốt lại.

Nụ cười trên môi Nam lão gia từ trở nên nhạt hơn, nhưng ánh mắt vẫn hiền lành nhìn Nam Từ.

“Khách sạn nào vậy? Nếu con thích thì ông nội cũng cho con một phòng.”

“Không cần đâu ạ.”

Nam Từ cự tuyệt.

“Là khách sạn Hi Hoàng ạ. Con thấy chỗ đó cực kỳ đẹp, nhưng so với trong nhà thì ở nhà vẫn thoải mái nhất ạ.”

Nói đến đây, cô giả bộ như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên nhìn về phía Nam Châu.

“Em cảm thấy sẽ học hỏi theo chị hai, sửa đổi khẩu vị của mình một chút. Trước kia ở trong thôn, em thường qua nhà hàng xóm xem tivi đều thích những căn phòng trắng lẹ rục rờ, nhưng căn phòng kia của chị hai, nhìn qua cực kỳ có phong cách. Cách trang trí và đồ dùng đều là hai màu đen trắng, nhìn có vẻ đơn giản nhưng lại cảm thấy cực kỳ đắt giá.”

Trên mặt cô còn xuất hiện vẻ lúng túng và ngại ngùng.

“Con không nói dối ông nội đâu, lúc con vừa mới vào phòng, còn nghĩ là mình vào phòng của một người đàn ông mà nội.”

Cô nói xong, sắc mặt Nam lão gia tử đã trở nên lạnh đi, ngay cả ba Nam ở bên cạnh cũng cau mày nhìn Nam Châu.

Nam Châu không cách nào bình tĩnh lại, cô ta hung hăng cắn răng cực kỳ mạnh mới có thể không chế việc mắng chửi con nhỏ nhà quê kia!

Người ở chỗ này cũng chỉ có Nam Từ là không biết khách sạn Hi Hoàng.

Nhất là ở tầng trên cùng, mỗi căn phòng nơi đó đều được thiết kế dựa trên sở thích cá nhân, mỗi một căn phòng đều có cách trang trí và sắp xếp hoàn toàn khác nhau.

Lúc này Nam Từ vô tình để lộ ra, khiến cho Nam lão gia tử và ba Nam trong nháy mắt hiểu rõ chuyện gì xảy ra, cũng hiểu “Lòng tốt” của Nam Châu là như thế nào, cho nên làm sao còn giữ sắc mặt vui vẻ nổi.

Dùng một chút, Nam lão gia tử hơi cười một tiếng, nói với Nam Từ: “Đi dạo một ngày mệt rồi, tranh thủ về phòng nghỉ ngơi một chút, rồi xuống ăn cơm chiều.”

Nam Từ cười gật gật đầu, lại lễ phép chào người lớn trong nhà, sau đó vui vẻ lên lầu.

Sau khi đóng cửa phòng lại, thì nụ cười trên mặt trong nháy mắt biến mất.

Cô không ngừng hít thở để nhịp tim có thể dần đập bình thường trở lại.

Ngày hôm nay những chuyện phát sinh đều là những chuyện cô chưa từng trải qua, cô chưa từng nghĩ có ngày sẽ gặp được một người đàn ông đáng sợ như vậy, cũng chưa bao giờ nghĩ, mình phải giả vờ vô tội ngu ngốc trước mặt bao nhiêu người.

So với nơi này, thì thế giới trước kia của cô quá mức sạch sẽ.

Mặc dù lúc đi học cũng có âm ỉ với bạn bè, về sau bỏ học đi làm cũng không bị người khác quở trách, nhưng ít ra tất cả mọi người rất thẳng thắn, đồng thời không có ý đồ muốn hại đối phương.

Nhưng việc Nam Châu làm ngày hôm nay đã khiến Nam Từ mở rộng tầm mắt.

Điều này cũng cho cô hiểu rõ, nếu như cô cứ ngây thơ không biết gì, thì kết quả sẽ thảm hại như thế nào đây.

Cô có thể chịu đựng việc người khác lạnh nhạt, xem thường cô.

Nhưng cô không chịu đựng được việc người khác ra tay độc ác hại cô.

Trước mắt xem ra cô không thể thoát khỏi nhà họ Nam, nếu như vậy, cô phải bắt buộc bản thân cứng rắn hơn.

Mà chuyện nhà họ Nam rành nhất, đó chính là làm bộ vui vẻ giả trò, đây chính là bước đầu tiên cô muốn học.

~

Nam Châu bị gọi vào phòng Nam lão gia tử nửa tiếng, sau đó mới ra khỏi phòng với hai vành mắt đỏ hoe.

Mẹ Nam một mực đứng ngoài cửa chờ, sau khi nhìn thấy sắc mặt con gái không đúng, vội vàng muốn mở miệng hỏi han, lại bị Nam Châu lắc đầu ngăn lại.

Nam Châu dùng ánh mắt ra hiệu cho mẹ Nam đi trước, cuối cùng cô bình tĩnh đi vào thư phòng.

Trong thư phòng, Nam lão gia tử nhắm mắt, tay chống cây quai trượng, biểu lộ khó đoán.

Mà lão quản gia ở bên một bên quan sát thấy vẻ mặt của ông chủ, mở miệng: “Lái xe cũng vừa nói với tôi, đại tiểu thư và phu nhân đúng là không vui vẻ với nhị tiểu thư, thái độ cực kỳ lạnh nhạt, thậm chí còn trách móc nặng nề. Theo lý thuyết, thì nhị tiểu thư trở về là cứu đại tiểu thư, làm sao mà...”

Dù sao cũng là người ở dưới, cứ coi như được người đứng đầu nhà họ Nam thích và tín nhiệm, thì ông ta cũng không dám nói quá ngay thẳng.

Nhưng Nam lão gia nghe hiểu, ông lạnh lùng hừ một tiếng: “Hai mẹ con họ cảm thấy Nam Từ là đứa bé bần thiều sao! Chỉ là một đứa em gái cùng cha khác mẹ với Nam Châu, coi như là con bé vì Nam Châu mà hi sinh, thì tại sao lại có thái độ chán ghét. Nhưng khi đó chuyện gì xảy ra, đứa con trai của

ta không nói thật với bọn họ, chẳng lẽ tôi không biết sao? Nói cái gì mẹ Nam Từ dụ dỗ, nhưng thật ra...”

Lão quần gia nghe thấy, vội vàng ngăn cản: “Lão gia từ, chuyện trải qua nhiều năm rồi, ngài đừng nhắc nữa.”

Nam lão gia từ cũng biết bản thân nhất thời xúc động, hít sâu một hơi, không lên tiếng nữa.

Lão quần gia thở dài: “Cũng may trời sinh nhị tiểu thư tính tình hoạt bát sáng sủa, lại ngây thơ trong sáng, bằng không thì nếu hôm nay phu nhân và đại tiểu thư làm chuyện gì quá phận, sợ nhị tiểu thư sẽ có cái nhìn không hay về nhà họ Nam, đến lúc đó có muốn gả nhị tiểu thư qua nhà họ Hoắc, thì có lẽ cũng không giúp ích được gì cho ngài.”

“Ngây thơ?”

Nam lão gia cười cười.

“Ông cảm thấy Nam Từ thật sự vô tình nói những lời đó sao?”

Lão quần gia nghi hoặc.

“Con bé cố ý nói cho tôi nghe.”

Nam lão gia từ ý cười càng sâu, biểu lộ càng phát ra âm đậm khó lường.

“Trông con bé ngốc vậy thôi, nhưng thật ra còn có chút thông minh. Mà tôi lại luôn luôn thích người thông minh, chỉ cần thông minh của con bé có lợi với nhà họ Nam, thì tôi không ngại cho con bé mấy phần mặt mũi đâu.”

Ban đầu ông chỉ muốn rước Nam Từ về chỉ để thay thế Nam Châu gả cho nhà họ Hoắc, dù sao Nam Châu cũng là cháu nội ông ở bên cạnh ông từ nhỏ, còn đứa bé nhà họ Hoắc nhiều năm như vậy còn chưa lộ mặt ra ngoài, bên ngoài đồn đại hắc rất hung dữ, mà ông lại không muốn để Nam Châu mạo hiểm.

Thế nhưng lợi ích nhà họ Hoắc và nhà họ Nam nhất định phải đi đôi với nhau, coi như ông nhận Hoắc Lâm làm con nuôi thì cũng chưa đủ.

Cho nên ban đầu ông nghĩ tới nghĩ lui mới nhận đứa bé này về nhà họ Nam.

Nhưng ông cũng không nghĩ tới là đứa bé này cũng khiến ông vui vẻ.

Nam lão gia từ nghĩ tới đây, khẽ cười cười.

Xem ra, về sau ông có thể đặt niềm tin vào Nam Từ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Editor: Trà Đá.

Những ngày tiếp sau đó, Nam Từ và nhà họ Nam cũng coi như chung đụng hòa hợp.

Chỉ ít ngoài mặt là vậy, Nam Châu không còn đối xử lạnh nhạt hay nhìn cô một cách căm thù nữa, cô ta giống như thu mình lại một chút, có thể nói những lời nói của Nam lão gia từ có tác dụng.

Nhưng Nam Từ cũng không muốn ngồi chờ chết, trước mắt cô tạm thời không trốn khỏi đây được, đã như vậy, cô sẽ sử dụng tốt những gì nhà họ Nam cho cô.

Trước kia không có tiền, trong thôn không được đọc sách, nhưng bây giờ chắc chắn được.

Vậy là vào lúc cơm tối, cô nhắc đến chuyện này trước mặt mọi người nhà họ Nam.

Ba Nam gật đầu: “Đúng, tìm gia sư cho con nên đưa vào danh sách quan trọng, lát nữa ba gọi điện cho thư ký tìm gia sư giỏi cho con.”

Nam Châu đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên, nhìn Nam Từ.

“Em muốn thi đại học sao?”

“Dạ, em muốn nhanh chóng trau dồi kiến thức, không thể khiến nhà họ Nam mất mặt được.” Nam Từ nói.

Nam Châu nhủ thầm, cười với cô, sau đó quay đầu nhìn ba Nam: “Ba, con có biết một người rất hợp làm gia sư cho em gái, đang học đại học Q, thành tích rất tốt, hơn nữa kể cả văn hay toán đều giỏi, con cảm thấy có thể để người đó làm gia sư cho em gái xem sao.”

Nam lão gia từ giường mắt nhìn Nam Châu một chút.

Nam Châu tiếp tục mỉm cười, nói: “Thật ra con cũng thấy thái độ của mình với em gái không tốt, con có lỗi, trước kia con luôn là công chúa nhỏ nhà họ Nam, nhưng đột nhiên trong nhà xuất hiện thêm em gái, con sợ em gái được ba mẹ yêu thương, cho nên con mới có chút ghen tỵ. Nhưng hôm đó sau khi nói chuyện với ông nội, thì con cũng biết con sai chỗ nào, sau này con muốn giúp đỡ em gái, mọi người đều vui vẻ, thì nhà họ Nam mới vững mạnh, nên con cũng muốn xen vào sinh hoạt của em gái nhiều một chút.”

Nói đến đây, Nam Châu nháy mắt mấy cái với Nam Từ.

“Em sẽ không từ chối ý tốt của chị hai chứ?”

Nam Từ có chút mơ hồ, không biết rốt cuộc Nam Châu đang bày trò gì.

Dù sao nếu Nam Châu muốn hại cô, thì chắc chắn sẽ không nói ra những lời này trước mặt nhà họ Nam.

Cho nên bây giờ, Nam Từ coi như đâm lao phải theo lao, những nghi ngờ mâu thuẫn cũng chỉ dám để trong lòng, cũng chỉ có thể đáp ứng.

“Em tin tưởng chị hai mà.”

Sau khi mọi chuyện được giải quyết, ngoài mặt mọi người xem như đều rất hài lòng, nhất là Nam lão gia từ, ông cảm thấy những lời nói của ông có tác dụng với Nam Châu, nếu không thì sao Nam Châu lại bỗng nhiên thay đổi thái độ như thế.

Sau bữa ăn, mẹ Nam kéo Nam Châu qua một bên, nhỏ giọng hỏi: “Sao con lại đi quan tâm chuyện của nó? Lần trước không phải vì nó mà ông nội mắng con sao? Nên mấy chuyện của nó con đừng nên xía vào nhiều quá. Dù sao nó ở đây cũng chỉ mấy tháng rồi sẽ được gả cho nhà họ Hoắc, cũng chẳng có quan hệ gì với chúng ta nữa.”

Nam Châu nhìn mẹ Nam với ánh mắt thâm thúy, cảm thấy mẹ cô không có tâm cơ thủ đoạn, trong lòng nổi lên tia chán ghét.

Nhưng cô ta không tỏ ra bên ngoài, chỉ thản nhiên nói: “Mẹ, trước đó chúng ta nghĩ nó gây thơ, nhưng mấy ngày nay con đang suy nghĩ, hôm đó sao nó có thể trùng hợp nói ra những lời đó, lại còn làm như “Vô tình” nói ra, trước đó mẹ con mình nghĩ nó chỉ là một con bé nhà quê, nói lung tung nên mới bị ông nội nhìn ra. Nhưng càng nghĩ càng thấy không đúng, nó chắc chắn không đơn giản như con nghĩ!”

Mẹ Nam ngẩn người, trong đầu không ngừng nhớ lại đến biểu hiện và bộ dáng của Nam Từ, có chút không tin.

“Chắc không đâu, mẹ thấy nó vẫn văng vẳng dạ dạ, mà lúc mới tới cũng không chẳng biết gì... Loại con gái nhà quê như nó thì làm gì có tâm cơ như con nói?”

Nam Châu nhếch nhếch đôi môi đỏ xinh đẹp, trong lòng có chút do dự, cuối cùng, cô ta nói: “Cho dù như thế nào thì chúng ta cũng phải đề phòng nó. Lần trước ông nội nói rất bất mãn với con, ông nội luôn luôn đặt lợi ích của nhà họ Nam lên đầu, cho nên chúng ta không thể công khai chống lại con bé nhà quê đó được.”

“Cái này mẹ biết, nên mẹ mới muốn chúng ta đừng xía vào, vậy mà con còn ôm vào người sao?”

“Con đâu rảnh mà ôm chuyện vào người, con chỉ là tạo một cái bẫy, còn nó có thoát ra được không thì phải xem bản lĩnh của nó.”

Mẹ Nam có chút không hiểu rốt cuộc con gái muốn làm gì, nhưng nhìn mặt Nam Châu cười cười, cho nên bà cũng im lặng không nói gì nữa.

~

Ngày hôm sau, người nhà họ Hoắc qua thăm nhà họ Nam.

Người nhà họ Hoắc qua chơi chính là Hoắc phu nhân và Hoắc Tu Thần, hai mẹ con họ nhìn cực kỳ tình cảm, trong bữa cơm Hoắc Tu Thần còn không ngừng gấp thức ăn cho Hoắc phu nhân, nhưng thái độ cũng không phải lấy lòng, mà động tác rất cẩn thận, đầu vào đấy.

Nam Từ yên lặng đánh giá, nếu như cô đoán không sai, trong căn phòng khách sạn, người phản bội mà tam thiếu nhà họ Hoắc nhắc đến chính là Hoắc Tu Thần.

Chẳng lẽ chính là người trước mắt này?

Nhưng nhìn anh ta rất trầm lại dịu dàng, không giống loại người tiểu nhân giở trò sau lưng.

Đột nhiên cô nhớ lại Hoắc Lâm, người đàn ông kia ngoài mặt cũng trầm ổn ưu nhã, nhưng ai biết sau lưng anh lại đáng sợ như vậy...

Thôi quên đi, mắt nhìn người của cô cũng còn quá non, không nên vừa nhìn mặt đã phán như vậy.

Sau khi xong bữa cơm, Hoắc phu nhân lôi kéo mẹ Nam nói chuyện không ngừng, cuối cùng hỏi: “Nam Châu đâu rồi? Lâu lắm rồi tôi chưa gặp con bé.”

“Công ty có chút chuyện cần con bé ở lại giải quyết, cho nên sẽ về trễ.”

Mẹ Nam giống như đã sớm chuẩn bị lý do, không chỉ đẩy Nam Châu ra ngoài, mà còn dễ dàng nhắc đến Nam Từ.

Mẹ Nam vẫy tay gọi Nam Từ tới, làm ra vẻ người mẹ hiền vuốt tóc cô.

“Lúc này chưa tiện giới thiệu cho bà biết, con bé này... Thật ra là nhị tiểu thư nhà họ Nam, lúc nhỏ bị lạc đường, gia đình tôi mới tìm lại được cách đây không lâu.”

Mẹ Nam vừa dứt lời, biểu hiện của Hoắc phu nhân có chút biến đổi, giống như nhớ lại chuyện gì đó, thần sắc hơi ngưng trệ.

Hoắc Tu Thần nhìn mẹ Nam một chút, dịu giọng nói: “Con bé ở bên ngoài chắc chịu nhiều khổ sở, bây giờ lại tìm được cũng coi như là rất có phúc.”

Mẹ Nam gật đầu đồng ý: “Cũng không giấu gì, con bé rất có phúc, lúc nhỏ tôi có dẫn Nam Châu và Nam Từ đi lên chùa bái Phật, sau đó tìm đại sư xem bát tự, kết quả biết sao không? Số mệnh của con bé còn hoàn hảo hơn cả Nam Châu. Đại sư nói sau này con bé cực kỳ may mắn, kể cả người ở bên cạnh cũng được hưởng phúc không ít, chữa khỏi bệnh tật.”

Bây giờ Hoắc Tu Thần đã hiểu rõ ý đồ của mẹ Nam, âm thầm cười lạnh.

Nam Từ cũng đã đoán ra được mẹ Nam muốn cái gì, nhưng cũng không phá đám, tiếp tục ngoan ngoãn lắng nghe.

Hoắc phu nhân ban đầu còn chút bần thần, nhưng sau khi nghe mẹ Nam nói thì không khỏi quan sát Nam Từ.

Cuối cùng cười nói: “Con bé có nhiều may mắn và phúc khí như vậy, thì sau này phải cho nhà họ Hoắc hưởng chút ánh sáng.”

“Đương nhiên rồi.”

Sau đó, Hoắc phu nhân và Hoắc Tu Thần cũng không ở lại lâu rồi rời đi, lúc này Nam Châu cũng chưa trở về.

Hoắc phu nhân có chút tiếc, nhưng cũng bất lực, mặc dù lần này bà ta đến đây để tìm Nam Châu, cũng muốn bàn về chuyện hôn nhân với nhà họ Nam một chút, nhưng bây giờ Nam Châu không có ở nhà, đành phải tạm thời ra về.

Nam Từ thân là phận con cháu, dù có không muốn cũng phải đi theo tiễn bọn họ ra về.

Hai nhà lại tiếp tục đứng trước cửa hàn huyên thêm chút nữa, sau đó hai mẹ con nhà họ Hoắc chuẩn bị lên xe rời đi.

Nhưng không ngờ lúc này lại có một chiếc xe chạy tới, Hoắc Tu Thần nhìn biển số xe, có chút cười nhạo.

Anh ta nói với Hoắc phu nhân: “Mẹ, là xe của chú ba.”

Hoắc phu nhân ngẩn người, động tác lên xe có chút do dự, biểu lộ trên mặt cũng có chút biến đổi.

Cuối cùng bà ta ngừng lại, đứng bên cạnh Hoắc Tu Thần, chờ chiếc xe kia dừng lại.

Chiếc xe màu đen quả nhiên ngừng lại, tài xế xuống mở cửa xe sau, Hoắc Lâm bước ra ngoài.

Nam Từ cơ bản còn chưa kịp nghĩ ra “Chú ba” là ai, lúc này nhìn thấy người đàn ông đáng sợ đó, lập tức run chân.

Trước đó cô còn có ý nghĩ chắc không bao giờ gặp lại người đàn ông đó, nhưng... Nhưng ai mà ngờ ở nhà cũng gặp được anh!

Nam Từ lặng lẽ lùi ra phía sau, sau đó tìm đúng thời cơ chuẩn đi.

Bên kia, Hoắc Lâm mở miệng trước: “Mẹ.”

Nét mặt, động tác, giọng điệu của anh cực kỳ vừa vặn, nhã nhặn và lịch sự, nhưng đó... Lại không phải là thái độ của một người con trai đối với mẹ của mình.

Ít ra Nam Từ lén nhìn, luôn cảm thấy thái độ của anh đối với Hoắc phu nhân cực kỳ... Lạnh nhạt.

Nhưng Nam Từ không ngờ đến chính là Hoắc phu nhân ban nãy còn hiền hòa vui vẻ với Hoắc Tu Thần, thì lúc này nhìn Hoắc Lâm với thái độ rất lạnh nhạt, thậm chí nghe con trai nói xong cũng chỉ thần nhiên gật đầu một cái.

Hoắc Tu Thần kịp thời cứu vớt bầu không khí, cười nói với Hoắc Lâm: “Chú ba, công ty có bận rộn như thế nào cũng nên sắp xếp về thăm nhà một

chút, mấy ngày trước ba mẹ còn nhắc lâu rồi không thấy chú về nhà.”

Hoắc Lâm hơi cười một cái, giương mắt nhìn anh ta một cái, trả lời: “Nhà họ Hoắc còn có anh hai, thì cần gì ai nữa, và lại mỗi lần ba nhìn thấy em lại tức giận, nên em ít về nhà ngày nào thì ba đỡ phải lên huyết áp.”

Hoắc phu nhân nhướn mày, giọng điệu có chút lạnh lùng: “Biết ba con sẽ tức giận, vậy mà lần nào con cũng chọc giận ba là sao?”

Hoắc Lâm chỉ nở nụ cười, không trả lời.

Nam Từ lẳng lặng xem màn kịch, nghĩ thầm người đàn ông này che giấu bản thân rất giỏi, lúc này không lộ ra vẻ nguy hiểm dọa người. Nếu như không phải cô được thấy bộ mặt thật của anh, thì có lẽ cũng đã bị anh lừa gạt.

Mà những chuyện này cũng không liên quan gì đến cô, cô thấy mọi người đang tập trung trên ba người nhà họ Hoắc, cho nên lùi về sau hai bước, cảm thấy không ai phát hiện lại quay đầu xoay người trốn đi.

Cô định trực tiếp đi về phòng, nhưng lúc đi ngang qua phòng ăn, lại cảm thấy đói bụng, thế là lại đi vào bếp.

Lúc này trên bàn ăn cô không dám ăn gì hết, lúc này lại đói bụng, nên thừa dịp không có ai nên kiếm chút gì đó bỏ bụng.

Ai ngờ mới ăn được một nửa thì dì Chu đi vào.

Dì Chu cũng là người giúp việc nhà họ Nam, phụ trách việc trong bếp, tay nghề vô cùng giỏi, mà người cũng rất hiền lành, không ham muốn quyền lực.

Lúc này bà ta thấy Nam Từ giống như một con chuột đáng thương đang ăn vụng, nên nhìn không được cười một cái.

“Đừng ăn đồ thừa, để đi làm mì cho con ăn.”

Nam Từ nghe xong, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Cô tiến tới ôm lấy cánh tay dì Chu, giống như lúc nhỏ cô ôm bà ngoại.

“Dì Chu, dì tốt với con quá.”

Dì Chu bất đắc dĩ gõ gõ chóp mũi cô.

Lúc Nam Từ đang ăn mì, dì Chu cũng đang dọn dẹp trong nhà bếp, Nam Từ nghe thấy bà ta thở dài.

“Dì Chu, sao dì lại thở dài?”

“Không có gì, chỉ là dì thấy thương cho đứa bé Hoắc Lâm kia.”

Nam Từ nghe thấy tên anh thì trong lòng lập tức gọn sóng.

Trên mặt cô giả bộ bình tĩnh, cô húp một hớp nước, rũ mí mắt, ánh mắt có chút lóe lên.

“Người đó và nhà họ Nam có quan hệ rất thân thiết sao ạ?”

“Đương nhiên, cậu ấy là con nuôi của ông nội tiểu thư, cậu ấy qua nhà họ Nam còn nhiều hơn về nhà họ Hoắc nữa, biệt thự bên cạnh nhà họ Nam là của cậu ấy đó, chỉ là ít khi về đó thôi.”

Nam Từ nghe xong thì cảm giác ăn không vào nữa.

Người đàn ông đáng sợ kia không những rất thân thiết với nhà họ Nam, thậm chí còn ở bên cạnh nhà họ Nam nữa?!

Sau này cô có sống thoải mái được không đây?!

Cả thế giới đều cảm thấy anh là một người lịch sự ưu nhã, nhưng cô lại là người thấy được bộ mặt độc ác của anh, mặc dù cô không dám nói lung tung nhưng anh... Sẽ bỏ qua cho cô dễ dàng vậy sao?

Cô thầm thở dài trong lòng, lại tùy ý hỏi: “Vậy người đó như thế nào ạ? Sao dì lại thấy người đó đáng thương?”

Dì Chu lại thở dài, chậm rãi mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấn Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Editor: Trà Đá.

Những lời di Chu nói cứ lớn vồn trong đầu Nam Từ, cho đến nửa đêm cô vẫn không tài nào ngủ được.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, sau đó đứng dậy, khoác áo khoác định ra ngoài sân đi dạo một chút.

Giờ phút này bóng đêm bao trùm, khiến mọi thứ yên lặng như tờ.

Cô đi theo ánh sáng của ánh trăng, đi dạo từ trước nhà ra sau nhà.

Cô vô tình phát hiện ra phía sau nhà có một cánh cửa nhỏ.

Cửa không khóa, không biết quỷ thần sai khiến thế nào cô lại mở cửa đi qua bên kia.

“Gâu! Gâu gâu gâu!”

Một tràng tiếng chó sủa truyền từ nơi xa tới, mắt cô thấy một con chó lớn bụi đang chạy về phía cô, khiến cô bị dọa sợ không ngừng lui về sau, quay người muốn chạy, nhưng lại bất cẩn đạp hụt thêm đá, ngã ngửa xuống đất.

Con chó hung dữ đó chuẩn bị bỏ nhào vào cô, thì cách đó không xa truyền đến một giọng nói.

“Lucifer.”

Giọng nói trầm thấp mang theo vài phần tối tăm, cùng với phong cảnh ban đêm nghe cực kỳ hấp dẫn.

Sau khi Nam Từ nghe thấy giọng nói thì trái tim không ngừng đập nhanh.

Giọng nói này...

Rõ ràng là Hoắc Lâm!

Tiếng bước chân thanh thản chậm rãi tiếng đến, từng chút từng chút, từ xa lại gần, mỗi một bước không nặng nhưng giống như đang đang dậm nát trái tim Nam Từ.

Cô bị dọa sợ muốn đứng dậy, nhưng lại thấy con chó đang một mực đứng gần nhìn chăm chăm canh gác cô, cho nên sự kiên cường muốn bỏ chạy bị tan biến, kết quả cô vẫn ngồi đó không nhúc nhích chờ Hoắc Lâm đến gần.

Hoắc Lâm mặc quần áo ngủ màu đen, giữa ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc lá.

Anh đi đến trước mặt Nam Từ, dừng lại, cứ đứng yên nhìn cô từ trên cao.

Trên đầu anh là tán cây rậm rạp, ánh trăng theo khe hở giữa những cành lá chiếu xuống, rơi trên đỉnh đầu anh.

Trời quá tối, cho nên cô không nhìn thấy rõ sắc mặt của anh.

Nhưng lúc anh mở miệng, cô tựa như nghe thấy trong giọng điệu của anh có chút nguy hiểm và vui vẻ.

“Cô nghĩ cô đựng được vào tay tôi sao?”

Làm sao đựng vào tay anh sao?

Anh cho là cô muốn sao?!

Nam Từ muốn điên rồi, cô cơ bản bị dọa đến mức run chân, lúc này một lớn một nhỏ, một người một chó, hai loại sinh vật đáng sợ đều đứng gần gót chân cô, cô trực tiếp bị hù đến toàn thân cứng ngắc.

Cô giương mắt nhìn chăm chăm con chó, sau đó lại nhìn Hoắc Lâm, sợ anh ra lệnh là con chó sẽ bay thẳng vào người cô.

Mặc dù cô không lưu luyến gì với cuộc sống nơi này, mỗi giây mỗi phút đều muốn về nhà.

Nhưng cũng không có nghĩa là cô có thể chấp nhận được việc bị chó cắn hư mặt mũi, sau đó còn bị nhà họ Nam vứt ra đường.

Hoắc Lâm thấy cô không tiếng nào, giống như một con thú nhỏ đang giẫy dụa trong lưới, toàn thân đang dâng lên một sự cảnh giác, khiến anh khẽ nhíu

mày.

“Người lớn đang hỏi mà cô cũng không trả lời sao?”

“...”

Người đàn ông này thật đúng là da mặt quá dày, ban đầu cô không biết gì, nhưng cô đã nghe được những gì dì Chu nói, thì anh chỉ lớn hơn cô năm tuổi là nhiều lắm, không đến mức người lớn!

Nam Từ không dám chọc anh, cô phải ráng nhìn xuống con sợ hãi, mí mắt giương lên nhìn thẳng vào anh.

“Chào ngài.”

Nói xong, cô lại cả gan chỉ chỉ tay về phía con chó đang đứng lè lưỡi bên cạnh cô.

“Ngài... Ngài có thể bảo nó đi chỗ khác được không? Tôi có chút sợ.”

Hoắc Lâm không để ý tới cô, anh hít một hơi khói thuốc thật sâu, sau đó tiện tay quăng mẩu thuốc lá đi.

“Chào ngài?”

Giọng nói của anh có chế giễu, anh chậm rãi ngồi xổm người xuống.

Ngón tay vừa mới kẹp điếu thuốc lá kia nhẹ sờ khuôn mặt cô, chậm rãi ung dung giúp cô lau đi vệt mồ hôi trên trán.

Đầu ngón tay hơi lạnh, lúc chạm đến làn da Nam Từ còn mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, tiến vào xoang mũi khiến thần kinh cô tê dại.

“Lần trước đã gặp qua rồi, còn nhớ chứ?” Anh hỏi.

“...”

“Tôi đã nói tôi là chú của cô đúng không?”

“Vâng.”

“Cho nên nhìn thấy người lớn ngay cả chào hỏi còn không chào, lại còn muốn xoay người bỏ trốn sao?”

Nói đến đây, ngón tay Hoắc Lâm trùng hợp đặt lên cánh môi Nam Từ.

Cô không biết mình có ảo giác hay không, nhưng cô cảm thấy ngón tay anh nhẹ vuốt lên cánh môi cô, sau đó nhẹ lấy một sợi tóc dính trên môi cô ra.

Tất cả sự chú ý của Nam Từ đặt trên đầu ngón tay anh, hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì, cho nên cũng không đáp lại.

Anh nhìn thấy, yên lặng lẽ đi chuyển ngón tay, dùng chút sức nắm cằm cô.

Cô có chút đau, nhúu nhúu mày.

“Cô là người đầu tiên dám lơ câu hỏi của tôi.”

Nói xong, gương mặt tuấn tú hơi nhìn xuống, dưới tròng kính là tròng mắt đen mang theo một cỗ lạnh lẽo bức người.

Nam Từ bị dọa đến mức không dám nháy mắt, cứ chăm chú nhìn anh, bàn tay nhỏ không tự chủ được nắm thành quyền.

Đại khái khoảng cách còn năm centimet, anh bỗng nhiên dừng lại.

“Biết sai chưa?”

Đầu óc Nam Từ choáng váng, hoàn toàn không hiểu ý anh.

“Tôi hỏi cô, biết sai chưa?” Anh nhấn nại hỏi một lần nữa.

Nam Từ liên tục không ngừng gật đầu, sai rồi sai rồi, tất cả đều là lỗi của cô, chỉ cần anh có thể tranh thủ thả cô ra, vậy thì sau này cô sẽ biết mất không để anh thấy bóng của mình nữa!

Anh có vẻ hài lòng, khoe môi khẽ nhếch, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve cằm cô.

“Sai rồi thì phải bị phạt, hiểu không?”

Tác giả có lời muốn nói: Một năm sau.

Tiểu Từ: Biết sai chưa?

Tam thiếu: ...Rồi.

Tiểu Từ: Biết sai thì phải bị phạt, hiểu chưa?

Tam thiếu: ...

Tiểu Từ: Ngày hôm nay ngủ ngoài phòng khách!

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: Trà Đá.

Nam Từ cũng không hiểu tại sao sự tình lại phát triển như vậy, cô bị phạt phải ngồi chài lông chó.

Con chó này tên Lucifer, cơ thể rất lớn, đáng đáp cũng cực kỳ hung hăng, nhưng Nam Từ đã tiếp xúc qua nó, ngoài ý muốn phát hiện ra tính cách của nó cũng rất ngoan ngoãn.

Ít ra...

Lúc cô chài lông cho nó, nó không hề cắn cô, cũng không sủa loạn xạ nữa.

Tóm lại, so với ban nãy thì bây giờ coi như tốt hơn nhiều.

Ít ra cô không còn nom nớp lo sợ nó nữa.

Cho nên cô vừa chài lông cho Lucifer, vừa len lén liếc nhìn Hoắc Lâm.

Theo lời di Chu nói, thì tam thiếu gia nhà họ Hoắc bây giờ mới 25 tuổi, vốn là con thứ hai nhà họ Hoắc, không hiểu sao bây giờ lại xếp thứ ba, cái này nói ra rất dài dòng.

Trên Hoắc Lâm còn có một người anh trai, lúc anh trai Hoắc Lâm hơn hai mươi tuổi thì Hoắc lão gia và Hoắc phu nhân có Hoắc Lâm, xem như lớn tuổi lại có con.

Hai người lớn trong nhà xem Hoắc Lâm như sinh mạng, từ khi vừa mới sinh ra đã cưng chiều đến tận trời, sau này anh trai Hoắc Lâm có con trai cũng không được coi trọng như Hoắc Lâm.

Nhưng ông trời lại không chiều lòng người, một đứa bé được cưng chiều bị lạc đường lúc năm tuổi.

Lúc ấy Hoắc phu nhân không thấy con trai về nhà, thì cảm giác bầu trời sụp đổ. Ngày nào cũng khóc, đại khái qua hơn một tháng, vẫn chưa tìm được con trai, tinh thần bà ta bắt đầu bất thường.

Khi đó chuyện bà ta hay làm nhất chính là nhân lúc nhà họ Hoắc không chú ý, sẽ chạy đến đồn cảnh sát.

Đồn cảnh sát có nhận được đứa trẻ nào đi lạc thì sẽ đưa về đồn, bà ta trông mong ngày này qua ngày khác, rốt cuộc vào một ngày xé chiều, con của bà ta cũng trở về.

Lúc bà ta vui mừng điện thoại báo cho chồng và con trai lớn biết, bọn họ đều cực kỳ vui mừng. Nhưng lúc đó bọn họ cơ bản quên là tinh thần Hoắc phu nhân đang ở trạng thái nào.

Cho đến khi bọn họ đến đồn cảnh sát, mới phát hiện ra đứa bé... Chỉ có vài phần đáng đáp giống Hoắc Lâm, cơ bản không phải Hoắc Lâm.

Nhưng Hoắc phu nhân ôm đứa bé kia không buông tay, cứ một mực nói đây là Hoắc Lâm... Không, không đúng, chính xác đó là Hoắc Tu Thần, cũng chính là người thay thế Hoắc Lâm, vợ chồng nhà họ Hoắc cũng cho đứa bé đó một cái tên.

Ba con nhà họ Hoắc không còn cách nào khác, chỉ có thể để đứa bé ở đồn cảnh sát, chờ xem có ba mẹ ruột đứa bé đến tìm hay không.

Đợi qua ba ngày, mà ba mẹ ruột của đứa bé cũng không đến tìm, cuối cùng cảnh sát báo bọn họ biết có lẽ đứa bé bị bỏ rơi.

Anh trai Hoắc Lâm thấy mẹ anh ta cực kỳ vui vẻ khi ôm một đứa bé xa lạ, nghĩ nghĩ, cuối cùng đề nghị với ba Hoắc nhận nuôi đứa bé bị bỏ rơi.

Sau này, người thay thế Hoắc Lâm, Hoắc Tu Thần nghiễm nhiên trở thành con trai thứ hai nhà họ Hoắc.

Mặc dù ban đầu hai cha con nhà họ Hoắc nhận nuôi đứa bé để Hoắc phu nhân đỡ buồn phiền, nhưng ở chung lâu ngày nên cũng có tình cảm tốt, tính cách Hoắc Tu Thần còn rất tốt, rất hiểu chuyện lại biết lấy lòng người lớn, cho nên nhà họ Hoắc cũng coi như có mấy năm vui vẻ.

Nhưng tiếc vui chóng tàn, lúc này Hoắc Lâm mà bọn họ tìm kiếm bao lâu nay lại được tìm thấy, mà nhà họ Nam sai người sang báo đã tìm thấy được Hoắc Lâm.

Lúc này Hoắc Lâm đã mất tích được năm năm, cũng là năm thứ năm Hoắc Tu Thần thành con thứ hai nhà họ Hoắc.

Theo như người nhà họ Nam nói, thì Hoắc Lâm bị bán đến một thôn nhỏ trong khe núi, nhưng người nhà nhận nuôi đứa bé thì chưa bao lâu đã lần lượt qua đời, nên đứa bé cơ bản tự sống tự lớn lên.

Lúc nhà họ Nam tìm thấy Hoắc Lâm, thì cậu bé đang bị một thanh niên trêu chọc.

Một đứa bé choai choai vật một thanh niên cao một mét bảy xuống đất, sau đó như một con sói nhỏ hung hăng cắn cổ đối phương.

Mà khi đó, Hoắc Tu Thần đang đi được Hoắc phu nhân dẫn đi mua máy bay điều khiển từ xa.

Sau năm năm gặp lại, hai cha con nhà họ Hoắc có biểu lộ rất phức tạp, có thương tiếc, có hối hận, có đau lòng, nhưng nhiều nhất vẫn là cảm thấy khó xử.

Bởi vì bệnh tình của Hoắc phu nhân ngày một chuyển biến tốt đẹp hơn, bà ta hoàn toàn nhận định Hoắc Tu Thần chính là con trai ruột của mình, mà để đền bù nhần tổn thất trước đó nên Hoắc phu nhân càng ngày càng yêu thương Hoắc Tu Thần hơn.

Bọn họ suy nghĩ hai ngày, quyết định gọi Hoắc Lâm tại nhà họ Nam trước, chờ sau khi Hoắc phu nhân tiếp nhận được hiện thực sẽ đưa Hoắc Lâm về.

Nhưng ai mà ngờ, Hoắc Lâm ở nhà họ Nam được hai ngày, thì Hoắc phu nhân lại dẫn theo Hoắc Tu Thần qua thăm nhà họ Nam. Lúc ấy Hoắc Lâm đang treo cây ở sau vườn, Hoắc Tu Thần đi dạo nhìn thấy, trực tiếp gọi Hoắc Lâm là con hoang, lại mắng chửi là đồ nhà quê.

Hoắc Lâm như có dòng máu sói trong mình, cho dù đã vào thành phố nhưng vẫn không biến mất, cho nên khi nghe Hoắc Tu Thần chửi mắng mình thì cậu bé lập tức nhào tới Hoắc Tu Thần, cắn mất một miếng da trên cánh tay Hoắc Tu Thần.

Sau đó Hoắc phu nhân thấy cánh tay Hoắc Tu Thần bị thương, khuôn mặt lập tức lạnh đi, muốn lên tiếng dạy dỗ Hoắc Lâm, nhưng lại đột nhiên thấy trên cổ Hoắc Lâm đeo một cái khuyên tai ngọc.

Hoắc phu nhân tiến lên giật lấy sợi dây chuyền của Hoắc Lâm, chất vấn cậu bé, hỏi tại sao cậu bé lại có chiếc khuyên tai bằng ngọc này?! Hỏi xong lại quay đầu hỏi Hoắc Tu Thần hỏi có phải Hoắc Lâm lấy đồ của Hoắc Tu Thần không?!

Hoắc Lâm nhào tới muốn lấy lại đồ của mình, nhưng Hoắc phu nhân lại rất cố chấp, rút cuộc cậu bé cắn tay bà ta, bà ta có cố chấp đến mấy cũng phải buông tay.

Hai cha con nhà họ Hoắc chạy tới, thì sự việc đã không thể cứu vãn được nữa, đành phải nói sự thật cho Hoắc phu nhân biết.

Có thể biết sau khi Hoắc phu nhân biết được chân tướng sự việc thì sẽ phản ứng ra sao.

Nhưng lần này coi như Hoắc phu nhân còn lý trí, cũng không suy sụp quá lâu, bà ta ngay lập tức gọi cha con nhà họ Hoắc mang Hoắc Lâm về nhà.

Sau khi Hoắc Tu Thần thấy Hoắc Lâm trở về nhà họ Hoắc, giống như cảm thấy điều gì, hai mắt bắt đầu rung rung, nhìn Hoắc phu nhân, cầu xin bà ta đừng ném mình đi, Hoắc Tu Thần hứa có đồ gì sẽ cho em trai, chỉ cầu xin Hoắc phu nhân đừng bỏ rơi mình.

Dù sao Hoắc phu nhân coi như đã “Tĩnh lại”, biết Hoắc Tu Thần không phải con ruột của mình, nhưng mấy năm qua gần gũi cũng có tình cảm.

Cho nên Hoắc phu nhân nói với cha con nhà họ Hoắc rằng bà ta muốn giữ Hoắc Tu Thần lại.

Hai cha con nhà họ Hoắc cũng cảm thấy chuyện này không sao, nhưng bọn họ vẫn cân nhắc đến cảm nhận của Hoắc Lâm, thế là lúc ấy đi hỏi Hoắc Lâm, thì cậu bé phản ứng rất lạnh nhạt, cảm thấy chuyện này không có quan hệ gì tới mình.

Hoắc lão gia sợ vì chuyện này mà Hoắc Lâm có khoảng cách với gia đình, còn hứa sự tồn tại của Hoắc Tu Thần chắc chắn sẽ không ảnh hưởng gì với Hoắc Lâm, con trai thứ hai nhà họ Hoắc vẫn là Hoắc Lâm, ngay cả cái tên “Hoắc Tu Thần” cũng có thể đổi cho Hoắc Lâm.

Phản ứng của Hoắc Lâm vẫn lạnh nhạt như trước, chỉ trả lời một câu: “Không, con không cần đồ đã cho người khác.”

Tính cách phản nghịch của Hoắc Lâm cũng dần dần rõ hơn, Hoắc lão gia và Hoắc phu nhân đều ôm lòng áy náy với Hoắc Lâm, muốn đền bù, nhưng

mỗi lần như vậy thì cậu bé đều phản kháng rất mãnh liệt.

Ngược lại, Hoắc Tu Thần từ trước đã là người được mọi người yêu thích, sau chuyện này càng trở nên hiếu thảo hiếu chuyện.

Hai đứa bé trong nhà, vô tình tạo ra sự chênh lệch rất rõ ràng.

Ban đầu Hoắc phu nhân cảm thấy vừa áy náy vừa thương Hoắc Lâm, nhưng sự tương phản giữa hai đứa bé quá rõ ràng, khiến tình cảm của bà ta càng ngày càng nhạt, cuối cùng gần như biến mất.

Đối với những gia tộc lớn mà nói thì người ta cực kỳ chú trọng phong thủy, cho nên cực kỳ tin tưởng những thầy phong thủy nổi tiếng. Một lần đó, có một thầy phong thủy đến nhà họ Hoắc làm khách, chỉ nhìn Hoắc Lâm một chút, lập tức nói đứa bé này mang vận xui.

Hoắc phu nhân nghe xong lập tức choáng váng đầu óc, bà ta bỗng nhiên nhớ lại chuyện bà ta xem chút nữa mất mạng vì sinh Hoắc Lâm, lại nhớ tới mấy năm qua gia đình nhà họ Hoắc đang sống yên bình, nhưng từ khi Hoắc Lâm trở về thì nhà họ Hoắc xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mặc dù sự việc cũng không lớn, nhưng đó cũng được xem là mầm mống của tai họa.

Về sau Hoắc phu nhân càng ngày càng ghét bỏ Hoắc Lâm, không còn biểu hiện hiền lành của một người mẹ đối với con trai nữa.

Mà phần ghét bỏ và lạnh lùng này bắt đầu bộc phát sau ba năm.

Nguyên nhân là vì đại thiếu gia nhà họ Hoắc qua đời.

Sau khi Hoắc phu nhân biết tin con trai lớn qua đời, bà ta lại rơi vào trạng thái suy sụp một lần nữa, lần này không chỉ có bà mà đến cả Hoắc lão gia cũng bị đá kích.

Con trai lớn ông dốc lòng yêu thương dạy dỗ, kết hôn sinh con... Rồi lại qua đời như vậy, cho dù là ai cũng không thể tiếp nhận được.

Nhưng không ai ngờ sau khi Hoắc phu nhân tỉnh táo trở lại thì chuyện đầu tiên bà ta làm chính là mắng chửi Hoắc Lâm, nói chính Hoắc Lâm mang vận rủi đến cho nhà họ Hoắc, đưa Hoắc Lâm trở về chính là sai lầm.

Hoắc lão gia hoàn toàn không tin phong thủy, cho nên khi nghe Hoắc phu nhân nói chỉ cảm thấy bà ta không thể nói lý, nhưng việc khiến ông bất ngờ chính là Hoắc Lâm chỉ cười lạnh một tiếng.

“Mẹ cho rằng con thích ở lại đây sao?”

Từ đó, như một mối lửa, khiến Hoắc phu nhân và Hoắc Lâm... Không, chắc hẳn là nhà họ Hoắc và Hoắc Lâm đứng ở hai đầu chiến tuyến.

Hoắc Lâm chủ động chuyển ra khỏi nhà họ Hoắc, cho dù Hoắc lão gia thương con trai, nhưng cũng để ý đến cảm nhận của Hoắc phu nhân. Huống hồ, lời nói lúc đó của Hoắc Lâm như một nhát dao cứa vào trái tim một người cha.

Vậy là ông ta ngầm đồng ý với lựa chọn của Hoắc Lâm, đồng thời cho Hoắc Lâm một khoản tiền để anh tự chăm sóc bản thân.

Việc đầu tiên Hoắc Lâm làm chính là mua một căn biệt thự bên cạnh nhà họ Nam, sau này cũng không khác trước kia là bao, chỉ là tính tình ngày càng trầm ổn, cũng ngày ngày cố gắng đi học.

Anh liên tục học vượt cấp, mới 14 tuổi đã thi đậu vào trường đại học danh tiếng ở nước ngoài, sau này anh ở nước ngoài sáu năm, trong thời gian này, anh chưa từng quay về nhà họ Hoắc, chỉ trừ việc Hoắc lão gia chủ động gọi điện thoại hỏi thăm tình hình gần đây của anh, còn lại anh không có bất kỳ liên lạc nào với nhà họ Hoắc.

Mà chuyện không ai ngờ đó chính là sau khi về nước, việc đầu tiên anh làm chính là trả cả vốn lẫn lời số tiền Hoắc lão gia cho anh trước đó.

Đồng thời, tại bữa cơm ở nhà họ Hoắc, anh thông báo mình chuẩn bị mở một công ty của mình.

Lúc đó, tính tình của anh đã không biểu lộ ra ngoài như lúc nhỏ nữa, mà càng ngày càng nhã nhặn lịch sự, cũng không đòi hỏi gay gắt với Hoắc phu nhân như trước nữa, thậm chí còn chủ động cười gọi bà một tiếng “Mẹ”.

Hoắc Lâm thành lập một công ty ô tô nguồn năng lượng mới, đồng thời cũng trở thành đối thủ cạnh tranh của ô tô Hoắc Thị.

Nam Từ nghĩ tới đây, trong lòng có chút chấn động.

Nếu như cẩn thận suy nghĩ một chút, thì cô có thể hiểu tại sao Hoắc Lâm lại trở thành một người như vậy.

Người nhà không thương, người thay thế vẫn ganh đua với anh, bắt đầu từ năm tuổi, thế giới của anh cơ bản chỉ còn lại một mình anh.

Một người sống trong hoàn cảnh như vậy, lớn lên sẽ rất lạnh lùng cố chấp, lòng dạ độc ác cũng coi như chuyện bình thường.

Nhưng cho dù cô có thể thông cảm với anh, nhưng không có nghĩa là đồng tình với anh.

Sau này cô vẫn phải tiếp tục cách xa anh một chút, dù sao... Anh quả thật rất nguy hiểm.

Đang lúc Nam Từ chìm đắm vào suy nghĩ của bản thân, thì Lucifer bỗng nhiên lộn một cái, nằm ngửa giờ bốn chân lên trời, làm ra bộ dáng nhõng nhẽo.

Cô có chút không hiểu, không biết nên làm cái gì.

Đúng lúc này, Hoắc Lâm nhẹ nhàng đi tới sau lưng cô, ngồi xổm xuống.

Một cổ mát lạnh dễ ngửi bao vây lấy cô từ phía sau.

Cánh tay thon dài rắn chắc nhẹ nhàng vòng qua cánh tay cô, bàn tay nhẹ cầm mu bàn tay cô.

Khuôn mặt tuấn tú khẽ tựa lên vai cô, hơi thở anh gần sát bên tai cô, mang theo một chút hấp dẫn dụ hoặc.

“Để tôi dạy cho cô.”

Anh vừa nói, vừa cầm bàn tay nhỏ của cô xoa bóp cho Lucifer.

Khoảng cách quá gần, động tác lại quá mức thân mật, đại não Nam Từ đột nhiên trở nên trống không, nhưng sự bài xích đối với anh vẫn còn ở đó.

Cho nên một lát sau, cô có chút di chuyển cơ thể ra ngoài.

Động tác nhỏ bé của cô cũng đã bị anh nhận ra.

Anh cười cười, nhẹ giọng lẩm bẩm: “Cô biết tôi thích nhất chuyện gì không?”

“K...Không.”

“Tôi thích nhất là nhìn người khác gãy dựa đầu đón, nhất là những người càng sợ tôi, thì tôi càng cảm thấy hưng phấn.”

“...”

“Cho nên tránh né đối với tôi đều không có tác dụng.”

Hoắc Lâm đưa tay nắm cầm cô, bắt cô đối mặt với anh.

Anh nhàn nhàn nhìn xem cặp mắt cô, giống như cười mà không cười: “Chỉ cần tôi muốn thì cô nghĩ cô tránh được tôi sao?”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Từ: Người đàn ông này thật sự độc ác, không muốn chọn người này làm chồng!

Nghe đến đây, tam thiếu hỏi: Hà? Vậy muốn chọn ai?

Khiêng lên vai, tắt đèn.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Editor: Trà Đá

Ngày đó, sau khi Nam Từ trở lại phòng ngủ của mình cũng đã qua nửa đêm.

Cô chỉ là mất ngủ một chút, nhưng sau khi bị Hoắc Lâm dọa nạt, thì cô lại càng mất ngủ, cứ nằm trên giường như vậy cho đến rạng sáng.

Cô không ngừng tự hỏi tương lai mình sẽ ra sao.

Theo suy nghĩ của Nam Từ, thì cô sẽ không ngu ngốc ở lại nhà họ Nam. Nhưng phải trốn thoát như thế nào, lại khiến nhà họ Nam từ bỏ mình như thế nào cũng là một vấn đề.

Bằng không nếu cô cứ chạy trốn như trước, thì với thể lực nhà họ Nam, nếu cảm thấy cô còn có tác dụng, thì chắc chắn sẽ một mực tìm ra cô.

Nhất là cho đến bây giờ, cô đã gặp Hoắc phu nhân và con nuôi Hoắc Tu Thần, nên người nhà họ Nam càng không dễ dàng từ bỏ.

Cô khẽ thở dài, lẩn lộn mấy vòng trên giường.

Trước kia lúc ở trong thôn, còn cảm thấy lòng dạ của mình không đáng dùng, bây giờ gặp phải tình huống như vậy thật sự khiến cho cô có cảm giác mình trở thành kẻ ngốc rồi.

Được rồi, tới đâu hay tới đó.

~

Hiệu suất làm việc của Nam Châu cực kỳ cao, mới ngày trước còn nói về việc kiếm gia sư cho Nam Từ, hôm sau trên mâm cơm, cô ta lập tức đưa Wechat của đối phương cho Nam Từ.

Mặc dù Nam Từ không có ý định thân thiết với người nhà họ Nam, nhưng khả năng học tập cũng không tệ. Nam Từ vừa mới tới chưa được bao lâu, coi như không ai dạy cô, cô cũng đã tìm hiểu về smartphone, cũng biết dùng app.

Lúc này trông thấy Nam Châu đưa Wechat gia sư cho cô, cô chỉ do dự một giây, rồi sau đó thêm kết bạn.

Thật ra cô vẫn nghi ngờ động cơ Nam Châu khi giúp cô, nhưng cô cũng biết, loại nghi ngờ này không thể nói trước mặt Nam lão gia tử và ba Nam.

Bây giờ cô giả bộ ngây thơ, thì sau này mới có lợi cho cô.

Với lại cô cũng biết bọn họ tiếp cận với cô với mục đích gì, nếu như bây giờ còn chưa được gả qua nhà họ Hoắc, mà cô đã có tâm lý phòng bị với nhà họ Nam, thì sau này bọn họ sẽ nghĩ cô như thế nào?

Bọn họ sẽ không cảm thấy cô không có ích lợi gì với nhà họ Nam, chỉ là một đứa con rơi vô dụng?

Nếu như đơn giản làm con rơi cũng tốt, sợ là sợ bọn họ cảm thấy cô vô dụng, nhưng mà không thể thả cô đi.

~

Hơn năm giờ chiều cùng ngày, vị gia sư kia mới đồng ý kết bạn với cô.

Nam Từ vốn không để ý, nhưng người bên kia sau khi đồng ý kết bạn thì lập tức nhắn cho cô: Đường 91 Đông Dương.

Sau đó lại nhắn tiếp: Tới đây.

Cô thật ra muốn từ chối, dù sao bây giờ cũng sắp tối rồi, cô lại không biết vị trí cụ thể kia ở đâu, đợi đến lúc cô tới rồi nói không chừng trời đã tối, có thể học cái gì đây?

Cô nghĩ nghĩ, sợ lần này không đi, thì đối phương cho là cô không có cố gắng, đến lúc đó lại nói cho Nam Châu biết, thì cô ta nhất định sẽ nói với người nhà họ Nam.

Thôi được rồi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cô nên đi gặp đối phương một lần.

Cô chuẩn bị đơn giản rồi xách túi ra cửa.

Tài xế đang đứng lau xe trong sân, cô mở cửa xe phía sau, vừa định nói chuyện với tài xế, thì Nam Châu bỗng nhiên vội vã ra ngoài cửa.

“Nhanh đưa tôi đi chỗ này, có chuyện gấp phải xử lý.”

Nam Châu đi đến cửa xe bên kia, sau khi mở cửa xe mới giả bộ như phát hiện ra Nam Từ, giương mắt nhìn cô.

“Em cũng có việc hả?”

“Em...”

“Việc của em có quan trọng không? Nếu không thì em đi taxi được không? Việc của chị bên này rất gấp.”

“...”

Nam Châu đã nói vậy thì cô có quyền phản bác sao?

Nam Từ đóng cửa xe lại, cười yếu ớt nhìn Nam Châu: “Chị hai đi thông thả.”

Nam Châu rất hài lòng, cho tài xế xuất phát.

Sau khi Nam Từ nhìn chiếc xe rời đi, cũng từ từ đi xuống núi.

Cũng may trời chưa tối, cô cũng sẽ không bị lạc đường giống như trước, đại khái đi được nửa tiếng thì cô thấy một chiếc taxi.

Sau khi taxi định vị địa chỉ xong hơi nhìn Nam Từ một chút, nhưng cũng không lên tiếng, bình tĩnh chờ cô tới đó.

Sau khi Nam Từ xuống xe mới biết được, ánh mắt của tài xế nhìn cô là có ý gì.

Ai có thể nói cho cô biết, tại sao gia sư lại muốn gặp cô ở đây, địa điểm gặp mặt chính là....

Quán bar??

Cô nhìn ngoài cửa quán bar có hai người bảo vệ mặc vest đen đứng bên trái bên phải, bắt đầu do dự có nên vào hay không.

Đúng lúc này, có tiếng xe moto ồn ào truyền từ nơi xa đến, Nam Từ còn chưa quay đầu, thì chiếc xe moto màu đen đã dừng lại trước mặt cô.

Nam sinh lái chiếc moto còi mũi bảo hiểm ra, nhìn khuôn mặt cực kỳ vô lại.

“Em gái Nam Châu?” Anh ta hỏi.

Nam Từ gật gật đầu: “Anh là... Là gia sư của tôi?”

Nam sinh đó không trả lời cô, mà quan sát đánh giá cô một vòng, cuối cùng bước xuống xe, tắt máy.

“Đi theo tôi.”

Nam Từ cơ bản đang do dự, nhưng anh ta không cho cô cơ hội để cự tuyệt, cô hít sâu một hơi đi theo phía sau anh ta.

Quán bar này coi như có tiếng ở thành phố này, quy mô không lớn nhưng rất đông người tụ tập.

Mặc dù chưa tới thời gian sống về đêm, nhưng nơi này đã tụ tập không ít người.

Âm nhạc DJ cực lớn lại chói tai, kích thích thần kinh của mỗi người, hàng ghế dài bên cạnh có vẻ như cũng không còn chỗ ngồi, trong sàn nhảy, nam nữ trẻ tuổi nhảy nhót nhiệt tình, nhìn xa xa đều cảm thấy nóng người.

Nam sinh dẫn Nam Từ đi tới dãy ghế dài trong góc, nơi đó đã ngồi mấy người, nhìn qua có vẻ là bạn của nam sinh này.

Nam sinh đẩy một ly nước đầy màu sắc cho Nam Từ, nói: “Uống trước đi.”

Nam Từ trực tiếp từ chối: “Tôi không biết uống rượu.”

“Không phải rượu, là nước trái cây thôi.” Nam sinh thông thả ngồi bắt chéo chân, “Cô cảm thấy tôi sẽ đói bụng mà ăn bậy sao, lấy danh nghĩa là học thêm rồi ra tay với cô gái quê mùa như cô sao?”

“...” Đã nói đến mức này rồi thì Nam Từ cũng không muốn phản bác nữa.

Cô cầm ly nước, cẩn thận ngửi một cái, xác định không nghe thấy vị cồn, sau đó uống một ngụm nhỏ.

Nam sinh thấy hành động của cô, có vẻ hài lòng, lấy hộp thuốc lá từ trong túi ra, nghiêng người đốt thuốc.

Sau khi hít hai hơi, rồi nhìn Nam Từ, nói: “Giới thiệu một chút, tôi là Tần Dư.”

“Chào anh.” Nam Từ đáp.

“Tôi là người không thích lòng vòng, cho nên chúng ta đi thẳng vào vấn đề.”

Tần Dư hít một hơi thuốc, sau đó phun ra một vòng khói giữa không trung.

“Nam Châu trả tôi 200 ngàn, muốn tôi dụ dỗ cô.”

“Phụt... Khụ khụ khụ.”

Nam Từ bị lời nói và thái độ của Tần Dư hù dọa.

Cô thật ra biết Nam Châu không có ý tốt, nhưng cũng không nghĩ cô ta lại nghĩ ra cái loại việc này.

Mà càng không nghĩ tới là...

Nam Châu lại tuyển một người... Không bình thường?

Làm gì có ai lại đi nói trước cho đối phương biết “Tôi muốn hại cô”?!

Nam Từ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tần Dư có vẻ như nhìn thấu suy nghĩ của Nam từ, nhưng anh ta cũng không thêm đề ý, lại nhàn nhả nhả khói thuốc, nói: “Tôi chưa nói cho cô biết, chủ yếu là tôi muốn biết suy nghĩ của cô. Tôi chỉ cần tiền, nếu như cô có thể trả cho tôi gấp 20 lần tiền thù lao kia, thì tôi sẽ giúp cô phản công.”

Nói đến đây, anh ta có ý dừng lại, dường như khiêu khích lại trên chốc nhìn xem cô.

“Sao, cô muốn hợp tác chứ?”

~

Tầng hai quán bar.

So với tầng một, thì không khí tầng hai tương đối yên tĩnh hơn một chút, người cũng không nhiều.

Hàng ghế dài gần sát ban công ở bên trên có bốn người đàn ông đang ngồi đó.

Trần Tiến cầm ly rượu đỏ nhìn thoáng qua Hoắc Lâm, không khỏi bủi môi ghét bỏ.

“Biết cậu đến đây uống rượu, nhưng người khác nhìn vào lại tưởng cậu đi lạc vào đây đó. Ở đây đâu có người ngoài, có thể vứt cái bộ mặt giả vờ ưu nhã kia đi được không.”

Hoắc Lâm liếc anh ta một cái, nói: “Trước khi dạy dỗ tó, thì cậu nên thực hiện lời hứa lúc đua xe thua tó đi. Sắp hai tháng rồi đó, coi như không đi nước ngoài thì cũng trong nước chứ.”

“...” Trần Tiến không dám chọc anh, ngậm miệng lại.

Chu Khởi và Thẩm Mộ Ngan nhìn thấy hai người cãi nhau chỉ cười cười.

Chu Khởi hút thuốc lá, đôi chân dài gác lên bàn thủy tinh, nhìn Hoắc Lâm.

“Hôm nay hình như tâm tình cậu không tệ?”

Hoắc Lâm nhấp một miếng rượu vang, ý cười trong đáy mắt càng sâu.

“Chắc vậy.”

“Không phải trước đó còn nói cậu gặp mẹ cậu và Hoắc lão nhị trước cửa nhà họ Nam sao?”

Chu Khởi nói đến đây thì mọi người cũng hiểu, chỉ cần Hoắc Lâm gặp nhà họ Hoắc, thì trên mặt sẽ u ám đi không ít.

Đám bạn bè bọn họ mỗi khi nghe nói anh gặp người nhà họ Hoắc thì sẽ nghĩ cách để anh vui trở lại.

Nhưng ngày hôm nay ở đây lại không nghĩ Hoắc Lâm trông thoải mái như vậy.

Hoắc Lâm nghe vậy, ánh mắt nhẹ quét qua Chu Khởi một chút.

“Cậu nghĩ tó vẫn còn quan tâm con chó kia sao?”

“...” Phải, là bọn họ phí công quan tâm thôi?

Chu Khởi không cam tâm, lại truy vấn ngọn nguồn.

“Vậy có chuyện gì vui sao?”

“Chuyện vui? Không hẳn.”

Nhiều lắm là gặp được món đồ chơi thú vị thôi.

Nghĩ tới đây, anh thoáng nhìn xuống dưới lầu một. Một giây sau, ánh mắt ngưng lại, một lát sau, nhú nhú mày.

“Tó xuống dưới một tí.”

“Hả? Nè! Nè!”

Ba người đàn ông thấy anh đi nhanh xuống dưới, không khỏi nghi ngờ.

Trần Tiến ngồi vào vị trí của Hoắc Lâm, cũng nhìn xuống lầu một, nhưng cũng không thấy gì khác thường.

“Cậu ấy thấy ai sao? Lại khiến cậu ấy đi gấp như vậy nữa.”

“Ai mà biết.” Chu Khởi hít một hơi thuốc, sau đó nhấn điều thuốc vào gạt tàn, “Tớ cảm thấy hôm nay cậu ấy không giống ngày thường.”

“Bọn tớ cũng không mù.” Trần Tiến liếc Chu Khởi.

Thẩm Mộ Ngan trước đó vẫn luôn yên lặng, bỗng nhiên mở miệng.

“Hay là có liên quan đến phụ nữ?”

Bầu không khí rơi vào im lặng trong chốc lát, cuối cùng Trần Tiến cười ha hả.

“Cậu quên hả, Hoắc Lâm là ai? Đâu phải người nhìn thấy người đẹp là rung động đâu.” Trần Tiến bỏ một miếng dưa hấu vào miệng, nhai nhai, “Trước đây có bao nhiêu cô gái xinh đẹp mơ ước cậu ấy, vậy mà cậu ấy thì sao? Đến cả cái liếc mắt cũng không động. Chắc, tớ nghi ngờ cậu ấy không thích phụ nữ.”

Thẩm Mộ Ngan lắc đầu: “Tớ không cho là vậy.”

“Đừng, cậu ấy kén quá thôi.” Chu Khởi tùy ý nhìn xuống lầu một, lập tức nhìn thấy Hoắc Lâm đang ở dưới đó, “Cậu ấy bình thường chắc chắn không rung động, mà đã rung động thì chắc chắn là tai họa.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Editor: Trà Đá.

Nam Từ lão đảo đi vào toilet trong quán bar.

Cô cũng không biết là do âm thanh ở đây quá lớn, hay là ly nước Tần Dư đưa không đúng.

Hiện tại cô cảm thấy rất chóng mặt, ý thức càng ngày càng yếu, gương mặt và toàn thân nóng rực.

Chỉ những cái đó ra thì cũng không có phản ứng gì khác.

Cô cố gắng vào toilet, rửa mặt bằng nước lạnh, nhưng cảm giác choáng váng vẫn không giảm, mà ý thức cũng càng ngày càng yếu đi.

Cô lão đảo ra khỏi toilet, cô chỉ cảm thấy một trận đau đầu hoa mắt, cô dựa vào tường ngã ngồi bên tường.

Trong hành lang người lui tới rất nhiều, mọi người cũng đã có men say trong người, cho nên cũng không chú ý đến cô.

Cô giống như con gà đang mổ thóc, cái đầu nhỏ gục tới gục lui, không dừng lại được, thân thể mỏng manh trông có chút đáng thương.

Lúc đầu cô gục càng ngày càng thấp, cơ thể chuẩn bị ngã nhào ra mặt đất, thì một bàn tay kịp thời xuất hiện, nắm cầm cô.

Đối phương dùng sức nâng đầu cô lên.

Nam Từ mê mang nâng mí mắt, hốc mắt có chút đỏ, đáy mắt cũng mang theo tầng sương mù.

Cảm giác như một con thỏ lạc đường trong rừng rậm, gương mặt đáng thương như cầu xin anh mang cô đi.

Trái tim Hoắc Lâm có chút ngừng đập một giây.

Ánh mắt anh không ngừng nhìn cô, lướt qua cái mũi thanh tú, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên đôi môi cô.

Cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp hơi hé, độ dày cánh môi cũng vừa phải, không mỏng không dày.

Màu môi không nhạt nhẽo như người bình thường, nhưng cũng chẳng phải đỏ, mà hơi hồng phấn một chút.

Nhìn...

Rất thích hợp để hôn.

Ánh mắt anh lại hướng xuống cái cổ thon dài, cái cổ trắng nõn tinh tế, không có một tí vết.

Ánh mắt anh nhẹ lướt qua, trong lòng không ngừng nghĩ nếu như đặt một dấu hôn trên cổ cô sẽ có cảm giác như thế nào.

Càng nghĩ ánh mắt anh càng phát ra vẻ thâm trầm.

~

Tần Dư một mực ngồi chỗ ghế dài với đám bạn, một lúc lâu sau vẫn chưa thấy Nam Từ quay trở lại, bạn bè anh ta đều hỏi có phải cô trốn rồi không.

Tần Dư không để ý lắm, đáng vẻ bất cần mở một chai bia, đáp: “Đi thì đi thôi, cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng.”

Bạn bè anh ta không hiểu, hỏi: “Không phải cậu nói đã nhận hai trăm ngàn của Nam Châu sao, sao lại tùy tiện thả người đi, không sợ Nam Châu gây khó dễ sao?”

“Tớ sợ cô ta chắc?”

Tần Dư nhẹ hừ một tiếng, uống một ngụm, nói: “Cô ta cơ bản cũng coi tớ như kẻ ngốc, lúc trước nếu như không phải đánh cược với các cậu, thì nghĩ sao tớ theo đuổi cô ta? Người phụ nữ xấu tính như cô ta nghĩ sao tớ chịu. Lần này bày đặt giờ giọng nếu tớ thích cô ta thì phải giúp cô ta việc này, coi tớ là đồ ngu sao?”

“VẬY... Cậu chỉ kiếm một chút từ cô ta thôi, chứ không muốn giúp cô ta hại con nhỏ kia sao?”

“Cho là vậy đi, nhưng dù sao tớ cũng hoàn thành được một nửa nhiệm vụ, coi như là không để cô ta phí tiền.”

“Hoàn thành cái gì? Đừng nói cậu cho con bé kia uống rượu chứ!”

Tần Dư nhướn nhướn lông mày: “Thì sao?”

Nam Châu nói cho anh ta biết, đêm nay cô ta muốn con bé kia uống quá chén rồi say xỉn, khiến Nam Từ trở thành trò hề càng tốt, cô ta sẽ bố trí người chụp ảnh, còn ảnh chụp xong để làm gì thì anh ta không biết.

Mặc dù lúc Nam Từ rời đi, cũng không có say xỉn làm trò hề.

Nhưng anh ta đã hoàn thành việc chuốc rượu, còn những cái khác cũng không thể việc anh ta có thể khống chế được!

~

Hoắc Lâm không thể quay lại tầng hai, chỉ có thể ôm Nam Từ đi ra khỏi quán bar.

Tài xế và trợ lý đã chờ sẵn ở bên ngoài, lúc này thấy ông chủ mình ôm một cô gái đi ra, nhất thời ghen hòng nhìn trân trối.

Bề ngoài Hoắc Lâm có bao nhiêu nho nhã ôn hòa, nhưng bên trong xương tủy lại cực kỳ lạnh lùng.

Thường ngày có không ít các cô gái theo đuổi anh, có cả minh tinh hoa hậu các loại, nhưng anh đều không mảy may đoái hoài tới.

Người ngoài nói anh giữ mình trong sạch, nhưng chỉ có những người thân cận làm việc với anh mới biết. Anh rõ ràng không để ý là không để ý, thậm chí bên trong xương còn cực kỳ chán ghét...

Bằng không thì sao anh nở thẳng thùng từ chối những cô gái theo đuổi anh không chịu từ bỏ, cũng không biết có mấy cô gái không chịu nổi, khóc sụt sùi rồi còn trịnh trọng tạm biệt anh, chúc anh hạnh phúc.

Tài xế có đôi khi cảm thấy những người phụ nữ tiếp cận Hoắc Lâm đều nịnh nọt anh, nếu như các cô biết bộ mặt thật của anh, thậm chí biết anh ra tay độc ác vô tình đến cỡ nào, thì cũng không biết phản ứng của các cô sẽ ra sao?

Sẽ tiếp tục nuôi hy vọng có mối tình đậm sâu với anh sao?

So với tài xế thì trợ lý bình tĩnh hơn nhiều.

Anh ta bước nhanh đến trước mặt Hoắc Lâm, hỏi xem có cần giúp gì không.

Hoắc Lâm lắc đầu: “Không cần, mở cửa.”

Trợ lý vội vàng mở cửa xe.

Nam Từ thấy anh muốn đẩy cô vào trong xe, bắt đầu giãy dụa.

“Thả tôi ra! Bà ngoại nói không được đi theo người lạ! A... Thả tôi ra!”

Trợ lý vốn đang bình tĩnh, trên mặt nhất thời biến đổi.

Nhị tiểu thư nhà họ Nam này đã say đến mức này vậy mà ý thức tự vệ vẫn rất cao.

Hoắc Lâm ban đầu bị bất động, nhưng sau đó ấn đầu cô, ngang ngược đẩy cô vào trong xe.

Nam Từ ngã ra ghế sau, cảm thấy có chút đau đớn, méo miệng, ánh mắt đáng thương.

“Anh còn muốn hành hung tôi sao!”

Hoắc Lâm nắm cầm cô, buồn cười nói: “Hành hung cô thì sao?”

Nam Từ không nói chuyện, không nhúc nhích ngẩng đầu nhìn anh, một lát sau hốc mắt lập tức đỏ lên.

Hoắc Lâm thấy cô như vậy, huyết dịch trong người vừa mới đề xuống lại lần nữa sôi trào, ánh mắt anh sâu lại, buông cô ra, đóng cửa xe lại.

Sau khi anh vòng qua bên kia lên xen, còn thấy Nam Từ đang móm móm muốn mở cửa xe.

Cơ thể cô mềm oặt như con mèo nằm ở đó, cái đầu gục gục trông vừa ngốc nghếch vừa đáng thương.

Ánh mắt Hoắc Lâm nhàn nhạt đảo qua, sau đó vươn tay ra kéo cô về phía mình.

Có thể vì động tác của anh quá mạnh, cho nên Nam Từ có chút choáng váng, trời đất quay cuồng, còn buồn nôn.

Hoắc Lâm kịp thời nắm gò má cô: “Dám nôn ra ở đây là tôi vả miệng cô đó.”

Nam Từ thận trọng, cảm giác buồn nôn cũng tiêu mất, nháy nháy mắt nhìn anh.

Cuối cùng, ánh mắt lại trở nên hết sức đáng thương.

“Đừng có đánh tôi, tôi sẽ mang đồ ăn ngon đến cho anh mà.”

Hoắc Lâm ngẩn người, trong đầu bỗng nhiên nhớ lại hình ảnh lúc xưa.

Trong trí nhớ của anh, có một cô gái nhỏ gãy hai cái răng cửa, tóc cột hai sừng, nhảy nhót vui vẻ trước mặt anh.

Anh đánh cô, mắng cô, muốn đuổi cô tránh xa anh.

Nhưng mỗi lần như vậy cô bé đều rung rung nước mắt nhìn anh, vừa muốn khóc vừa nhìn anh, giơ miếng đồ ăn trong tay về phía anh.

“Anh trai, em cho anh đồ ăn ngon, anh đừng đánh em nữa.”

Vậy là trong khoảng thời gian tối tăm nhất cuộc đời anh lại có một điểm ấm áp. Sau này vào lúc gian nan nhất của nhà họ Hoắc, anh thậm chí còn cảm thấy hối hận, tại sao anh lại quay về đây?

Nếu như vẫn còn ở nơi đó, cho dù ăn không no mặc không ấm, nhưng ít ra anh còn tự do, còn vui vẻ.

Còn có ánh mặt trời nhỏ thuộc về anh, nếu như anh muốn thì mặt trời nhỏ kia cũng chỉ thuộc về một mình anh.

Sau khi anh từ nước ngoài trở về, có thể lực, anh lập tức phái người về tìm cô bé nhỏ năm xưa, nhưng kết quả đạt được chỉ là người thân duy nhất của cô bé qua đời, cũng không biết tung tích của cô.

Lại đúng lúc bên nhà họ Hoắc có chuyện không ổn, anh không muốn để cô bé ở bên người, trở thành điểm yếu của anh, cho nên... Anh lựa chọn từ bỏ.

Nên bây giờ anh đột nhiên nghe thấy giọng điệu quen thuộc đó, không nhận được bản thân.

Nam Từ chưa tỉnh, thậm chí còn ôm lấy cánh tay Hoắc Lâm

Khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào áo anh, giống như lấy lòng.

“Đừng có đánh tôi, đồ ăn ngon cho anh hết.... Cho anh hết...”

Cô càng nói thì mí mắt càng nặng, tác dụng của cồn càng ngày càng mạnh, ban đầu cô còn sức để đối phó, bây giờ toàn thân mệt mỏi chỉ muốn ngủ. Hoắc Lâm kịp thời đỡ được cô, cô cũng thuận thể nhưn người về phía trước, giống như muốn tìm vị trí thoải mái hơn, trực tiếp bò lên người anh. Nam Từ uống say cũng mất đi đáng sợ hải hàng ngày đối với anh.

Thậm chí cô còn chui vào ngực anh, chủ động ôm cổ anh, khuôn mặt dính vào cổ anh, vô ý thức cọ xát cổ anh.

Anh nhú mắt, sắc mặt không biểu lộ ra vui hay bực.

Lúc đó tài xế và trợ lý cũng lau mồ hôi, chỉ thấy Hoắc Lâm hơi khép cánh tay, nhẹ nhàng vòng qua eo Nam Từ.

Tài xế và trợ lý cực kỳ sửng sò.

Hai người đã chứng kiến qua thái độ của Hoắc Lâm đối với những cô gái khác, bây giờ đột nhiên chuyển biến lớn như vậy, khiến cho bọn họ không thể tưởng tượng nổi.

Trong lòng hai người không khỏi nhìn nhận lại Nam Từ, thậm chí còn có chút xiu vui mừng.

Dám ngủ trên người sói, vậy mà không bị sói hất ra hay cắn chết, đây quả thật là kỳ tích!

Nam Từ giống như còn chưa thoải mái, cô hơi di chuyển người, nhưng tất cả đều bị Hoắc Lâm đè xuống.

Hai tay vòng bên eo cô cũng càng ngày càng chặt, hai người ở giữa cũng càng ngày càng thân mật.

Một lát sau, Hoắc Lâm bỗng nhiên mở miệng: “Hai người xuống xe.”

???

Bắt đầu cảm thấy bọn họ vương vís rồi sao?

Giống như đọc được suy nghĩ của bọn họ, Hoắc Lâm giương mắt nhìn về phía bọn họ: “Bên ngoài có người đi theo, ra ngoài kiểm tra một chút.”

Trong nháy mắt hai người rõ ràng, lần lượt mở cửa xe, nhưng mới bước ra một bước, chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe ông chủ nói thêm một câu.

“Tìm được người rồi cứ chờ ở ngoài, khi nào có lệnh của tôi mới tới đây.”

“...” Vẫn ngại bọn họ.

Sau khi tài xế và trợ lý đi xa rồi, ánh mắt Hoắc Lâm lập tức thay đổi.

Tròng mắt anh nhìn vật nhỏ trong lòng ngực mình, tâm tình có chút khó hiểu.

Vật nhỏ trong ngực anh không ngừng cọ quấy, giống như cảm thấy phía dưới mông có vật gì đó cản đến khó chịu, không ngừng cọ cọ.

Ánh mắt anh dần dần sâu, nắm cầm cô, nói: “Lộn xộn nữa là tôi ném cô cho chó ăn đó!”

Lúc này cô căn bản không nghe hiểu, khó khăn mở mắt ra, nhìn anh, giả bộ hung dữ.

“Lại ồn ào...Ồn ào nữa là tôi hôn anh đó!”

Lông mày Hoắc Lâm nhưn lên một chút, khóe môi khẽ nhếch, tiến sát tới gần cô.

“Vậy cô làm thử xem”

Tác giả có lời muốn nói:

Tam thiếu: Vợ, nói ra sợ em không tin, nhưng hôm đó em là người mở lời trước.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Editor: Trà Đá.

Lúc Nam Từ tỉnh lại, hai chân đã tê đến không còn cảm giác.

Cánh tay bên phải cũng bị ép cả đêm, lúc này cực kỳ đau.

Ngoài cửa sổ xe, sắc trời đã sáng, ánh nắng sáng sớm chiếu thẳng vào trong xe, cô nhú nhú mắt ráng chống lại ánh sáng, nhưng nhờ ánh nắng nên cô có chút tỉnh táo.

Ký ức trong đầu cô dừng lại lúc gặp Tần Dư trong quán bar, sau đó cô uống ly nước “Trái cây” anh ta đưa, sau đó lại bị lời nói của anh ta dọa sợ.

Tiếp đó cô cảm thấy đầu óc choáng váng như muốn ngất đi, đi vào toilet rửa mặt...

Rồi tiếp theo là sao?

Những chuyện sau này cô không tài nào nhớ nổi?

Mà bây giờ cô đang ở đâu đây?

Vừa nghĩ cô vừa muốn nhúc nhích cả cơ thể tê dại.

Nhưng lúc này cô mới nhúc nhích được cái đầu nhỏ, cả người ngây ngẩn.

Cảm giác này...

Cô hơi nghiêng đầu, nhẹ nhàng nâng mí mắt.

Đập vào mắt cô là yết hầu của ai đó, sau đó cô hướng ánh mắt lên trên, là đường cong xinh đẹp của cái cằm.

Sau đó...

Chính là gương mặt lạnh lùng kia.

Lúc này đối phương đang ngủ, con mắt khẽ nhắm, mặt không cảm xúc, nhưng hai đầu lông mày vẫn có mấy phần khí thế bức người.

Do ánh nắng chiếu vào xe quá gắt, cho nên cô vẫn chưa kịp nhận ra người đang ôm mình là ai.

Đợi đến khi ánh mắt cô tỉnh táo, cô mới thấy rõ người này là ai, khiến cô sợ đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Chuyện gì xảy ra? Sao cô lại ở cùng Hoắc Lâm?

Cô nhớ rõ hôm qua đâu có gặp được Hoắc Lâm, sao bây giờ lại tỉnh ngủ trong lòng ngực anh?

Nam Từ cảm thấy mình bị dọa sợ đến mức mắt năng lực suy nghĩ, cô thậm chí không dám động đậy, sợ hành động của cô khiến anh tỉnh dậy.

Nhưng...

Cứ tiếp tục nằm trong lòng anh cũng không được.

Hoắc Lâm sớm muộn gì cũng tỉnh, đến lúc đó không biết sẽ hù dọa cô như thế nào.

Mặc dù cô tò mò tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu như phải hỏi anh, thì thà cô im lặng còn hơn.

Ngưng một lát, cô bắt đầu thử di chuyển người.

Nhưng ai mà biết, cô vừa mới dịch chuyển một tí, còn chưa nhướn người ra ngoài thì đã bị bàn tay bên hông cô xiết chặt.

Cơ thể nhỏ nhắn của cô lại đột nhiên dính sát vào lòng ngực anh.

Lúc Hoắc Lâm mở miệng, tiếng nói còn trầm thấp hơn ngày thường mấy phần.

“Muốn trốn sao?”

“...”

Nam Từ không dám ngẩng đầu, trong đầu tính toán phải mở miệng như thế nào.

Nhưng tuổi cô còn rất trẻ, cũng chưa trải qua những chuyện như thế nào, nên lúc này càng nghĩ càng đau đầu, biểu lộ bất an cũng lộ ra bên ngoài.

Hoắc Lâm nhìn thấy hết tất cả, nhúu nhúu mày, đưa tay nắm cằm cô, xoay mặt cô qua.

“Sao? Đang nghĩ lý do để lừa tôi hả?”

Nói xong, anh hơi cúi người về phía trước, gương mặt tuấn tú mê người gần sát gương mặt cô.

Trên người anh mang theo chút mùi đàn hương, khi cô hít thở thì mùi của anh tràn đầy trong khoang mũi cô.

“Tôi cho cô biết.” Anh nhẹ nhàng mở miệng, con ngươi thâm thúy giống như đang nhìn một con mồi, “Đừng cho là mình giỏi.”

Nam Từ cực kỳ sợ hãi, nhất là khi tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, lại bị anh một mực nhốt chặt trong ngực.

Cô cũng hiểu bây giờ không phải lúc để sợ hãi, cô phải đối mặt với người đàn ông đáng sợ này.

Dựa vào kinh nghiệm đối mặt vài lần với Hoắc Lâm, cô biết nếu như cô càng sợ hãi..

Thì anh càng hưng phấn, càng thích thú.

Đối mặt với loại người không bình thường như anh, cô phải ép buộc bản thân bình tĩnh.

Cô hít sâu một hơi, gương mặt nhìn anh.

“Hoắc tiên sinh, tôi... Tôi không nhớ tôi qua đã xảy ra chuyện gì, ngài có thể nói cho tôi biết được không?”

Giờ phút này mặc dù cô hơi run, nhưng dáng vẻ lại hoàn toàn khác biệt tối hôm qua.

Trong lòng Hoắc Lâm có tiếng cười, nhưng nhìn thấy bộ dáng giả vờ tỉnh táo của cô, lại không nhìn được ý định muốn trêu chọc cô.

Thế là anh liếc cô, nói: “Cô uống nhiều quá, gặp tôi ở cửa quán bar, ôm chân tôi nói thích tôi, muốn hôn tôi.”

“Không bao giờ!”

Nam Từ không do dự giây nào, mở miệng phủ nhận.

Hoắc Lâm nheo nheo mắt.

“Đúng là cô không nói thích tôi, mà là đánh tôi, nói tôi đáng sợ, muốn tránh xa tôi.”

Lần này Nam Từ có chút không tin lắm, nhưng dù sao cô bị say, cho nên những lời này có lẽ xuất phát từ nội tâm, mà đó chính là những gì trong thâm tâm cô nghĩ, chính là cảm giác sợ hãi anh...

Thấy cô không trả lời, biểu lộ trên gương mặt anh trong nháy mắt biến hóa, đuôi lông mày anh có chút nhướn lên.

Lúc mở miệng, nét mặt của anh trở lại dáng vẻ ưu nhã như ngày thường.

“Tôi đoán đúng rồi chứ.”

“...” Đoán đúng? Vậy anh đang lừa cô sao?

“Tôi thích cô bé như thế, vậy mà cô bé lại chán ghét tôi sao, tôi cũng quá đáng thương đi.”

Hoắc Lâm vừa nói vừa làm bộ thờ dài, nếu như không phải vẻ mặt anh không thay đổi, chỉ nghe giọng nói không thì Nam Từ cũng muốn tin là thật.

Anh cũng không để ý đến phản ứng của cô, mà kéo đầu cô dựa vào lồng ngực mình, bàn tay khẽ xoa lên mái tóc cô.

Mái tóc cô mềm mại lại thơm mùi dầu gội, anh cứ khẽ vuốt nhẹ mái tóc cô, động tác cực kỳ dịu dàng.

“Con người của tôi, đối với người uy hiếp tôi, chưa từng hạ thủ lưu tình. Còn đối với người tổn thương tôi, thì càng phải như vậy.”

“Bé con, cô nói xem, cô khiến tôi bị tổn thương, thì tôi nên phạt cô như thế nào đây?”

Bàn tay anh dừng lại nơi cổ cô, lòng bàn tay hơi lạnh bao trùm lấy làn da nhẵn nhụi của cô, động mạch cổ ập ập nhảy lên trong lòng bàn tay anh.

Anh cúi đầu xuống, đôi môi mỏng gần sát bên tai cô, giọng nói của anh như có như không khuếch tán bên tai cô.

“Cái cổ xinh đẹp như vậy có nên bẻ gãy không nhỉ?”

Nam Từ bị dọa đến mức khẽ run rẩy, trong nháy mắt cô bắt đầu tưởng tượng ra cảnh máu chảy ồ ạt vì cổ bị bẻ gãy, cô không ngừng rùng mình, thân thể cũng bắt đầu giãy dụa mãnh liệt.

Hoắc Lâm mở miệng dọa cô, chính là muốn nhìn thấy cô bày ra dáng vẻ giãy dụa bất lực.

Thậm chí còn âm thầm nghĩ nếu như bộ dáng cô có thể giống như trong quán bar tối hôm qua, ánh mắt mơ màng nhìn anh thì càng tốt hơn.

Cho nên anh ngồi ở đó, trừ việc bàn tay bên eo cô càng lúc càng dùng sức, thì không làm gì khác, thậm chí cả vẻ mặt cũng không thay đổi.

Nhưng dần dần hô hấp của anh bắt đầu nặng hơn, yết hầu cũng nhấp nhô hai lần.

“Đừng nhúc nhích.”

Nam Từ làm gì còn tâm trí nghe, hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng trốn thoát khỏi anh, sau đó sẽ trốn anh xa thật xa, không gặp mặt anh càng tốt.

Thấy cô không nghe lời anh, còn đang ra sức giãy dụa, khuôn mặt anh bắt đầu lộ ra vẻ khó chịu.

“Nếu cử động nữa là tôi bẻ gãy cổ cô đó!”

Uy hiếp quả nhiên cực kỳ hữu hiệu, cô dần dần dừng lại, nhưng cảm xúc vẫn không thể không chế nổi.

Lo sợ, đề phòng lúc này đều trở nên tui thân, hốc mắt đỏ lên.

Hoắc Lâm nắm vuốt cằm cô, nâng đầu cô lên, lập tức nhìn thấy ánh mắt đầy sương mù đầy mờ lung.

Điều không giống nhất chính là tối hôm qua đôi mắt này mang theo vẻ ngây thơ cùng men say.

Bây giờ lại là tui thân và lên án.

Nhưng chẳng biết tại sao anh lại cảm thấy lúc này cô còn hấp dẫn hơn hôm qua.

Một lát sau, anh lạnh mặt ra lệnh.

“Xuống xe.”

Nam Từ như được ơn đại xá, vội vàng mở cửa nhảy xuống xe, chạy trốn chết không quay đầu lại nhìn.

Hoắc Lâm đưa mắt nhìn cô chạy đi, sắc mặt lạnh lùng chưa khôi phục lại.

Anh lẳng lặng rũ mắt, tầm mắt chuyển đến bụng dưới eo mình.

Nhìn thấy giữa hai chân mình có một khối u lên khiến anh nhăn mày.

Đây là lần đầu tiên anh bị một người con gái khiến anh chột vật như vậy.

Mà đối phương lại là một con nhóc không có một tí quyền rũ của phụ nữ.

Nếu như đám bạn anh mà biết thì chắc chắn sẽ cười anh.

Trợ lý và tài xế cả đêm đứng cách đó không xa chờ lệnh, lúc này thấy Nam Từ rời đi, trợ lý vội vàng tiến lên gõ gõ cửa sổ xe.

Cửa sổ xe hạ xuống, nửa khuôn mặt Hoắc Lâm lộ ra, anh không cử động, trực tiếp mở miệng hỏi: “Người đâu?”

Trợ lý lập tức hiểu ý, vẫy tay với tài xế, tài xế dẫn một người đàn ông tới.

Người đó chính là người chụp lên ngày hôm qua, lúc này thấy Hoắc Lâm, đoán chắc chắn là người có thể lực, hai chân lập tức mềm nhũn.

“Tiên sinh, tôi...”

Hoắc Lâm cắt ngang lời hắn: “Ai phái mày đến?”

Người kia nghẹn họng, dừng một chút: “Tôi cũng không biết rõ là ai, nhưng người đó là nữ.”

Hoắc Lâm yên lặng trong chốc lát, quay đầu hỏi trợ lý: “Kiểm tra ảnh chụp chưa?”

“Rồi ạ, chỉ vài bức ảnh chụp ngài và Nam nhị tiểu thư... Thân mật, còn lại không có gì hết.”

Hoắc Lâm rù mắt, biểu lộ trở nên hứng thú.

“Đưa tôi xem.”

Trợ lý nghe xong, bận bịu lấy máy ảnh đã tịch thu được đưa cho Hoắc Lâm.

Người kia chụp mấy chục tấm, mà nhân vật chính là anh và cô nhóc kia. Khuôn mặt nhỏ nhắn kia giống như ngày hôm qua, trong màn hình mang theo sự ngây thơ và men say, nhìn qua cũng khiến người ta muốn bắt nạt.

Cuối cùng, anh giao lại máy ảnh cho trợ lý.

“Sao chép tất cả ảnh chụp.”

“Vâng, sau khi sao chép sẽ trực tiếp xóa bỏ đi chứ ạ?”

“Không cần.” Hoắc Lâm nhìn sang người chụp ảnh, “Hắn lãng phí thời gian nhiều như vậy, không nên để hắn về tay không.”

“...”

Trợ lý không dám làm trái, vội vàng lấy laptop sao chép tất cả ảnh.

Sau khi làm xong mọi thứ, Hoắc Lâm gọi trợ lý trả máy ảnh cho đối phương, còn nói: “Thả người.”

Anh nói nhưng ánh mắt lại nhìn người chụp ảnh, nở một nụ cười cực kỳ nhã nhặn.

“Nhưng tôi biết cậu là người thông minh, biết chuyện gì nên nói và chuyện gì không nên nói, cậu biết rõ đúng không?”

Anh còn đang cười, nhưng người kia đã cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Kỳ thật việc này không phải được giao cho hắn, người thuê tìm anh trai hắn, nhưng anh trai hắn đang bận chăm sóc chị dâu, cho nên việc này mới đến tay hắn.

Hắn vừa mới vào thế giới này chưa được bao lâu, vẫn chưa hiểu rõ hết về các gia tộc, nhưng cứ cho là hắn chưa hiểu rõ, thì cũng không khó nhìn ra người đàn ông trước mắt này chắc chắn không phải người lương thiện.

Cho nên hắn không ngừng gật gật đầu.

“Hôm nay tôi chưa từng gặp qua ngài, cũng chưa từng nói chuyện gì với ngài, tôi đã nhận tiền, nên trực tiếp giao ảnh cho người ta, không cần nói bậy gì hết!”

Ý cười nơi khóe miệng Hoắc Lâm dần sâu hơn: “Tốt, thông minh lắm.”

Tác giả có lời muốn nói:

Một vài năm sau.

Tiểu Từ: Năm đó anh đòi bé cổ em anh có nhớ không?

Tam thiếu: Không, em nói ai vậy? Anh á? Làm gì có chuyện đó! Chắc chắn không phải anh đâu!

Tiểu Từ: ...

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Editor: Trà Đá.

Sau khi thả người đi rồi, trợ lý có chút không hiểu.

“Ông chủ, cứ thả hấn đi như vậy sao? Lỡ như là người bên nhà họ Hoắc thì sao?”

“Không đâu.” Hoắc Lâm biểu lộ rất thân nhiên.

Trước đó mấy ngày, Hoắc phu nhân nhìn thấy anh chắc chắn còn đang rất tức giận, mấy ngày nay Hoắc Tu Thần ở nhà chăm sóc cho bà ta, không có thời gian làm mấy chuyện nhàm chán đâu.

Mà Hoắc Tu Thần cũng không ngu, hấn chụp hình thân mật của anh và Nam nhị tiểu thư được gì? Mặc dù nhà họ Nam cố ý để Nam Từ thay Nam Châu giả qua nhà họ Hoắc, nhưng chuyện này thì bên nhà họ Hoắc không biết.

Cho nên anh và Nam nhị tiểu thư có xảy ra chuyện gì thì cũng chẳng làm sao.

Anh tin tưởng lời nói của tên chụp hình lén kia, đoán chừng là cô gái nào đó muốn theo đuổi anh nên bày ra mấy trò này.

Nên anh cũng không để cho hấn xóa ảnh, cũng chính là mượn cơ hội này để đối phương hết hi vọng.

Bớt một người nhớ thương anh, anh cũng bớt một phiền phức.

Trợ lý không đoán ra được suy nghĩ của anh, nghĩ nghĩ, còn nói: “Hôm nay chỉ có hai cuộc họp nội bộ công ty, không gấp lắm, ngài muốn hoãn đến ngày mai không? Ngài muốn về nhà nghỉ ngơi một chút không ạ? Tối hôm qua...”

Hoắc Lâm bị bệnh mất ngủ, ai ở gần cũng biết. Ngày thường anh phải thường xuyên dùng thuốc ngủ, nếu gặp chuyện cần xử lý, thì anh có thể không ngủ mấy ngày liền.

Mà hôm qua anh lại ở cùng với con mợ men Nam Từ, đoán chừng anh càng không thể nghỉ ngơi.

Cho nên trợ lý mới đề nghị anh về nhà nghỉ ngơi.

Nhưng không ngờ Hoắc Lâm lại cười cười, lắc đầu.

“Không cần, tối hôm qua tôi ngủ rất ngon.”

“Hả?”

“Ngạc nhiên không?” Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, ngón tay nhẹ nhàng đẩy gọng kính, “Tôi cũng rất ngạc nhiên.”

Bình thường anh phải uống thuốc ngủ mới ngủ được, vậy mà tối hôm qua ôm cô nhóc kia thì anh lại ngủ rất ngon.

Đến chính anh cũng không thể tưởng tượng nổi.

~

Đây là lần đầu tiên cô đi cả đêm không về nhà.

Sau khi lên xe taxi, đầu óc cô cũng bắt đầu tỉnh táo rất nhiều, có rất nhiều chuyện nghĩ không thông.

Hôm qua Nam Châu rõ ràng cố ý không cho cô dùng xe không nhà, ý đồ không muốn cho tài xế trong nhà đi theo cô. Nếu cô đoán không sai thì Nam Châu muốn bớt đi một “Nhân chứng”.

Còn về chuyện Nam Châu muốn làm cái gì cũng không khó đoán.

Nam Châu mua chuộc người gia sư kia, muốn hấn dụ dỗ cô, nếu tình huống bình thường, thì một cô gái xuất thân từ nông thôn ngây thơ như Nam Từ nhất định sẽ không chịu nổi sự dụ dỗ. Cứ cho là ban đầu sẽ không có gì quá giới hạn, nhưng dần dần cũng sẽ bị dụ dỗ.

Mà Tần Dư cho cô uống ly nước kia chắc chắn cũng là rượu tinh chế, bằng không thì sao cô lại say đến mức không nhớ gì hết.

Cô cảm thấy Tần Dư không bỏ thuốc vào ly rượu, vì nếu anh ta bỏ thuốc thì cô cũng không có cơ hội gặp Hoắc Lâm.

Nhưng Nam Châu muốn anh ta chuốc say cô để làm gì?

Muốn cô làm chuyện gì đó mất mặt, sau đó chuyện này sẽ truyền đến tai người nhà họ Nam?

Nam Từ mím mím môi, cho đến khi xe chạy tới nhà họ Nam, cũng chưa thể nghĩ ra được.

Cô còn nghĩ rằng lúc cô về nhà chắc chắn sẽ bị ba người lớn trong nhà chất vấn, nhưng chuyện ngoài ý muốn chính là trong nhà không có người lớn, di Chu thấy cô về, lập tức lôi Nam Từ vào trong góc.

“Con bé này, sao tối hôm qua không về nhà?”

Nam Từ không trả lời, mà ôm cánh tay dì Chu, hỏi lại: “Ông nội và ba mẹ con không có ở nhà hả dì?”

“Hôm qua bọn họ đi dự tiệc, xế chiều hôm nay mới về.”

Nam Từ nghe xong lập tức thở hắt ra.

Dì Chu cũng không buông tha cô, dùng sức gõ đầu cô một cái, hỏi: “Nói mau! Rốt cuộc hôm qua có chuyện gì! Nếu như hôm qua đi không giúp con che giấu, thì chị con chắc chắn phát hiện ra con không về nhà rồi đó!”

Hai mắt Nam Từ lấp lánh: “Dì giúp con?”

“Thì sao?” Dì Chu chỉ tiếc rên sát không thành thếp, trừng cô: “Con vừa tới cái nhà này, nên cẩn thận một chút, rốt cuộc hôm qua xảy ra chuyện gì mà con lớn gan không về nhà.”

Nam Từ kể lại chuyện hôm qua cho dì Chu nghe, nhưng không nói ra sự nghi ngờ của mình đối với Nam Châu, chỉ cường điệu nói Tần Dư không đáng tin. Sau đó lại nói mình đụng phải Hoắc Lâm, anh thấy cô uống nhiều quá sợ ông nội lo lắng, nên cho cô ngủ ở bên nhà anh một đêm.

Sau khi dì Chu nghe chuyện xảy ra, tâm tình thả lỏng một chút.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không khỏi nhủ mấy đánh giá Nam Từ, lúc nói chuyện cô cũng không buông lời oán hận Nam Châu, chỉ đơn giản cảm thấy người gia sư Nam Châu giới thiệu có chút quái dị.

Dì Chu trong lòng cảm thấy thương xót cho Nam Từ, nghĩ cô bé còn nhỏ tuổi, tâm tư đơn giản, bị người ta giở trò cũng không biết.

Bà ta nhớ lại hôm qua Nam Châu trở về với gương mặt có vẻ rất vui đi tìm Nam Từ, nếu như không phải trước đó bà ta để sẵn một đôi giày của Nam Từ trước cửa nhà, lại dùng gối ôm giả làm người nằm trong chăn, thì đoán chừng lúc này Nam Châu đã đạt được mục đích của mình.

Nam Châu chắc chắn là muốn người gia sư chuốc say Nam Từ, để cô biến thành trò hề, sau đó khiến Nam lão gia từ và Nam lão gia chán ghét Nam Từ.

Cũng may tối hôm qua nhà họ Nam phải đi dự tiệc, nếu không thì chuyện này đã bị lộ rồi.

Sau khi Nam Từ nói chuyện với dì Chu xong thì quay về phòng, tranh thủ thay bộ đồ ngủ.

Vô tình cô liếc ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên thấy Nam Châu đang hùng hùng hổ hổ bước xuống xe.

Cô dừng động tác một chút, bắt đầu suy nghĩ thật nhanh.

Mà bên kia, sau khi Nam Châu nhận được ảnh trong tay, trong nháy mắt tức giận bùng bùng.

Cô ta mang theo sự tức giận về nhà họ Nam, hoàn toàn mất đi dáng vẻ một tiểu thư lạnh lùng thường ngày, đập cửa “Rầm” một cái.

“Nam Từ, sao hôm qua không về nhà!”

Nam Từ nằm trên giường, biểu hiện có chút co rúm sợ hãi, lúc nhìn Nam Châu còn lộ ra vẻ bất an.

“Em... Em ngủ bên nhà người quen.”

Nam Châu cắn răng nhìn cô: “Người quen? Là Hoắc tam thiếu sao? Cô uống nhiều đến mức ngủ ở lại nhà anh ta sao?!”

Nam Từ giả bộ bất ngờ, hỏi: “Chị hai, sao chị biết em uống quá chén? Có phải người gia sư đó...”

Ánh mắt Nam Châu có chút lóe lên, nhưng cũng không thêm đề ý, nói thẳng: “Đừng có lời người khác vào, cô nói xem, có phải là Hoắc tam thiếu không?”

“Hoắc tam thiếu? Chị đang nói đến chú Hoắc Lâm sao? Em đúng là có ngủ ở lại nhà...”

Vừa nghe thấy Nam Từ thừa nhận, tất cả máu huyết trong người Nam Châu lập tức tăng vọt lên đỉnh đầu.

“Cô là cái thá gì chứ?! Chú Hoắc Lâm?! Tại sao trước kia tôi không nhìn ra tâm cơ của cô lớn như vậy nhỉ, lại còn dám tiếp cận tam thiếu nữa?!”

Nam Châu tức muốn điên rồi.

Hôm qua, cô ta chỉ muốn Tần Dư chuốc say Nam Từ, cô ta còn sắp xếp người chụp lên, dự định chụp vài tấm ảnh Tần Dư và Nam Từ có cử chỉ thân mật, sau đó đưa ảnh chụp cho người nhà họ Nam xem.

Ông nội xưa nay làm việc lúc nào cũng đặt lợi ích lên hàng đầu, hiện tại ông nội chiếu cố Nam Từ như vậy cũng bởi vì Nam Từ sẽ thay cô ta gả vào nhà

họ Hoắc, duy trì mối quan hệ giữa hai nhà Hoắc Nam

Đương nhiên, Nam Châu cũng sẽ không làm to chuyện, cô ta chỉ có mưu đồ để cho ông nội và ba Nam điều tra xem Nam Từ bị người ta dụ dỗ hay là ngu ngốc, đến lúc đó mặc dù ông nội không bỏ rơi Nam Từ, nhưng đáy lòng sẽ chán ghét Nam Từ.

Như vậy, coi như sau này Nam Từ được gả vào nhà họ Hoắc, thì tất cả mọi thứ nhà họ Nam sẽ là của cô ta.

Thế nhưng có ai lường trước được việc Tần Dư chơi cô ta!

Nhưng bởi vì người chụp lên có nói là chụp được vài tấm thú vị, cho nên ban đầu cô ta nghĩ Tần Dư chỉ nói đùa thôi, bởi vậy sáng hôm nay cô ta lập tức hí hửng xem ảnh.

Ai mà biết được Nam Châu lại bị sốc đến mức này.

Đúng là trong tấm hình là những cử chỉ thân mật của Nam Từ với một người đàn ông, nhưng người đàn ông đó không ai khác lại là Hoắc Lâm!

Mà Hoắc Lâm lại là người Nam Châu yêu!

Mặc dù Nam Châu có thể thuyết phục ông nội đẩy cuộc hôn nhân này qua Nam Từ, cũng bởi vì cô ta nói với ông nội rằng cô ta thích Hoắc Lâm.

Ông nội luôn luôn đặt lợi ích lên hàng đầu, mà mối quan hệ giữa hai nhà Hoắc Nam là điều đầu tiên cần phải giữ bền vững, nhưng nếu như bây giờ có hai tầng thì chẳng phải càng kiên cố hơn sao?

Huống chi Hoắc Lâm đã sớm tách biệt với nhà họ Hoắc, thậm chí hiện tại đã có chỗ đứng và địa vị ngang hàng với nhà họ Hoắc.

Cô ta lợi dụng loại tâm lý này với ông nội, cho nên mới xảy ra tình cảnh hiện tại.

Đương nhiên chuyện này cũng tạo điều kiện cho cô ta yên tâm nghĩ cách tiếp cận Hoắc Lâm.

Nhưng hiện tại... Cái con nhóc nhà quê này lại thân mật với Hoắc Lâm?!

Trong tấm hình, Hoắc Lâm còn một mực ôm Nam Từ, động tác cực kỳ dịu dàng, cái này sao có thể không khiến cô ta ghen ghét được đây!!

Cho nên hôm nay cô ta hành động thiếu suy nghĩ, nhưng cũng không hối hận.

Nam Châu mắng nhiếc Nam Từ như thế này cũng coi như không nể mặt mũi Nam Từ. May mắn là trong nhà không có người lớn, chứ nếu như có ông nội và ba Nam ở nhà thì Nam Châu đâu có thể nói chuyện thiếu suy nghĩ như vậy.

Nghĩ tới đây, Nam Châu dùng giọng điệu miệt thị và trào phúng, đi về phía trước hai bước, tiến sát gần Nam Từ.

“Tôi cảnh cáo cô, những gì cô nhận được từ nhà họ Nam đều là của tôi, tôi bố thí cho cô thì cô có thể nhận. Những gì tôi không cho cô động tới, mà cô vẫn một mực muốn động, thì tôi chắc chắn không bỏ qua cho cô đâu! Ngày hôm nay, vì cô vi phạm lần đầu, cho nên tôi chỉ lên tiếng cảnh cáo cho cô biết, nhưng nếu như lần sau tôi phát hiện ra cô dụ dỗ quyến rũ Hoắc tam thiếu, thì cuộc đời nhị tiểu thư nhà họ Nam coi như cũng chấm hết!”

Nam Từ không nhúc nhích, giống như bị hù dọa, môi run rẩy, yếu ớt nói: “Chị hai, chị hiểu lầm rồi, em thật sự không có...”

“Cứ biết điều như vậy là được!”

Nam Châu không muốn nói với Nam Từ nữa, chỉ trừng cô một chút rồi quay người rời đi.

Nam Từ thấy Nam Châu đã đi xa, mới bắt đầu lờ đi điện thoại di động từ trong chăn ra, ghen ngào mở miệng:

“Ông nội, chuyện về người gia sư kia... Con phải làm phiền ông nội rồi, chị hai hiểu lầm con, chị... Chị hai có lẽ thật sự không thích con. Con... Con không dám làm phiền chị hai nữa.”

Người ở bên đầu kia của điện thoại chính là Nam lão gia tử, ông trầm mặc thật lâu, cuối cùng trầm giọng nói: “Ừ, ông nội biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Nam Từ bất an xuống giường đóng cửa phòng lại.

Sau khi khóa cửa phòng lại, thì biểu hiện của cô cũng thay đổi.

Đúng vậy, cô cố ý, mặc dù cô không biết kế hoạch của Nam Châu là gì, nhưng ban nãy thấy dáng vẻ nổi giận đùng đùng kia của Nam Châu, nghĩ chắc chắn sẽ tìm đến cô gây chuyện.

Cô cố ý điện thoại trước cho Nam lão gia tử, đơn giản nói qua chuyện Nam Châu giới thiệu người gia sư kia, hẹn cô ở quán bar, chỉ là cô ngại thẹn không biết gì nên mới uống ly nước pha rượu, dẫn đến chuyện cô bị say.

Kết quả còn chưa nói xong thì Nam Châu đã xông vào.

Cô cơ bản chỉ là muốn nghe Nam Châu nói gì, nhưng nào nghĩ cô ta lại xúc động như vậy, trực tiếp để lộ sơ hở.

Nam Từ lập tức thuận nước đẩy thuyền, trước tiên đã biết được mục đích thật sự của Nam Châu, còn những cái khác...

Nam Từ suy nghĩ lại lời nói và biểu hiện của Nam Châu, trong lòng không khỏi kinh ngạc...

Nam Châu thích Hoắc Lâm, người đàn ông đáng sợ đó lại hợp khẩu vị Nam Châu.

Nghĩ đến đây, Nam Từ không nhịn được rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Editor: Trà Đá.

Ngày đó Nam Từ cố ý làm vậy, chỉ là muốn Nam lão gia từ sẽ giáo huấn Nam Châu vài câu để cô ta bớt kiêu chuyện với cô.

Nhưng cô không nghĩ tới chính là việc sáng sớm ngày hôm sau, ngay trên bàn cơm, Nam lão gia từ nói thẳng muốn phái Nam Châu ra nước ngoài giám sát nhà máy.

Nam Châu ngẩn người, nhìn Nam lão gia từ, hỏi: “Ông nội, nhà máy ông nội nói có phải... Cái nhà máy ở Nam Phi không ạ?”

Nam lão gia từ còn chưa nói gì, ba Nam nhú nhú mày, mẹ Nam phản ứng kịch liệt, trực tiếp cao giọng: “Ba, bên kia không phải đã có người quản lý rồi sao? Sao đột nhiên lại muốn Châu Châu qua đó? Mà hoàn cảnh sống bên kia...”

“Ba biết.” Nam lão gia từ cắt đứt lời mẹ Nam, ánh mắt quét qua Nam Châu, “Nhà họ Nam chúng ta từ xưa đến nay đều thưởng phạt rất công bằng, Châu Châu hiểu ý ông nội chứ?”

Nam Châu cắn cắn môi, đáy lòng đã đại khái đoán ra được việc Nam Từ tố cáo cô ta, nghĩ nghĩ, cảm xúc nhất thời không kiềm chế được, hai hốc mắt đỏ ừng ừng.

“Ông nội, em gái đã nói gì với ông nội? Con biết tính tình của con đối với em gái không tốt, có thể trong lúc vô tình làm chuyện không phải với em gái, nhưng... Nhưng ông nội cũng phải cho con cơ hội để giải thích chứ, không thể ngay lập tức phán quyết con có tội như vậy được.”

Nam Châu nói, còn làm bộ nhìn Nam Từ, nhìn cực kỳ đau lòng, nói với cô: “Nam Từ, có phải em cảm thấy người trong nhà tốt với chị hơn em, cho nên em thấy tủi thân không? Nếu là vậy thì có thể nói với chị, đâu cần bịa chuyện với ông nội hại chị!”

Nói xong, không để cho Nam Từ có cơ hội lên tiếng, tiếp tục thút thít với Nam lão gia từ.

“Ông nội, con là một tay ông nội nuôi lớn, con như thế nào không phải ông nội là người hiểu nhất sao, cứ cho là con làm sai chuyện gì đi, thì đó chắc chắn là vô tình thôi, ông nội phải tin con!”

Nam Từ nhìn thấy vở kịch của Nam Châu, cực kỳ muốn vỗ tay tán thưởng, cô còn cho là kỹ năng diễn xuất của cô đã hay rồi, không ngờ so với Nam Châu thì cô còn kém rất xa.

May mắn hôm qua Nam lão gia từ đã trực tiếp nghe được những gì Nam Châu nói, cho nên ông mới sai người âm thầm điều tra, nếu không thì sáng nay sao có thể được chứng kiến màn kịch hấp dẫn như vậy.

Nghĩ tới đây, Nam Từ khẽ nhếch khóe miệng, một lát sau, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt cũng đầy cảm xúc bi thương.

“Chị hai, em không hiểu chị đang nói cái gì, em...”

Nam lão gia từ hất tay một cái, Nam Từ lập tức im lặng, cúi đầu xuống, cả người giống như một con thỏ nhỏ, yếu đuối lại bất lực.

So với cô, thì biểu hiện vừa nãy của Nam Châu xốc nổi hơn nhiều.

Nam lão gia từ cũng không mù, hướng hồ ông đã cho người điều tra rõ nguyên nhân của sự việc, lúc này không nói ra, chính là muốn chừa lại chút mặt mũi cho Nam Châu.

Dừng một chút, ông mở miệng với thâm ý khác: “Châu Châu, con có nhớ khi con còn bé, ông nội đã cầm tay chỉ dạy cho rất nhiều thứ, ông nội đã nói

với con rất nhiều lần, nhà họ Nam chúng ta ngoài việc nổi danh ở trong nước, thì cũng phải giỏi cả việc đối ngoại.”

Mặc dù lời nói của Nam lão gia từ không rõ ràng, nhưng với người thông minh như Nam Châu thì chắc chắn sẽ hiểu rõ ý của ông.

Quả nhiên, lời vừa nói ra, thì sắc mặt Nam Châu lập tức thay đổi, cô ta cắn môi, trầm mặc thật lâu, cuối cùng cố ép rặn ra nụ cười với ông nội.

“Ông nội, con nghe lời ông nội, con sẽ qua Nam Phi giám sát nhà máy.”

Lúc cô ta nói chuyện, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nam Từ: “Nhưng chuyện gì cũng có kỳ hạn của nó đúng không nội? Con muốn biết con phải ở bên kia bao lâu?”

“Ba tháng.”

Mẹ Nam nghe xong, hít một hơi thật sâu.

Ai cũng biết hoàn cảnh bên Nam Phi rất khó khăn, nếu như được, bà ta cũng không muốn con gái mình qua bên kia, bây giờ Nam lão gia từ lại muốn Nam Châu qua đó ba tháng sao?

Vừa nghĩ tới đó, mẹ Nam vội vã mở miệng: “Ba! Châu Châu từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ rời khỏi căn nhà này, chuyện này...”

“Nếu con có thắc mắc, vậy thì ba để con qua đó cùng Nam Châu?”

Giọng nói của Nam lão gia từ rất trầm ổn, nhưng người sáng suốt sẽ nhìn ra ông đã bắt đầu tức giận rồi.

Nam Châu vội vàng đề tay mẹ Nam lại, lắc lắc đầu.

Sau khi ăn cơm xong, Nam Châu lập tức lên lầu chuẩn bị hành lý.

Lúc đi ngang qua Nam Từ, cô ta còn mỉm cười vỗ vỗ bả vai Nam Từ, giống như chị em thân thiết, rất thân mật tiến đến sát Nam Từ nói chuyện.

“Đừng tưởng cô thắng tôi lần này thì sẽ thắng toàn bộ, ba tháng sau gặp lại cô. Ha ha, hy vọng đến lúc đó cô sẽ lợi hại hơn bây giờ, nếu không thì tôi chơi mãi vẫn chưa hết chán đâu.”

Nói xong, cô ta chậm rãi rời đi.

Nam Từ nhìn bóng lưng của cô ta, trong lòng thầm thở hắt ra một tiếng.

Nam Châu rõ ràng là đang chơi trò tâm lý với cô, nhưng cũng đáng tiếc là chưa chắc ba tháng sau cô còn ở lại nhà họ Nam.

Cứ coi như cô vẫn còn ở lại nhà họ Nam thì đến lúc đó chắc chắn cô sẽ mạnh mẽ hơn bây giờ.

Đến lúc đó, ai chơi ai vẫn chưa nói trước được.

~

Nam lão gia từ không bố trí gia sư về nhà dạy học, mà là dẫn Nam Từ đến “Trường học tư nhân” tương đối nổi tiếng.

Cái gọi là “Trường học tư nhân” thật ra chính là trường luyện thi mắc tiền, trừ những chương trình học bên ngoài, thì còn có những lớp cầm kỳ thi họa cho các tiểu thư con nhà giàu.

Ban đầu Nam lão gia từ không đưa cô đến đây vì sợ Nam Từ quá mức đơn giản, không có một thái độ và thần thái của một tiểu thư nhà giàu.

Nhưng qua vài lần, ông phát hiện Nam Từ không hề yếu đuối như vẻ bề ngoài, mà xem ra đầu óc của cô cũng thông minh hơn Nam Châu.

Như vậy chỉ bằng bây giờ đưa cô ra ngoài gặp nhiều người một chút, học hỏi thêm kinh nghiệm.

Chỗ nào có người trẻ tụ tập thường có nhiều chủ đề nói chuyện, bồi dưỡng tình cảm một chút, nói không chừng sau này còn giúp ích được cho nhà họ Nam.

Ông để Nam Từ tự lựa chọn lớp học cho mình, Nam Từ suy nghĩ hai ngày, cuối cùng cô chọn khiêu vũ, cờ vây và tiếng nước ngoài, thời gian còn lại cô đều tập trung cho chương trình học cao trung.

Thời gian đi học đối với Nam Từ mà nói cực kỳ mới mẻ, cho nên một tháng chớp mắt đã trôi qua.

Ngày ngày, sau giờ học cô cũng không trực tiếp về nhà, mà nói tài xế thả cô xuống chỗ khu mua sắm gần đó, sau đó nói mình muốn đi dạo một vòng, bảo tài xế đi trước.

Nhưng không nghĩ tới, cô vừa mới vào cửa hàng chưa được bao lâu, lại gặp bạn học cùng trường, đồng thời cũng là người lúc nào cũng muốn kiểm

chuyện với cô.

Cô ta tên là Luru Lâm Lâm, cũng cỡ tuổi cô, học chung lớp múa với Nam Từ.

Có vẻ như cô ta có mối quan hệ khá tốt với Nam Châu, cho nên lần đầu tiên gặp Nam Từ đã lập tức nhận ra cô, rồi từ đó về sau, lúc nào cũng kiểm soát chuyện gây sự với cô, gặp cô thì lập tức châm chọc khiêu khích, khiến Nam Từ cảm thấy cực kỳ phiền phức.

Nhưng Nam Từ cũng biết rõ tình cảnh của mình, cho nên lúc nào tránh được thì cô sẽ tránh, tránh không được thì chỉ nhẹ nói lại một hai câu, dù sao mỗi lời nói mỗi hành động của cô đều đại diện cho nhà họ Nam, Nam lão gia từ cũng không có khả năng giúp cô tránh được việc bị người ta khi dễ.

Lúc này Luru Lâm Lâm nhìn thấy cô lại gờ gọng chề giễu: “À, đây không phải là nhị tiểu thư nhà họ Nam sao? Sao lại đến đây mua quần áo? Tôi nhớ quần áo của chị Nam Châu toàn là đồ hiệu thôi mà, cô là em gái không phải cũng được ưu đãi này sao?”

Nam Từ cười cười: “Vậy cô là bạn thân của chị tôi không phải cũng được ưu đãi này sao?”

Hai bên kẻ tám lạng người nửa cân, đứng tại đây lên giọng trào phúng lẫn nhau.

Luru Lâm Lâm nghe xong, sắc mặt cứng đờ, cũng không để ý nhiều, lại nói: “Chỉ là tôi ở nhà chán quá nên ra ngoài dạo chơi thôi!”

“Hừm, vậy tôi cũng thế.” Nam Từ tiếp tục mỉm cười.

Luru Lâm Lâm nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của Nam Từ, bực bội mà không phát tiết được.

Cô ta chỉ dám trừng mắt dữ tợn nhìn Nam Từ, lúc này cách đó không xa bỗng nhiên có một bà điên tóc tai bù xù lao đảo chạy tới.

Quần áo bà điên trông rất bẩn thỉu, trong miệng còn niệm niệm lá nhai tiếng địa phương.

Luru Lâm Lâm ghét bỏ lui về sau hai bước, sau đó đảo mắt nhìn Nam Từ, bỗng nhiên trong đầu có kế hoạch.

“Ai da, Nam Từ, nghe nói cô lớn lên ở vùng nông thôn trong khe núi đúng không? Cô nhanh qua nghe bà điên kia nói tiếng địa phương gì kia, không chừng là tiếng chỗ thôn cô, tôi trông bà ta cũng rất gấp, cô lương thiện như vậy sao không qua giúp.”

Nam Từ nhú nhú mày.

Giọng nói của Luru Lâm Lâm cực kỳ lớn, khiến những người trong cửa hàng cũng nghe được, chưa biết chừng trong đó có người nhận ra người nhà họ Nam, lúc này cô chắc chắn không thể làm lớn chuyện, khiến nhà họ Nam bị mất mặt.

Nhưng mà...

Nam Từ nhìn người đàn bà kia một chút, trong đáy lòng bỗng nhiên nổi lên cảm giác thương hại, nhất là khi thấy quần áo bà ta rách rưới, cảm thấy có điểm giống mình lúc trước.

Được rồi, cứ lên hỏi xem đối phương xảy ra chuyện gì.

Cô tiến lên mấy bước, cười hỏi người đàn bà kia: “Dì có chuyện gì sao? Dì nói đi, nhiều khi con giúp được dì.”

Người đàn bà kia tiếp tục nói một đồng, Nam Từ không khỏi kinh ngạc nhú mày, sau đó bắt đầu đối thoại với đối phương.

Luru Lâm Lâm ở bên này đã som lấy điện thoại di động ra quay lại được, trong lòng không khỏi chề giễu, quả nhiên là đồ nhà quê, lúc này lại xỏ tiếng địa phương ra như thế, đến lúc đó cô ta đưa bạn bè coi video này thì sẽ thế nào nhỉ, người nhà họ Nam sẽ thấy mất mặt, trừng phạt Nam Từ! Cái này cũng coi như là báo thù cho chị Nam Châu!

Đang nghĩ ngợi, thì cách đó không xa có một người đàn ông chạy lại, người kia ăn mặc đơn giản, nhưng tướng mạo lại cực kỳ tuấn tú.

Luru Lâm Lâm chỉ nhìn người đó một chút đã nhận ra ngay, là công tử nhà họ Chu, Chu Khởi.

Chu Khởi thờ dài một hơi, kéo người phụ nữ kia: “Mẹ, đủ rồi đó, mẹ ở nhà diễn kịch chưa đủ sao? Sao lại ra đây gây phiền phức cho người khác.”

Trong lòng Chu Khởi bất đắc dĩ, người đàn bà này là mẹ anh ta, bình thường không giống như những phu nhân nhà giàu khác tìm mua kim cương, quần áo đắt tiền, mà lại thích làm những chuyện kỳ quái.

Trong nhà thì không sao, anh ta và ba có thể chấp nhận được, nhưng hiện tại không có việc gì lại chạy ra ngoài gây phiền phức cho người khác.

Nghĩ tới đây, Chu Khởi gật gật đầu với Nam Từ: “Xin lỗi cô, mẹ tôi lại gây phiền phức cho cô.”

Nam Từ cười lắc đầu, biểu hiện không sao.

Ngược lại, Luru Lâm Lâm phản ứng rất lớn, chen giọng vào: “Cái gì? Người này là mẹ anh á?”

Cô ta giống như gặp quý, không ngừng đánh giá người đàn bà kia, còn bày ra bộ dáng không thể tin nổi: “Anh Chu, anh nói đùa sao? Bà điền này nhìn có lẽ là người nhà quê, mà lúc này lại xô một tràn tiếng địa phương không ai hiểu! Nam Từ còn vừa mới nói chuyện với bà ta!”

Chu Khởi nhú mày, vừa định mở miệng thì đã bị mẹ Chu cướp lời trước.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Editor: Trà Đá.

Bà Chu không còn bộ dáng hoảng loạn như ban nãy nữa, bây giờ trở nên nghiêm túc, liếc mắt nhìn Luru Lâm Lâm: “Nếu như tôi không nhầm thì cô là tiểu thư nhà họ Luru?”

Luru Lâm Lâm kinh ngạc: “Bà biết tôi sao?”

“Đương nhiên, dù sao trong cái thành phố này, gia đình giàu lên nhờ buôn bán bòn cầu không phải chỉ có nhà họ Luru sao.”

Sắc mặt Luru Lâm Lâm trong nháy mắt trở nên khó coi.

Cô ta kiêu ngạo từ nhỏ, ghét nhất người khác nói chuyện làm ăn nhà cô, từ nhỏ đã bị người khác chế giễu, cho nên bây giờ nghe như vậy thì sao có thể nhịn được.

“Đừng có nói mò! Nhà tôi cũng không phải chỉ bán mỗi bòn cầu!”

Bà Chu gật gù đầu như đồng ý: “Đúng, nhà cô buôn bán bòn cầu xảy ra chuyện, cho nên ba cô đang muốn tìm cơ hội để đổi nghề.”

Bà Chu lại quan sát, đánh giá Luru Lâm Lâm từ trên xuống dưới, chắc chắn hai tiếng: “Để tôi nói cô nghe, không chỉ việc buôn bán bòn cầu của nhà cô có vấn đề, mà ngay cả công chúa bòn cầu là cô cũng có vấn đề về đầu óc, cũng nên chữa trị gấp đi.”

“Bà...!”

“Ban nãy tôi rõ ràng nói tiếng Tây Ban Nha, cô nghe nửa ngày mà còn nghĩ đó là tiếng địa phương sao, nếu tôi là cô, mấy loại chuyện mặt mặt này chắc chắn sẽ giấu đi, còn cô ngược lại lớn tiếng ồn ào, sợ người khác không biết cô bị mù chữ à, chắc chắn, lần đầu tiên tôi gặp phải một tiểu thư không biết xấu hổ như cô đó, bội phục bội phục.”

Bà Chu nói xong, quay đầu nhìn Chu Khởi: “Lúc này mẹ nghe con bé gọi con là anh Chu, hai đứa biết nhau sao?”

Chu Khởi rõ ràng biết mẹ mình đang dạy cho Luru Lâm Lâm một bài học, nào dám phá hư sự hăng hái của bà, lập tức vội vàng lắc đầu: “Bên cạnh con lúc nào cũng có rất nhiều cô gái, con không nhớ rõ đã từng gặp qua người này chưa.”

Trông thấy hai mẹ con nói đùa, Nam Từ nhin không được cười một tiếng.

Luru Lâm Lâm bị nói đến mức đỏ mặt, lại thấy Nam Từ cười nhạo mình, vừa tức vừa xấu hổ, chỉ vào mặt cô, hung hăng nói: “Coi chừng tôi!”

Lúc Luru Lâm Lâm chạy đi, bà Chu còn đang trừng mắt nhìn theo.

Cuối cùng, bà ta đổi nét mặt, cười cười nắm tay Nam Từ.

“Cháu gái, đừng có sợ.”

Nam Từ lắc đầu.

Cô thật ra không bị hù dọa, chỉ là có chút kinh ngạc, nếu như không phải cô chọn lớp Tây Ban Nha, thì chắc chắn cô cũng không hiểu.

Nam Từ cũng không muốn ở lại lâu, cho nên nói vài câu với bà Chu xong cũng xin phép rời đi.

Bà Chu nhìn bóng lưng cô, cảm thán: “Trước đó có nghe nhà họ Nam đưa về một nhị tiểu thư, hôm nay được gặp mặt cảm thấy cô bé này còn hiểu chuyện hơn vị đại tiểu thư nhà họ Nam.”

Chu Khởi nhú mày: “Người đó là nhị tiểu thư nhà họ Nam?”

Bà Chu gật gật đầu, giống như nghĩ đến cái gì, hai mắt tỏa sáng.

“Con hỏi cái này làm gì? Con có hứng thú với con bé hả? Mẹ cũng thích con bé, chỉ bằng bảo con bé làm dâu nhà họ Chu đi!”

Chu Khởi bắt đầu đi lác đầu, vừa muốn lên tiếng thì điện thoại đổ chuông.

Người điện thoại là Hoắc Lâm, hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

“Tớ qua bên cửa hàng đổi điện tìm mẹ, mẹ tớ lại lên con nghiện đóng kịch... À, tớ cũng vừa mới gặp nhị tiểu thư nhà họ Nam, cậu ở bên cạnh nhà họ Nam đã từng gặp qua chưa?”

Hoắc Lâm ở bên kia trầm mặc, hỏi một câu: “Cô bé còn đang ở cửa hàng hả?”

“Đi rồi.” Chu Khởi lại nhìn thoáng qua hướng Nam Từ rồi đi, “Lên lầu rồi, chắc là vẫn muốn mua sắm.”

Nói xong, Chu Khởi giống như nhận ra gì đó: “Chờ chút, cậu mà không có hứng thú thì sẽ không hỏi nhiều vậy, hôm nay sao thế? Chẳng lẽ có hứng thú với cô bé kia sao?”

Đáp lại anh ta chỉ là những tiếng bíp bíp vô tình.

Trong lòng Chu Khởi trầm mặc một tiếng.

~

Nam Từ đi lên tầng cao nhất của khu mua sắm, cô nhớ trước đây có đến đây đi dạo, cô có thấy một cửa hàng bán giày múa ba-lê. Đôi giày cô đang dùng hơi chật, nên lần này cô cũng tiện mua một đôi.

Nhưng tầng cao nhất lại không giống những tầng ở dưới, cô lại không có cảm giác về phương hướng, quẹo trái quẹo phải, bỗng nhiên quẹo vào hành lang không có ai hết.

Mà trên hành lang cũng không có tiếng nói, bởi vì thảm lông dày nên từ lúc bước vào, không có một tiếng bước chân phát ra.

Cô quyết định nhìn trước ngõ sau một chút, phát hiện cách đó không xa có thang máy, nghĩ nghĩ, quyết định không đi nữa mà sẽ đi xuống bằng thang máy.

Cô ấn thang máy đứng chờ chưa bao lâu, thì cuối hành lang xuất hiện hai người.

Một người cao to mặc âu phục đẩy xe lăn, còn người ngồi trên xe lăn là một cậu thanh niên trẻ tuổi.

Người thanh niên mặc áo sơ mi trắng quần tây, áo khoác gác bên tay. Lần đầu tiên nhìn, cảm thấy tương tá người này cực kỳ khôi ngô, giữa hàng lông mày mang theo sự lạnh lùng, sắc mặt có chút tái nhợt, không giống một người khỏe mạnh bình thường.

Lúc người đẩy xe lăn thấy Nam Từ, đầu tiên là hơi ngạc nhiên, sau đó giống như định nói cái gì, nhưng lại bị người thanh niên trẻ ngồi xe lăn giơ tay ngăn lại.

Người thanh niên trẻ tuổi cũng không nhìn Nam Từ, chỉ đứng chờ thang máy cùng cô.

“Đứng.”

Cửa thang máy mở ra, Nam Từ đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, định để hai người bên kia tiến vào trước, nhưng đâu có biết bên kia cũng có ý định nhường cô đi trước.

Rất cuộc người thanh niên trẻ tuổi mở miệng trước:

“Cô đi trước đi.”

Giọng nói của người đó trầm thấp có chút lạnh lùng, nhưng cũng cực kỳ êm tai.

Nam Từ không ngừng liếc anh ta một cái.

Thấy anh ta kiên trì không nhúc nhích, nên cô cũng không nói thêm nữa, bước vào trong thang máy.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, trong không gian kín chỉ có ba người bọn họ.

Nam Từ không chế bản thân không nên liếc trộm nữa, nhưng trong lúc vô tình nhìn vào tấm gương phản quang trong thang máy, lại bắt gặp ánh mắt của đối phương.

Anh ta không nói gì, cũng không xấu hổ với người lạ mặt, cứ lẳng lặng nhìn cô.

Nam Từ có chút không hiểu lắm.

Người thanh niên trước mắt này, nhìn cực kỳ bình tĩnh, lại bí ẩn, còn bị bệnh...

Cô cẩn thận lục lại trí nhớ những người mình đã từng gặp qua, sau khi xác định chưa từng gặp qua người này, cô mới miễn cưỡng cười cười với đối phương.

Ánh mắt cô vô tình liếc tới bánh xe lăn, nhìn thấy chỗ bánh xe có chút không đúng.

Cô không ngẩng đầu, mở miệng: “Cái kia...”

Người đẩy xe lăn phản ứng lại: “Vị tiểu thư này, không có điện thoại Wechat gì hết nhé, nên xin cô đừng lên tiếng.”

Nam Từ ngăn người, có chút không hiểu nhìn anh ta, sau đó chỉ chỉ về phía bánh xe lăn.

“Tôi chỉ muốn nói là ống tay áo khoác bị kẹp dưới bánh xe thôi.”

Anh ta nhìn nhìn, quả nhiên, ống tay áo khoác bị bánh xe lăn đè lên.

Lúc này anh ta hơi lúng túng, mặt không đỏ bình tĩnh rút ống tay áo khoác ra, không nói thêm gì nữa.

Ngược lại người thanh niên kia nhìn qua Nam Từ:

“Cảm ơn.”

Nam Từ cười lắc đầu một cái, không lên tiếng nữa.

Thang máy nhanh chóng xuống tới tầng Nam Từ muốn, cô đi ra khỏi thang máy, bước chân dừng một chút, nghĩ nghĩ, sau đó quay đầu lại nói: “Gặp lại sau.”

Người thanh niên trẻ tuổi kia cũng trả lời lại: “Gặp lại sau.”

Cửa thang máy lại chậm rãi khép lại, cuối cùng, Nam Từ ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm mắt với người thanh niên kia.

Hai ánh mắt nhìn nhau khoảng hai giây, cuối cùng bị cánh cửa thang máy ngăn lại.

Nam Từ luôn cảm thấy có chút kỳ quái, lại không nghĩ ra chỗ nào quái, nghĩ một lúc không nghĩ ra, cuối cùng lắc đầu đi về phía trước.

Lúc đi ngang qua toilet, cô muốn vào sửa sang quần áo một chút, nhưng cô chưa bước chân vào thì có cảm giác phía sau gáy nhói nhói, giống như bị điện giật.

Sau đó mắt cô dần tối sầm đi, mất ý thức.

Trước khi bất tỉnh, cô hình như nghe thấy giọng nói của Lưu Lâm Lâm:

“A! Để xem cô còn dám phách lối nữa không!”

~

Sau khi Nam Từ tỉnh lại, phát hiện mình đang bị nhốt trong buồng toilet.

Quần áo trên người không cánh mà bay, chỉ còn lại chiếc quần lót.

Cô ngồi trên bồn cầu nhìn trái nhìn phải, không có bất kỳ tấm vải nào.

Cô vẫn cảm thấy đầu ong ong, một hơi lạnh dâng lên từ lòng bàn chân thẳng đến đỉnh đầu.

Với tình hình như bây giờ, cô không thể ra ngoài được.

Nhưng quần áo đã bị người ta lấy đi, ngay cả túi xách và điện thoại cũng không thấy, cô không ra ngoài... Chẳng lẽ chỉ có thể chờ đợi người ta đến tìm?

Đến lúc đó cô sẽ trở thành cái dạng gì đây?

Nhà họ Nam dốc lòng bồi dưỡng nhị tiểu thư, vậy mà cô lại ngốc đến mức bị người ta lột sạch quần áo, nhốt trong toilet, loại chủ đề này đoán chừng cũng đủ để các bà các cô đàm tiếu một tháng.

Càng nghĩ càng loạn, càng nghĩ càng bế tắc.

Cô cắn răng, nhớ lại gương mặt Lư Lâm Lâm, trong lòng dâng lên một sự căm thù chưa từng có!

Nam Từ âm thầm thì, nếu như lần này cô có thể biến nguy thành an, thì hôm sau cô nhất định sẽ trả Lư Lâm Lâm gấp bội lần!

Lúc này, một loạt tiếng bước chân bỗng vang lên ở bên ngoài, từ xa mà gần.

Nam Từ trong lòng vui mừng, co rụt cơ thể, đưa hai chân ra trước ngực, hai tay ôm hai chân để che đi tất cả cảnh xuân.

Sau đó cô gơ một tay gõ gõ cánh cửa.

“Có ai không?”

Người bên ngoài dừng lại, yên lặng trong chốc lát, cũng không trả lời cô.

Cô mấp máy môi, còn nói: “Có thể hơi đường đột một chút... Nhưng làm ơn cho tôi mượn quần áo một chút được không? Hoặc giúp tôi mua một bộ quần áo cũng được, sau khi ra khỏi đây tôi nhất định sẽ trả tiền gấp mười! Làm ơn giúp tôi!”

Trong giọng nói của cô còn mang theo chút vội vàng, lúc nói chuyện, cô chỉ cảm thấy quanh thân lạnh toát, nổi lên một lớp da gà.

Cô rụt rụt thân thể, chờ người bên ngoài đáp lại.

Người bên ngoài không nói chuyện, chờ giây lát, tiếng bước chân lại vang lên một lần nữa, lần này, người đó đứng ở trước cửa buồng toilet.

Nam Từ nhìn xuống đáy khe cửa thấy có một bóng người.

Cô còn chưa kịp suy nghĩ gì, thì tay cửa bị người bên ngoài mở ra.

Sau khi cánh cửa mở ra, thì một thân hình quen thuộc xuất hiện trước mắt Nam Từ.

Ban đầu Hoắc Lâm còn có chút biểu lộ hăng hái, lúc này thấy Nam Từ đang cuộn mình ngồi co ro, ánh mắt dần dần thay đổi.

Anh nhìn thấy cô đang dùng hai cánh tay mảnh khảnh ôm cơ thể, đôi chân thon dài đặt phía trước ngực, nhưng cũng không thể che đi được cái khe rãnh nhàn nhạt.

Mọi thứ bày ra trước mắt anh, cộng thêm gương mặt vừa bất lực vừa đáng thương của cô, khiến cho huyết dịch trong người anh chậm rãi sôi trào, hưng phấn không ngừng kêu gào nơi đáy lòng.

Anh lẳng lặng nhìn cô, một lát sau, khóe miệng hơi nhếch, lộ ra bộ dáng mà Nam Từ sợ nhất.

“Tôi là thương nhân, xưa nay không làm chuyện buôn bán thua lỗ, nếu ai muốn nhờ tôi, tôi nhất định sẽ ra giá lại gấp mười lần!”

Anh dừng lại một chút, giọng nói chậm rãi.

“Vậy cô có cần tôi giúp không?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Editor: Trà Đá.

Nam Từ nghĩ mãi cũng không thông, từ nhỏ đến lớn cô đều sống rất thành thật, mặc dù sau khi bà ngoại mất, vì không để người khác bắt nạt mình, cô giả bộ ương bướng mạnh mẽ để đối phó với những người trong thôn.

Nhưng ngoài cái đó ra thì cô chưa từng làm qua bất cứ chuyện gì quá đáng.

Coi như sau khi vào thành phố sống, cô cũng cẩn thận một chút, trừ việc Nam Châu một mực kiểm chuyện với cô, thì cô cũng không thể phản kích lại...

Cô thật sự đã làm gì chứ.

Vậy tại sao ông trời hết lần này đến lần khác đẩy cô vào tình cảnh oái ăm?

Cô bị Lưu Lâm Lâm hại thành cái dạng này coi như không nói, vất vả lắm mới tìm kiếm được tia hy vọng, cảm thấy có thể được cứu, thế nhưng...

Đối phương lại là người mà cô sợ nhất, người cô muốn tránh nhất.

Nam Từ càng nghĩ càng uất ức, hai tay ôm chặt đôi chân mảnh khảnh, hận không thể thu mình bé hơn nữa. Cứ như vậy ngồi ngốc ngếch ở đó, im lặng, hai mắt đỏ hoe.

Cô càng như vậy càng khiến đáy lòng Hoắc Lâm thêm hưng phấn, nếu như bị kích động thì càng nghiêm trọng.

Theo như bác sĩ tâm lý chữa trị cho anh đã không ngừng nói qua nhiều lần với anh, tâm lý của anh cực kỳ vận vẹo, mà trong tiềm thức lại có ý muốn phá hoại cực mạnh.

Đơn giản mà nói, thì anh muốn cái gì thì nhất định sẽ giày vò nó trước.

Đối phương càng đáng thương bất lực, thì anh càng cảm thấy hưng phấn.

Anh không hiểu, cũng xem thường.

Nhưng trước tình cảnh hiện tại, nhìn Nam Từ anh có vẻ như đã hiểu một chút lời bác sĩ nói.

Bởi vì vào giờ phút này, trong đầu anh đều những cảnh tượng anh muốn giày vò cô.

Cô nằm trên chiếc giường lớn thoải mái dễ chịu, hai tay bị anh giữ trên đỉnh đầu.

Hai gò má ửng hồng, mái tóc dài đen nhánh xõa ra trên giường lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương giống như hiện tại.

Bất lực, uất ức, đáng thương.

Nhưng anh vẫn bất động, chỉ nắm vuốt cầm cô, hung ác giày vò cô hơn.

~

Nam Từ còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, hoàn toàn không phát hiện ra dã thú trước mặt đang tính toán gì.

Chỉ là sự trầm mặc quá lâu của cô khiến Hoắc Lâm có chút bất mãn, nhưng anh không biểu lộ ra ngoài, anh giống như một người thợ săn ung dung sửa sang lại ống tay áo của mình.

“Nghĩ xong chưa? Cần tôi giúp chứ?”

Nam Từ cắn cắn môi, móng tay cũng hung hăng găm vào da thịt, muốn bản thân phải thật tỉnh táo.

“Hoắc tiên sinh, tôi biết ngài là người tốt, ngài giúp tôi lần này, ông nội và ba tôi nhất định sẽ cảm ơn ngài gấp bội!”

Cô nói cực kỳ chân thành, phối hợp với bộ dáng đáng thương kia, càng khiến cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Hoắc Lâm lại im lặng.

“Người khác có lẽ không biết, nhưng tôi là người như thế nào thì cô phải là người rõ nhất chứ nhỉ?”

Anh cười giống như không cười: “Huống hồ cô có chắc chắn chuyện hôm nay nên nói cho người lớn nhà cô biết không?”

Nói xong, động tác trên tay anh dừng một chút, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

“Cô nghĩ tôi ngốc đến mức bị cô lừa sao?”

Nam Từ khẽ cắn môi, trong lòng rối bời.

Cô vừa mới dùng những lời kia làm làm kế hoãn binh, cô muốn Hoắc Lâm giúp cô, chỉ cần trước mắt vượt qua được chuyện này, thì sau đó cô quyết nợ anh cũng không muộn.

Dù sao hiện tại cô cũng đã biết mối quan hệ giữa Hoắc Lâm và nhà họ Nam, cô là cháu gái của nhà họ Nam, cứ coi như anh bị lừa một lần, cũng sẽ không đến nhà họ Nam báo oán.

Nhưng ai có thể ngờ là người đàn ông này hoàn toàn không mắc mưu?

“Nhanh lên, tôi không có thời gian chơi trò này với cô.” Anh bắt đầu mất kiên nhẫn, thúc giục cô.

Nam Từ cắn chặt răng, trong lòng không ngừng đấu tranh, cuối cùng, quyết định, ngẩng đầu nhìn về phía anh.

“Chỉ cần ngài giúp tôi, thì sau này ngài nói gì tôi cũng nghe.”

“Cái gì cũng nghe?”

“... Đúng, cái gì cũng nghe.”

Một giây sau, Hoắc Lâm có chút cúi người, gương mặt đẹp trai tiến đến trước mặt cô.

Trên đỉnh đầu là ngọn đèn vàng lơ lửng, lúc anh tiến sát đến cô thì có một khoảng bóng đen bao trùm lên người cô.

Cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn đang co rúm dưới cái bóng của anh, bị bọc lấy, bị chiếm hữu.

Anh nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói có chút tà dị.

“Nhớ kỹ lời cô vừa nói, cũng đừng có ý định xù nọ tôi.”

Anh vuốt ve cằm cô, nói ra từng chữ.

“Nếu không thì tôi cũng không biết mình sẽ làm gì với cô đâu.”

Một giây này, Nam Từ nhìn anh, có chút hoảng hốt.

Anh không giống như người bình thường, mà giống như là ma quỷ giáng trần.

Mà cô vừa mới lập khế ước với anh.

~

Hoắc Lâm gọi điện thoại cho trợ lý mang một cái áo khoác tới đây.

Đại khái chỉ năm sáu phút sau, trợ lý đã lên lầu, cũng tìm được vị trí của bọn họ.

Chưa có chỉ thị của Hoắc Lâm, anh ta cũng không dám làm loạn tiến vào, hướng chi bên ngoài còn đặt một cái bảng “Đang sửa chữa”.

Anh ta ngừng ở ngoài cửa, gọi điện thoại cho Hoắc Lâm, chưa bao lâu thì anh ra, lấy áo khoác rồi quay vào trong, không thèm liếc anh ta lấy một cái.

“Bảo tài xế lái xe tới đây.”

Đi hai bước, anh dừng một chút, cũng không quay đầu lại, thấp giọng nói: “Đến cửa bên hông.”

Bên hông khu mua sắm có một cửa nhỏ, người lui tới cũng không nhiều, trợ lý hơi ngạc nhiên, trong lòng không ngừng nghi ngờ, ông chủ sao lại đi cửa bên hông?

Về sau anh ta ngồi bên cạnh tài xế, trơ mắt nhìn ông chủ dùng áo khoác bọc lấy một người ngồi vào trong xe.

Ông chủ cướp người!

Trong đầu trợ lý đang rối loạn một hồi, nhưng không biểu lộ ra ngoài mặt, vẫn tỉnh táo như trước, hỏi: “Ông chủ, chúng ta đi đâu đây ạ?”

“Qua bên khu mua sắm bên phố vàng.”

Trợ lý hơi kinh ngạc, khu mua sắm bên kia bán toàn quần áo đồ dùng xa xỉ, mà đồ nữ lại chiếm đa số, chẳng lẽ người ông chủ ôm trong ngực thật sự là một cô gái sao?

Nhưng nghĩ thì nghĩ, anh ta cũng không dám quay đầu nhìn, chỉ có thể nhìn chằm chằm phía trước: “Vâng.”

Sau đó nói với tài xế: “Bấm tám che lên đi.”

Tám che nâng lên, biến không gian phía sau thành một không gian kín.

Nhưng cho đến bây giờ Nam Từ vẫn xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

Cô không hiểu người đàn ông này đang nghĩ gì! Cô xấu xin anh như vậy, thỏa hiệp với anh như vậy! Vậy mà anh còn không chịu giúp cô một cách đáng hoàng.

Cô còn tưởng anh nói trợ lý mua giúp cô bộ quần áo, sau đó cô sẽ mặc rồi có thể tự về nhà.

Ai có thể ngờ anh gọi trợ lý đưa tới một cái áo khoác nam!

Lúc anh cầm áo khoác, như cười như không nói: “Lại đây”, Nam Từ thiếu chút nữa cắn lưỡi tự tử vì xấu hổ.

Từ nhỏ đến lớn, đừng nói con trai, mà ngay cả con gái cũng cực kỳ ít khi “Thay đồ trước mặt nhau”! Có lẽ chỉ trừ bà ngoại, còn chưa có người thứ hai thấy cô trần truồng như vậy.

Làm sao cô chấp nhận được chứ.

Vậy là cô dùng hết lời ngon ngọt, thậm chí còn gấp đến mức sắp khóc, vậy mà người đàn ông kia vẫn không động lòng.

“Một là lại đây, hai là đừng mặc gì hết.”

Anh nói xong, thậm chí bắt đầu đếm ngược: “Cho cô năm giây, năm, bốn, ba, hai...”

Trước tình huống này, cô làm gì còn suy nghĩ được, khi nghe thấy anh đếm tới “Một”, trong nháy mắt cô nhảy xuống khỏi bồn cầu, trực tiếp nhào vào ngực anh.

Trước ngực anh là áo khoác mềm mại ngăn cách hai người, cô không dám ngẩng đầu lên, cũng không dám tưởng tượng ra gương mặt anh lúc này như thế nào.

Cô chỉ có thể nhắm mắt, khẽ run trong ngực anh, nhỏ giọng cầu xin: “Hoặc tiên sinh, tôi... Tôi tự mặc được...”

Khi đó hô hấp của Hoắc Lâm có vẻ nặng nề hơn mấy phần.

Một lát sau, không cho cô cơ hội phản kháng, trực tiếp quần áo khoác quanh người cô, sau đó bế cô lên.

Cô đương nhiên không chịu, giãy dụa đòi xuống.

Anh chỉ nhẹ nhàng hăm dọa: “Cử động thêm chút nữa là tôi lấy lại áo khoác đó, cô tự về được không.” Sau đó cô lập tức bất động.

Hơn nữa còn chủ động giấu mặt vào lồng ngực anh.

Dù sao...

Nếu như không ai trông thấy mặt cô, thì có thể sẽ bùng nổ xi căng đan Hoắc Lâm và “Cô gái bí ẩn”.

Nhưng nếu mặt cô bị lộ ra...

Cô thật sự không dám tưởng tượng về sau sẽ như thế nào nữa.

Nghĩ đến đây, Nam Từ hơi bần thần, sau khi xe đi được một đoạn, đồng thời cũng yên tĩnh hơn, cô bắt đầu giãy dụa, muốn thoát khỏi lồng ngực Hoắc Lâm.

Anh không thả, mà còn ôm cô chặt hơn.

“Làm gì?”

Cô nhếch miệng, ngẩng đầu nhìn anh một cách đáng thương.

“Hoặc tiên sinh, tôi muốn ngồi trên ghế.”

Lúc cô nói chuyện, trên gương mặt đầy sự cầu xin, ánh mắt mềm mại, giống như muốn dùng dáng vẻ này để anh buông tha mình.

Anh nhìn xem cô, ngón tay thon dài đặt nhẹ lên gương mặt cô.

“Muốn ngồi trên ghế?”

“Vâng.” Cô gật đầu.

“Không được.”

“...”

Cô lẳng lặng nhìn anh, giống như là đang im lặng phản đối.

Anh nướng mảy, ngón tay bắt đầu khẽ vuốt ve gương mặt cô.

“Trước đó cô còn hứa sẽ làm theo những gì tôi nói, bây giờ tôi mang cô ra ngoài được rồi thì tính giờ trò sao?”

Nam Từ nghĩ nghĩ, lại quan sát sắc mặt anh, cảm thấy vẫn còn có thể thương lượng được với anh, lập tức mở miệng thăm dò: “Cái đó... Hoắc tiên sinh, trước đó tôi có nói là sẽ làm những gì ngài nói, nhưng chúng ta có thể thương lượng một chút được không?”

Hoắc Lâm nhìn con thỏ nhỏ trong ngực anh bắt đầu ra điều kiện với anh, chỉ hơi cười một tiếng.

“Thương lượng như thế nào.”

Nam Từ nghe xong lập tức cảm thấy có tinh thần.

Mâu thuẫn và sợ hãi trong lòng cũng tạm thời biến mất, chỉ đơn giản suy nghĩ một chút, nói: “Ngài không thể lấy tôi ra để bàn chuyện làm ăn của ngài, càng không thể bắt tôi làm những chuyện... Có hại đến nhà họ Nam.”

Cô biết người đàn ông này có mối quan hệ cực kỳ thân thiết với nhà họ Nam, nhưng không có chuyện tuyệt đối.

Nhất là trong giới thương trường, lợi ích lúc nào cũng được đặt lên hàng đầu. Mặc dù Nam Từ lúc nào cũng muốn tìm cách thoát khỏi nhà họ Nam, nhưng nếu nhà họ Nam xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì càng tốt cho cô thoát khỏi đó... Nhưng hiện tại cho dù cô có ở nhà họ Nam một ngày, thì cũng là người nhà họ Nam, nếu như nhà họ Nam có chuyện gì, thì nhất định không thể là cô ra tay được.

Nếu không đến lúc đó, cô sẽ có kết cục cực kỳ thảm.

Hoắc Lâm thấy bộ dáng nghiêm túc của cô, trong lòng cảm thấy buồn cười, nghĩ nghĩ, lại dâng lên cảm giác muốn trêu đùa cô.

“Không một ai dám đặt điều kiện với tôi đâu.”

Ánh mắt của hai người giao nhau: “Nhưng cô là trường hợp ngoại lệ.”

“Cùng lắm thì tôi phá lệ vì cô.”

“Vậy cô phải cảm ơn tôi như thế nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Editor: Trà Đá.

Nam Từ trầm mặc.

Lấy cái gì cảm ơn anh?

Cô làm sao biết lấy cái gì cảm ơn anh?

Cô thậm chí không hiểu rốt cuộc người đàn ông này có ý gì, tại sao cứ muốn làm khó dễ cô như vậy chứ.

Cô tự biết bản thân không có đồ vật đáng giá gì, đối với người ngoài thì cô có thân phận là nhị tiểu thư nhà họ Nam, nhưng bên trong thì cô chẳng phải là cái gì hết.

Cô không tin Hoắc Lâm không biết điều này.

Có thể trừ cái đó ra, thì cô chẳng có gì thu hút được sự chú ý của anh cả

Nhan sắc? Tính cách?

Mặc dù cô đọc sách không nhiều, nhưng cũng không phải dạng không có đầu óc, dựa vào vẻ bề ngoài và thủ đoạn của Hoắc Lâm, thì muốn phụ nữ như thế nào mà không được, làm gì có chuyện để mắt đến một con nhóc như cô.

Vậy rốt cuộc là sao?

Tại sao anh lại một mực chủ động tiếp cận cô, lại vừa làm khó dễ với cô?

Nghĩ kiểu gì cũng không thông, Nam Từ cũng không dò xét nữa, chỉ cố ý cười cười lấy lòng với anh, sau đó cúi đầu không nói tiếp nữa.

Hoắc Lâm thấy cô giống con thỏ nhỏ đang thu mình lại trong ổ, đáy mắt không ngừng cười.

Xe vẫn tiếp tục đi thẳng về phía trước, hai người cũng không nói gì thêm nữa.

Nam Từ cũng không đòi ngồi xuống ghế nữa, mặc dù đáy lòng còn rất mâu thuẫn và e ngại, nhưng cũng im lặng vùi trong lồng ngực anh.

Bao bọc lấy cô đều là hơi thở của anh, hương vị mát lạnh, vẫn đan xen mùi đàn hương như trước, cũng khiến cho Nam Từ dần dần bình tĩnh hơn.

Sau khi đầu óc đã ổn định, cô bắt đầu nghĩ về chuyện của Lưu Lâm Lâm.

Cô rơi tình trạng như bây giờ đều là do cô ta tặng cho.

Từ nhỏ đến lớn, Nam Từ luôn luôn suy niệm người không hại ta, ta không đụng đến người, nhưng nếu người khác hại cô, thì cô không có lý do gì không phản công!

Trước đó lúc trong lớp múa, Lưu Lâm Lâm lúc nào cũng ăn nói lỗ mãng với cô, mặc dù trong lòng cô không thoải mái, nhưng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Cô không chỉ cân nhắc đến mối quan hệ giữa hai bên gia đình, còn cân nhắc đến mối quan hệ giữa Lưu Lâm Lâm và Nam Châu.

Nam Châu bị lộ sơ hở, đồng thời còn bị trừng phạt nặng như vậy, lúc trở lại nhất định sẽ không dễ yên cho cô.

Cô đối phó với Nam Châu đã đủ mệt mỏi rồi, không nghĩ lại gặp phải tiểu nhân Lưu Lâm Lâm, kiểu này cô phải một mình chống chọi với hai quân địch.

Nhưng đương nhiên đối phương cũng không nghĩ như vậy.

Đã như vậy, cô không cần thiết phải nhịn nhục nữa.

Nghĩ tới đây, ánh mắt cô để lộ ra một tia sắc lạnh.

Hoắc Lâm nhìn thấy hết nét mặt của cô, nhất là nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn kia lộ ra thần sắc hung ác, tâm tình còn vui vẻ hơn trước.

“Đang nghĩ gì đó?” Anh hỏi.

Nghe thấy tiếng anh hỏi, Nam Từ giật nảy mình, vô ý thức giương mắt nhìn anh một chút, sau đó lại vội rủ mắt xuống, lắc đầu.

“Không nghĩ gì hết.”

Hoắc Lâm không tin, thân nhiên dùng ngón tay đùa nghịch với mái tóc của cô, vừa thưởng thức vừa hỏi: “Tìm cách đối phó tôi?”

Cô vội vàng lắc đầu, động tác lắc đầu còn mạnh hơn lúc nãy.

“Làm gì có, ngài không nên hiểu lầm.”

“Vậy là muốn đối phó với người khác?”

Nam Từ hơi ngạc nhiên, không nghĩ tới anh lại có thể dễ dàng đoán được tâm tư của cô, cúi đầu, không lên tiếng.

Hoắc Lâm nắm cầm cô, bắt cô nhìn anh.

“Cần tôi giúp không?”

Trong lòng Nam Từ nổi sóng.

Anh có ý gì? Ra tay giúp cô? Chẳng lẽ anh đã biết kẻ cầm đầu là Lưu Lâm Lâm sao?

Không, không đúng, lúc anh đi tới đó chỉ là sự trùng hợp thôi. Mà cứ coi như là anh biết, thì tại sao lại muốn giúp cô?

Khi anh nói những lời này, thì chắc chắn còn có những điều kiện phía sau, chẳng lẽ anh đang dụ dỗ cô.

Chuyện xảy ra ở toilet là bất đắc dĩ, còn hiện tại thì không cần.

Thế là sau vài giây suy nghĩ, cô lắc đầu.

“Không cần, cảm ơn ý tốt của ngài, nhưng chuyện của tôi, tôi có thể xử lý được.”

Thấy bộ dáng cảnh giác và mầu thuẫn khi cô sợ rơi vào bẫy của anh, khiến trong lòng Hoắc Lâm cảm thấy ngứa ngáy.

Anh cũng không làm khó cô nữa, thuận miệng nói với cô: “Tùy cô.”

Xe nhanh chóng lái vào khu phố vàng, tài xế dừng lại ở trước cửa tòa nhà thương hiệu D, sau khi dừng lại, trợ lý lập tức xuống mở cửa xe.

Nam Từ muốn tự mình đi, nhưng nhớ lại sự hăm dọa từ anh, cho nên cũng không dám nhúc nhích. Chỉ có thể yên lặng chờ anh.

Quả nhiên, Hoắc Lâm cũng không có ý định thả cô ra, sau khi xuống xe, lại xoay người bế cô ra.

Trong lòng Nam Từ thầm mắng, nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra ngoài, chỉ có thể giống như trước, dính sát vào lồng ngực anh.

Mặc dù nhân viên cửa hàng không quá biết về Hoắc Lâm, nhưng cũng biết anh là tam thiếu nhà họ Hoắc. Trong lòng không khỏi ngạc nhiên khi thấy anh ôm một cô gái đi vào cửa hàng.

Cửa hàng trưởng tiến tới lễ phép hướng anh cười: “Hoắc tiên sinh, xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho ngài?”

Hoắc Lâm không để ý, hỏi lại: “Phòng VIP ở đâu?”

Cửa hàng trưởng vội vàng dẫn đường.

Sau khi vào phòng VIP, Hoắc Lâm ngồi xuống ghế salon.

“Lấy một bộ nội y, và vài bộ váy.”

Dừng một chút, anh bỗng nhiên nói thêm “Tất cả đều là màu trắng.”

Trên mặt cửa hàng trưởng vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp của mình, nhưng trong lòng không khỏi cảm thán, Hoắc tam thiếu trông vậy mà lại thích sự ngây thơ, mua quần áo cho bạn gái đều màu trắng!

Lúc trở lại, cửa hàng trưởng cầm theo mấy bộ quần áo, cô ta còn bày từng bộ ra bàn đối diện, để cho anh dễ lựa chọn.

Cuối cùng, cô ta nói với Hoắc Lâm “Hoắc tiên sinh, hay là ngài để bạn gái ngài thử một chút. Tôi sẽ thay quần áo giúp tiểu thư.”

“Không cần, cô ra ngoài đi.” Giọng điệu Hoắc Lâm rất thân thiện.

Cửa hàng trưởng cũng không cảm thấy kinh ngạc trước chuyện này, mỉm cười lễ phép, rồi xoay người rời đi.

Sau khi biết cửa hàng trưởng đã đi rồi, Nam Từ mới lộ đầu ra, cô liếc thấy trên bàn toàn là váy áo màu trắng, cơ thể hơi cử động.

“Hoắc tiên sinh, tôi... Tôi muốn đi thay quần áo.”

Anh cũng không làm khó cô, buông tay ra.

Nam Từ giống như được on đại xá, lập tức nhảy ra khỏi lồng ngực anh, hai tay nhỏ ôm chặt áo khoác trên người, sợ không chú ý lại lộ ra cánh xuân.

Cô đi chân trần trên mặt thảm, bàn chân trắng nõn giẫm lên mặt thảm màu đỏ thẫm, càng lộ ra vẻ mỏng manh yếu ớt.

Hoắc Lâm nhìn cô từng bước đi về phía trước, mở miệng hỏi: “Cần tôi giúp gì không?”

Nam Từ bị dọa đến mức lao đảo, thiếu chút nữa ngã sấp mặt.

Giúp? Giúp cái gì? Giúp cô mặc quần áo sao?

Trong lòng cô hoảng sợ, vội vàng cự tuyệt, động tác càng nhanh hơn, tùy tiện cầm áo váy và nội y đi về phía phòng thử, vừa đi vừa nói: “Không cần, tôi tự làm được.”

Sau khi vào phòng thử quần áo, bởi vì căng thẳng mà nhịp tim vẫn còn chưa ổn định. Cô khóa trái cửa phòng thử, lại thử một chút, sau khi xác định cửa đã khóa, cô mới nhẹ nhàng thở hắt ra.

Mặc dù cô biết vừa rồi Hoắc Lâm chỉ muốn trêu chọc cô, nhưng cô vẫn không ngăn được sự rối bời trong lòng.

Cô thở dài, người đàn ông kia thật đáng sợ, bây giờ cô đã có tâm lý e sợ anh, nếu lần này an toàn về nhà, thì sau này nhất định tránh tiếp xúc với anh càng nhiều càng tốt.

Nếu không phải là tình huống bất đắc dĩ, thì không cần gặp mặt anh.

Mặc dù cô có hứa là sẽ làm theo những gì anh muốn, nhưng... Anh bận rộn việc thương trường như vậy, thì chắc sẽ không tiếp tục dây dưa với cô nữa.

Mà cô cũng cảm thấy anh chẳng có chuyện gì cần cô làm cả.

Nghĩ tới đây, cô càng thêm vững tâm, động tác mặc quần áo cũng nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

Không thể không nói, mặc dù thương hiệu D là một thương hiệu nổi tiếng trong nước, nhưng phải cạnh tranh gắt gao với những thương hiệu nước ngoài, cho dù vậy thì quần áo và thiết kế của thương hiệu D vẫn rất phong cách.

Diễn hình là cái váy dài mà cửa hàng trưởng chọn cho Nam Từ, toàn thân đều là màu trắng, nhìn thì rất bình thường, nhưng những chi tiết trên váy lại cực kỳ tinh xảo.

Sau khi Nam Từ mặc vào, cũng không ngừng đánh giá vài lần qua gương.

Sau đó, cô hít một hơi thật sâu, quay người mở cửa.

Ai mà ngờ người đàn ông đang ngồi ở ghế salon tận đằng xa, lúc này lại đứng chờ trước cửa phòng thử đồ.

Sau khi Nam Từ mở cửa thiếu chút nữa là ngã vào lòng ngực anh, may mắn cô nhanh chân dừng lại, không thôi là sẽ có những tiếp xúc thân mật với anh.

Cô nhìn anh, vừa nghi ngờ vừa có chút lúng túng, hơi căng thẳng ngẩng đầu, miễn cưỡng cười với anh.

“Hoắc tiên sinh.”

Hoắc Lâm không để ý tới cô, ánh mắt nhẹ lướt qua gương mặt cô, sau đó lại lướt xuống phía dưới, ánh mắt rơi trên bộ váy trắng cô mới thay.

Nam Từ không biết anh có ý gì, chỉ dám trầm mặc giấu nỗi bất an trong lòng, cô không ngừng cọ cọ hai bàn chân, mím môi, không biết nên làm gì.

Hoắc Lâm nửa ngồi nửa quỳ, lấy một đôi giày từ trong góc ra.

“Nhắc chân.” Bây giờ giọng nói của anh trầm hơn bình thường mấy phần.

Nam Từ nào dám để anh mang giày giúp cô, vội vàng từ chối: “Hoắc tiên sinh, tôi tự mang được.”

Nói xong, định cúi người lấy đôi giày, nhưng không ngờ, một giây sau, bàn tay của anh đã trực tiếp nắm cổ chân cô.

Cô hơi bất cẩn không chuẩn bị, xem chút nữa mắt thẳng bằng ngã xuống, may sao cô phản ứng kịp thời, dùng tay vịn vào vách tường.

Thấy anh hành động ngang bướng, Nam Từ mím mím môi, không dám nói gì.

Đầu tiên Hoắc Lâm phui phui bụi lòng bàn chân cô, sau đó trực tiếp xỏ giày vào chân cô. Sau khi đã mang giày cho cô xong, anh đứng dậy.

“Tôi nay qua biệt thự của tôi.” Hoắc Lâm bỗng nhiên mở miệng, ngừng lại, sau đó bổ sung: “Đợi sau khi người nhà họ Nam ngủ hết rồi hãy qua...”

Nam Từ giật mình, giương đôi mắt cảnh giác nhìn anh.

“Ngài... Ngài có ý gì?”

Giọng điệu Hoắc Lâm rất thản nhiên: “Ý tôi là vậy đó.”

Trong câu nói của anh có ý gì chứ!

Tại sao anh lại muốn cô qua biệt thự của anh? Hơn nữa còn là ban đêm, không, không đúng, anh nói đợi sau khi người nhà họ Nam ngủ hết rồi hãy qua... Thì lúc đó phải là nửa đêm.

Nửa đêm cô qua nhà anh làm gì!

Đáy lòng Nam Từ bất an không thôi, gấp đến độ không chịu nổi: “Hoắc tiên sinh, hôm nay tôi...”

“Cô nghĩ cô có quyền lựa chọn sao?”

Hoắc Lâm trực tiếp chặn cô, nắm lấy gương mặt cô, từ trên cao nhìn xuống cô.

“Tôi hôm nay, tôi nhất định phải nhìn thấy cô trong nhà tôi, không nói nhiều.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Từ: Người đàn ông này hung ác quá mà, hu hu hu.

Tam thiếu (Bóp cằm cô): Em không thích sao?

Tiểu Từ (Run run): Thích thích!

Tam thiếu: Ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Editor: Trà Đá.

Sau khi Nam Từ về đến nhà, buồn bực như phát điên, lăn lộn tới lui trên giường, vận dụng hết toàn bộ trí thông minh cũng không thể nghĩ ra được cách gì.

Dáng vẻ Hoắc Lâm cũng không giống nói đùa, mà với con người anh, thì cho dù cô có kiếm lý do gì cũng vô dụng.

Mà cho dù cô có kiểm tra lý do, thì cô không có Wechat của anh, cũng không có số điện thoại của anh, mối quan hệ giữa bọn họ không thể để cho người trong nhà biết được, cho dù đi Chu rất thân thiết với cô thì cô cũng không thể kể chuyện này.

Đến lúc đó nếu như anh vẫn một mực chờ cô cả một đêm, kết quả cô không qua...

Trong đầu Nam Từ bắt đầu hiện ra dáng vẻ cười như không cười của Hoắc Lâm, lại nhớ tới cảnh tượng lúc anh trừng phạt tên phản bội kia, không khỏi rung mình một cái.

Rốt cuộc nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến đêm cũng không thể nghĩ ra được biện pháp gì.

Khi đồng hồ điểm đến 12 giờ khuya, cô mới thở dài, bắt đầu mặc quần áo xuống lầu.

Không thể mặc đồ ngủ, nhưng cũng không thể mặc váy áo xinh xắn như hằng ngày, nếu không thì Hoắc Lâm sẽ hiểu làm cách ăn mặc của cô thì làm sao?

Mặc dù Nam Từ nghĩ bình thường cô đều tỏ rõ thái độ e ngại với anh, thì anh chắc chắn sẽ không hiểu làm cách ăn mặc của cô. Nhưng gì thì gì, an toàn vẫn hơn.

Nghĩ tới đây, Nam Từ tùy ý chọn một bộ váy màu đen, nghĩ nghĩ, cô lại mặc thêm một lớp áo khoác bên ngoài.

~

Khu biệt thự cực kỳ yên tĩnh so với trong thành phố, lúc này lại là nửa đêm, trừ tiếng gió bốn phía ra, thì không có bất kỳ tiếng động gì khác.

Một cơn gió lạnh thổi qua khiến Nam Từ muốn nhảy mũi, cô cũng kéo áo khoác che kín một chút, bước chân đang do dự ban đầu dần dần tăng tốc, những suy nghĩ “Thoát thân” dần dần bị bỏ qua.

Cô im ắng đi qua cánh cửa nhỏ sau vườn, đi thẳng một đường đến trước cửa biệt thự của Hoắc Lâm.

Cửa lớn hơi hé, giống như chắc chắn cô sẽ không thất hứa.

Nhịp tim Nam Từ càng lúc càng đập nhanh, cô hít sâu một hơi, sau đó mở cửa ra, tiến vào.

Phòng khách lâu một không có ai, nhưng đèn điện vẫn được bật sáng choang chiếu sáng khắp căn nhà. Cô cẩn thận đi vào bên trong từng li từng tí, mỗi một bước đi thì nổi bất an trong lòng tăng lên một phần.

“Có ai không?”

Không ai đáp lại, dừng một chút, cô lại tiến hai bước vào bên trong.

“Hoắc tiên sinh?”

Lúc này, tầng hai bỗng nhiên truyền đến tiếng cười khẽ.

“Còn tưởng cô có gan dám thất hứa với tôi.”

Nam Từ giật nảy mình, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên trên, quả nhiên, Hoắc Lâm đang đứng ở đó.

Anh vẫn mặc bộ quần áo ngủ màu đen, có lẽ đã tắm rồi, bộ dáng không giống ngày thường, mái tóc bông bênh rủ trên trán, có mấy sợi còn rơi trên mắt kính.

Nói thật, tướng mạo Hoắc Lâm cực kỳ tuấn tú, mà khí chất lại rất đặc biệt, bộ dáng ở nhà cũng khiến người ta nhìn không chớp mắt.

Nhưng Nam Từ làm gì có tâm tình thưởng thức, cô không biết có phải từ lúc cô bước vào đã luôn bị anh đứng ở trên lầu nhìn chăm chăm, giống như cô đã bước vào trong lồng giam.

Nhất là lúc này, nhìn thấy anh cao cao tự tại đứng trên lầu nhìn xuống, toàn thân bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

Anh không cho cô có thời gian dư thừa, trực tiếp nói: “Lên đây.” Sau đó quay người, đi vào trong phòng.

Nam Từ không có cách nào khác, chỉ có thể bắt buộc lên lầu.

Cô đi đến trước cửa phòng, không trực tiếp đi vào, đang trong lúc do dự thì Hoắc Lâm lại lên tiếng:

“Đợi tôi mời cô vào nữa sao?”

“...”

Nam Từ cắn cắn môi, đẩy cửa tiến vào.

Lúc này Hoắc Lâm đang ngồi trên ghế salon xem tài liệu, chân dài nhẹ bất chéo, một cánh tay nhẹ khoác lên ghế salon, trên mặt không còn dáng vẻ nhả nhặn như bình thường, mà thay bằng khuôn mặt trầm lạnh, mang theo một tia căm dục.

Biết cô đã vào, anh cũng không ngẩng đầu, ngón tay chỉ vào bộ váy ngủ màu trắng trên giường.

“Thay đồ.”

Nam Từ lấy làm kinh hãi.

Thay đồ?

Nếu như cô không nhìn nhầm thì đó là váy ngủ mà?

Tại sao lại muốn cô mặc váy ngủ? Anh muốn cô ngủ lại đây?

Ý thức cảm thấy tình huống này không thích hợp, Nam Từ vô thức lùi về sau hai bước.

“Ngài đang nói đùa đúng không?”

Rốt cuộc Hoắc Lâm ngẩng đầu, cười như có như không nhìn cô.

“Cô nghĩ sao?”

Biết anh muốn làm thật, Nam Từ trực tiếp bị dọa quay người muốn bỏ chạy, trong đầu không kịp suy nghĩ mình có chạy thoát không.

Cô chỉ muốn nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt người đàn ông này thôi.

Kết quả cô còn chưa kịp ra khỏi cửa, giọng nói của anh vang lên sau lưng.

“Cô nghĩ không có mệnh lệnh của tôi thì người của tôi sẽ mở cửa cho cô sao?”

Nam Từ vừa sợ vừa cuống cuống, nhưng cũng biết thời điểm cô bước vào nhà anh thì đã không thể làm loạn được.

Cô im lặng mấy giây, chậm rãi xoay người.

“Rốt cuộc là ngài muốn gì.”

Hoắc Lâm nhẹ nâng mí mắt, nhàn nhạt liếc qua cô: “Muốn gì thì tôi cũng đã nói rồi, đừng để tôi nhắc lại lần nữa.”

Cô buông hai cánh tay, nắm chặt gấu áo, cổ giả bộ bình tĩnh hỏi: “Tôi có quyền từ chối chứ?”

Hoắc Lâm cười: “Cô nghĩ sao?”

Nam Từ bị thần sắc quý dị của anh dọa lạnh sống lưng, cô chỉ cảm thấy da đầu tê rần, huyết dịch toàn thân cũng đông cứng lại.

~

Váy ngủ Hoắc Lâm chuẩn bị cho cô cũng rất kín đáo, mà lại vải cotton nguyên chất, mặc vào rất dễ chịu.

Sau khi Nam Từ thay quần áo xong, nhìn vào gương, trong lòng không ngừng hối hận, sớm biết sẽ rơi vào cục diện này, thì chi bằng trước đó cô mặc nguyên đồ ngủ qua đây luôn.

Tiếp đó, cô sợ hãi Hoắc Lâm mất kiên nhẫn, cô cẩn thận bước từng chút ra ngoài.

Hoắc Lâm đã chuyển từ ghế salon qua giường, lúc này anh đang dựa vào đầu giường, tư thái mang chút lười biếng.

Thấy cô ra, anh cất tài liệu vào trong hộc tủ bên cạnh, cũng tháo mắt kính xuống.

Anh nhắm mắt nhéo nhéo sống mũi, ra lệnh: “Lại đây.”

Nam Từ không muốn động đây, đáy lòng càng lúc càng bất an, hoàn toàn không biết anh muốn làm gì, cho nên đứng yên tại chỗ không tiến lên.

Hoắc Lâm mở mắt, cũng không biết có phải giọng nói của anh quá mềm hay không, nên ánh mắt của anh lập tức thay đổi, thâm thúy và khí thế hơn nhiều lần.

“Sao?”

Nam Từ sợ, lập tức tiến tới.

Mới đi đến trước mặt anh, đã bị anh dùng tay kéo một cái, sau một trận trời đất quay cuồng, thì bây giờ cô đang nằm trên giường lớn, đồng thời còn bị anh ôm vào trong lòng ngực.

Cô vội vã giãy dụa, thấy anh không buông tay, cô vừa bối rối vừa vội, nói: “Mặc dù bây giờ tôi chưa có vị trí gì trong nhà họ Nam, nhưng không phải để dãi dề ngài muốn làm gì thì làm!”

“Nếu như tôi muốn làm gì cô thì sao?”

“...” Nam Từ cắn răng, “Vậy thì tôi chắc chắn với ngài là ngài sẽ không yên ổn đâu, con thỏ bị dồn đến chân tường sẽ quay lại cắn người, hình tượng mà ngài duy trì bao lâu nay chắc cũng không dễ dàng gì, hay là ngài muốn tôi trực tiếp xé bỏ vỏ bọc của ngài trước thiên hạ!”

Sau khi Hoắc Lâm tháo kính ra, thì đôi mắt anh xem ra trông thâm thúy hơn rất nhiều, lúc này anh đang nhìn cô, hơi cười một tiếng, cái bộ dáng tà dị kia lại xuất hiện.

“Lá gan không nhỏ, dám uy hiếp tôi sao.”

“...”

“Nhưng dù sao tôi đã chấp nhận điều kiện của cô, cho nên cô có thể yên tâm.”

Đáy lòng Nam Từ hơi hồi hộp một chút, không tin nhìn anh.

Chỉ thấy anh chậm rãi vuốt tóc cô, giống như đang an ủi một con thỏ.

“Nếu không nghe lời, vậy thì tôi giam cô lại nhé.”

“...”

Nam Từ hoàn toàn không thể phân biệt được trong lời nói của anh đâu là thật đâu là giả, vừa nghe đến việc anh có ý định giam mình lại, tất cả sợ hãi bây giờ trở thành uất ức, trong nháy mắt nước mắt xộc lên hốc mắt.

Lại một lần nữa anh thấy bộ dáng mỏng manh yếu ớt của cô, đáy lòng Hoắc Lâm lại nổi sóng cuộn cuộn, huyết dịch trong người càng lúc càng sôi trào, khiến hô hấp của anh cũng không khỏi nặng thêm vài phần.

Phát giác thấy mình không đúng, biết không thể tiếp tục nữa, cho nên anh vội vàng nhắm mắt lại.

Anh dùng lực kéo cô vào trong lòng ngực mình, không nhìn đáng vẻ đáng thương của cô nữa, sau khi hô hấp bình thường trở lại, anh mở miệng:

“Ngủ với tôi một đêm, sáng mai tôi để cô về.”

“...”

Nam Từ lớn lên trong thôn nhỏ, mà người trong thôn lại kết hôn từ rất sớm, bạn bè khi còn bé chưa tới hai mươi đã đính hôn, chỉ đợi tuổi tác vừa đủ là sẽ đi đăng ký kết hôn.

Cho nên cô chưa từng trải qua, nhưng cũng đã nghe bạn bè kể không ít về chuyện nam nữ.

Giữa nam và nữ, hoàn toàn không có chuyện đơn giản sống chung với nhau, huống chi nằm chung trên giường! Cô không ngờ đến nỗi nghĩ anh thật sự đơn giản chỉ muốn ngủ chung như vậy!

Lá gan cô không lớn, nhưng cũng không nhỏ, mặc dù trước mặt anh cô chỉ cảm thấy bất an và sợ hãi, nhưng cũng không có nghĩa là cô sẽ nhẫn nại và nhượng bộ!

Nếu như ngày hôm nay cô bị người đàn ông kia làm gì, thì chi bằng để cô chết đi cho xong!

Càng nghĩ thì cảm xúc càng kích động, lực giãy giụa cũng lớn hơn, không chỉ cánh tay và toàn thân, mà cô cũng bắt đầu đá đá chân.

Mới đầu Hoắc Lâm chỉ ôm chặt lấy cô, sau không biết cô đá phải nơi nào, chỉ nghe anh bực bội “Hừ” một tiếng, mở miệng.

“Còn giãy dựa nữa là tôi thật sự làm gì đó!”

Nam Từ nghe xong, dần dần ngừng lại.

Cô lấy can đảm, lặng lẽ nâng mí mắt, vô tình vừa khéo chạm ánh mắt với anh.

Cô hốt hoảng di chuyển ánh mắt đi chỗ khác, hỏi: “Hoắc tiên sinh, tôi... Tôi còn nhỏ tuổi, không có kinh nghiệm, chắc chắn sẽ không làm ngài vui được, ngài bỏ qua cho tôi đi, tôi xin ngài đó, chỉ cần ngài bỏ qua lần này thì ngài nói gì tôi cũng nghe!”

Hoắc Lâm lạnh lạnh nhìn cô một cái: “Tôi chỉ muốn cô ngủ một đêm với tôi thôi, cô nghĩ tôi muốn làm gì cô?”

“Chỉ đơn giản là đi ngủ thôi sao?”

“Nếu không thì sao?” Ánh mắt anh quét nhẹ qua bộ ngực không rõ đường cong của cô, giọng điệu lạnh nhạt, “Cô cũng nói cô còn nhỏ, thì tôi làm ăn được gì?”

“...” Ý của cô là về tuổi tác mà!

Hoắc Lâm không quan tâm về mặt xấu hổ của cô, anh nhẹ cúi đầu xuống, hô hấp của hai người lại quấn lấy nhau, Nam Từ không khỏi cảm thấy đáy lòng xẹt qua một tia dị dạng.

“Cho nên cô phải ngoan một chút, ok?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Editor: Trà Đá.

Nam Từ cực kỳ khổ sở, cả đêm cô không thể chợp mắt nổi, trơ mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ dần dần sáng lên, đến khoảng năm giờ sáng thì cô mới mơ màng chợp mắt.

Cảm giác thì giống như ngủ gật, nhưng khi mở mắt ra đã thấy bên ngoài sáng rõ.

Ánh sáng chiếu vào phòng ngủ tràn ngập khắp cả căn phòng, khiến căn phòng màu trắng đen trở nên ấm áp hơn.

Trên giường lúc này chỉ còn một mình Nam Từ, không biết Hoắc Lâm đã đi đâu, sau khi tỉnh táo hơn, trong lòng cô hơi trầm xuống, vội vàng xoay người xuống giường.

Cũng không biết đã mấy giờ, mặc dù người lớn trong nhà sẽ không tìm cô lúc sáng sớm, nhưng mỗi sáng dì Chu sẽ lên phòng gõ cửa kêu cô dậy, nếu như lúc này không thấy cô thì cô không biết phải giải thích như thế nào?

Nghĩ đến đây, bước chân cô càng lúc càng nhanh, cấp tốc đi vào toilet, định thay đồ xong rồi rời đi.

Mới vừa đi tới trước cửa toilet, còn chưa kịp đưa tay mở cửa, thì cửa lập tức bị mở ra.

Hoắc Lâm xuất hiện trước mắt cô, giống như vừa mới tắm xong, cũng không mặc quần áo, chỉ ở trần, bên hông quấn khăn tắm màu trắng.

Nam Từ có chút trở tay không kịp, ánh mắt chưa kịp nhận biết, cho nên trực tiếp đâm vào người anh.

Hoắc Lâm bình thường mặc âu phục, nên không có cảm giác, nhưng lúc này anh đang ở trần, cho nên cơ bắp trên người lộ ra ngoài.

Nhưng cơ ngực anh cũng không phải là kiểu quá phô trương, hai tay mơ hồ có đường cong của cơ bắp, nhìn xem rất rắn chắc. Ngược lại cơ bụng tương đối rõ ràng, tám khối cơ bụng chính tề, xuống phía dưới nữa, đường nhân ngư thoát ẩn thoát hiện dưới khăn tắm.

Từ nhỏ đến lớn Nam Từ rất ít khi tiếp xúc với nam sinh, đừng đề cập đến chuyện nhìn thấy cơ thể trần trụi của nam sinh, cho nên lúc này hai má cô đỏ lên giống như phát sốt, nóng đến mức không chịu nổi.

Cô vội vàng rũ mắt xuống, ánh mắt mất tự nhiên.

“Hoắc tiên sinh, tôi... Tôi muốn thay quần áo, sau đó về nhà.”

Hoắc Lâm không trả lời ngay lập tức, mà yên lặng nhìn cô một chút, ánh mắt âm trầm không rõ.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, anh lên tiếng:

“Trên ghế salon có một bộ đồ thể thao, mặc bộ đó đi.”

Nam Từ kinh ngạc, không rõ anh chuẩn bị đồ thể thao cho cô làm gì.

Nhưng nghĩ nghĩ lại hiểu ý của anh. Người đàn ông này rõ ràng là muốn kiểm lý do thay cô, giả bộ đáng vẻ mới đi chạy bộ về, nên người trong nhà sẽ không nghi ngờ được.

Nam Từ không ngờ anh lại nghĩ ra cách che giấu cho cô, nghĩ đi nghĩ lại thì chính anh là người khiến cô gặp phiền phức, anh làm vậy thì cũng hợp tình hợp lý.

Mặc dù anh suy tính vì người khác nhưng đáng vẻ của anh lại trông rất bình thường, có chút không thích hợp.

Sau khi cô thay quần áo xong thì vội vã rời đi.

Hoắc Lâm đứng ở ban công phòng ngủ, nhìn bóng lưng cô rời đi, một lúc lâu sau vẫn chưa cử động.

Cuối cùng, anh đốt một điếu thuốc, lại lấy điện thoại di động ra, nhấn gọi một người.

Chốc lát sau, bên kia truyền đến giọng nói nhiệt tình của một người đàn ông.

“Hoắc, tớ còn cho là đời này chắc chắn không bao giờ được nhận điện thoại của cậu nữa chứ.”

Hoắc Lâm nhẹ nhàng gạt tàn thuốc, biểu lộ không đổi, nói: “Hình như tớ tìm ra được biện pháp chữa mất ngủ rồi.”

Bên kia biểu hiện hoàn toàn bị bất ngờ, giọng điệu hơi cao: “Là vật lý trị liệu gì? Hoắc, tớ cảnh cáo cậu, không được tùy tiện thử bất kỳ thứ gì khác, vấn đề của cậu là tâm lý, nếu như chỉ cần dựa vào thuốc, thì rất dễ sinh ra tính ỷ lại, đến lúc đó xuất hiện hậu quả gì thì tớ không dám chắc đâu.”

“Không phải uống thuốc.” Hoắc Lâm hồ hững đáp lại.

Người bên kia càng lấy làm kinh hãi, yên lặng nửa ngày, giống như bị đả kích, nói: “Quốc gia cậu có bác sĩ lợi hại hơn sao? Không, tớ không tin! Không được, tớ phải đến Trung Quốc, tớ nhất định phải đến Trung Quốc, tớ muốn gặp người bác sĩ chữa khỏi cho cậu!”

“Cô ấy không phải bác sĩ.”

“Hả? Không phải bác sĩ? Vậy rốt cuộc là chuyện gì?”

Hoắc Lâm kẻ đơn giản sự tình giữa mình và Nam Từ cho đối phương nghe, giọng nói cực kỳ bình thường, nhưng trong lúc nói chuyện, chính anh cũng không phát hiện ra trong giọng nói của mình có chút vui vẻ.

Cuối cùng, người bên kia nói: “Nói cách khác, mấy năm qua tớ cố gắng cũng đều không được gì, vậy mà một cô gái có thể chữa khỏi cho cậu sao?”

Hoắc Lâm không thêm đề ý đến câu hỏi của đối phương, hỏi: “Tớ gọi điện thoại cho cậu là muốn hỏi cậu, y học có thể giải thích chuyện này không?”

“Tạm thời tớ vẫn chưa nghĩ ra, cho tớ chút thời gian, tớ về xem tài liệu với hỏi ý kiến những chuyên gia khác xem sao, có lẽ sẽ có bước đột phá. Tuy nhiên...”

“Tuy nhiên làm sao?”

Bên kia cười cười, không khỏi tò mò: “Cậu cũng vừa mới nói cảm giác của cậu có chút đặc biệt dành cho cô ấy, thậm chí những người phụ nữ khác chưa từng mang lại cảm giác này cho cậu, mà cậu lại tìm thấy trên người cô ấy, không chừng hai người... A, Trung Quốc người ta nói sao nhỉ? Có duyên phận đúng không? Không được không được, tớ nhất định phải gặp cô gái này một chút, để xem cậu có duyên phận gì với người ta không!”

Hoắc Lâm không thèm để ý đến lời trêu chọc của anh ta, trực tiếp lạnh giọng, nói: “Chưa tìm ra nguyên nhân thì đừng có gọi điện thoại cho tớ.”, sau đó trực tiếp cúp máy.

Đôi phương ở bờ bên kia đại dương bị Hoắc Lâm cúp điện thoại cũng chỉ tặc lưỡi ghét bỏ, có vẻ như chuyện này cũng là chuyện bình thường thôi.

Sau đó anh ta chớp chớp mắt, con mắt màu xanh lạnh lập tức không đứng đắn, tự nhủ: “Xem ra phải đi Trung Quốc sớm hơn rồi.”

Mà bên này, sau khi Hoắc Lâm cúp điện thoại, vẫn đứng ngoài ban công hút thuốc lá, anh vừa mới tắm xong cho nên vài sợi tóc ướt rũ xuống trước mắt anh, trông anh tuần tú một cách lạnh lùng.

Tiếng đập cửa vang lên, mấy giây sau, trợ lý đi vào.

“Ông chủ, chuyện ngày hôm qua đã điều tra ra, người khiến Nam nhị tiểu thư khó xử chính là là thiên kim nhà Lư thị, Lư Lâm Lâm.”

Hoắc Lâm nhíu nhíu mày: “Là Lư thị bán bòn cầu sao?”

“Đúng, chính là Lư thị đó ạ.” Trợ lý bình tĩnh nói, “Tối hôm qua đúng là đã điều tra ra được, nhưng Lư Lâm Lâm có vẻ đã sớm chuẩn bị, cô ta đã sớm sai người xóa bỏ những đoạn CCTV giám sát, mà lại làm cực kỳ cẩn thận, tôi phải tìm mấy vị cao thủ máy tính mới phục hồi được đoạn CCTV ạ.”

Ánh mắt Hoắc Lâm hướng về phía xa xa, không nói gì.

Trợ lý không rõ ý của ông chủ mình, lại chờ đợi, nhưng vẫn thấy anh không nói gì, cho nên lên tiếng hỏi: “Ông chủ, có cần tôi giải quyết không ạ?”

Hoắc Lâm nhíu nhíu, nói: “Hôm qua nhìn cô nhóc có vẻ có ý định của mình, việc của cậu là coi cô bé định làm cái gì, nếu như không được thì cậu cứ hành động.”

Trợ lý có chút kinh ngạc, mặc dù biết ông chủ mình chắc chắn có cảm giác đặc biệt với Nam nhị tiểu thư, nhưng cũng không thể nghĩ đến mức này.

Trong lòng anh ta, ông chủ là một thương nhân khôn khéo, nhiều lúc thủ đoạn còn cực kỳ đáng sợ, làm chuyện gì cũng phải được báo đáp gấp mười lần, nếu không thì sẽ không nhúng tay vào.

Lần này vì chuyện của Nam nhị tiểu thư, mà anh còn sai người âm thầm bảo vệ cô, hơn nữa nhìn đáng về muốn theo đuổi Nam nhị tiểu thư.

Cái này cực kỳ không bình thường!

Cho dù anh ta ngạc nhiên, nhưng cũng không lộ ra ngoài, chỉ đáp “Vâng”, lại bổ sung thêm “Nếu Nam nhị tiểu thư biết ông chủ bảo vệ cô ấy như thế, chắc chắn sẽ rất vui vẻ.”

Hoắc Lâm trào phúng cười một cái, vui vẻ? Dựa theo thái độ tránh né của cô, nếu như cô biết anh âm thầm điều tra chuyện này, nhất định sẽ càng thêm e ngại, càng muốn tránh xa anh.

Một lúc lâu, anh mở miệng: “Đôi ngày đi nước Y, sáng mai đi.”

Trợ lý hơi kinh ngạc, không rõ lần này ông chủ định làm gì, sau khi chần chừ lại gật gật đầu.

“Vâng.”

Khóe miệng Hoắc Lâm nhẹ cười, mắt sắc lại xẹt qua một tia thâm trầm.

Hiện tại anh cần một khoảng thời gian để tĩnh táo một chút, suy nghĩ thêm cô bé có thật sự đặc biệt đối với anh không, nếu như sau khi anh đi nước ngoài về, mà cảm xúc của anh dành cho cô vẫn mãnh liệt như trước, thì anh cũng không tiếp tục nhẫn nại nữa.

Dù sao, anh muốn, thì chưa bao giờ phải cầu xin ai.

Nghĩ tới đây, anh mở bàn tay ra, nhìn lòng bàn tay mình, ý cười bên môi càng lúc càng đậm.

Nếu như tâm ý của anh dành cho cô không thay đổi, thì đến lúc đó, cô muốn chấp cánh thoát ra khỏi lòng bàn tay là chuyện không bao giờ xảy ra.

~

Sau khi Nam Từ từ nhà Hoắc Lâm về, cô lập tức bắt đầu vui đùa vào học, trừ những ngày lên lớp, còn lại cô hầu như không bước chân ra khỏi cửa.

Đến cả di Chu cũng rất ngạc nhiên, cảm thấy cô ngày càng trầm tĩnh hơn. Nam lão gia từ thấy biến hóa của cô, cũng nói thẳng để khích lệ, nói cô càng

ngày càng có khí chất của một tiểu thư.

Ba Nam cũng rất vui, mẹ Nam thì lạnh nhạt, bí mật quan sát Nam Từ, vẫn cái bộ dáng giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Vào thời gian giữa tháng, Nam Châu gọi điện thoại từ Nam Phi về.

Cũng không biết cô ta nói gì trong điện thoại, mà nét mặt của Nam lão gia tử vốn đang rất nghiêm nghị, chốc lát sau như bị chọc cười.

Về sau người lớn trong nhà thay nhau nhận điện thoại, cuối cùng, mẹ Nam còn vẫy tay gọi Nam Từ.

“Tiểu Từ, chị hai muốn nói chuyện với con nè.”

Nam Từ sinh lòng cảnh giác, nhận điện thoại, “Alo” một tiếng.

Giọng điệu Nam Châu rất bình thường, đơn giản nói với cô vài câu, cuối cùng, bỗng nhiên nói: “Tiểu Từ, nghe nói mấy ngày trước em đắc tội với thiên kim nhà họ Lưu?”

Nam Từ cau mày, giọng của Nam Châu không lớn không nhỏ, nhưng Nam lão gia tử ngồi bên cạnh cô, cũng không biết có nghe thấy hay không.

Cô trầm mặc một chút, sau đó trả lời: “Không có, chỉ là có chút hiểu lầm thôi.”

“Ồ? Thật sao? Vậy thì tốt rồi.” Nam Châu ở bên kia có vẻ tâm tình rất tốt, “Mấy ngày tới em phải gặp lại cô ta rồi, đến lúc đó tuyệt đối không được gây ra chuyện gì hiểu lầm, bây giờ trong nhà chỉ có mình em, không thể để ông nội phải lo lắng chuyện của em.”

Trong lòng Nam Từ có chút chán ghét, nhưng trên mặt không biểu hiện ra.

Sau khi cúp điện thoại, cô luôn cảm thấy Nam Châu đang giễu cợt ám chỉ cái gì đó, mà qua câu “Mấy ngày tới em phải gặp lại cô ta” là có ý gì? Nếu như chỉ đơn giản gặp nhau trên lớp múa, thì Nam Châu hoàn toàn không cần phải nói kiểu úp mở như vậy.

Mà ba ngày sau, cô cũng biết đáp án.

Tác giả có lời muốn nói: Tam thiếu của chúng ta xác định tâm ý rất nhanh, sau khi xác định xong thì...

Ai da, Tiểu Từ, cô tự cầu phúc đi ~

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Editor: Trà Đá.

Chủ tịch Chu thị năm nay vừa tròn sáu mươi tuổi, bình thường ông ta rất giản dị, cho nên sinh nhật năm nào cũng tổ chức cực kỳ đơn giản.

Nhưng năm nay lại khác, mấy đứa con cháu trong nhà họ Chu đều hết sức thuyết phục lão gia tử, đại thọ mừng sáu mươi nhất định phải cực kỳ hoành tráng, cho nên mới mời những gia tộc và doanh nhân có tiếng trong thành phố, rất nhiều người đã sớm nhận được thiệp mời.

Nam lão gia tử kỳ thật đã sớm quyết định công khai thân phận Nam Từ, chỉ là thiếu cơ hội, nên lần này mượn buổi mừng đại thọ của chủ tịch Chu, ông sẽ công khai.

Sau khi nhận được thiệp mời, ông cũng không nói cho Nam Từ biết, mà nói mẹ Nam trước, bảo mẹ Nam dẫn Nam Từ đi trang điểm một chút, mua thêm bộ lễ phục mặc ngày hôm đó.

Sau khi mẹ Nam biết chuyện này, cũng đã kể cho Nam Châu, cho nên ngày hôm đó, Nam Châu cố ý úp úp mở mở với Nam Từ.

Nhưng những ngày sau đó Nam Từ cũng không biết, cho đến một ngày trước buổi tiệc cô mới được biết.

Lúc đó trong thâm tâm cô cực kỳ mâu thuẫn, nếu như đi dự buổi mừng đại thọ của chủ tịch Chu, thì sau này cô đi đến đâu thì ai cũng biết cô là nhị tiểu thư nhà họ Nam.

Đến lúc đó, nhà họ Nam có mối quan hệ rất tốt với các gia tộc trong thành phố, cho nên một khi cô biến mất, thì thế lực khắp nơi sẽ hỗ trợ nhà họ Nam tìm kiếm cô, cô có muốn chạy trốn cũng rất khó.

Thế nhưng cô có muốn cự tuyệt cũng là chuyện không bao giờ xảy ra.

Mà trước đó Nam Châu đã sớm “Tốt bụng” nhắc nhở Lưu Lâm Lâm cũng sẽ tham dự buổi tiệc này, lúc trước cô bị Lưu Lâm Lâm hại ra cái dạng thâm hại này, thù này nếu không báo cũng không cam lòng.

Thế là sau khi cân nhắc một chút, cô chỉ có thể thuận theo ý của Nam lão gia tử, sáng sớm bắt đầu rửa mặt đi chăm sóc da và trang điểm, ngoan ngoan trở thành một tiểu thư danh giá.

Dáng dấp Nam Từ không tệ, nhất là từ sau khi đến nhà họ Nam, lập tức được nuôi mập mập đầy đặn hơn trước, làn da cũng càng ngày càng trắng, mà cặp mắt cơ bản đã trong suốt, bây giờ lại càng trở nên sạch sẽ tuyệt đẹp.

Cô mặc bộ lễ phục màu trắng, thiết kế chiết eo, vạt áo dài hơi bông, trên vai còn điểm xuyết thêm chút kim cương rơi, trông cực kỳ xinh đẹp.

Cô một tay điu Nam lão gia tử, đi vào cửa nhà họ Chu, lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt.

Ngược lại cũng không phải do Nam Từ xinh đẹp, dù sao trong giới nhà giàu này thì có rất nhiều cô gái trông rất xinh đẹp duyên dáng. Bọn họ hiểu kỹ chính là thân phận của cô, dù sao người ta cũng chỉ biết tiểu thư Nam Châu nhà họ Nam.

Ban đầu Nam Từ có chút khiếp đảm, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô tới một bữa tiệc sang trọng như vậy, đồng thời cũng bị nhiều người chú ý đến vậy.

Nhưng cô cũng thích ứng rất nhanh, đứng bên người Nam lão gia tử, lưng thẳng tắp, khẽ nâng cằm, ánh mắt ôn hòa mỉm cười, lại phối hợp với nhan sắc và trang phục lộng lẫy nên trông cực kỳ ra dáng một vị tiểu thư.

Nam lão gia tử rất hài lòng với biểu hiện của cô, dùng tay vỗ vỗ tay cô, giống như là đang trấn an và cổ vũ.

Sau đó, không do dự trực tiếp dẫn cô đến giữa đám người, tới trước mặt chủ tịch Chu.

“Lão Chu, tôi dẫn theo cháu gái đến chúc thọ ông đây.”

Hai vị này đã có mối quan hệ tốt nhiều năm, mặc dù nhà họ Chu và nhà họ Nam không quá mức thân thiết, nhưng ngoài mặt vẫn rất hòa hợp, lúc này thấy Nam lão gia tử tới, biểu hiện của chủ tịch Chu cực kỳ nhiệt tình hoan nghênh.

“Gặp mặt ông thật sự không dễ chút nào, còn không bằng Nam Châu, cô bé này là...”

Chủ tịch Chu bỗng nhiên ngừng lại.

Ánh mắt của ông ta quét đến người Nam Từ, giống như là chút kinh ngạc, không biết là phản ứng thật hay giả vờ.

“Tôi còn tưởng ông nói dẫn cháu gái tới ý chỉ Nam Châu.” Chủ tịch Chu lại nhìn kỹ Nam Từ, cười hiền lành một tiếng: “Vậy vị tiểu thư này là ai?”

Nam lão gia tử cười cười, nói: “Đây là Nam Từ, là em gái cùng cha cùng mẹ với Nam Châu, cũng là cháu gái của tôi.”

Lời vừa nói ra, đáy lòng mọi người lập tức lấy làm kinh hãi.

Mặc dù có một số người ở bên trong có biết chút tin tức về nhị tiểu thư nhà họ Nam, nhưng bọn họ cũng không quá tin là thật, nghĩ Nam lão gia tử nhận cháu nuôi. Nhưng bây giờ ông nói gì? Cháu gái ruột?

Ai không biết nhà họ Nam chỉ có một mình Nam Châu là người thừa kế, cho nên nhiều năm qua, có rất nhiều người muốn trèo vào nhà họ Nam.

Dù sao Nam lão gia tử đã già, mà con trai của ông cũng vô dụng, cho nên ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía Nam Châu.

Mà cô gái nhỏ trước mắt này lại là em gái của Nam Châu?

Tất cả mọi người đều dâng lên một dự cảm bất quá, bữa tiệc lập tức yên lặng đến dị thường.

Nam lão gia tử không có ý định che giấu, hôm nay ông tới đây chính là muốn công khai thân phận của Nam Từ, thế là lại mở miệng lần nữa trước con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

“Con bé này số khổ, khi còn bé bị người ta bắt cóc, nhà họ Nam chúng tôi vẫn không ngừng tìm kiếm con bé, cũng may trời không phụ lòng người, rốt cuộc cũng tìm thấy.”

Nam lão gia tử nói chuyện rất rành mạch, trong lúc nói, ánh mắt có vẻ như có chút ngán lệ.

Mọi người trong giới nhà giàu đều là những người đức cao vọng trọng, mà mọi người cơ bản là tin lời ông nói, cho nên lúc ông nói xong, mọi người hầu như đều tin đến tám phần.

Trong lúc nhất thời, những ánh mắt nhìn Nam Từ cũng trở nên phức tạp hơn.

Nam lão gia tử đã thừa nhận thân phận của nhị tiểu thư nhà họ Nam, chính là nói rõ, trong lòng ông, Nam Từ và Nam Châu ngang bằng nhau, nói theo cách khác... Sau này, Nam Từ cũng sẽ là một trong những người thừa kế nhà họ Nam?

Mấy người đàn ông trẻ tuổi ở đây ý thức được điều này, cho nên đều có chút kích động, muốn tìm cơ hội tiếp cận cô.

Dù sao Nam Châu có tiếng là tiểu thư lạnh lùng, cho nên so với Nam Châu thì Nam Từ nhu mì này lại dễ ra tay hơn. Đến lúc đó, một khi Nam Từ có trong tay quyền thế của nhà họ Nam, thì thân là bạn trai của cô cũng sẽ dính được một chút may mắn.

Nam Từ hoàn toàn không nghĩ tới có người bắt đầu có ý đồ với cô, sau khi Nam lão gia tử giới thiệu thân phận cô xong, lập tức vỗ tay cô ý bảo cô qua bên kia chơi, không cần đi cùng ông nữa.

Nam Từ thật sự không muốn một mình đối mặt với những người xa lạ kia, nhưng Nam lão gia tử đã lên tiếng thì cô không thể cự tuyệt, cho nên đành hơi cười, quay người cất bước.

Quả nhiên, cô vừa rời khỏi tay Nam lão gia tử, thì có rất nhiều thanh niên trẻ tuổi bắt đầu vây quanh cô, đầu tiên là giới thiệu bản thân, tư thái không cao không thấp trả lời cô, một lát sau, xung quanh Nam Từ đã có thêm hai mươi mấy người lạ lẫm khác.

Cô cực kỳ mệt mỏi, sau khi vất vả đối phó với đám người lạ mặt xong, cô tranh thủ tìm một góc không có người, ngồi xuống bàn.

Mới ngồi chưa được bao lâu, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói.

“Tiểu thư, cần Champagne không?”

Nam Từ ngẩng đầu, muốn từ chối, nhưng không ngờ lại thấy một gương mặt quen thuộc.

“Là anh?”

Ánh mắt của cô có chút trùng lớn, có chút ngạc nhiên.

Nếu cô nhớ không nhầm thì người đàn ông trước mặt cô là vị gia sư Nam Châu giới thiệu cho cô!

Anh ta mặc bộ trang phục phục vụ, trong tay cầm khay đựng mấy ly rượu Champagne.

Anh ta hiển nhiên cũng không ngờ sẽ thấy cô ở đây, trong nháy mắt xuất hiện bộ dáng hăng hái, giữa lông mày lộ ra một vẻ vô lại.

“A thì ra bạn nhỏ lần trước, hôm đó về nhà an toàn chứ?”

Anh ta còn dám hỏi sao!

Vừa nghe đến đây, Nam Từ tức giận không có chỗ để phát tiết.

Tuy nói người chủ mưu là Nam Châu, nhưng anh ta cũng là đồng lõa! Nếu như không phải bởi vì bọn họ, cô sẽ không chạm mặt Hoắc Lâm, nếu như không có lần đó, thì những chuyện sau này cũng sẽ không có!

Càng nghĩ càng giận, hiện tại cô đều nom nớp lo sợ Hoắc Lâm, kết quả người đàn ông này không biết xấu hổ còn xuất hiện trước mặt cô.

“Nam Châu cho anh không đủ sao? Sao lại chạy qua đây làm phục vụ.”

Nam Từ trào phúng, một bên lặng lẽ mở túi xách, lấy điện thoại di động ra.

Cô nhớ lúc cô mày mò điện thoại, đã vô tình cài phím tắt, khóa số một hình như là ghi âm.

Cô nhân lúc Tần Dư không để ý, nhấn phím một, trực tiếp ghi âm.

Bây giờ cô không có biện pháp gì bắt anh ta và Nam Châu, nhưng không có nghĩa cô chịu ngồi yên!

Nghĩ tới đây, cô mở miệng lần nữa: “Không phải lần trước anh nói Nam Châu muốn hại tôi, mà anh còn đang suy nghĩ không biết có nên hợp tác với cô ta hay không, nhưng anh lại là người chuốc say tôi. Anh có biết ngày đó tôi gặp được một người đáng sợ đến mức nào không, nếu như tôi thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh nghĩ Nam Châu sẽ gánh trách nhiệm thay anh sao? Đến lúc đó, người đắc tội với nhà họ Nam chỉ có một mình anh mà thôi.”

Tần Dư thật ra đã sớm thấy động tác của cô, nhưng lại không muốn phá, ngược lại muốn xem bộ dáng giả vờ cố bình tĩnh của cô, thậm chí còn chơi tâm lý, cố ý nói theo ý của cô.

“Tôi làm vì tiền, Nam Châu đưa tiền cho tôi muốn tôi hại cô, tôi chỉ có thể nghe theo thôi.”

Nói xong, anh ta cố ý tiến lại gần cô: “Lần trước không phải tôi đã nói rồi sao, nếu như cô có thể trả gấp đôi thì tôi sẽ giúp cô, sao, lần này cô muốn hợp tác không?”

“...” Nam Từ chỉ muốn nói suông thôi, ai ngờ cuộc trò chuyện lại đi theo hướng này!

Đang nghĩ không biết đáp trả thế nào, thì bên kia bỗng nhiên vang lên giọng nói.

“A, đây không phải thiên kim nhà họ Nam vừa mới ra mắt đó sao? Sao vậy, vừa được nhiều công tử vây quanh như vậy mà vẫn không hài lòng à, đến cả nhân viên phục vụ cũng muốn dụ dỗ luôn? Cũng đúng, hoàn cảnh trước kia của cô chắc chắn đã tiếp xúc qua rất nhiều người hạ đẳng như vậy, cho nên đâu thể quen với không khí sang trọng nơi đây, đúng không?”

Người nói chuyện chính là Lưu Lâm Lâm, không nghĩ tới cô còn chưa đi tìm cô ta, thì cô ta đã tự dẫn xác tới.

Nam Từ thấy cô ta mặc một cái váy dài khoét cổ chữ V thật sâu, quần áo rất đẹp, nhưng lại không hợp với người lùn như cô ta, cho nên lúc này nhìn có chút mất tự nhiên.

Nhưng cô ta có vẻ cũng không nhận ra, còn thần thái cực kỳ tự tin, sau khi đến gần, trực tiếp lấy một ly rượu trong khay của Tần Dư.

“Nếu cậu không có chuyện gì ở đây thì đi chỗ khác.” Lưu Lâm Lâm nói với Tần Dư.

Tần Dư cũng không chịu nổi cái mùi nước hoa nồng nặc trên người cô gái này, đang buồn nôn, lúc cô ta đến gần là anh ta đã muốn rời đi, nghe cô ta nói thế thì lập tức quay người rời đi không do dự.

Trước khi đi, anh ta còn liếc mắt với Nam Từ một cái, ý bảo có việc cứ liên hệ.

Nhưng ánh mắt này đã bị Lưu Lâm Lâm nhìn thấy, cho là ánh mắt mờ ám.

Cô ta không khách khí ngồi bên cạnh Nam Từ, tiếp lấy đĩa bộ nhấp rượu, sau khi nhìn quanh bốn phía, xác định không có ai, cô ta trực tiếp đổ rượu lên váy Nam Từ.

“Cô không biết sao, chỗ này chính là góc chết của CCTV, ha ha ha ha, cho nên tôi có làm gì cũng không ai phát hiện ra được.”

Nam Từ nghe xong, hai mắt có chút nheo lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Từ: Tôi đối phó với người đàn ông đáng sợ đó không được coi như bỏ qua, tôi chấp nhận, nhưng cái loại tiểu nhân như cô là cái thứ gì, hừ! Nhìn xem tôi trả thù cô thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Editor: Trà Đá.

Thật ra từ lúc đối đầu, Nam Từ đã nhận ra Lưu Lâm Lâm chỉ là dạng hữu dụng vô mưu*.

*Hữu dũng vô mưu: Chỉ cậy mạnh chứ không có mưu trí gì.

Cô ta vì Nam Châu nên thỉnh thoảng lại kiểm chuyện với cô, cũng đủ hiểu cô ta có trọng lượng như thế nào. Nếu như là người hiểu biết, thì tuyệt đối không xen vào chuyện nhà người khác, nhưng cô ta lại muốn làm khó Nam Từ chỉ để lấy lòng Nam Châu.

Nam Từ rũ mắt xuống nhìn vết bầm màu vàng nhạt trên cái váy trắng của mình, ánh mắt càng ngày càng sâu.

Cô hơi cười với Lưu Lâm Lâm, nói: “Cảm ơn cô đã nhắc nhở.”

Sau đó, cô lập tức ra tay phản công, tát Lưu Lâm Lâm một bạt tai!

Nam Từ ra tay rất mạnh, đánh đến mức khiến nửa gương mặt Lưu Lâm Lâm tê dại. Cô ta bày ra vẻ mặt không thể tin, trừng lớn hai mắt nhìn Nam Từ: “Cô dám đánh tôi?!”

Nam Từ cười cười: “Xin lỗi, nhưng tôi không chỉ muốn đánh mỗi mặt cô đâu.”

Nói xong, cô túm lấy đầu Lưu Lâm Lâm, đập thẳng vào tường.

Mặc dù sau đầu có tóc che đỡ, nhưng cũng không thể chống lại bức tường cứng ngắc, huống chi Nam Từ còn xuống tay rất độc ác!

Nhưng cái này cũng không thể khiến Nam Từ nguôi giận, cô thật sự đã nhìn rất lâu, cô không phải là người đi gây chuyện thị phi, nhưng càng không phải người sợ phiền phức khi có người ra tay hại cô!

Người đàn ông đáng sợ như Hoắc Lâm thì coi như bỏ qua, cô không thể chọc vào, nhưng loại tiểu nhân như Lưu Lâm Lâm thì cũng giống như một con ruồi nhảy nhót làm phiền bên cô, thật sự coi cô là bánh bao mềm sao?

Nghĩ đến đây, cô tiếp tục dùng sức, ghì đầu Lưu Lâm Lâm đập vào tường thêm lần nữa.

Sau đó cô lập tức đứng dậy, nhìn trước nhìn sau, cuối cùng ánh mắt rơi vào cái bể bơi ở phía xa.

Cô rời khỏi góc chết của CCTV, bước nhanh về phía trước, từ bóng lưng có thể nói cô đang bị cái gì đó đuổi theo, cô thỉnh thoảng còn quay đầu về phía sau nhìn vài lần.

Đương nhiên, chỗ đó có thể bị CCTV ghi hình, nhưng trong mắt Lưu Lâm Lâm, Nam Từ làm chuyện xấu xong sợ bị phiền phức nên muốn chạy trốn!

Cô ta làm sao để yên!

Thế là Lưu Lâm Lâm vuốt đầu tóc, đứng dậy đuổi theo.

“Cô đứng lại đó cho tôi!”

Lúc này Nam Từ đã đi nhanh tới bên cạnh bể bơi, nghe thấy giọng nói của Lưu Lâm Lâm, cô xoay người, biểu lộ sợ hãi nhìn cô ta, vừa nhìn vừa đi lùi về phía sau.

Lưu Lâm Lâm bị cô đánh đến mức hoa mắt váng đầu, lúc này nhìn thấy cô đang sợ hãi, nhất thời cảm thấy hưng phấn, chỉ muốn mau tới trước mặt giáo huấn cô ta.

“Lá gan ban nãy của cô đâu? Cô đánh tôi mà còn sợ gì nữa?”

Nam Từ bày ra dáng vẻ sợ hãi: “Cô đừng tới đây, tôi chỉ không muốn để cô bắt nạt tôi nữa!”

Lưu Lâm Lâm hoàn toàn không nghe, giơ tay muốn đánh trả Nam Từ, nhưng ai ngờ Nam Từ đưa tay chặn lại, sau đó chỉ thấy đáy mắt cô hiện lên một tia tàn nhẫn, lúc Lưu Lâm Lâm còn chưa kịp phản ứng, cô khẽ đảo về sau một chút.

Không chỉ như vậy! Cô trực tiếp nắm lấy cổ tay Lưu Lâm Lâm, kéo cô ta xuống bể bơi!

Sự tình phát sinh quá nhanh, Lưu Lâm Lâm chưa kịp phản ứng, sau khi rơi xuống nước, mới bắt đầu giãy dụa muốn ngoi lên.

Nam Từ đâu dễ dàng bỏ qua, cô dùng sức đè cô ta xuống nước, còn một tay khác cũng không nhàn rỗi, nắm tóc cô ta, đập thẳng đầu cô ta vào thành bể bơi.

Vừa nãy bị nện ở cổ, bây giờ bị nện ở trán, hai nơi bị đau cách gần nhau như vậy khiến Lưu Lâm Lâm hoàn toàn bất lực, biên độ giãy dụa cũng dần dần yếu đi.

Nam Từ thấy thế, cũng chậm rãi thu tay lại, trong nháy mắt Lưu Lâm Lâm chỉ còn bản năng sinh tồn, cảm giác không có lực cản, lập tức boi một hơi lên bờ.

Mà Nam Từ ở phía sau cô ta, trực tiếp lớn tiếng kêu cứu.

“Cứu! Cứu!”

Bên tai Luru Lâm Lâm đều ta tiếng ong ong, đầu cũng đau như búa bổ, cho nên hoàn toàn không biết Nam Từ muốn làm gì.

Lúc cô ta vừa chậm rãi xoay người lại, thì đã thấy có người nhảy vào bể bơi.

Hai vị tiểu thư rơi vào trong bể bơi lập tức truyền đến tai người nhà họ Chu, chủ tịch Chu nghe xong lập tức biến sắc, nhất là khi bên cạnh ông còn có một vị, ông ta cảm thấy áy náy, thế là mang theo người bên cạnh đến bể bơi.

Mà sau khi những vị khách nghe thấy tin tức, cũng lập tức kéo đến bể bơi xem náo nhiệt, chủ tịch Chu và Nam lão gia tử cũng đi tới đó.

Trong lúc nhất thời, bữa tiệc trở nên cực kỳ náo nhiệt.

Lúc này Nam Từ vừa được “Cứu”, mà người cứu cô cũng từng gặp qua ở cửa hàng cách đó không lâu, Chu Khởi.

Cô không biết anh ta vô tình đi qua, hay đã thấy hết mọi việc, trong lúc hoảng loạn, cô nhắm chặt hai mắt, giả vờ ngất.

Luru Lâm Lâm nhìn thấy ba mình tới, tất cả sợ hãi và uất ức dâng lên, khóc đến kinh trời động đất, vừa khóc vừa chửi mắng Nam Từ.

“Đều tại con nhỏ đáng ghét kia! Ba! Ba phải đòi lại công bằng cho con! Con nhỏ đó kéo con rơi vào bể bơi! Không chỉ vậy còn tát con, đập đầu con vào tường nữa!”

Giờ phút này, Luru Lâm Lâm hoàn toàn không quan tâm đến hình tượng của mình, bộ váy trên người cô ta được làm bằng chất vải đặc biệt, lúc này bị thấm nước càng vô dụng, hầu như cơ thể cô ta bị phô bày ra.

Ông Luru vì chuyện thương trường dạo gần đây, cho nên hôm nay đến bữa tiệc để lấy lòng những gia tộc khác, lúc này thấy con gái tàn tạ, khuôn mặt lập tức tối sầm lại.

Mà Luru Lâm Lâm vừa nói cái gì? Nam Từ kéo cô ta rơi xuống nước?

Nghĩ tới đây, trong mắt ông Luru bắt đầu tính toán.

“Lão Nam, tôi gọi ngài một tiếng trưởng bối, bình thường rồi rất tôn trọng ngài, nên tôi cũng rất tôn trọng nhà họ Nam, nhưng con gái tôi bị ức hiếp vì lý do gì chứ, chuyện ngày hôm nay mong ngài có thể đòi lại công bằng cho con gái tôi!”

Nam lão gia tử cau mày, không lên tiếng.

Ông Luru thấy thế, càng thừa thắng xông lên: “Tôi cũng không muốn làm khó ngài, trước tiên tôi muốn bàn bạc với ngài về...”

Ông ta còn chưa dứt lời, Nam Từ ở bên kia đột nhiên ho hai tiếng, sau đó phun ra một ngụm nước, tỉnh lại.

Lúc đầu Nam Từ trông rất nhỏ nhắn xinh xắn, lúc này bị dính nước, sắc mặt càng tái nhợt, nhìn cực kỳ đáng thương.

Vành mắt cô đỏ lên, cô lấy tay che ngực, ngồi dậy.

“Ông nội, chủ tịch Chu, Nam Từ lại mang phiền toái đến cho mọi người rồi.”

Cô bắt buộc phải tỉnh dậy, ông Luru rõ ràng muốn nhân cơ hội này để dọa dẫm, chuyện này hôm nay nếu như đúng ý đồ của ông ta, khiến Nam lão gia tử phải hứa hẹn gì đó, thì bất luận là cô đúng hay sai, chắc chắn sẽ bị Nam lão gia tử ghét bỏ.

Ngược lại cô lại không quan tâm cách nhìn của ông nội, nhưng nếu như bị ông nội chán ghét, thì thời gian tới chắc chắn không dễ chịu đối với cô, cô không thể khiến mình rơi vào thế bị động, cho nên chỉ có thể giả bộ như tỉnh lại, ngụy trang bằng dáng vẻ đáng thương, bày đủ dáng vẻ của người yếu thế.

Nhưng ông Luru thấy cô như vậy, cảm thấy cô chột dạ, cho nên thuận nước đẩy thuyền.

“Con bé này, nhìn thì xinh xắn đáng yêu, sao có thể làm chuyện mất mặt như vậy? Cô nói xem, rốt cuộc Lâm Lâm nhà tôi làm gì cô, cô còn ngang ngược đánh con gái tôi, đẩy nó rơi xuống nước nữa?”

Nam Từ trầm mặc, ngẩng đầu nhìn Luru Lâm Lâm, có một tia cảm xúc không rõ xẹt qua người.

“Lâm Lâm nói như vậy sao?”

“Cái gì mà Lâm Lâm nói như vậy? Chẳng lẽ cô không làm?!”

Luru Lâm Lâm có chỗ dựa lưng, cảm thấy sung sướng, hoàn toàn không ý thức được hình tượng trước mắt mọi người, còn nâng cằm khiêu khích.

Ánh mắt Nam Từ dần dần phức tạp, người bên ngoài nhìn thấy như cô đang bị oan, giống như là nhẫn nhịn, càng giống như có một tia quật cường ở trong đó.

“Tôi không có gì để nói, kiểm tra CCTV đi.”

Ông Lưu và Lưu Lâm Lâm hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ nói vậy, nhất thời có chút lúng túng. Mà chủ tịch Chu nghe xong, trực tiếp phân phó: “Đúng, kiểm tra CCTV đi, chúng ta không nên nghe từ một phía đã vội kết luận.”

Trong câu nói của ông ta nghe thì có vẻ như muốn giải quyết chuyện này công bằng, nhưng người thông minh sẽ hiểu ra ông ta đang thiên vị nhà họ Nam.

Ông Lưu không còn cách nào khác, chỉ có thể đồng ý. Mà đầu óc Lưu Lâm Lâm vô cùng rối bời, cô ta nhớ lại những lời khi dễ Nam Từ mà cô ta đã nói trước đó.

...Chỗ đó là góc chết, có kiểm tra CCTV cũng vô dụng thôi!

Không, không đúng, cứ cho là chỗ đó không thấy được, nhưng lúc Nam Từ kéo cô ta xuống nước thì chắc chắn quay lại được.

Nghĩ tới đây, Lưu Lâm Lâm cảm thấy an tâm.

Nhưng cô ta lại không ngờ, Nam Từ lại rất may mắn, từ chỗ góc quay của CCTV, hoàn toàn không bắt được hành động Nam Từ túm cô ta rơi xuống nước! Ngược lại, Nam Từ trông một mực sợ hãi lui lại, giống như Lưu Lâm Lâm đang hại cô!

“Không đúng! Không đúng! Nhất định con nhỏ này đã có kế hoạch trước! Chứ tôi không có ức hiếp cô ta! Tôi còn bị cô ta đánh nữa! Mặt tôi, trán và gáy đều bị cô ta làm đau! Không tin thì mọi người nhìn nè!”

Đám người nghe xong, cũng nhìn sang phía Lưu Lâm Lâm, nhưng hoàn toàn không thấy vết thương gì, thậm chí cô ta còn nói mình bị Nam Từ tát, nhưng trên mặt lại không bị đỏ.

Trong lòng Nam Từ thầm cười lạnh, mặc dù cô dùng sức đánh, nhưng không có ngóc đến độ để lại vết trên mặt Lưu Lâm Lâm, cho nên coi như dấu vết đỏ không lưu lại quá lâu, huống chi cô ta còn bị ngâm dưới nước lạnh lâu như vậy nữa.

Tổn thương trên trán càng dễ che giấu hơn, bị đập dưới nước chắc chắn rất đau, nhưng không để lại dấu vết gì. Mà sau gáy càng có tóc cản trở, cho nên chỉ không cần chảy máu, thì cơ bản sẽ không nhìn ra.

Cho nên trong lúc Lưu Lâm Lâm nói tới vết thương, càng chứng minh cô ta đang nói dối.

Đám người bắt đầu so sánh, Nam Từ trông cực kỳ tinh táo và trầm mặc, còn Lưu Lâm Lâm trông như một bà chằn, không có một chút đáng vẻ của tiểu thư, cho dù là ai cũng sẽ đứng về phía Nam Từ.

Mà đúng lúc này, Nam Từ đâm một nhát cuối cùng vào Lưu Lâm Lâm.

“Lâm Lâm, tôi biết cô cực kỳ ghét tôi, khinh bỉ tôi, nhưng bởi vì mối quan hệ giữa hai nhà, nên tôi không dám mang phiền phức đến cho ông nội tôi, nên mới cần rằng chịu đựng. Nhưng cô cũng đừng lấy sự nhịn nhục của tôi để nói dối mọi người, ban nãy rõ ràng là cô nhục mạ tôi trước, còn đồ ly Champagne lên vấy tôi, tôi đã không muốn gây chuyện với cô, đã tránh né cô, vậy mà cô lại hùng hổ dọa người, đuổi theo tôi, thậm chí còn đẩy tôi xuống nước, cô có lẽ bị mất trọng tâm khi đẩy tôi cho nên bị rơi xuống nước, bây giờ còn đổ lỗi cho tôi sao! Tôi không biết bơi, nếu như lúc này không có người nhảy xuống cứu tôi, thì có lẽ bây giờ tôi đã không ngồi đây nói chuyện với cô. Vậy mà cô còn nói là tôi ức hiếp cô sao?”

Nam Từ vừa nói vừa khóc, trông vừa đáng thương vừa quật cường.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Editor: Trà Đá.

Lời nói của Nam Từ như đổ thêm dầu vào lửa, mọi người có mặt lúc đó mặc dù ngoài mặt trông bình tĩnh, nhưng đáy lòng đã sớm ngọn sóng, đồng thời biểu lộ của Lưu Lâm Lâm cũng thay đổi.

Nhà họ Lưu không phải là người gốc gác ở thành phố này, nếu điều tra kỹ hơn, thì bọn họ chỉ mới nổi lên từ một đời trước, giàu lên từ việc kinh doanh bán nội thất nhà tắm, so với những gia tộc giàu có nhiều đời, thì bọn họ chỉ là nhà giàu mới nổi.

Mà Lưu Lâm Lâm nổi tiếng ương ngạnh, làm đủ loại việc xấu, lúc này thấy cô ta la lối om sòm, lại nghe Nam Từ nói, thì mọi người ở đó đã cực kỳ xem

thường cô ta.

Những người đứng gần cô ta vô thức lui về sau hai bước, giống như sợ bị ô uế.

Lưu Lâm Lâm hoàn toàn không nghĩ tới Nam Từ lại diễn kịch như vậy, lại trông thấy ánh mắt của mọi người coi thường cô ta, lập tức có chút hoảng hốt.

“Cô nói láo! Rõ ràng là cô ức hiếp tôi! Cô đánh tôi nhiều như vậy mà chưa gì đã quên rồi sao? Cô còn kéo tôi rơi xuống nước! Là cô! Tất cả là do cô hết!”

Lúc này Chu Khởi cầm một cái khăn tắm sạch sẽ đi tới, cúi người khoác cho Nam Từ.

“Không sao chứ?”

Nam Từ lắc đầu, cũng không nhìn Chu Khởi, khoác khăn tắm lên người, cố hết sức đứng lên.

Cô nhàn nhạt nhìn Lưu Lâm Lâm.

“Trong CCTV đã chứng minh ai hùng hổ dọa người, mà tôi cũng không nói láo chuyện cô đổ rượu Champagne lên người tôi.”

Nói xong cô còn xòe váy ra, để cho mọi người thấy vết bẩn màu vàng trên áo.

“Cái váy này tôi cực kỳ thích, mà giá cả cũng rất đắt đỏ, hơn nữa lại là váy mẹ tôi tặng tôi. Mà ban nãy chỗ đó chỉ có mình tôi và cô, cô nghĩ tôi sẽ vu khống cô bằng cách tự đổ rượu lên váy mình sao?”

Nam Từ vừa nói vừa ghen, nhưng trong câu chữ đã nói rõ ý tứ... Cô coi trọng cái váy này hơn Lưu Lâm Lâm, cô sẽ không hi sinh thứ cô thích chỉ để hăm hại Lưu Lâm Lâm.

“Nói hay lắm!”

Ở nơi xa bỗng nhiên truyền đến giọng nói, một người phụ nữ trung niên đang chậm rãi đi tới.

Đợi sau khi bà ta tới nơi này, Nam Từ hơi ngạc nhiên.

Đây không phải là người phụ nữ cô gặp ở khu mua sắm sao, bà là Chu phu nhân, cũng là mẹ của Chu Khởi?

Nghĩ tới đây, Nam Từ nhìn thoáng qua Chu Khởi.

Chu Khởi cũng bắt đầu đi, nhìn mẹ anh ta lại lên con nghiện kịch, nhỏ tiếng nói: “Mẹ, mẹ lại làm gì nữa vậy.”

Bà Chu khoát tay, giống như không thèm để ý đến trang phục của mình, nói thẳng: “Trước đó tôi có đi đến khu mua sắm, vị tiểu thư nhà họ Lưu chỉ vào mặt tôi nói tôi là đồ nhà quê, còn nói tôi nói tiếng nhà quê. Hôm đó cô ta chế giễu tiểu thư nhà họ Nam, còn nói cô bé lớn lên ở nông thôn, chắc chắn sẽ hiểu tiếng tôi nói, còn kêu con bé giúp tôi.”

Nói đến đây, bà Chu trào phúng quét mắt nhìn Lưu Lâm Lâm một chút.

“Nhưng sự thật là, mặc dù tôi ăn mặc có chút quê mùa một chút, nhưng tôi không nói tiếng nhà quê, mà là tiếng Tây Ban Nha. Vị tiểu thư nhà họ Lưu này còn không thể phân biệt đâu là tiếng địa phương đâu là tiếng nước ngoài nữa, vậy mà tôi không hiểu cô ta lấy sự tự tin ở đâu, còn nhắm vào con bé nhà họ Nam!”

Người ở chỗ này, ngoài những người có mối quan hệ thân thiết với nhà họ Chu ra, thì chưa ai từng gặp qua Chu phu nhân, chỉ biết bà ta là một người rất tinh nghịch, thường xuyên làm những chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên những lời bà ta nói khiến mọi người không tin lắm, dù sao bà ta ăn mặc quê mùa đi ra ngoài đường dạo phố thì... Cũng không phù hợp với một phu nhân.

Nhất là lúc này, Chu Khởi cũng lên tiếng.

“Lời mẹ tôi nói hoàn toàn là sự thật, hôm đó tôi cũng có mặt ở đó.”

Sau khi Chu Khởi lên tiếng xác nhận, mọi người lập tức tin một trăm phần trăm. Trong lúc nhất thời, Lưu Lâm Lâm từ một tiểu thư ương ngạnh, lại có thêm cái danh nói láo.

Lưu Lâm Lâm không chịu phục, cô ta không thể chọc vào nhà họ Chu, nhưng Nam Từ lại khác. Trước đó Lưu Lâm Lâm biết Nam Từ vừa mới đến nhà họ Nam, tâm tình vốn đã ngứa ngáy, nên cô ta muốn khi dễ Nam Từ một chút, chắc hẳn nhà họ Nam cũng không quan tâm mấy chuyện này, huống chi cô ta chơi thân với Nam Châu, nếu như có chuyện gì thì cô ta cũng có thể cầu cứu Nam Châu.

Nghĩ đến đây, Lưu Lâm Lâm cảm thấy yên tâm.

Cô ta hung tợn trừng mắt Nam Từ, nói: “Tôi không muốn nhắc đến chuyện trước kia, tôi chỉ muốn nói chuyện ngày hôm nay! Cô dám thề là cô chưa từng ra tay đánh tôi?! Cô...”

“Nếu có bị đánh thì cũng là do cô tự tìm.”

Tần Dư vốn chỉ đứng bên ngoài xem náo nhiệt, không muốn xía vào, nhưng anh ta nhìn thấy Nam Từ phát run, co ro trong khăn tắm, lại nhìn thái độ Lưu Lâm Lâm quá đáng ghét, suy nghĩ nửa ngày cuối cùng quyết định lên tiếng.

Mọi người đứng gần anh ta đã di chuyển ra hai bên, anh ta xuất hiện với bộ dáng rất lưu manh.

“Tôi không biết Nam tiểu thư có ra tay đánh cô hay không, nhưng nếu như Nam tiểu thư có ra tay thì tôi cũng hiểu được. Dù sao cũng không phải ai chịu được việc bị người khác nhục mạ mình.”

Nói xong, anh ta quay người cúi chào cung kính với Nam lão gia tử và chủ tịch Chu.

“Lúc này tôi hỏi Nam tiểu thư có cần rượu hay không, vừa mới lên tiếng thì Lưu tiểu thư đi tới, thái độ rất khinh thường, nhục mạ tôi là người nghèo hèn, còn nói Nam tiểu thư cũng nghèo hèn giống như tôi, cho nên đứng chung một chỗ rất hợp.”

Tần Dư rất thông minh, anh ta không nói ra câu nói kia của Lưu Lâm Lâm, cũng không nhắc đến chuyện mập mờ giữa anh ta và Nam Từ, nhưng mọi chuyện lại rất hợp lý.

Sau khi anh ta nói xong, đến người bình tĩnh nhất cũng không nhịn được, bắt đầu nhỏ tiếng bàn luận.

Bà Chu càng nhúu chặt mày, càng thêm chán ghét Lưu Lâm Lâm.

Ông Lưu nhìn thấy tình thế bị đảo ngược, cũng bị dọa đến mức không dám thờ, chợt cảm thấy lo lắng.

Lưu Lâm Lâm nói không lại, chỉ có thể không ngừng gân cổ lên cãi, trong câu từ cũng tràn đầy sự nhục mạ.

Chủ tịch Chu đột nhiên lên tiếng, nói với ông Lưu: “Tổng giám đốc Lưu, không phải mới này cậu còn muốn đòi lại công bằng sao? Bây giờ có phải cậu cũng nên trả lại sự công bằng cho nhà họ Nam chứ?”

Ông Lưu nhìn chủ tịch Chu, lại nhìn Nam lão gia tử, lập tức cảm thấy bầu trời sụp đổ, trong một khoảnh khắc thật sự muốn bóp chết con gái mình.

“Chi bằng... Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện kỹ càng một chút?”

~

Sau khi mọi người tản đi, trong lòng Nam Từ mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô đang định tìm toilet, nhưng lúc trên đường đi trông thấy Tần Dư và mấy người phục vụ đang dọn dẹp, nghĩ nghĩ hai giây đi về phía anh ta.

Thấy Nam Từ tới, khoe miệng Tần Dư ngoác ngoác, lại biến thành bộ dáng lưu manh.

Anh ta nhìn xung quanh, giọng nói trầm thấp: “Sao? Muốn tìm tôi hợp tác hả?”

“...”

Nam Từ có chút bất đắc dĩ, nhìn anh ta hai giây, nói: “Tôi tới cảm ơn anh, lúc này tôi thật sự bất ngờ khi thấy anh lên tiếng giúp tôi.”

Nghĩ nghĩ, cô lại bổ sung: “Hôm nay anh giúp tôi, chuyện lúc trước coi như xóa bỏ, chỉ cần sau này anh đừng hại tôi, tôi cũng sẽ không quan tâm đến anh, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

Tần Dư cười cười, cố ý đụng đụng gót chân cô, giống như là đang nói chuyện rất thân mật.

“Đừng, tôi ra mặt giúp cô lần này vô tình đã đắc tội với Nam Châu, sau này cô ta không hợp tác với tôi nữa thì làm sao.”

“...”

Ở phía đằng xa, Chu Khởi đang gọi điện thoại, tay còn lại kẹp diều thuốc.

Ánh mắt anh ta tùy ý đánh giá cặp nam nữ đứng cách đó không xa, lúc mở miệng còn mang theo chút hương vị cười trên nỗi đau của người khác.

“Nói thật với tớ đi, có phải cậu có hứng thú với cô bé kia không?”

Đầu bên kia điện thoại không phải ai khác, mà chính là Hoắc Lâm.

Trước đó Chu Khởi nhận được điện thoại của Hoắc Lâm, anh ta có chút kinh ngạc.

Phải biết là Hoắc tam thiếu bình thường hiếm khi chủ động liên lạc với bạn bè, cho dù có công việc cũng sẽ để trợ lý liên lạc.

Cho nên lúc nhìn thấy số điện thoại của Hoắc Lâm, anh ta còn tưởng mình hoa mắt.

Anh ta còn tưởng chuyện gì, chưa kịp lên tiếng thì bên kia Hoắc Lâm đã lên tiếng trước.

“Con bé nhà họ Nam đang ở nhà cậu, cậu lập tức đi tìm đừng để ai bắt nạt cô bé.”

Kiểu nói không đầu không đuôi, Chu Khởi hoàn toàn không kịp phản ứng. Nhưng anh ta vẫn nghe Hoắc Lâm, đi tìm người.

Kết quả, anh ta vừa tìm ra Nam Từ là lúc cô đang kêu cứu.

~

Hoắc Lâm cũng không quá để ý tới lời trêu chọc của Chu Khởi, yên lặng vài giây, nói: “Cô bé có bị thương ở đâu không?”

“Sao mà bị thương được, cùng lắm là chỉ uống vài ngụm nước.”

Chu Khởi nói xong, vẫn chưa từ bỏ ý định, lại nói: “Mà nè, tớ cũng nhắc nhở cậu, nếu cậu thật sự thích người ta, thì tranh thủ cơ hội đi. Tớ thấy cô bé nhìn còn rất nhỏ tuổi, nếu như cậu không chủ động, thì chưa biết chừng sẽ có nam sinh trẻ trung nào đó cướp trước đó. Hôm nay còn có tiểu soái ca ra mặt giúp cô bé nữa đấy nhé.”

Chu Khởi có ý không nói ra thân phận của Tần Dư, chỉ là muốn Hoắc Lâm hiểu lầm, nhanh chóng hành động.

Hình tượng của Hoắc Lâm cực kỳ cứng chạch ưu nhã, anh và Thẩm Mộ Ngạn giống y như nhau, có chuyện gì cũng đều giấu trong lòng. Chỉ có một điều không giống, có lẽ là bề ngoài Hoắc Lâm trông rất kiệt xuất, còn Thẩm Mộ Ngạn lại trông rất nghiêm túc khó chịu.

Cho nên Chu Khởi cực kỳ chờ mong hai người bạn mình sẽ trở thành cái dạng gì nếu như bị mất khống chế, nhưng cũng đáng tiếc là cho đến bây giờ vẫn chưa thấy qua.

Lúc này anh ta bỗng nhiên bắt được cái đuôi hổ, làm gì có chuyện anh ta dễ dàng bỏ qua được?

Hoắc Lâm nghe thấy “Tiểu soái ca” rồi “Nam sinh trẻ tuổi”, đáy lòng có chút lạnh đi, nhưng giọng điệu vẫn mang vẻ điềm tĩnh như cũ.

“Chắc chắn cô bé sẽ không thích.” Coi như cô có thích, thì anh sẽ có rất nhiều biện pháp loại trừ.

Nhưng bây giờ, điều quan trọng nhất vẫn là ý tứ trong lòng anh.

Chỉ là...

Hoắc Lâm nhìn lướt trên bàn làm việc một cái, khoe môi khẽ nhếch, vẽ ra một nụ cười khiến người ta sợ hãi.

Chỉ là, trong tích tắc, anh giống như đã xác định được tâm tư của mình.

~

Sau khi Nam Từ nhận lại túi xách, ngay lập tức tìm điện thoại di động.

Màn hình đã tắt, máy ghi âm cũng tự động ngắt.

Cô cũng không quan tâm, dù sao mục đích xử lý Lưu Lâm Lâm cũng đã đạt được, nên đoạn ghi âm trước đó cũng không còn ý nghĩa.

Cô tùy ý mở điện thoại di động, muốn dọn dẹp một chút, lúc nhấn vào cuộc gọi gần đây, thì hiện ra một dãy số lạ, mà số điện thoại này lại nằm trong phím tắt #1 trong điện thoại của cô.

Hơn nữa, số điện thoại này...

Đáy lòng cô hơi căng thẳng, bắt đầu suy đoán.

Cô dừng lại một chút, nhấn vào dãy số.

Hai ba giây sau, đã được kết nối.

Giọng nói trầm thấp vang lên trong điện thoại, mang theo giọng điệu lạnh lùng khiến cô lạnh cả sống lưng.

“Cô bé khiến tôi rất vui đó.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Editor: Trà Đá.

Nam Từ nghe thấy giọng nói của Hoắc Lâm, cả người đều ngơ ngẩn.

Cô chưa từng lưu số điện thoại của Hoắc Lâm, càng không bao giờ nói số điện thoại của mình cho anh biết, cho nên rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao số điện thoại của Hoắc Lâm lại nằm trong phím tắt #1 của cô?

Chẳng lẽ đêm đó tại biệt thự của anh, lúc cô ngủ anh đã trộm gài số điện thoại của anh lại?!

Nghĩ tới đây, Nam Từ không ngừng nhớ lại lần đầu cô mảy mò điện thoại, có tải mấy phần mềm chụp ảnh, cô lại còn tự sướng chụp với tai mèo tai thỏ... Còn làm những điệu bộ đáng yêu nữa chứ...

Không thể nghĩ nổi nữa, Nam Từ kịp thời dẹp những suy nghĩ bát nháo qua một bên, hít sâu một hơi, mở miệng: “Hoắc tiên sinh?”

Hoắc Lâm ở bên kia cười cười, giống như là sự vui vẻ thật sự phát ra từ đáy lòng.

“Sao bây giờ lại ngoan vậy? Bộ dạng giờ nhanh múa vuốt lúc nãy đâu rồi?”

Hai mắt Nam Từ trừng lớn.

Anh nghe thấy được!

Cô còn cho là mình nhấn nút ghi âm, lại không ngờ lại chính là nhấn số điện thoại của anh, mà anh lại không trực tiếp cúp máy, cứ như vậy kiên nhẫn nghe tiếp!

Nam Từ khẽ cắn môi, thần kinh căng đến mức không chịu được nữa.

Hoắc Lâm là người cực kỳ nguy hiểm, trước đó cô vô tình gặp phải anh, biết toàn bộ con người thật sự của anh, hoàn toàn có sự bài xích đối với anh.

Cô chỉ muốn tránh xa khỏi anh, cũng muốn cho anh biết, cô chỉ là một cô bé đáng thương, cực kỳ yếu đuối, cho nên mới giả vờ bày ra bộ dáng mạnh mẽ.

Mục đích của cô là muốn anh thấy cô không có gì ngoài bộ dáng yếu đuối đáng thương, anh nên quên cô đi thì hơn.

Có thể kế hoạch của cô không như mong đợi, anh cũng đã nghe được đoạn cô phản kích Lưu Lâm Lâm.

Anh có lẽ sẽ cảm thấy cô chính là một người không trong ngoài không giống nhau, bằng mặt mà không bằng lòng?

Nếu như Hoắc Lâm thật sự để ý đến hình tượng bên ngoài của bản thân, không muốn để người khác biết được bộ mặt thật của mình, vậy thì cô có lẽ bị anh nhắm làm mục tiêu để dạy dỗ?

Càng nghĩ càng loạn, cuối cùng, Nam Từ vô thức muốn đấu với anh tới cùng.

Mặc dù không thấy người đối diện, nhưng cô vẫn cố giả dạng làm bộ bình tĩnh, nói: “Sao? Ngài muốn gì?”

Hoắc Lâm không hề bực bội bởi giọng điệu của cô, anh nhẹ nhàng nói: “Nếu tôi nhớ không lầm thì cô là người chủ động gọi điện thoại cho tôi trước mà?”

“Ngài biết rõ chuyện gì xảy ra mà!”

Nam Từ cắn răng, trong lòng không ngừng mắng anh, rõ ràng anh lén lưu số điện thoại của anh vào phím tắt trong điện thoại cô, bây giờ dựa vào cái gì mà nói như vậy!

Sau đó cô không muốn lãng phí miệng lưỡi với anh, dừng một chút, rồi mở miệng:

“Chuyện lần này là do tôi không kiểm tra, tôi nhận lỗi. Nhưng chúng ta coi như huề nhau, tôi biết bí mật của ngài, ngài biết bí mật của tôi. Chi bằng chúng ta coi như bị mất trí nhớ đi, quên những chuyện này, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

Đầu bên kia, Hoắc Lâm nghe xong, lông mày hơi nhướng.

“Cô đang uy hiếp tôi?”

“Không phải uy hiếp, mà là giao dịch.”

Nam Từ mấp máy môi, cố gắng để giọng nói mình thật bình tĩnh, nhưng trái tim cô đã nhảy lên tận cổ họng rồi.

“Tôi biết ngài sợ tôi nói chuyện lúc trước ra khiến hình tượng kinh doanh của ngài bị đổ vỡ. Chuyện ngày hôm nay ngài đã bắt được thóp của tôi, thì coi như chúng ta đều nắm được điểm yếu của đối phương, nên tôi muốn mỗi người lùi một bước, không nên làm phiền cuộc sống của nhau, được chứ?”

Nam Từ cảm giác thái độ của mình đã hết sức thành khẩn, nhưng không ngờ Hoắc Lâm nghe xong lại nhẹ giọng cười gằn một tiếng.

Giống như đang vui vẻ, lại giống như đang chế giễu cô chỉ là một cô nhóc không biết tự lượng sức mình, lại dám đàm phán với anh.

Giọng của anh truyền tới từ đầu bên kia, có chút lười biếng, lại có chút đùa giỡn.

“Vậy cô cứ tự nhiên nói ra.”

“...”

“Chỉ là tôi rất ghét bị người ta uy hiếp.”

“...”

“Cho nên nếu cô phạm sai lầm, thì nhớ lần trước tôi nói gì không? Làm sai thì phải bị phạt.”

Anh cố ý dừng một chút, lúc mở miệng, giọng nói của anh rất trầm thấp êm tai mặc dù cách mấy ngàn vạn cây số:

“Ngoan, chờ tôi về phạt cô.”

~

Sau khi cúp điện thoại, Nam Từ vẫn chưa hoàn hồn.

Câu cuối cùng Hoắc Lâm nói có phải là uy hiếp cô không?

Sao cô lại cảm thấy trong giọng nói của anh nghe vừa mập mờ vừa thâm mật?

Đáng sợ nhất là sau khi cúp máy, trong đầu cô lập tức xuất hiện gương mặt Hoắc Lâm, khiến cô bị hù dọa.

Cô chắc chắn điên rồi, suy nghĩ Hoắc Lâm đối với cô...

Sau khi vứt bỏ những suy nghĩ lung tung của bản thân, cô vội vàng sửa sang khăn tắm trên người mình, khoác túi xách, chuẩn bị rời đi.

“Không sao chứ?” Chu Khởi hỏi.

Nam Từ lắc đầu: “Không sao, lúc nãy quên nói, cảm ơn anh đã cứu tôi.”

“Không có gì, Hoắc Lâm dặn dò tôi đề ý đến cô.”

Nam Từ tròng mắt, có chút không dám tin.

Cô vô ý thốt ra: “Chú Hoắc?”

Chu Khởi hỏi lại: “Cô gọi cậu ta là chú?”

Nam Từ ý thức được, lúng túng, nhưng cũng đã quá muộn, nên chỉ gật đầu một cái.

Chu Khởi nhìn Nam Từ, trong lòng không nhịn được mừng Hoắc Lâm cảm thú, anh thẳng thừng từ chối những cô gái xinh đẹp quyến rũ khác, nhưng lại chọn cô gái trong sáng này sao.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Hoắc Lâm đã rất lâu rồi mới gặp được một cô gái khiến anh rung động, trông cực kỳ bí ẩn, nên Hoắc Lâm có biến thái thì cũng chấp nhận được.

Ai bảo bọn họ là bạn bè thân thiết như anh em làm gì!

Nghĩ đến đây, Chu Khởi không nhịn được muốn giúp Hoắc Lâm.

“Cô gái nhỏ, thật ra Hoắc tam của chúng tôi rất đáng thương, từ nhỏ đã không được ba mẹ yêu thương, nên lớn lên bị mắc bệnh đa nghi, đừng nói đến chuyện trai gái. Cho nên nếu như cô chấp nhận cậu ấy, nói không chừng chính là mối tình đầu của Hoắc Lâm đó! Cô thử tưởng tượng xem, một đại ma vương biến thái, ở trên cao xem thường chúng sinh, nhưng rất cô đơn, lại bị cô thu phục... A, nghĩ đến đây cảm thấy rất thoải mái. Cô thấy sao?”

“...” Nam Từ nhìn Chu Khởi, có chút bất lực, “Chu tiên sinh, anh hiểu lầm rồi, tôi và chú Hoắc...”

“Hay để tôi nói thế này cho dễ hiểu, cô chấp nhận Hoắc Lâm, coi như giúp xã hội diệt trừ đi một nhân vật nguy hiểm, quên mình vì người, yêu thế giới. Đến lúc đó tôi và mấy anh em còn lại sẽ giúp cô, trực tiếp khắc lên mấy chữ nữ hùng cứu thế, thấy sao?”

“...” Nam Từ rất bất đắc dĩ, cũng không biết trả lời thế nào.

Đúng lúc này, Nam lão gia từ đi ra ngoài cùng với vài người, cô giống như tìm thấy phao cứu sinh, mau nói: “Chu tiên sinh, ông nội tôi ra rồi, tôi đi trước, hôm nào nói chuyện tiếp.”

Nói xong, không để cho Chu Khởi có cơ hội phản kháng, cô trực tiếp rời đi.

Chu Khởi nhìn theo bóng lưng cô rời đi, sờ sờ cằm.

Một lát sau, anh cầm điện thoại di động lên, mở Wechat, nhấn vào nhóm chat [Làm hại nhân gian].

Trong nhóm chat chỉ có bốn người, Chu Khởi, Hoắc Lâm, Thẩm Mộ Ngạn và Trần Tiến.

Nhưng ngày bình thường cơ bản chỉ có Trần Tiến nói nhảm một mình trong nhóm chat, Chu Khởi cũng hay trả lời lại, chỉ có Thẩm Mộ Ngạn và Hoắc Lâm rất hiếm khi tham gia vô cuộc trò chuyện.

Cho nên trong nhóm chat hầu như chỉ có Chu Khởi và Trần Tiến nói chuyện.

ZQ: Ai da, tớ vừa mới chào hàng cực lực Hoắc tam của chúng ta với nhị tiểu thư nhà họ Nam, kết quả người ta không thèm quan tâm. Xem ra Hoắc tam khiến con gái nhà người ta sợ hãi quá rồi đó.

Trần Tiến ở bên kia trả lời.

Trần Tiến tài tiến bảo: Nhị tiểu thư nhà họ Nam? Ai? Hoắc Lâm? Cậu không có nói sai người đó chứ?

ZQ: Nghĩ sao, tớ không giống cậu đâu.

Trần Tiến tài tiến bảo: ???

ZQ: Thôi, nói chuyện với cậu chán quá đi, không có ý kiến thảo luận gì hết.

Trần Tiến tài tiến bảo: ?

Chu Khởi vừa định cất điện thoại, không ngờ có người trả lời trong nhóm chat.

Anh ta nhìn chăm chú một chút, còn cho là mình hoa mắt.

Kết quả phát hiện ra người trả lời là Hoắc Lâm!

Hoắc Lâm: Đừng có trêu chọc người của tớ.

Chu Khởi ở bên này chắc chắn hai tiếng, ngón tay động động mấy lần, nhanh chóng trả lời.

ZQ: Ai là người của cậu?

~

Hoắc Lâm không nói chuyện nhiều trong nhóm chat, tắt điện thoại, quay người gọi trợ lý.

Trợ lý đi vào: “Ông chủ.”

Hoắc Lâm không ngần đầu, trực tiếp nói: “Mấy ngày tới phái người để ý con gái nhà họ Lưu một chút, không được để cô ta gây chuyện.”

“Ý ông chủ là gây chuyện với Nam nhị tiểu thư?”

Hoắc Lâm lạnh lạnh nhìn anh ta một cái, nói: “Sao?”

Trợ lý không bị thái độ của anh hù dọa, ngược lại bắt đầu nịnh nọt: “Ông chủ, ngài đối với Nam nhị tiểu thư rất tốt, nếu tiểu thư biết ngài làm những chuyện này vì tiểu thư, thì tiểu thư nhất định sẽ rất cảm động.”

“Muốn chết hả?”

Mặc dù Hoắc Lâm hù dọa, nhưng giọng điệu lại không giống vậy, hơn nữa trợ lý cũng hiểu khá rõ ông chủ mình, từ thần thái cũng có thể nói tâm tình Hoắc Lâm đang rất tốt.

Trợ lý nghĩ thầm xem ra lúc này mình đoán đúng quá.

Cuối cùng, Hoắc Lâm nói với trợ lý: “Ra ngoài đi.”

Sau khi trợ lý rời khỏi phòng, anh cũng không xem tài liệu nữa, mà đi đến trước cửa sổ, ánh mắt nhìn về phía xa.

Bây giờ chỗ anh đang là đêm khuya, bên ngoài màn đêm đã buông xuống, nhà nhà bật đèn khiến cảnh sắc về đêm cực kỳ rực rỡ.

Hoắc Lâm nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, thần sắc càng khó đoán.

Cô gái nhỏ dám lên tiếng đàm phán với anh, cái gì mà nước sông không phạm nước giếng, cô cho là tùy tiện nói vài câu đã có thể đuổi anh đi được sao.

Thật sự là ngây thơ.

Giữa bọn họ, cô không phải người bắt đầu, càng không thể là người kết thúc.

Anh đã quyết định, thì sao cô thoát nổi đây?

A, kiếp sau đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tam thiếu: Kiếp sau cũng không thể, sinh là con thỏ của anh, thì chết cũng là con thỏ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Có Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Editor: Trà Đá.

Lúc Nam Từ ngồi xe về nhà họ Nam, tâm tình còn có chút không yên.

Cô không ngừng nghĩ về đoạn hội thoại trước đó với Hoắc Lâm, cảm xúc cũng không khống chế nổi lộ ra ngoài.

Nam lão gia từ phát hiện thấy cô không thích hợp, nhưng cho là cô vẫn còn suy nghĩ về chuyện xảy ra ở nhà họ Chu, cũng không để ý, thậm chí về mặt hiền lành an ủi cô vài câu.

“Tiểu Từ, ông nội biết con chịu khổ, con bé nhà họ Lưu cũng quá ngang ngược vô lý, khiến con chịu uất ức. Ông nội cũng đã nói chuyện với ba con bé, đòi công bằng lại cho con, nhà họ Lưu cũng đề chúng ta rất nhiều hạn mục, cho nên con đừng suy nghĩ chuyện này nữa.”

Đáy lòng Nam Từ lạnh lùng chế giễu, giúp cô đòi lại công bằng?

Coi như sau khi biết cô bị Lưu Lâm Lâm “Úc hiếp”, bọn họ cũng đã bí mật đàm phán xong, không phải cũng chỉ là lợi ích đôi bên thôi sao?

Ngày hôm nay may là cô đã dạy dỗ Lưu Lâm Lâm, bằng không thì nhện nữa lại khiến cô ta được nước lấn tới.

Với lại, nhìn thần sắc của ông nội cô, không khó đoán ra, ông và ba của Lưu Lâm Lâm nhất định đàm phán không tệ, chắc chắn ông cũng đã lấy không ít lợi về phần mình.

Nghĩ nghĩ, cô quay lại nhìn Nam lão gia tử, miễn cưỡng cười cười.

“Con không sao đâu ông nội, con biết nặng nhẹ, không nên gây thêm phiền toái cho nhà họ Nam nữa.”

Nam lão gia tử đương nhiên nhìn ra biểu hiện mặt tự nhiên của cô, khẳng định trong lòng cô không cam tâm, nhưng lại giả vờ không sao, đứa bé này từ lúc tới nhà họ Nam luôn khiến ông bất ngờ, cũng biết đúng mực, cho nên cho dù cô có không phục thì cũng không làm chuyện gì quá đáng.

Dù sao, ông cũng nên giáo huấn cô một chút, đều là người nhà họ Nam, phải đặt lợi ích nhà họ Nam lên hàng đầu.

Ông nhìn cô vừa hiền lành vừa cười cười, nói: “Con hiểu là được rồi, con là đứa nhỏ rất thông minh, cũng không cần ông nội chỉ dạy gì thêm. Hôm nay ông nội dẫn con đi dự tiệc, là muốn cho hơn nửa những gia tộc ở thành phố này biết rõ thân phận của con, bắt đầu từ ngày mai, tất cả mọi người sẽ biết đến nhị tiểu thư nhà họ Nam, cho nên con ra ngoài phải chú ý đến lời nói của mình, nhớ chưa?”

Nam Từ ngoan ngoãn gật đầu.

~

Hôm sau đến lớp múa, các vũ sư đều nhìn Nam Từ với ánh mắt coi trọng hơn rất nhiều.

Lúc nhà họ Nam chưa công khai thân phận cô, thì các vũ sư chỉ nghĩ Nam Từ là người thân ở tạm nhà họ Nam.

Bởi vì... Các vũ sư cũng chưa từng gặp một tiểu thư 20 tuổi mới đến lớp múa võ lòng.

Có thể tối hôm qua các cô mới nghe đến tin tức Nam Từ chính là nhị tiểu thư nhà họ Nam lúc nhỏ đi lạc, trong khoảnh khắc đó, trong lòng các cô nổi lên những gợn sóng không nhỏ.

Đại đa số người cảm thấy may mắn, vì trước đó cũng chưa từng trào phúng hay khinh miệt cô, bằng không thì coi như đã vô tình đắc tội với người nhà Nam.

Các cô đồng thời cũng nghe được chuyện của Lưu Lâm Lâm.

Các vũ sư cơ bản đã không hài lòng Lưu Lâm Lâm, hôm nay lập tức biểu hiện ra bên ngoài, mà những cô gái khác bị Lưu Lâm Lâm bắt nạt trước đó, lập tức tụ tập châm chọc Lưu Lâm Lâm.

Nhưng hôm nay Lưu Lâm Lâm không dám gây sự, hôm qua ba cô ta đã cảnh cáo, cho nên cô ta có muốn bắt nạt người khác, cũng phải lựa quả hồng nào mềm một chút.

Cô ta dạo một vòng, cuối cùng cố định ánh mắt lên cô gái đang đứng uống nước.

Cô ta giơ tay đánh “Bộp” một phát, ly nước trong tay đối phương đổ ra sàn nhà.

Bầu không khí trở nên căng thẳng, mà cô gái bị gạt đổ ly nước cũng bình tĩnh trừng Lưu Lâm Lâm, trên người tỏa ra khí chất lạnh lùng.

“Cô muốn gì?”

Lưu Lâm Lâm chưa từng thấy cô gái đó kể về chuyện trong nhà, cho nên lúc này chắc chắn cô gái đó xuất thân từ gia đình bình thường, nên Lưu Lâm Lâm cũng không che giấu, cứng đầu nói: “Không muốn gì hết, chỉ là nhìn cô ngứa mắt quá.”

Nam Từ vốn không muốn xía vào, nhưng nhìn thấy Lưu Lâm Lâm quá đáng, mà cô lại có ấn tượng rất tốt với cô gái đó, cho nên nghĩ nghĩ, lên tiếng:

“Lưu Lâm Lâm, đừng có quá đáng.”

Lưu Lâm Lâm liếc cô: “Liên quan gì đến cô?”

Nam Từ còn định nói gì đó, nhưng lại bị cô gái kia giơ tay ngăn lại.

Cô ta lẳng lặng nhìn Lưu Lâm Lâm, mặt không thay đổi: “Nhìn ngứa mắt thì có thể làm gì thì làm sao?”

Nói xong, cô gái hung hăng tát Lưu Lâm Lâm một bạt tai!

Lưu Lâm Lâm bị đánh bất ngờ, lùi về sau hai bước, suýt nữa ngã ra sàn.

Ở đây phần lớn người đứng xem nào nhiệt đều không kịp phản ứng, chỉ có hai cô gái đứng trong góc lúc này cười chế giễu, nhìn Lưu Lâm Lâm giống như một con kiến không biết tự lượng sức mình.

Mà cô gái kia, sau đi đánh người xong cũng chỉ hơi hột phui tay: “Tôi đánh cô cũng chỉ vì trông cô ngứa mắt quá.”

Lúc này, Nam Từ lập tức ngưỡng mộ cô gái kia, cô cảm thấy trước đó cô dạy dỗ Lưu Lâm Lâm cũng đủ rồi, ai dè hôm nay còn đụng phải thứ dữ hơn.

Chẳng hiểu sao cô muốn kết bạn với cô gái đó!

Mà sau khi Luru Lâm Lâm hoàn hồn, cũng kịp phản ứng, sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn.

“Cô bị điên hả, cô lấy thân phận gì mà dám đánh tôi?”

Nói xong, cô ta muốn động thủ. Nam Từ đứng một bên muốn giúp đỡ, nhưng lại bị cô gái kia ngăn lại.

Chỉ thấy cô gái kia nắm lấy cổ tay Luru Lâm Lâm, hung hăng bẻ tay cô ta, hất Luru Lâm Lâm ngã ra sàn giống như vứt một đồng rác.

Lần này Luru Lâm Lâm không đứng vững, ngã sòng xoài ra sàn, mắt cá chân cũng bị trật đến mức đau đến phát khóc.

Cô gái kia nhìn Luru Lâm Lâm cách khinh bỉ, lạnh nhạt nói: “Luru thị đạo gần đây buôn bán tốt chứ? Nếu như không đủ tiền trả thuốc men, thì cứ qua bên nhà họ Đường tìm tôi.”

Luru Lâm Lâm và phần lớn người ở đó đều ngẩn người, trừ các vũ sư thì các cô gái khác đều giật nảy mình.

Các cô còn tưởng cô gái này không phải con gái nhà giàu, nhưng không ngờ lại là con cháu nhà họ Đường! Phải biết là nhà họ Đường nắm gần một phần tư bất động sản của cả nước! Với thành phố này tắc đất tắc vàng, thì có hơn phân nửa tòa nhà là của nhà họ Đường.

Ngược lại, Nam Từ lại không hiểu rõ về nhà họ Đường, nhưng có thể nhận ra trong giọng nói của đối phương không phải nhân vật tầm thường. Trong lúc nhất thời có chút ngại kết bạn.

Nhưng cô cũng không ngờ, sau khi kết thúc giờ học, tiểu thư nhà họ Đường lại chủ động tới nói chuyện với cô.

“Tôi biết cô là Nam Từ, tôi tên Đường Uyên.”

Nam Từ ngẩn người, một lát sau, gật gật đầu: “Chào.”

“Sau này tôi sẽ bảo kê cho cô, Luru Lâm Lâm có làm gì cô thì cứ tìm tôi, mà qua lần này tôi nghĩ cô ta không dám tìm cô kiểm chuyện đâu.”

Nam Từ không hiểu lắm, sao Đường Uyên lại giúp cô.

Giống như đọc hiểu nét mặt của cô, Đường Uyên lên tiếng: “Trần Tiến, biết chưa?”

Nam Từ cẩn thận nhớ lại một chút, lắc đầu.

Đường Uyên thấy thế, không khỏi nhún mày: “Gi vậy, anh ta cũng không biết cô, vậy sao anh ta lại nói tôi để ý cô làm gì?”

Nói xong, lại bổ sung: “Thôi được rồi, để tôi hỏi anh ta.”

Nói xong Đường Uyên định đi, Nam Từ suy nghĩ một giây, gọi Đường Uyên lại.

“À thì... Tôi có thể kết bạn Wechat với cô được không?”

Đường Uyên cũng thoải mái, trực tiếp lấy điện thoại di động ra kết bạn Wechat với Nam Từ.

Sau khi xong xuôi, Nam Từ không dám lãng phí thời gian của Đường Uyên nữa, trực tiếp đi cùng cô ta ra khỏi lớp học múa.

Mà cách đó không xa là Luru Lâm Lâm đang cà nhắc đi tới, đúng lúc thấy hai người rời đi, lại bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô ta vừa mới biết thân phận của Đường Uyên, cũng biết thế lực nhà họ Đường và nhà họ Nam không sai biệt lắm, không dễ chọc vào.

Nhưng cô ta không nuốt trôi cục tức này, trước kia cô ta được mọi vây quanh nịnh bợ, từ khi Nam Từ xuất hiện thì thế giới của cô ta cũng thay đổi!

Đúng! Tất cả đều tại Nam Từ!

Nếu không phải vì Nam Từ, thì chị Nam Châu sẽ không bị điều đi Nam Phi.

Nếu không phải vì Nam Từ, cô ta cũng không bị xấu mặt trước mọi người, còn bị đánh cho một trận.

Lại càng không xảy ra sự tình ngày hôm nay!

Càng nghĩ càng điên máu, trên đường về nhà, cô ta cũng không thể nguôi giận.

Thế là việc đầu tiên khi về nhà, cô ta lập tức gọi điện thoại cho Nam Châu.

Thái độ của Nam Châu vẫn bình thường với cô ta, giọng điệu rất thân thiết, quan tâm

“Lâm Lâm.”

Cô ta nghe thấy, mũi cay cay, cảm thấy uất ức: “Chị Nam Châu, em... Em rất ân hận, hu hu...”

Mặc dù Nam Châu ở tận Nam Phi xa xôi, nhưng những chuyện trong nước, nhất là chuyện của Nam Từ vẫn rất quan tâm, cho nên Lưu Lâm Lâm có bộ dạng ân hận thế nào thì cô ta cũng đã biết rồi.

Nhưng Nam Châu vẫn giả ngu, hỏi: “Sao vậy, Lâm Lâm, ai bắt nạt em?”

“Còn không phải em gái đáng ghét kia của chị sao! Chị Nam Châu, con nhỏ đó rất phiền, không chỉ hại chị bị điều đi Nam Phi, còn khiến em trông thảm thê nữa! Lần trước em đã nói với chị mấy tấm hình... Em không nhịn được nữa, em phải tung ra ngoài! Em muốn cho con nhỏ đó một bài học!”

Lần trước cô ta có nói cho Nam Châu về chuyện cô ta đánh ngất Nam Từ, sau đó vứt Nam Từ vào nhà vệ sinh nam, còn cởi đồ của Nam Từ rồi chụp hình lại nữa.

Nhưng lúc đó cô ta không phải hận Nam Từ nghiêng răng nghiêng lợi như bây giờ, và mấy tấm hình chỉ là lấy lòng Nam Châu, nhưng bây giờ đã không giống như trước, cô ta bị hại đến mức bị thảm như vậy, thì cô ta không muốn nhịn nữa.

Nam Châu nghe xong, cau mày.

Mấy tấm hình của Nam Từ cô ta đã xem qua, nhưng lại có tính toán của riêng mình.

Bây giờ Nam Từ còn chưa đụng gì đến lợi ích của cô, mặc dù cô ta rất ghét Nam Từ, nhưng cũng biết nặng nhẹ.

Nam Châu lưu những tấm hình kia lại, cũng vì muốn chuẩn bị kế hoạch dự phòng, một khi Nam Từ làm gì quá phận, thì cô ta sẽ dùng những tấm hình đó uy hiếp Nam Từ.

Ông nội lúc nào cũng đặt lợi ích của nhà họ Nam lên đầu, bây giờ Lưu Lâm Lâm vì một chuyện nhỏ mà đã muốn tung hình ra ngoài sao? Chẳng phải là muốn liên lụy nhà họ Nam sao?

Mà hiện tại hôn ước giữa nhà họ Nam Hoắc vẫn còn đó, nếu như Nam Từ bị hủy hoại, thì không phải cô sẽ bị gả cho con ma bệnh kia sao?

Nghĩ tới đây, cô ta ôn tồn khuyên bảo Lưu Lâm Lâm, bảo không nên vì tức giận động thù, chờ cô ta về rồi tính tiếp.

Lưu Lâm Lâm nghe thấy Nam Châu nói vậy, trong lòng lập tức lạnh đi rất nhiều, cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa, tùy tiện nói vài câu rồi cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, cô ta lập tức cười lạnh một tiếng.

“Nam Châu à, có phải cô nghĩ tôi ngu đến mức nghe lời cô, đợi cô về sao? A, lần này cô không giúp tôi, thì cũng đừng trách tôi không nể tình chị em bao lâu nay.”

Cô ta thấp giọng nói ra, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Nam Từ, cô chờ thanh danh của cô bị hủy hoại đi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Editor: Trà Đá.

Lời editor: Tự nhiên chương này dài đã man, nhưng mà tui không muốn cắt ra, nên đăng lên hết cho cả nhà coi cho đã ==))

Hành động của Lưu Lâm Lâm rất nhanh, buổi tối hôm đó lập tức nhắn tin cho trang giải trí nổi tiếng nhất cả nước, nhưng mà không biết đối phương có cảm thấy cô nói láo hay không, mà đến ngày thứ hai cô ta vẫn chưa thấy câu trả lời từ đối phương.

Vậy là cô ta quyết định tăng giá cả, dù sao cô ta cũng chẳng tiền, chỉ là muốn tung ảnh chụp của Nam Từ lên báo thôi.

Cô ta gọi đi mười mấy tấm hình, có thể tưởng tượng ra Nam Từ sẽ thảm hại đến mức nào.

Vừa tưởng tượng Nam Từ khóc lóc thảm thiết như thế nào, Luru Lâm Lâm lập tức sung sướng.

~

Ở nước ngoài, Hoắc Lâm làm việc liên tục mấy đêm không nghỉ, trừ việc thời gian chênh lệch, thì anh vẫn mất ngủ hàng đêm.

Ngày hôm nay vừa đàm phán xong một hạng mục lớn, cực kỳ vất vả khiến anh có chút ỉu rũ, nên đi ngủ một chút, nhưng lại không ngờ Luru tiểu thư kia lại hành động.

Trợ lý cực kỳ nhũc đầu, anh ta sợ phải đánh thức ông chủ, nhưng chuyện này liên quan đến Nam nhị tiểu thư, nếu như không có chỉ thị của ông chủ, thì anh ta cũng không dám tùy tiện hành động, nếu như tiếp tục trì hoãn, bên kia có động tác gì mới thì đoán chừng anh ta sẽ bị ông chủ giết chết, còn vứt xác ra ngoài vũ trụ.

Cân nhắc tới lui, anh ta quyết định đặt bản thân vào vùng nguy hiểm, đi gọi ông chủ.

Hoắc Lâm ngủ cực kỳ nồng, cơ bản trừ hai đêm ôm Nam Từ ngủ, thì anh chưa bao giờ được ngủ say giấc.

Cho nên lúc trợ lý vừa mới đi tới, anh nghe thấy tiếng bước chân thì lập tức tỉnh lại.

Anh nhú mày, con người lạnh lùng mang theo khí thế mờ ảo, khiến da đầu trợ lý tê rần một hồi.

Anh ta đứng im cứng ngắc, không dám ngẩng đầu nhìn ông chủ, nói thảng: “Ông chủ, vị Luru tiểu thư kia thật sự ra tay với Nam nhị tiểu thư.”

Hoắc Lâm nghe thấy là chuyện liên quan đến Nam Từ, ý lạnh quanh thân giảm đi không ít.

Anh néo néo sóng mũi, hỏi: “Chuyện gì?”

Trợ lý vội vàng đưa ipad đến trước mặt Hoắc Lâm, sau đó chủ động lùi về sau hai ba mét.

Hoắc Lâm nhìn ảnh chụp, tinh thần cơ bản còn chút mệt mỏi bây giờ hoàn toàn tỉnh táo.

Ngày đó anh gặp được Nam Từ, nhưng lúc cô tỉnh lại và trong bức ảnh là hai bộ dáng hoàn toàn khác nhau.

Khi đó, cô trông đáng thương bất lực, vành mắt đỏ hoe, thần sắc cầu cứu anh.

Mà trên tấm ảnh...

Cô đang co quắp như một món ăn trên bàn ăn, bị người ta bung đến trước mặt anh, chò anh đến ăn.

Suy nghĩ đến đây khiến cổ tà vọng trong xương tủy anh dâng lên, Hoắc Lâm nhìn chăm chăm bức ảnh, ánh mắt càng ngày càng nặng.

Anh muốn một mực giữ cô trong lòng bàn tay anh, muốn khóa giam cô lại trong phòng của mình.

Anh muốn cô chỉ khóc và cười với một mình anh.

Anh muốn hung hăng chiếm hữu cô không ngừng nghỉ.

Ánh mắt Hoắc Lâm vẫn trông bình tĩnh, cho nên trợ lý cũng không phát hiện ra điều gì không đúng.

Nhưng mà một lúc sau, anh ta hỏi Hoắc Lâm: “Ông chủ, bước tiếp theo...”

Ánh mắt Hoắc Lâm không rời khỏi màn hình ipad, hỏi không cảm xúc: “Cậu xem qua ảnh chụp rồi hả?”

Trợ lý kinh hãi, liên tục lắc đầu: “Không có! Không có!”

Anh ta không nói láo, trước đó anh ta bố trí người theo sát mọi hành động của Luru Lâm Lâm, cho nên cô ta có động tác gì thì trợ lý sẽ được biết ngay lập tức.

Lúc đó anh ta có mở file ảnh ra, nhưng vừa kéo đến bức thứ nhất, thấy đầu vai Nam Từ lộ ra, sau đó là một mảng da trắng như tuyết bày ra, anh ta đã cảm thấy tình huống nhất định không đúng.

Anh ta biết ông chủ nhà mình lần đầu tiên để ý đến một cô gái, mà ông chủ lại đáng sợ như vậy, anh ta làm sao dám tùy tiện xem đây!

Hoắc Lâm nhìn trợ lý một lúc lâu, cuối cùng cũng không nói gì thêm, chỉ thuận miệng nói: “Gởi hết tất cả hình ảnh qua mail cho tôi, sau đó cậu cũng xóa hết đi.”

Dừng một chút, còn nói: “Hack hết tất cả thông tin thiết bị của Luru Lâm Lâm, phải chắc chắn hình ảnh của Nam Từ không xuất hiện nữa.”

Trợ lý nghĩ nghĩ, hỏi: “Vậy lỡ như cô ta lưu trong USB thì sao ạ?”

Hoắc Lâm liếc anh ta một chút, cười cười, đáy mắt có chút nguy hiểm.

“Vậy để tôi làm việc thay cậu nhé?”

Trợ lý đầu dám lên tiếng nữa, tranh thủ thời gian lắt đầu, sau đó đi ra ngoài nghĩ biện pháp.

Sau khi rời khỏi phòng, anh ta ý thức được có gì đó không thích hợp.

Thường những chuyện quan trọng, ông chủ nhất định sẽ bàn bạc với anh ta hướng giải quyết sâu hơn, thậm chí còn nhẫn tâm đào hố hạ gục đối phương, sao lần này chỉ việc hủy hình ảnh là xong?

Nghĩ đi nghĩ lại, anh ta giống như nhận ra điều gì đó.

Ông chủ không trừng phạt Lưu tiểu thư, thì chắc chắn đang tính toán cái gì đó! Nhất định là vậy!

Trước kia việc lớn việc nhỏ của ông chủ đều do cấp dưới giải quyết, nhưng nếu như thật sự chọc giận anh, thì anh sẽ suy nghĩ cực kỳ chi tiết và tỉ mỉ cách chơi như thế nào để giết đối phương, không chừa cho đối phương một con đường sống.

Nghĩ tới đây, trợ lý rung mình một cái.

Lưu tiểu thư kia nên tự cầu phúc đi. Chọc phải người thương của ông chủ, thì cũng có khác gì chọc phải ông chủ.

Có lẽ... Kết quả còn tồi tệ hơn cả việc chọc ông chủ nữa!

~

Sau khi trợ lý đi rồi, Hoắc Lâm cũng mất ngủ, đứng dậy, tiện tay cởi quần áo ngủ, đi vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong, giống như nghĩ đến cái gì đó, một tay anh lau tóc, một tay mở điện thoại di động, nhấn Wechat cho Nam Từ.

[Mấy ngày tới không nên ra ngoài, ngoan ngoãn chờ tôi về]

Anh biết Nam Từ sẽ không trả lời anh, cho nên anh cũng không đợi, quay người mặc quần áo tử tế, chuẩn bị đi ra ngoài.

Nam Từ không phải có ý không trả lời, mà thật sự là cô không để ý đến điện thoại.

Từ lúc Nam lão gia từ chính thức giới thiệu cô trong bữa tiệc, cho nên cũng không kiêng dè nữa, chỉ cần cô rảnh rồi, ông đi đâu cũng dẫn cô đi cùng.

Hôm nay ông muốn qua nhà họ Hoắc bàn luận về một hạng mục mới hợp tác, thế là xin phép giáo viên cho Nam Từ nghỉ một ngày, dẫn cô qua nhà họ Hoắc.

Cô đại khái hiểu rõ ý định của Nam lão gia từ, bọn họ muốn cô gả qua nhà họ Hoắc thay Nam Châu, nên cô càng phải xuất hiện nhiều hơn, để người nhà họ Hoắc hiểu cô, nếu như người nhà họ Hoắc thích cô thì càng tốt.

Cho nên trên đường đi, Nam lão gia từ luôn miệng dặn dò Nam Từ, đến nhà họ Hoắc phải ngoan ngoãn hiểu chuyện, phải vui vẻ với trường bối.

Nam Từ không có cảm giác gì, dù sao cô cũng đã quen với việc giả vờ ngoan ngoãn.

Hai nhà Nam Hoắc hợp tác với nhau đã lâu, có lẽ mỗi hạng mục đều có lợi ích cho đôi bên, năm đó Nam lão gia từ nhận nuôi Hoắc Lâm, nhà họ Hoắc mắc nợ ông, cho nên mỗi lần ông tới thì người nhà họ Hoắc lúc nào cũng chào đón rất nhiệt tình.

Lần này Nam Từ đến cũng không khiến người nhà họ Hoắc thấy lạ lẫm, trước đây lúc nào cũng làm Nam Châu đi cùng Nam lão gia từ, bây giờ Nam Châu không có ở đây, nên Nam Từ đi theo chăm sóc ông cũng là điều đương nhiên.

Lúc sau mấy vị trưởng bối đi vào thư phòng để bàn bạc chuyện hợp tác, còn Nam Từ ở lại trong phòng khách nói chuyện với Hoắc phu nhân.

Hoắc phu nhân có ấn tượng không tệ với Nam Từ, nhất là nghe nói chuyện cô bị Lưu Lâm Lâm ức hiếp, không kiêu ngạo không tự ti, mà còn phản bác lại Lưu Lâm Lâm, càng nhìn càng thấy cô gái nhỏ này rất thông minh.

Hai người tán gẫu vài câu, Hoắc phu nhân hỏi cái gì, Nam Từ đều có thể trả lời rất rõ ràng, ngược lại không giống một đứa bé lớn lên ở nông thôn. Trong khoảnh khắc cảm thấy thích Nam Từ rất nhiều.

Lúc này, bỗng nhiên có một cậu bé mũm mĩm chạy tới, lập tức nhào vào lòng Hoắc phu nhân.

Hoắc phu nhân nhìn thấy cậu bé, giống như là thấy bảo bối, hai mắt cười tít hết cả lên.

“Không phải con đang chơi trong sân sao? Sao lại chạy tới đây?”

Cậu bé là cháu trai của lão quản gia nhà họ Hoắc, từ nhỏ đã ở trong nhà họ Hoắc, Hoắc phu nhân ngày ngày chứng kiến cậu bé lớn lên, còn cậu bé vừa đáng yêu vừa ngoan ngoãn, lần nào cũng có thể chọc cho Hoắc phu nhân cười ha ha, cho nên Hoắc phu nhân cũng không keo kiệt niềm vui của mình.

Cậu bé cười tủm tỉm, nói: “Con muốn dẫn bà Hoắc đi xem dâu tây trong vườn, trước đó con phát hiện ra có một quả dâu tây lớn cực kỳ luôn! Cực kỳ đẹp luôn!”

Nói xong, cậu bé lặng lẽ nhìn Nam Từ một chút, giống như đang ngượng ngùng, nói: “Nếu... Nếu chị gái này muốn đi cùng cũng được.”

Hoắc phu nhân cười phá lên, gõ gõ lên đầu nhỏ, nói: “Con đúng là tiểu quý mà, thì ra muốn chơi với chị gái nên mới tới viện lý do với bà hả!”

Nam Từ nhìn xem, trong lòng có chút phức tạp.

Cô không biết cậu bé này có thân phận gì, chỉ nghĩ chắc là thân thích nhà họ Hoắc, nhưng Hoắc phu nhân lại cười tươi vui vẻ với cậu bé, vậy mà lại cực kỳ lạnh lùng với con ruột của mình là Hoắc Lâm.

Cô thật sự không hiểu Hoắc phu nhân rốt cuộc là người như thế nào...

Sau đó, Hoắc phu nhân quay đầu nhìn Nam Từ, cười cười: “Tôi cũng hơi mệt, nên muốn nghỉ trưa một chút, Tiểu Từ chơi với thằng bé một tí nhé?”

Nam Từ nào dám cự tuyệt, cũng mỉm cười gật đầu: “Vâng, phu nhân cứ yên tâm nghỉ ngơi ạ.”

Cậu bé dắt Nam Từ đi vào trong sân, cũng không biết nghĩ đến cái gì, gương mặt bắt đầu đỏ bừng, vừa muốn nhìn lại không dám nhìn Nam Từ.

Cô cảm thấy thú vị, chủ động ngồi xổm xuống, nhéo nhéo má cậu bé.

“Nè nhóc con, em muốn nói gì với chị hả?”

Cậu bé lặng lẽ rũ mi mắt, chưa kịp mở miệng, thì có giọng nói vang lên ở đằng xa.

“Lạc Lạc.”

Giọng nói có chút lạnh lùng, không mang theo tâm tư tình cảm, nhưng lại rất êm tai.

Nam Từ nhìn sang, thấy một người thanh niên trẻ tuổi ngồi trên xe lăn.

Chờ chút!

Người thanh niên này hình như cô đã từng gặp qua, nếu như cô nhớ không nhầm, thì cô gặp người này trong thang máy tại khu mua sắm!

Sao người này lại xuất hiện ở đây?

Cô còn đang suy nghĩ, thì cậu bé kéo cô đến trước mặt người thanh niên.

Lúc này cô đang đứng trước mặt anh ta, nhất thời có chút lúng túng, miễn cưỡng nhìn anh ta, nói: “Thật đúng là có duyên.”

Nói xong lại hối hận, lần trước chẳng qua là tình cờ gặp nhau, người ta làm gì nhớ mặt cô, bây giờ cô nói kiểu này có lẽ hơi thất lễ.

Đầu ngón đối phương cũng gật gật đầu, nói: “Đúng là có duyên.”

Người này nhận ra cô?

Nam Từ nhìn anh ta một chút, vẫn cảm thấy bầu không khí có chút ngượng ngùng, chỉ có thể tiếp tục hỏi: “Anh cũng là khách nhà họ Hoắc sao?”

Đối phương im lặng nhìn cô, giọng điệu lạnh nhạt: “Đây là nhà tôi.”

Nam Từ giật nảy mình, nhà anh ta? Vậy anh ta cũng là người nhà họ Hoắc?

Nghĩ tới đây, cô bỗng nhiên nhớ lại Nam Châu và mẹ Nam đã từng nhắc đến...

Con bệnh nhà họ Hoắc.

Chẳng lẽ người trước mặt cô chính là con bệnh nhà họ Hoắc, Hoắc Ngọc Trạch?

~

Trong đầu Nam Từ, cô nghĩ “Con bệnh” sẽ là người ho khan không ngừng, sắc mặt trắng bệch, nằm liệt giường đã lâu.

Mà Hoắc Ngọc Trạch trông sắc mặt cũng không khỏe lắm, nhưng tinh thần trông có vẻ rất tỉnh táo, trừ việc anh ta ngồi xe lăn, còn lại cũng không khác người bình thường là bao.

Thậm chí anh ta trông còn tuấn tú hơn nhiều người bình thường khác, khí chất rất lạnh lùng.

Nam Châu ghét bỏ một người như vậy, nhưng lại thích người đàn ông đáng sợ Hoắc Lâm kia sao?

Xem ra khẩu vị của Nam Châu cũng rất đặc biệt.

Mà lúc này cậu bé mở miệng gọi Hoắc Ngọc Trạch, giống như gián tiếp xác nhận nghi ngờ của cô.

“Anh Ngọc Trạch, em dẫn chị gái đi xem dâu tây.”

Hoắc Ngọc Trạch đối với cậu bé có chút ảm áp, ánh mắt cũng hiện lạnh hơn.

“Em ăn gần hết vườn dâu tây rồi, còn gì nữa đâu mà khoe.”

Cậu bé đỏ mặt, giống như là bị mất hình tượng trước mặt Nam Từ, nhào tới che miệng Hoắc Ngọc Trạch.

“Anh Ngọc Trạch đừng có nói bậy, em ăn rất ít!”

Cậu bé không khống chế được sức mạnh, tới tới lui lui vô tình đẩy Hoắc Ngọc Trạch ra phía sau, anh ta lại sợ cậu bé bị té, cho nên cuối cùng bánh xe lăn lui tới mép cầu thang.

Cũng may Nam Từ phát hiện kịp thời, tiến lên mấy bước, nhanh chóng dùng chân chặn bánh xe lại.

Hoắc Ngọc Trạch giương mắt nhìn cô, sau đó lấy hai tay di chuyển bánh xe về trước, lạnh nhạt nói: “Cảm ơn.”

Ngược lại thái độ của Nam Từ cũng không có cảm giác gì, dù sao chỉ là tiện tay, cô cũng không cần anh ta cảm ơn.

Cậu bé vẫn không ý thức được mình gặp rắc rối, lúc này vừa đùa giỡn với Hoắc Ngọc Trạch xong, lại xấu hổ chạy tới chỗ Nam Từ.

“Chị gái, dâu tây là thứ em quý nhất, em muốn chị hái dâu với em, được không?”

Nam Từ cười yếu ớt xoa xoa đầu cậu bé: “Được chứ.”

Nhưng chưa tới một phút, cô đã có chút hối hận.

Nam Từ nhìn thấy đồng bunn nhào nhọt, lại nhìn đôi giày màu sáng cô đang mang, bắt đầu do dự.

Kết quả cuối cùng, dưới ánh mắt mong chờ của cậu bé, cô lựa chọn cởi giày ra, đi chân trần tiến vào.

Cậu bé cười đùa âm ỉ, mà lúc này Nam Từ cũng cảm thấy vô cùng thoải mái. Biểu lộ không còn giả vờ nữa, mà ý cười cực kỳ chân thật.

Hoắc Ngọc Trạch vẫn đứng ở một bên nhìn bọn họ, lúc này thấy Nam Từ cười, đáy mắt có chút nổi lên gợn sóng.

Nhưng một lớn một nhỏ chơi chưa được bao lâu, thì có một giọng nói trầm trầm vang lên.

“Tiểu Từ, con đang làm gì vậy hả?”

Thân thể Nam Từ cứng đờ, bất an dâng lên khắp toàn thân, lúc quay đầu lại, quả nhiên là gương mặt Nam lão gia tử đang rất tức giận.

Người nhà họ Hoắc ngược lại không nói gì, Hoắc phu nhân còn vui vẻ giúp cô giải vây: “Không sao, Nam Từ còn nhỏ tuổi, chơi đùa một chút cũng là chuyện bình thường.”

Nam Từ cắn môi: “Con xin lỗi ông nội, con không cố ý làm loạn.”

~

Lúc Nam Từ đi ra về cùng với Nam lão gia tử, cô cố ý quay lại nhìn phía sau, phát hiện Hoắc Ngọc Trạch không còn ở đó nữa.

Mà sau khi cô rời đi rồi, Hoắc Ngọc Trạch mới từ trong góc đi ra.

Cậu bé thấy anh ta, có chút oán trách: “Anh Ngọc Trạch, lúc nãy sao anh trốn đi vậy? Sao anh không nói chuyện với chị gái? Bà Hoắc thương anh như vậy, anh nói chuyện với chị gái chắc sẽ không bị mắng đâu!”

Hoắc Ngọc Trạch nhẹ nhàng xoa xoa đầu nhỏ, nói: “Anh không thể đứng quá gần người khác, nếu không thì họ sẽ gặp xui xẻo.”

Anh ta biết ý định của nhà họ Nam, vì như vậy nên anh ta mới càng phải giữ khoảng cách với Nam Từ.

Ngay từ đầu anh ta đã không muốn cưới Nam Châu, mặc dù cảm thấy tính cách của Nam Châu có chút lạnh lùng, nhưng anh ta cũng không muốn hại Nam Châu.

Bây giờ đối tượng đối thành Nam Từ, anh ta lại càng không muốn.

Nhưng anh ta không muốn, không có nghĩa là người khác cũng nghĩ như anh ta.

Hoắc lão quân gia là người nhìn Hoắc Ngọc Trạch lớn lên, lúc này không biết nghĩ gì, đi sau lưng Hoắc phu nhân cười không ngừng.

Hoắc phu nhân hỏi ông ta có chuyện gì, ông ta thần thần bí bí nói: “Từ lúc tiểu thiếu gia bị bệnh, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy thân thiện với người lạ đó ạ.”

Hoắc phu nhân kinh ngạc: “Ài?”

“Lúc đó tôi đang ở trong phòng bếp giám sát người giúp việc quét dọn, vô tình liếc ra ngoài, phát hiện tiểu thiếu gia đang nói chuyện với Nam nhị tiểu thư, thần sắc cũng không lạnh lùng như hằng ngày.”

Hoắc phu nhân quả nhiên hào hứng, nói: “Ông nói Ngọc Trạch có có cảm tình với Nam Từ?”

Lão quân gia gật gật đầu.

Hoắc phu nhân không nói gì nữa, nhưng đương nhiên đã bắt đầu suy nghĩ về lời lão quân gia nói.

~

Sau khi từ nhà họ Hoắc trở về, Nam lão gia tử và Nam Từ cũng không nói thêm gì nữa, nhưng rõ ràng thái độ của ông đối với Nam Từ cũng có chút thay đổi.

Cái rõ ràng nhất chính là thái độ biểu hiện ra ngoài mặt, còn những cái khác vẫn như cũ.

Nam Từ biết ông muốn dùng hành động này để nhắc nhở cô, cô là nhị tiểu thư, không nên làm những việc làm mất đi dáng vẻ của một tiểu thư.

Mặc dù mẹ Nam không rõ chuyện gì xảy ra ở nhà họ Hoắc, nhưng bà ta cũng cảm giác thái độ của Nam lão gia tử có sự thay đổi dạo gần đây.

Chuyện này khiến bà ta sượng như điên, lập tức gọi điện thoại cho Nam Châu.

Nam Châu ở bên kia chỉ cười nhạt một tiếng, nói: “Con còn chưa ra tay mà nó đã bại rồi sao? Thật là thất vọng quá.”

Mẹ Nam không có nhiều tâm cơ như Nam Châu, chỉ cảm thấy Nam Từ không được Nam lão gia tử thích nữa, thì sẽ không tranh được gì với con gái bà, chính là chuyện vui nhất.

Thế là, mẹ Nam vốn đang nhìn Nam Từ cũng dần dần buông lỏng. Bà ta bắt đầu khắt khe với Nam Từ nhiều hơn.

Ngày nào Nam Từ học xong cũng có tài xế tới đón, nhưng hôm nay đợi đã lâu cũng chưa thấy.

Cô lấy điện thoại ra gọi tài xế, bên kia áp a áp ứng, điện thoại bỗng nhiên bị mẹ Nam đoạt đi.

“Tài xế đang đưa mẹ đi dạo phố, con học xong rồi thì tự về nhà đi, con cũng biết đường về nhà mà, đừng làm cái kiểu nhị tiểu thư nữa, cho là mình đáng giá sao!”

Sau đó không đợi Nam Từ nói gì, trực tiếp cúp điện thoại.

Trong lúc nhất thời, Nam Từ nhìn dòng người và xe cộ trên phố, trong đầu bỗng nhiên nổi lên ý định bỏ trốn.

Có thể cô cũng nhận ra loại suy nghĩ này chỉ là nhất thời.

Thân phận của cô đã bị công khai, trừ khi cô phạm phải lỗi lầm gì quá lớn, nếu không thì nhà họ Nam cũng không buông tha cho cô.

Mà tên cô cũng nằm trong hộ khẩu của nhà họ Nam rồi, nên với thế lực nhà họ Nam thì tìm cô dễ như trở bàn tay.

Cho nên cô không thể hành động tùy tiện được.

Nhưng mà...

Cô nuốt không trôi cục tức này!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Nam Từ lạnh lùng nhìn về phía trước.

~

Thời gian cũng đã muộn, trên đường đã không còn xe buýt nữa.

Mà Nam Từ lại không mang tiền mặt, trong di động cũng không có phần mềm trả tiền, nếu như đón xe đến nhà họ Nam, gọi người ra trả tiền, thì sẽ kinh động đến trường bồi.

Đến lúc đó, mẹ Nam lại thêm dặt chuyện gì thì không biết.

Nghĩ nghĩ, cô quyết định đi bộ về nhà.

Thật ra chỗ học cũng không cách xa biệt thự lắm, nhưng cô mang một đôi giày không thích hợp để đi bộ, bình thường ngồi xe không có cảm giác gì, lúc này đi bộ một đoạn đường cảm giác chân muốn chảy máu rồi.

Mà đúng lúc này, Nam Từ bỗng nhiên cảm giác người hơi lạnh, hình như có người hắt nước lên người cô, vậy cô bị ướt một mảng lớn.

Cô quay đầu lại, phát hiện ra Luru Lâm Lâm.

“Ai da, xin lỗi, trời tối quá, không thấy cô.”

Luru Lâm Lâm ngồi trong xe, nằm sấp bên cửa sổ, bộ dáng châm chọc khiêu khích.

“Mà sao Nam nhí tiểu thư hôm nay không đi đi xe riêng nhì, ban đêm lạnh vậy mà cô còn đi dạo sao?”

Nam Từ lạnh lùng nhìn cô ta, không muốn đôi co, nhưng cô ta hắt nước lên người cô, lại chế giễu cô, thật sự không nhịn được.

“Luru Lâm Lâm, tôi cũng nổi tiếng là người mạnh bạo trong thôn, lần trước cô cũng đã được thử rồi đúng không? Cô muốn thử lại lần nữa không?”

Luru Lâm Lâm ngăn người, nhớ lại cô ta bị Nam Từ đập đầu vào tường, nhất thời không dám lên tiếng nữa.

Nam Từ đi tới hai bước, ngón tay vờ về mái tóc bị ướt.

“Cho nên nếu cô chọc vào tôi, tôi không dám chắc mình sẽ nhịn được bao lâu đâu.”

Vừa nói, vừa cầm cái đuôi tóc bị ướt quất vào mặt Luru Lâm Lâm, động tác và biểu hiện mang theo sự lạnh lùng và khinh miệt.

Luru Lâm Lâm bị ăn đánh, lại nhớ tới lời ba máng, nhất thời không dám nói thêm gì nữa. Chỉ hừ hừ mấy tiếng, bảo lái xe mau chóng rời đi.

Luru Lâm Lâm nhìn bóng dáng Nam Từ càng lúc càng xa, nỗi sợ hãi trong lòng vẫn chưa tiêu tan.

Suy nghĩ một chút, lại khẽ cắn môi, lấy điện thoại di động mở Wechat ra, vẫn chưa thấy đối phương bên báo tạp trí V trả lời cho cô.

~

Nam Từ đi đến khu biệt thự, cảm giác chân mình đã bị mài nát. Trên người ướt át khó chịu, bốn phía âm u không có ánh sáng, cô cảm giác đi mãi không tới điểm cuối cùng.

Cô chịu đựng cơn đau, trong đầu vẫn đang suy nghĩ phải xoay sở như thế nào.

Đã trốn không thoát, thì cũng không thể tiếp tục như vậy nữa.

Hiện tại ở nhà họ Nam, bởi vì Nam lão gia từ có thái độ khác biệt với cô, cho nên những ngày an nhàn của cô cũng lập tức biến mất.

Nam Từ nghĩ tới mức nhập thần, hoàn toàn không chú ý tới xung quanh, có một chiếc xe vẫn một mực đi theo sau cô.

Cho đến khi...

“Tại sao mỗi lần tôi gặp cô đều thấy cô thâm hại vậy nhì?”

Cô thất kinh quay đầu, không biết xe Hoắc Lâm ở sau lưng cô từ lúc nào nữa.

Xe chậm chạp dừng lại, anh đi xuống, đi tới trước người cô.

Anh nắm cầm cô, nhìn ngắm cô một chút.

“Xảy ra chuyện gì? Sao đêm hôm khuya khoắt lại đi lung tung ở đây?”

Nam Từ thề, trong lòng cô vốn không thoải mái, nhưng chẳng biết tại sao lúc gặp Hoắc Lâm, bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ tùy thân.

Lòng uất ức của cô càng lúc càng dâng cao.

Dần dần, hai vành mắt cô đỏ hoe.

Sắc mặt Hoắc Lâm thay đổi, biểu lộ có chút lạnh lẽo khó lường.

“Mặc dù tôi rất thích đáng về khi cô khóc, nhưng không muốn nhìn người khác làm cô khóc.”

“...”

“Cho nên nói tôi biết, chuyện gì xảy ra?”

Nam Từ không muốn nói, nghiêng đầu sang chỗ khác: “Ngài hỏi chuyện này làm gì?”

Ánh mắt anh trầm lãnh, không thể nắm bắt được cảm xúc, đáy mắt anh cuộn cuộn.

“Cho cô một chỗ dựa.”

~

Nam Từ cũng không biết vì cái gì, cô cực kỳ không muốn có dính líu với anh, vậy mà lúc cô chột vạt nhất thì anh lại xuất hiện trước mặt cô.

Cô càng không rõ tại sao, rõ ràng lúc nào cô gặp anh cũng rất sợ hãi, nhưng giờ phút này cô lại cảm giác có chút an toàn.

Hoắc Lâm thấy cô không nói chuyện, cũng không nói gì nữa. Kéo tay cô, trực tiếp đẩy cô vào trong xe mình, thái độ rất cường ngạnh.

Nam Từ không biết anh muốn làm gì, hơi giãy giụa: “Ngài muốn đưa tôi đi đâu?”

Anh lạnh lùng lườm cô một chút: “Bây giờ tôi đang không bình tĩnh, cô tốt nhất đừng chọc tôi.”

Sau đó anh lại bổ sung: “Vội lại, cô nhìn cô đi, cô nghĩ cô về nhà họ Nam được sao?”

Nam Từ hiểu ý tứ trong câu nói của anh, hiện tại bộ dáng của cô rất thảm, nếu cô về nhà họ Nam thì chắc chắn sẽ bị Nam lão gia từ tra hỏi, đến lúc đó cô sẽ lúng túng đến mức nào.

Người khác không nói, nhưng mẹ Nam mà thấy cô đang trong cái dạng này, thì nhất định sẽ thêu dệt lên cả một câu chuyện.

Nam lão gia từ đã có ấn tượng không tốt với cô, cô cũng không muốn tình trạng này trở nên tồi tệ hơn nữa.

Nhưng tại sao Hoắc Lâm lại là người mất bình tĩnh? Người bị ức hiếp là cô, sao sắc mặt anh lại trở nên như vậy?

Nhưng Nam Từ không dám hỏi, chỉ có thể im lặng thuận theo ý anh.

Xe chạy một đường tới biệt thự của Hoắc Lâm, Nam Từ lại bước vào nhà Hoắc Lâm một lần nữa, mặc dù không sợ như lần trước nhưng cũng không dễ dàng.

Vội lại... Cô luôn cảm thấy thái độ của anh có chút u ám lạnh lùng.

Cũng không biết có phải cô đã sớm biết con người thật sự của anh, cho nên anh cũng không che giấu con người trước mặt cô, hiện tại ngay cả giả vờ cười cũng không có, mà đáng vẻ hoàn toàn trở thành một người đáng sợ.

Cô không biết mình chọc gì anh, mặc dù trước đó cô có kháng cự một chút, nhưng không phải lúc sau cô chấp nhận thuận theo ý anh sao?

Nhưng có đánh chết Nam Từ thì cô cũng không ngờ, sở dĩ sắc mặt Hoắc Lâm khó coi như vậy là bởi vì thấy cô bị ức hiếp.

Từ sau khi xác định tình cảm của mình, Nam Từ đã sớm trở thành vật sở hữu trong lòng anh, anh lúc nào cũng tính toán làm sao đào cái bẫy để gài con thỏ nhảy vào, sau đó làm sao để cưng chiều cô, làm sao độc chiếm cô.

Kết quả, vừa không chú ý thì cô đã bị người khác ức hiếp rồi?

Nghĩ tới đây, lồng ngực Hoắc Lâm cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Sau khi lớn lên, anh đã có thể tập được cách khống chế cảm xúc giống như hiện tại, anh hoàn toàn không quan tâm đến chuyện của người khác, ngay cả

chuyện bên nhà họ Hoắc anh cũng không để tâm đến.

Nhưng hôm nay, anh phá lệ vì Nam Từ.

Anh xoay người, yên lặng quan sát đánh giá cô một chút.

Nam Từ bị anh nhìn chăm chăm đến mức sợ hãi, không dám thở mạnh.

“Hoắc tiên sinh, sao vậy?”

“Không có gì.”

Chỉ là anh nhìn cô một chút, cũng khiến anh không chế được sự nổi điên trong lòng anh.

Anh thận trọng suy nghĩ, thần sắc cũng không còn lạnh lẽo như trước.

Anh cởi áo vest, tùy ý ngồi xuống ghế salon, nói lỏng cả vạt, cởi hai viên cúc áo sơ mi trên cùng.

Sau đó, anh nói cô: “Đi tắm rửa trước đi. Tôi gọi người giúp việc giúp cô.”

Nam Từ đâu dám cự tuyệt, vội vàng gật đầu, nói: “Làm phiền ngài quá.”

Anh nhú nhú mày, Hoắc Lâm không thể nghe lọt tai cái chữ “Ngài” này nữa.

Lúc mới biết nhau, anh bắt buộc cô phải lễ phép với mình, bây giờ nghe cô một chữ “Ngài”, hai chữ “Ngài”, khiến anh không thích.

Anh nhàn nhạt nhìn cô một cái, quăng một câu: “Sau này đừng gọi tôi là “Ngài” nữa.”

Anh vừa nói vừa đi lên lầu, môi mỏng cũng chưa chịu khép lại, lại nói: “Cô muốn gọi tôi như thế nào thì tùy. Đừng để tôi nghe cô gọi tôi là “Ngài” nữa...”

Anh dùng chân một chút, liếc cô một cái: “Nếu để tôi nghe thấy, thì tôi sẽ phạt cô đó.”

Nam Từ có chút không hiểu, căn bản chưa kịp phản ứng, thì anh đã đi lên lầu rồi.

Đợi sau khi cô hoàn hồn rồi, cô mới bắt đầu hối hận vì theo anh về đây... Nhưng bây giờ cô cũng không thể bỏ trốn.

Cô quay đầu lại nhìn cửa chính đang đóng chặt, khóa cửa cũng dùng khóa vân tay, đáy lòng không ngừng thờ dài.

Hoắc Lâm nói người giúp việc pha nước tắm cho cô, còn anh thì đi thẳng đến phòng quần áo.

Phòng quần áo ban đầu chỉ toàn là quần áo của anh, nhưng giờ phút này, nửa căn phòng quần áo có cả đồ dùng của phụ nữ nữa.

Lúc anh ở nước ngoài đã bố trí người chuẩn bị quần áo cho cô.

Lúc đó anh đã quyết định khóa cô ở bên cạnh anh, cho nên không hề nghĩ ngợi, lập tức bố trí người chuẩn bị quần áo và đồ dùng hàng ngày cho cô, thậm chí anh còn nói người mua chút đồ ăn vặt để trong nhà.

Anh toàn tâm toàn ý chuẩn bị, đương nhiên sẽ không để cho cô từ chối anh.

Cô chỉ có thể cam tâm tình nguyện ở bên anh, nếu không, anh sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn chỉ để cô ở bên anh.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hoắc Lâm đang dừng trên những bộ quần áo nữ, bỗng nhiên chậm rãi chuyển tới khu áo sơ mi.

Cuối cùng, anh suy nghĩ hai giây, lấy một cái áo sơ mi đen.

~

Lúc Nam Từ vào phòng tắm, thì người giúp việc đã chuẩn bị nước tắm cho cô, người giúp việc bảo cô cởi đồ ra rồi để ở ngoài, sẽ có người tới lấy đồ đi giặt cho cô. Còn quần áo cô mặc sau khi tắm xong sẽ do Hoắc Lâm lựa cho cô.

Lúc nói chuyện, người giúp việc cực kỳ kính cẩn, nhưng đáy mắt hiện lên chút dục vọng bất quãi, hiếu kỳ nhìn Nam Từ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên ông chủ đưa một cô gái về nhà.

Nam Từ gật đầu cảm ơn, sau khi thấy người giúp việc rời đi, mới lặng lẽ nhẹ nhàng thở hắt ra.

Cô nghe theo lời người giúp việc, cởi bỏ áo quần bản để ở gian bên ngoài, sau đó đi chân trần bước vào bồn tắm.

Cô ngồi xuống bồn tắm, cả cơ thể được dòng nước ấm áp bao quanh, tinh thần và thể xác mệt mỏi rốt cuộc cũng được thả lỏng.

Nam Từ cảm thấy từ khi cô chuyển vào thành phố này sống, thì cô sống không hề dễ dàng.

Khi đó mặc dù cuộc sống khó khăn, nhưng trong lòng cô không có tạp niệm, không ai muốn hại cô, cô cũng không cần phải suy nghĩ làm sao để phản kích.

Nhưng bây giờ đã khác, cô càng nhịn, thì đối phương càng không ngừng phách lối. Cô không chủ động, thì trong mắt người khác cô chỉ là một tiểu thư nhu nhược vô dụng.

Nếu như vậy thì cô càng phải thêm cứng rắn hơn.

Nhưng cái suy nghĩ này xuất hiện chưa được nửa tiếng lập tức tiêu tan.

Nam Từ muốn mạnh mẽ hơn, nhưng cũng phải phân loại đối tượng...

Ví dụ như Hoắc Lâm!

Cô nhìn áo sơ mi đen trong tay mình, đáy lòng thoáng qua rất nhiều suy nghĩ.

Đây chính là quần áo anh chuẩn bị cho cô sao?

Mặc dù cô còn nhỏ tuổi, nhưng cũng hiểu ở trong nhà một người khác phái mặc quần áo của đối phương, nhưng mặc áo sơ mi... Là như thế nào?

Mặc dù cô cảm thấy Hoắc Lâm không có khả năng có ý gì đối với mình, nhưng ăn mặc như thế này cũng sẽ khiến cô cảm thấy mập mờ lúng túng!

Nam Từ hồi hận muốn chết rồi.

Nếu biết sớm như vậy, thì cô đã không để quần áo bản ở bên ngoài để người giúp việc mang đi giặt rồi, coi như mặc quần áo bản cũng còn tốt hơn mặc cái này!

Cô vô thức cầm áo sơ mi đo đo trước người mình, cũng may là vóc người cô cũng không quá cao, mà Hoắc Lâm lại rất cao lớn, cho nên cô mặc áo sơ mi thì chắc hẳn cũng không bị lộ gì quá nhiều.

Nhưng mà... Đôi chân chắc chắn là không che được!

Vừa nghĩ đến việc hai cái đùi của cô lộ ra trước mặt anh, cô lập tức đỏ mặt.

~

Lúc Nam Từ đi ra phòng khách, Hoắc Lâm đang ngồi trên ghế sofa đọc tài liệu.

Anh vẫn chưa thay quần áo, vẫn mặc áo sơ mi trên người, so với dáng vẻ lịch sự ưu nhã hàng ngày, thì bây giờ trông anh có chút lười biếng.

Anh nghe thấy tiếng động, tùy ý ngẩng đầu, ánh mắt anh lập tức ngừng lại.

Trước đây anh cho là Nam Từ chỉ hợp với quần áo màu trắng nhất.

Nhưng hôm nay thấy cô mặc áo sơ mi đen, đôi chân dài trắng muốt lộ ra, dáng vẻ rụt rè đứng ở đó, anh đột nhiên cảm thấy người anh chọn mặc gì cũng đẹp.

Nhất là gương mặt cô, bởi vì mới tắm nước nóng nên hai gò má hơi đỏ ửng.

Bờ môi cô ngày thường đã rất đẹp rồi, nhưng lúc này trông cực kỳ mọng nước, khiến người khác nổi lên dục vọng muốn nếm thử.

Đáy lòng Hoắc Lâm dâng lên một cỗ tà ý, vẫy tay với cô.

“Lại đây.”

Lúc này Nam Từ cực kỳ lúng túng và bất an, thậm chí không dám nhìn Hoắc Lâm, không ngừng dùng tay kéo kéo vạt áo, muốn che giấu da thịt càng nhiều càng tốt.

Ánh mắt Hoắc Lâm sâu lại: “Sao?”

Cô cảm thấy trong giọng nói của anh có sự nguy hiểm, nên không dám lễ mễ, bước về phía anh.

“Hoắc tiên sinh, ngài...”

Hoắc Lâm cười cười nhìn cô: “Một lần.”

Trong nháy mắt cô hiểu ý anh, nghĩ nghĩ, sau đó mở miệng: “Hoắc tiên sinh, anh còn quần áo nào khác không? Chỉ cần quần áo nữ là được, cũ mới không sao hết, người khác mặc rồi cũng được.”

Về mặt Hoắc Lâm yên tĩnh mấy giây, bỗng nhiên cười một tiếng.

“Người khác mặc qua rồi cũng không sao?”

Nam Từ nháy mắt, gật gật đầu: “Không sao hết.”

Nói xong, cô lại nhin không được, nghĩ nghĩ, cô đã hạ thấp yêu cầu hết mức có thể rồi, anh chắc chắn không thể làm khó cô.

Huống chi với thân phận của anh, coi như chưa kết hôn, nhưng đương nhiên cũng đã từng có một hai cô bạn gái đúng không? Ngay cả trước đó cô làm việc trong khách sạn, ông chủ ở đó cũng có hai cô bạn gái.

Mà trong mắt người khác, Hoắc Lâm lại là một người cực kỳ “Hoàn mỹ”.

Ý cười trong mắt Hoắc Lâm càng đậm, đáy mắt mang theo một tia lạnh khó phát hiện: “Cô không bắt bẻ gì hết.”

“Không sao, Hoắc tiên sinh, tôi không ngại, tôi... Á!”

Nam Từ còn chưa nói hết câu, bỗng nhiên bị Hoắc Lâm bóp lấy hai gò má, môi đỏ bị ép cong lên, đáy mắt hiện lên vẻ kinh hoàng.

Anh đứng lên, khuôn mặt tuấn tú che đầy một tầng lạnh lùng, nhìn cô chăm chăm không nhúc nhích.

“Tâm tình tôi vừa tốt lên một chút, nhưng vì lời cô nói mà nên muốn bực bội lại rồi.”

Mặc dù Nam Từ không biết mình đã nói sai cái gì, nhưng một khi anh đã nói anh tức giận, thì chắc chắn có điều gì đó không đúng.

Vì vậy ánh mắt trong veo của cô nhìn anh, trong giọng nói mang theo một tia nức nở:

“Hoắc tiên sinh, tôi sai rồi.”

Một ánh mắt, sáu chữ, trong nháy mắt khiến tất cả sự bực bội của anh bị dập tắt.

Ánh mắt anh dần dần sâu, buông cô ra, quay người đi lên lầu.

Thấy anh đi, Nam Từ cho là mình bị bỏ rơi ở đây, nhất thời luống cuống, vội vàng nói: “Hoắc tiên sinh, quần áo...”

“Đừng chờ đó.” Anh vừa đi vừa nói.

Vừa đi anh vừa nghĩ, cái sự ham muốn giày vò đối phương tận sâu trong đáy lòng anh đã bị Nam Từ khơi dậy.

Nếu không thì sao mỗi giây mỗi phút anh đều tưởng tượng việc muốn giày vò cô, muốn chiếm hữu cô.

~

Lúc Hoắc Lâm đi xuống, trên tay anh là áo ngủ anh hay mặc.

Nam Từ không ngờ anh lại đưa áo ngủ của mình cho cô mặc, nhất thời hơi mâu thuẫn.

Hoắc Lâm cầm áo ngủ đi vòng ra sau lưng cô, muốn mặc cho cô, nhưng Nam Từ lại không giơ tay lên.

“Hoắc tiên sinh, tôi tự mặc...”

Cô còn chưa nói hết câu, đã bị Hoắc Lâm chặn lại: “Một là mặc vào, hai là không mặc gì hết.”

Nam Từ trầm mặc, ngoan ngoan vươn tay lên.

Hoắc Lâm không làm khó cô, anh giúp cô mặc xong rồi xoay người qua đi qua bên kia. Nam Từ thừa dịp Hoắc Lâm không chú ý, lặng lẽ ngửi ổng tay áo một cái.

Trên áo ngủ là mùi hương đặc trưng của anh, cả người cô bị áo ngủ anh vây lại, bị mùi hương của anh bao lấy, cảm giác giống như cô đang được anh ôm vào ngực.

Suy nghĩ này khiến cô giật nảy mình, một lát sau lại nghĩ mãi mà không ra, tại sao cô lại có suy nghĩ tào lao này chứ!

Lúc này Hoắc Lâm đã ngồi lên ghế salon, trên bàn trà bày một hộp dụng cụ y tế, anh mở hộp thuốc ra, nói: “Lại đây.”

Nam Từ vừa đi tới trước mặt anh, anh trực tiếp kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Chân dài lộ ra dưới ánh đèn, làn da trắng sáng tinh tế giống như sứ, không thấy lỗ chân lông.

Trước đó Nam Từ ở trong thôn, luôn luôn bị người khác ghen tỵ, người ta nói cũng làm việc cực nhọc sống khổ như nhau, lại sống trong khe núi, vậy mà Nam Từ có làn da trắng nõn tinh tế, còn các cô gái khác lại trông thô ráp sần sùi.

Ngay lúc này đây, Hoắc Lâm cũng có suy nghĩ như vậy.

Giương mặt và cơ thể Nam Từ giống y như được nuôi dưỡng như con nhà giàu, nhưng tính dẻo dai, và tính cách của cô lại không giống như được nuôi trong một gia đình giàu có.

Cho nên anh mới để ý đến bảo bối này sao?

Nam Từ bị động tác của anh làm giật mình, bối rối muốn kéo vạt áo, chợt cổ chân của cô bị anh nắm lấy, sau đó dùng sức trực tiếp đặt chân trái của cô lên đầu gối anh.

“Hoắc tiên sinh! Anh muốn làm gì!”

Hoắc Lâm ngẩng đầu nhìn cô một cái, cười như không cười, nói: “Cô hi vọng tôi làm gì cô?”

Hai gò má Nam Từ nóng lên: “Tôi không có!”

Thần sắc Hoắc Lâm nhạt đi một chút, giọng điệu có chút lạnh: “Nếu không thì ngồi im.”

Nói xong, anh cũng không để ý tới phản ứng của cô, cúi đầu tiếp tục công việc.

Anh lấy ra một cây tăm bông và oxy già, đổ một chút oxy già lên tăm bông, sau đó lật gót chân cô ra.

Quả nhiên, gót chân cô đã rách da, chắc là đã bị chảy máu, nhưng sau khi tắm thì có lẽ vết máu đã sớm mất đi, chỉ còn lại vết da bị tróc ra.

Hoắc Lâm sợ cô đau, không dám dùng lực quá mạnh, nhưng anh lại nghe thấy cô hít một hơi thật sâu.

Anh giương mắt nhìn cô một chút.

“Đau?”

Nam Từ có chút đau, gật gật đầu.

“Đáng đời.”

“...”

“Ai bảo cô ngốc như thế.” Vừa nói, anh giảm lực trên tay, “Không có xe đón sao? Sao lại muốn đi bộ về nhà?”

Cô nhỏ giọng phản bác: “Tôi không có tiền, lại không tìm ra chỗ rút tiền.”

“Cũng không có điện thoại sao?”

“Có điện thoại, nhưng trong điện thoại không có phần mềm thanh toán.”

“Vậy tại sao không biết gọi điện thoại cầu cứu?” Sau khi anh đã sát trùng cho cô, anh xé một miếng băng cá nhân dán vết thương lại, “Tôi nhớ không nhầm thì phím tắt #1 là của tôi đúng không? Sao không gọi cho tôi?”

“...”

Bọn họ có quan hệ gì? Cô làm gì nhớ tới anh? Với lại... Cô cảm thấy nếu gọi điện thoại cầu cứu anh, thì thả đi bộ về nhà còn hơn.

Một cái là tinh thần bị tra tấn, một cái là thể xác bị tra tấn, khách quan mà nói cô thả chịu đau về thể xác một chút!

Nhưng cô nào dám nói lời này ra, chỉ cười cười xấu hổ: “Không dám làm phiền Hoắc tiên sinh.”

“Không muốn làm phiền tôi, nhưng muốn làm phiền người khác sao?”

Nam Từ lắc đầu.

Hoắc Lâm nhìn cô, trong giọng nói mang theo tia cường ngạnh.

“Nhớ kỹ, lần sau nếu có chuyện gì phải lập tức tìm tôi, đừng để tôi phát hiện ra cô đi cầu cứu người khác, bằng không thì...”

Anh dùng một chút, nhếch miệng, mang theo một tia nguy hiểm.

“Người giúp cô sẽ bị phiền toái đó.”

~

Nam Từ bị cưỡng chế ở lại nhà Hoắc Lâm.

Sau khi anh thoa thuốc cho cô, cô lập tức muốn đi về, dù sao cũng là thân con gái, cả đêm không về nhà cũng không hay cho lắm.

Nhưng ai ngờ Hoắc Lâm vừa nghe xong, không thèm để ý, tháo mắt kính xuống, trả lời cô: “Tôi đã tắt nguồn điện thoại di động của cô rồi, đêm nay cô ngủ chỗ tôi, sáng ngày mai tôi đưa cô về.”

Nam Từ nghe xong, giật nảy mình, vội vàng tiến lên, nói: “Hoắc tiên sinh, tôi không thể ở đây, ông nội và mọi người nhất định sẽ lo lắng.”

“Cô sợ bọn họ lo lắng hay sợ bọn họ tức giận?” Hoắc Lâm tháo mắt kính xuống, ánh mắt anh trông thâm thúy rất nhiều, nhìn cô, nói: “Tôi sẽ không để cô bị việc gì hết, đừng có hoảng sợ nữa.”

Nói xong, anh quay người đi lên lầu, hình như là muốn đi tắm, anh vừa đi vừa cời cúc áo.

Anh không quay đầu lại, chỉ ra lệnh: “Lên thư phòng chờ tôi.”

Nam Từ như ván đã đóng thuyền, Hoắc Lâm không hề có ý định thả cô đi, chỉ có thể thờ dài trong lòng, nhận lệnh.

Cô nghe lời lên thư phòng, cửa không khóa, lúc mở cửa ra, cô phát hiện trong thư phòng của anh cũng chỉ trang trí hai màu trắng đen, cực kỳ lạnh lẽo.

Nam Từ biết Hoắc Lâm là người làm ăn, trên bàn chắc chắn có rất nhiều tài liệu quan trọng, có lẽ cũng không muốn người ngoài đụng vào.

Cô không muốn bị phiền phức, để tránh nghi ngờ, cô ngồi xuống ghế salon cách bàn đọc sách rất xa.

Trên salon bày đủ mấy quyển sách tài chính và tạp chí kinh tế, bên cạnh còn có hai quyển sách văn học nước ngoài, mà quyển sách ở trên cùng chính là sách Tây Ban Nha.

Cô nghĩ nghĩ, cầm lên đọc.

Thời gian học tiếng Tây Ban Nha của cô chưa dài, lần trước cô có thể nói chuyện được với Chu phu nhân bởi vì bà ta cũng chỉ nói những câu thông dụng, nhưng bây giờ đọc sách Tây Ban Nha thì cực kỳ khó, mười từ thì hết bảy tám từ cô chưa học qua.

Cô cực kỳ chán nản, lại không biết Hoắc Lâm muốn làm gì, chỉ có thể tập trung vào đọc sách mới không suy nghĩ lung tung.

Cho nên rất khó đọc, nhưng cô cũng ép buộc bản thân đọc.

Lúc Hoắc Lâm đi vào, thì trông thấy bộ dáng cô đang cúi đầu đọc sách.

Ngón tay cô nhẹ đặt bên trên trang sách, hàng lông mày nhíu lại, mái tóc ẩm ướt được vén qua hết một bên, có mấy sợi rơi trên trang sách.

Anh lặng lẽ đi đến gót chân cô, ánh mắt nhìn vào quyển sách, nhàn nhạt mở miệng: “Teamo.”*

*Teamo: anh yêu em.

Nam Từ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thấy anh, có chút xấu hổ muốn trả quyển sách lại.

Hoắc Lâm ngồi xuống bên cạnh cô, anh ôm eo cô, bế cô ngồi lên đùi mình.

Nam Từ gãy dựa, nhưng đã sớm bị anh đè lại.

“Đừng nhúc nhích, tôi không làm gì cô đâu.”

“...” Cô bị anh ôm, còn muốn làm gì nữa?!

Sắc mặt Nam Từ có chút xấu hổ lại có chút oán trách bản thân vô dụng.

Trên người anh tràn ngập mùi đàn hương và mùi sữa tắm đan xen vào nhau, cô hít một hơi, cảm thấy toàn bộ thế giới đều là mùi hương của anh.

Hoắc Lâm thấy gương mặt cô càng ngày càng đỏ, nhàn nhạt cười.

Cánh tay anh kéo cơ thể của cô, khiến cả người cô dựa vào lồng ngực mình, còn một tay khác thì cầm quyển sách cô vừa mới đọc.

“Nghe Chu Khởi nói cô học tiếng Tây Ban Nha?”

Khoảng cách rất gần, giọng anh lại rất dịu dàng.

Nam Từ cảm thấy giống như sợi lông vũ thấm rượu đang nhẹ nhàng phẩy bên tai cô, có chút gian nan lại có chút say mê.

Cô ráng giữ bình tĩnh, đáp: “Ông nội có giúp tôi đăng ký lớp tiếng Tây Ban Nha, nhưng tôi chỉ mới học thôi.”

Hoắc Lâm cười cười, tiếng cười trầm thấp êm tai, cô khó chịu rụt rụt cơ thể, làm cách nào cũng không trốn thoát khỏi anh.

“Có muốn tôi dạy cô không?” Anh như thì thầm bên tai cô.

Cô lại di chuyển bản thân ra ngoài tránh một chút: “Là sao?”

Anh trực tiếp dùng hành động trả lời, lật sách đến trang Nam Từ đang đọc lúc này.

Anh đọc nhanh như gió, cuối cùng không biết đọc thấy cái gì, anh lại cười cười.

“Để tôi dạy cô đọc: DequémodoteamoDejaquecantelasformas.”

Phát âm của anh cực kỳ hay, nghe cực kỳ gọi cảm, Nam Từ cảm thấy còn chuyên nghiệp hơn cả thầy dạy cô nữa.

Thấy cô không đọc, Hoắc Lâm nắm chặt cánh tay cô: “Sao?”

Nam Từ không còn cách nào khác, chỉ có thể mở miệng: “Dequémodoteamo? Dejaquecantelasformas.”

Giọng hai người một trước một sau không ngừng vang lên, đại khái sau hai phút, Hoắc Lâm bỗng nhiên dừng một chút.

Cũng không biết có phải Nam Từ gặp ảo giác không, lúc mở miệng thì giọng nói của anh đã trầm đi hai phần.

“ysiDiosasilodesea, traslamuertetearéaunmás.”

Câu này có chút khó đọc, Nam Từ đọc vấp tới vấp lui, Hoắc Lâm cũng không vội, lại trầm giọng đọc lại lần nữa, giống như nhất định phải dạy cho cô đọc bằng được.

Rốt cuộc cô cũng đã có thể đọc hoàn hảo cả câu.

“ysiDiosasilodesea, traslamuertetearéaunmás.”

Dịch: Nếu như thượng đế đồng ý, thì xin ngài hãy làm chủ, đời này kiếp này, tôi sẽ càng yêu em/anh nhiều thêm, nhiều thêm.

Giọng của hai người một trước một sau vang lên giống như đang đọc lời thề, cảm giác này khiến Hoắc Lâm cực kỳ hưng phấn.

“Nhớ kỹ bài thơ cô học hôm nay, cả đời cũng không được quên.”

Mặc dù Nam Từ không hiểu mình vừa đọc cái gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhẹ nhàng gật đầu.

Anh cười hài lòng, đưa tay vuốt ve mái tóc dài của cô, nói: “Nói tôi nghe, rốt cuộc hôm nay xảy ra chuyện gì?”

Nam Từ không biết sao anh có thể đổi chủ đề nhanh như vậy, nhất thời không biết thế nào, chỉ có thể lắc đầu: “Không có gì.”

“Tôi không thích bị người ta qua mặt.” Hoắc Lâm nắm cầm cô, để cô nhìn anh, “Tôi đã nói là cho cô chỗ dựa, nên chuyện lớn nhỏ gì của cô tôi cũng phải biết, nói đi.”

Nam Từ giật mình.

Sự nhiệt tình và tốt bụng của anh cũng quá đột ngột, trước đó còn lấy cô làm niềm vui để bắt nạt, sao bây giờ lại muốn đối tốt với cô?

Cô có chút không tin, chỉ lẳng lặng đánh giá anh, ánh mắt phức tạp, lộ ra mấy phần ngốc nghếch và đáng yêu.

Hoắc Lâm cảm thấy buồn cười, gương mặt tuấn tú tiến sát cô.

“Đừng sợ, sau này tôi sẽ không ức hiếp cô, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời tôi.”

Trần anh dựa lên trán cô, dịu dàng nói: “Nên cô nói cho tôi biết, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì, ok?”

Nam Từ cảm thấy mình bị anh ta xoay như chong chóng, càng đừng nhắc đến sự tiếp xúc thân mật như bây giờ.

Thế là cô đành phải nói ra chuyện mẹ Nam làm khó dễ cô.

Hoắc Lâm đương nhiên đã đoán ra được, nhưng anh vẫn muốn nghe chính miệng cô nói ra.

Cuối cùng, anh nói: “Sáng mai tôi đi cùng cô về nhà họ Nam.”

Ý định muốn giúp cô giải quyết mẹ Nam.

Nam Từ không dám cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt.

Hiện tại tình cảnh của cô đã hết đường lựa chọn, nhất là đêm nay lại không về nhà ngủ, ấn tượng của Nam lão gia từ đối với cô chỉ càng ngày càng kém, dựa vào năng lực của cô cũng rất khó thay đổi cục diện.

Nghe thấy Hoắc Lâm mở miệng giúp cô cũng không hẳn là chuyện xấu.

Nhưng mà...

Cô im lặng suy nghĩ, giương mắt nhìn anh, nói: “Lần này anh giúp tôi, anh lại muốn gì ở tôi đây?”

“Không cần gì hết.”

Anh rũ mắt, ngón tay thon dài vuốt ve môi cô, khiến nhiệt độ cơ thể của Nam Từ dần dần lên cao.

“Không chỉ vậy, tôi còn có thể dạy cô những thứ khác.”

“Cái gì?”

“Dạy cô làm sao ra tay một chiêu cũng khiến đối phương mất mạng, dạy cô lật tay thành mây, trở tay thành mưa.”

“...”

Động tác của Hoắc Lâm càng lúc càng mạnh, khiến màu môi của Nam Từ càng ngày càng đỏ.

Giọng nói của anh cũng trầm đi mấy phần:

“Sao? Muốn học không?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Editor: Trà Đá.

Nam Từ cảm thấy đầu óc mình có chút choáng váng.

Cảm giác này không bình thường, cô cảm thấy nếu cứ tiếp tục thì cô sẽ bị anh dắt mũi mất.

Không biết có phải cô thật sự bị ảo giác hay không, mà cô cảm thấy Hoắc Lâm đêm nay có một vẻ hấp dẫn khác người.

Anh giống như một thợ săn, cười cười cảm thức ăn dụ con mồi, kết quả tốt xấu thế nào thì anh không thêm để ý. Con mồi ở trong lòng sống chết thế nào thì cũng do anh quyết định.

Cho nên cô cực kỳ tin anh có thể lật tay thành mây, trở tay thành mưa.

Nhưng đối với cô, người đáng sợ nhất chính là Hoắc Lâm, mà cô thì lúc nào cũng nghĩ đến biện pháp đối phó với anh.

Nếu như đến lúc đó, cô dùng phương pháp anh dạy để đối phó với anh...

Nam Từ cảm giác không thể nào tiếp tục cái suy nghĩ đáng sợ này nữa, cô có chút chột dạ, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt anh, vội vàng vàng muốn tránh thoát khỏi anh.

Nhưng cánh tay Hoắc Lâm vẫn ôm chặt bên eo cô, không buông tha.

“Còn chưa nói xong mà gấp gấp cái gì?”

Nam Từ khẽ cắn môi, không ngẩng đầu, tùy tiện nói: “Tôi không muốn gây chuyện, những việc tôi làm trước đó chỉ là muốn tự vệ thôi. Sau này người không hại tôi, thì tôi cũng không chủ động đi hại người.”

Hoắc Lâm không để ý lắm, nhủ nhủ mảy, dựa mặt vào sau gáy cô.

“Vậy quên đi, chỉ cần có tôi thì không ai dám trêu chọc cô hết.”

Lời nói này khiến Nam Từ giật mình, cô cảm thấy bầu không khí không đúng, thế là giãy giụa, nói: “Hoắc tiên sinh, tôi buồn ngủ rồi.”

Hoắc Lâm cũng không làm khó cô, trực tiếp ôm cô về phòng ngủ.

Đêm đó, Nam Từ bị anh ôm ngủ một đêm, cô còn cho là mình sẽ không ngủ được, nhưng lại ngoài ý muốn ngủ rất ngon trong lòng Hoắc Lâm, ngủ một giấc say đến sáng.

Lúc tỉnh lại, Hoắc Lâm đã rời giường, cô nhìn vị trí bên cạnh hơi lổm xoảng, cảm giác có chút không chân thật.

Hôm qua Hoắc Lâm rất kỳ quái, dễ giận lại dễ dụ, hơn nữa lại cười với cô.

Nụ cười cũng không giống bình thường, không u ám, nhưng lại cực kỳ vô hại hiền lành.

Cô luôn cảm thấy trước đây mình bị anh chơi đùa, mà bắt đầu từ hôm qua, lại thấy anh giống như đang giăng lưới, nhích từng xú từng chút đến gần cô, hướng dẫn cho cô nhảy vào bẫy của anh.

Nhưng hết lần này đến lần khác, anh lại không hề để lộ ra bất cứ sơ hở hay khác thường.

Nam Từ thất thần suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nhớ lại phải nhanh về nhà họ Nam.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, đã mười giờ sáng! Trong lòng cô giật nảy mình, nhanh chóng xuống giường, vội vàng vào phòng tắm chuẩn bị về.

Lúc mở cửa ra còn phát hiện thấy bộ đồ hôm qua của cô đã được giặt sạch, còn có cả một bộ đồ lót sạch.

Nam Từ cảm thấy nóng mặt, những cái khác coi như không tính, nhưng Hoắc Lâm lại đi chuẩn bị cả đồ lót cho cô, điều này cũng khiến người khác xấu hổ!

Nhưng cô cũng không có thời gian nghĩ nhiều, tranh thủ mặc vào, không ngờ lại cực kỳ vừa người cô, thậm chí còn thoải mái hơn rất nhiều.

Trong nội tâm cô cảm giác là lạ, càng khiến cô có những suy đoán bất an, cô không dám nghĩ thêm nữa, chỉ có thể ép buộc bản thân bình tĩnh.

Lúc cô xuống lầu, Hoắc Lâm đang ngồi ngay ngắn ở phòng khách họp qua laptop, lúc này thần thái của anh không khác biệt hàng ngày. Hai tay đan xen, khuỷu tay tùy tiện khoác lên thành ghế salon.

Hai chân bắt chéo, cả cơ thể nhàn nhã dựa ra sau.

“Tôi lãng phí thời gian nghe nửa ngày, rốt cuộc mấy ông bảo hạng mục này quá khó, không còn cách nào khác sao?”

Nhân viên bên kia ấp a ấp úng, giọng điệu cẩn thận từng li từng tí: “Chúng tôi họp bàn một đêm mới đưa ra kết luận này, tổng giám đốc, ngài nhìn...”

“Nhìn cái gì? Nhìn mấy ông đang lãng phí thời gian của tôi sao?”

Hoắc Lâm vẫn cười, thậm chí ý cười trên môi càng đậm, nhưng ánh mắt sau tròng kính lại xẹt qua một tia áp bức và nguy hiểm.

“Nếu mấy ông không làm được, vậy thì nhường cái ghế đó cho người khác đi.”

Bên kia còn chưa đáp lại, anh trực tiếp cúp máy.

Nam Từ thấy anh tắt máy rồi, đi tới trước: “Hoắc tiên sinh.”

Hoắc Lâm quay đầu nhìn cô, cảm xúc có vẻ như không bị ảnh hưởng vì chuyện mới nãy.

“Dậy rồi sao?”

Nam Từ gật đầu, nghĩ đến bây giờ đã mười giờ sáng, lập tức có chút vội vàng: “Vâng, chúng ta tranh thủ về nhà họ Nam đi.”

“Có tôi ở đây, cô gấp cái gì?”

Nói xong, đứng dậy đi vào phòng bếp, lúc quay ra, trong tay anh là ly sữa bò và đĩa bánh mì.

“Ăn đi.”

Nam Từ không từ chối, mặc dù trong lòng gấp gáp, nhưng cũng không ăn như hổ đói, nhai từng chút từng chút, giống như con thỏ đang gặm cỏ rột.

Tâm tình Hoắc Lâm vui vẻ.

Vừa ra đến cửa, anh nói với cô: “Về nhà họ Nam rồi thì cô đừng lên tiếng, để tôi, ok?”

Nam Từ gật gật đầu.

~

Lúc Nam Từ trở về, dì Chu vui vẻ đi vào phòng khách: “Nhị tiểu thư về rồi à!”

Lúc ấy mẹ Nam đang pha trà cho Nam lão gia tử và ba Nam, nghe dì Chu nói, đáy mắt thoáng có chút hả hê.

Người còn chưa thấy đâu, bà ta lên tiếng mở miệng: “Con bé này cũng thật là, bởi vì ông nội mới nói hai câu đã giận dỗi rồi sao? Chưa gì đã học cái thói đi đêm không về nhà, chị gái nó lớn vậy, chứ chưa bao giờ không về nhà...”

Bà ta còn chưa nói xong, bỗng nhiên ngậm miệng.

Bởi vì bà ta thấy Hoắc Lâm đi theo sau Nam Từ.

Nam lão gia tử và ba Nam cũng thật sự bất ngờ khi thấy Hoắc Lâm, bởi vì tuổi tác và thân phận của Nam lão gia tử, cho nên thái độ của Hoắc Lâm vẫn rất cung kính lễ phép với trưởng bối, dù sao ông cũng là cha nuôi của Hoắc Lâm.

Ba Nam thì khách sáo hơn nhiều, mặc dù ông ta có chức vụ trong công ty, nhưng quyền lực lại không lớn. Ông ta cũng biết, bởi vì đầu óc làm ăn của ông ta không nhạy, cho nên cũng không oán giận gì.

Mặc dù không có nhiều quyền lực, nhưng lại thường xuyên đi xã giao.

Cho nên sau khi nghe người ta nói, thì ông ta vẫn có cảm giác sợ Hoắc Lâm.

Nếu bỏ qua chuyện giữa Hoắc Lâm và nhà họ Hoắc, chỉ nói đến thủ đoạn trên thương trường, thì cũng khiến ba Nam và đám bạn hữu của ông ta thấy e ngại.

Cho nên nếu không thể trở thành bạn bè với Hoắc Lâm, thì cũng nên làm người xa lạ.

Tuyệt đối không nên đối đầu với Hoắc Lâm, nếu không thì chết lúc nào không hay.

Hoắc Lâm ngày thường đối xử với người ta cực kỳ lịch sự nhã nhặn, nhưng lại được chứng kiến những thủ đoạn độc ác trên thương trường của anh, nên đáy lòng ba Nam vẫn có chút e dè với Hoắc Lâm.

Mỗi lần nhìn thấy Hoắc Lâm, ông ta sẽ chủ động chào hỏi, lần này cũng không ngoại lệ.

“Hoắc Lâm tới đó à, hôm nay sao rảnh rồi vậy? Lâu lắm rồi không thấy cậu qua đây chơi.”

Mẹ Nam cũng ngồi một bên nói chen vào, biểu lộ không giống như lúc quở trách Nam Từ, còn cực kỳ thân thiết: “Trước đó Châu Châu còn nhắc đến cậu, hỏi sao không thấy cậu qua nhà chơi, con bé nói gọi điện thoại cho cậu thì cậu không nhận, lúc này cậu tới thì con bé lại đang ở nước ngoài mất tiêu.”

Mẹ Nam biết tình cảm của Nam Châu đối với Hoắc Lâm, cho nên đáy lòng đã sớm xem anh là con rể, trong câu chữ cũng đều nhắc đến Nam Châu.

Hoắc Lâm hơi hơi cười một tiếng: “Giữa em và Nam Châu không có chuyện gì cần nói, nên em không nhất thiết phải nghe điện thoại của Nam Châu.”

Thái độ lúc anh nói chuyện rất tốt, nhưng trong câu chữ lại cực kỳ vô tình.

Đừng nói chi đến chuyện Nam Châu thích Hoắc Lâm, nhưng dựa theo mối quan hệ giữa anh và nhà họ Nam, thì cũng không cần phải nói chuyện kiểu không nể mặt như vậy chứ, lại còn làm bẽ mặt mẹ con bà ta trước mặt Nam Từ.

Sắc mặt mẹ Nam có chút tối sầm đi, nhưng lại không biểu hiện quá rõ, cho nên chỉ có thể trút giận lên Nam Từ.

“Lúc này mẹ chưa nói xong, sao hôm qua...”

Kết quả còn chưa nói xong, Hoắc Lâm bỗng nhiên mở miệng chặn đứng:

“Hôm qua con bé đi cùng với em.”

“Cái gì?!” Mẹ Nam giật mình trừng lớn hai mắt.

Hoắc Lâm không quan tâm đến phản ứng của bà ta, nhìn Nam lão gia tử.

“Lão gia tử, có phải nhà họ Nam thiếu tài xế lái xe sao? Nếu quả thật thiếu thì nói với con, trong gara nhà con vẫn còn mấy chục chiếc xe chưa dùng tới mà, đâu cần phải đối xử với người trong nhà như vậy chứ ạ.”

Nam lão gia tử biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì đó mà ông không biết, cũng không gấp, bình tĩnh nhấp một ngụm trà, hỏi: “Sao phải hỏi chuyện này?”

“Hôm qua con nhặt được con bé ở ven đường, lúc ấy trời cũng đã gần khuya rồi, con bé phải đi bộ về biệt thự. Con ở khu này lâu rồi mà chưa từng tiểu thư nhà nào phải cuộc bộ về nhà, cho nên mới không biết trong nhà họ Nam thiếu tài xế hay sao.”

Hoắc Lâm nói chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng từng câu chữ như tát thẳng vào người nhà họ Nam.

Nhất là mẹ Nam, hôm qua cố ý không cho lái xe đi đón Nam Từ, đồng thời cũng không nói với Nam lão gia tử, bởi vì bà ta nghĩ sau khi Nam Từ trở về, thì bà ta cũng không để cho Nam Từ nói với Nam lão gia tử.

Nhưng hiện tại Hoắc Lâm đang ngồi ở đó nói hết mọi chuyện, còn không nể mặt mũi ai hết, nhất là Nam lão gia tử rất coi trọng mặt mũi nhà họ Nam, chắc chắn không bỏ qua chuyện này.

Nghĩ đến những thứ này, bà ta cảm thấy đưa Nam Từ về nhà chính là sai lầm! Còn chưa thấy lợi ích gì, mà đã khiến bà ta xui xẻo mấy lần!

Quả nhiên, sau khi Nam lão gia tử nghe xong, sắc mặt lập tức nặng đi một chút.

Ông không tức giận ngay lúc đó, chỉ là âm thầm liếc nhìn mẹ Nam một chút, sau đó nói với Hoắc Lâm: “Không có, xe và tài xế trong nhà vẫn đầy đủ.”

Suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Sau này tôi sẽ bảo lão Trần đưa đón Tiểu Từ, ba cũng không ra ngoài nhiều, cũng không cần dùng xe nhiều.”

Mẹ Nam cả kinh.

Lão Trần là tài xế lâu năm nhà họ Nam, một mực vẫn đi theo Nam lão gia tử, lái xe cực kỳ ổn định, lại không lắm chuyện, mẹ Nam mấy lần cũng nói với Nam lão gia tử để lão Trần lái xe cho Nam Châu.

Nhưng Nam lão gia tử vẫn không chịu.

Kết quả lần này lại dễ dàng để cho lão Trần làm tài xế đưa đón Nam Từ?!

Mẹ Nam âm thầm trừng Nam Từ một chút, cắn răng nghiền lợi, tức giận đến mức không chịu nổi.

Hoắc Lâm nhún lông mày, bộ dáng rất thoải mái: “Vậy thì con yên tâm rồi.”

Nam lão gia tử không muốn tiếp tục chủ đề này với Hoắc Lâm nữa, vội vàng đứng dậy, muốn kêu anh vào thư phòng để bàn chút chuyện làm ăn.

Trước khi đi, Hoắc Lâm bỗng nhiên nói với mẹ Nam: “Nói với Nam Châu không có việc gì thì đừng điện thoại cho em, mặc dù Nam Châu chỉ có số điện thoại đối ngoại của em, nhưng cũng đừng lãng phí thời gian của trợ lý em, dù sao cậu ta cũng nhiều việc lắm.”

Sắc mặt mẹ Nam trông cực kỳ khó chịu, bà ta hoàn toàn không hiểu trước đó mặc dù Hoắc Lâm có chút lạnh nhạt với hai mẹ con họ, nhưng ít ra cũng không nói chuyện không nể mặt mũi như vậy!

Mà Nam Từ cũng cực kỳ kinh ngạc trước thái độ của anh, không phải anh muốn duy trì hình tượng bên ngoài của mình sao? Sao lần này lại hùng hổ dọa người như vậy?

Chẳng lẽ chỉ vì giúp cô thôi sao?

Cô suy nghĩ gì cũng bị Hoắc Lâm đoán được, nhưng anh suy nghĩ cái gì, cô hoàn toàn không đoán ra được.

Anh đương nhiên thích ngụy trang bản thân bên ngoài, nhưng chỉ là không muốn để người ta tiếp cận anh.

Nhưng anh không nhất thiết phải dính với hình tượng mình xây dựng, mặc cho người ta giẫm đạp. Mà chọn phải người của anh, thì hình tượng này không có cũng không sao.

Mà ngày hôm nay anh đến đây là muốn cho nhà họ Nam biết...

Nam Từ có anh là chỗ dựa.

~

Nam lão gia tử và Hoắc Lâm đi vào thư phòng, cũng không ai mở miệng trước, giống như là đang chờ đối phương lên tiếng.

Cuối cùng, Nam lão gia tử lên tiếng trước: “Trước kia con không bao giờ xem vào chuyện người khác.”

Hoắc Lâm cười cười: “Nhà họ Nam có ân huệ với con, nên con cũng tự nhiên muốn chăm sóc cho con cháu nhà họ Nam.”

Nam lão gia tử nhìn thấy bộ dáng cười cười không ngớt như thường ngày của anh, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hoắc Lâm đã nói như vậy, thì đoán chừng ông nói gì anh cũng không tin.

Chăm sóc cho con cháu nhà họ Nam?

Vậy sao lúc này lại không nể mặt mũi nói Nam Châu như vậy?

Nếu Hoắc Lâm thật sự có cảm tình với nhà họ Nam, thì sẽ nói chuyện nể mặt mũi con cháu ông chứ?

Thế nhưng nếu nói Hoắc Lâm vì con bé Nam Từ, thì cũng không thể tin nổi.

Hoắc Lâm là người như thế nào, người khác không biết, nhưng ông lại hiểu rất thấu.

Anh nhìn thì khiêm tốn lịch sự, hiền lành lễ phép, nhưng kỳ thật bên trong xương rất lạnh lùng.

Qua nhiều năm như vậy, Hoắc Lâm và nhà họ Nam không động chạm nhau trên thương trường, cũng bởi vì năm đó anh mang ân tình Nam lão gia tử nhận anh làm con nuôi.

Thật ra thì đó cũng được coi là nể mặt mũi lắm rồi, dù sao trên thương trường, Hoắc Lâm cũng không hề nể mặt cha ruột mình.

Cho nên qua nhiều năm như vậy, mối quan hệ giữa Hoắc Lâm và nhà họ Hoắc vẫn không hề tốt lên, cũng bởi vì công ty của anh đối đầu với Hoắc thị. Mẹ anh vốn đối xử với đứa con nuôi tốt hơn với anh, tính cách của anh lại quá phản nghịch, cho nên khiến bà ta cực kỳ bất mãn.

Cũng bởi vì như vậy, nên Nam lão gia tử mới cân nhắc đến lời đề nghị của Nam Châu, cuối cùng đồng ý với suy nghĩ của Nam Châu.

Vì nhà họ Nam, nhất định phải giữ Hoắc Lâm lại.

Mà với cái kiểu hôn nhân không chắc chắn này, thì Hoắc Lâm nhất định không quan tâm, chỉ khi nào anh thật sự để ý đến người nhà họ Nam, thì mới suy nghĩ đến lợi ích của nhà họ Nam.

Nghĩ tới đây, Nam lão gia tử nói: “Nam Châu nói với ba là con bé thích con.”

Độ cong trên khóe môi anh vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt lại mang theo tia chế giễu.

“Thì sao?”

Sắc mặt Nam lão gia tử tối sầm, im lặng nửa ngày, mới mở miệng: “Trước đó ba có nói về chuyện hợp tác...”

“Con đồng ý thôi.” Hoắc Lâm vui vẻ lên tiếng.

Nam lão gia tử hơi kinh ngạc, trước đó bọn họ đã nói sơ qua chuyện hợp tác, nhưng Hoắc Lâm một mực không hé miệng, sao hôm nay lại chịu đồng ý nhẹ nhàng như vậy.

Quả nhiên, một giây sau, ông nghe anh nói: “Con đồng ý lần hợp tác này, đồng thời có thể để ba hai hạng mục có lợi nhất, nhưng ba cũng phải đáp ứng một điều kiện của con.”

Nam lão gia tử ngừng một chút, hỏi: “Điều kiện gì?”

“Giao Nam Từ cho con, và ba cũng đừng có ý đồ gì với con bé nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Editor: Trà Đá.

Ngày đó Hoắc Lâm đi lúc nào, Nam Từ cũng không biết.

Bởi vì sau khi anh và Nam lão gia từ vào thư phòng, còn cô cũng đi về phòng.

Mẹ Nam bị Hoắc Lâm nói đến mức không nể mặt như vậy, chắc chắn sẽ tìm cô để trút giận, cô không trốn đi mới là kẻ ngốc.

Nam Từ cũng không biết rốt cuộc Hoắc Lâm đã nói gì với Nam lão gia từ, mà từ sau khi anh đi, thái độ của ông nội đối với cô hoàn toàn khác.

Chỉ ít... Ở trước mặt mọi người, quở trách mẹ Nam.

Lúc ấy là trên mâm cơm, Nam Từ còn nhớ rất rõ.

Ông nói với mẹ Nam: “Tiểu Từ có làm cái gì không phải, thì con làm mẹ phải nói rõ ra, chứ không phải làm cái kiểu đó để phạt con bé. Bây giờ còn bị Hoắc Lâm chê cười, mặt mũi con để đâu hả?”

Sắc mặt mẹ Nam lúc trắng lúc xanh, nhìn ba Nam một chút, muốn ông ta thay mình nói chuyện, nhưng ba Nam giống như không quan tâm, làm bộ ăn cơm.

Nam lão gia từ cũng không khách khí, thấy bà ta không nói lời nào, còn nói: “May mà Tiểu Từ gặp Hoắc Lâm, nếu gặp người xấu thì sao? Đến lúc đó hậu quả như thế con chịu trách nhiệm nổi không?!”

Mặc dù Nam lão gia từ đã lớn tuổi, nhưng tinh thần rất minh mẫn, ông nói hơi nhanh, nhưng khí thế vẫn áp bức người khác.

Ông nhẹ nhìn mẹ Nam, nói: “Xin lỗi Tiểu Từ.”

Trên mặt Nam Từ không biểu hiện ra, nhưng trong lòng thì giật mình.

Nam lão gia từ đang muốn đóng kịch gì đây?

Mặc dù cô cũng hận mẹ Nam khiến làm khó dễ cô, nhưng chuyện này đâu nghiêm trọng đến mức khiến mẹ Nam phải xin lỗi cô?

Chẳng lẽ Hoắc Lâm đã nói gì sao?

Mẹ Nam đương nhiên không nghĩ câu chuyện lại đi theo hướng này, bà ta chỉ muốn làm khó Nam Từ một chút, kết quả phải cúi đầu nhận lỗi sao?

Bà ta có chút không phục: “Ba, con...”

Nam lão gia từ nhàn nhạt lên tiếng: “Còn hơn một tháng nữa là Nam Châu về rồi. Hay con muốn để con bé ăn tết ở bên kia?”

Mẹ Nam nghe xong loại uy hiếp này, nhất thời cũng hoảng hồn.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, khẽ cắn môi, không nhìn Nam Từ, miễn cưỡng nói: “Xin lỗi.” Sau đó đứng dậy đi lên lầu.

Không ai để ý đến sự tức giận của bà ta, ba Nam đã sớm bảo bà ta phải ráng nhịn, đối tốt với Nam Từ một chút, dù sao đó cũng là con gái ông, huống chi sau này còn thay thế Nam Châu gả qua nhà họ Hoắc. Nhưng mẹ Nam lại không muốn, lấy hết mọi sự oán hận nhiều năm trước trút giận lên Nam Từ.

Bà ta vẫn cho là năm đó mẹ Nam Từ ham hư vinh, cố ý dụ dỗ ông ta, nên mới có Nam Từ.

Nhưng sự thật như thế nào chỉ có ông ta và Nam lão gia từ biết.

Nghĩ tới đây, thần sắc ba Nam hơi sâu, tựa hồ như tránh né ánh mắt Nam Từ, không ngẩng đầu nhìn cô.

Nam lão gia từ cười cười với Nam Từ, còn khôi phục lại bộ dáng hiền lành đối với cô.

“Tiểu Từ đừng giận nữa, ông nội đã bảo mẹ xin lỗi con rồi, chuyện này coi như đã xong nhé?”

Nam Từ chỉ muốn cuộc sống mình dễ dàng hơn thôi, không nghĩ mọi chuyện lại xoay chuyển như thế này, lúc này đâu thể nói thêm điều gì, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Nụ cười trên môi Nam lão gia từ càng sâu, nói tiếp: “Nếu con đã hết giận, thì phải nghe lời ông nội, sau này có chuyện gì thì người nhà chúng ta đóng cửa giải quyết với nhau, hiểu chưa?”

A...

Xem ra thật đúng bởi vì Hoắc Lâm.

Nam Từ nghĩ thầm, nếu như đóng cửa lại nói chuyện, thì hiện tại người khóc sẽ là cô.

Cô cũng không nói gì thêm nữa, vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Ông nội nói rất đúng.”

“Cháu gái ngoan.”

Đáy lòng Nam lão gia tử vẫn còn chút bất mãn với Nam Từ, nhưng những bất mãn này có khả năng đổi lấy nhiều lợi ích cho nhà họ Nam thì cũng không đáng nhắc tới.

Mà Hoắc Lâm đã nói rõ, anh muốn Nam Từ.

Mặc dù không biết kết quả sẽ như thế nào, nhưng bây giờ đối tốt với Nam Từ một chút không hại gì. Đến cuối cùng cô được gả cho Hoắc Ngọc Trạch hoặc là Hoắc Lâm thì vẫn có ích với nhà họ Nam.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Nam lão gia tử nhìn Nam Từ có chút khó lường.

~

Sau khi chuyện ngày đó kết thúc, cuộc sống của Nam Từ cũng yên bình trôi qua.

Không chỉ trong nhà, mà ngay cả trong lớp múa cũng như vậy, không biết Lưu Lâm Lâm gặp chuyện gì vui, mà mỗi lần lên lớp đều trông rất vui vẻ, mặc dù ánh mắt nhìn Nam Từ vẫn mang theo sự khiêu khích và khinh bỉ, nhưng cũng không chủ động kiếm chuyện với cô.

Nam Từ vẫn luôn cầu trời yên biển lặng, cho nên cuộc sống bây giờ khiến cô rất thoải mái.

Đại khái qua một tuần, cuộc sống yên bình của cô chấm dứt, Hoắc Lâm bỗng nhiên xuất hiện.

Ngày đó cô vừa xong lớp buổi sáng, lúc ra ngoài tìm xe nhà họ Nam, lại bị một chiếc xe màu đen ngăn ở ven đường.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, gương mặt Hoắc Lâm xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Trái tim cô bắt đầu đập nhanh, tâm tình vốn đang thả lỏng lại bắt đầu căng thẳng.

“Hoắc tiên sinh, anh có chuyện gì không?”

Anh nhìn cô một chút: “Lên xe.”

Nam Từ nghĩ nghĩ, không nói gì, chui vào xe anh.

Kỳ thật bây giờ cô đã bớt e ngại Hoắc Lâm, từ lúc anh giúp cô, cô cảm thấy người đàn ông này mặc dù rất đáng sợ, nhưng sẽ không làm gì cô.

Mà cô lại luôn có ảo giác là mình có chút đặc biệt đối với anh?

Nhưng cái loại suy nghĩ này không tồn tại lâu trong đầu cô, dù sao bị anh để mắt tới cũng không phải là chuyện gì tốt.

“Mấy ngày qua không gặp, nhớ tôi không?” Hoắc Lâm chờ sau khi cô ngồi xuống, mới trực tiếp mở miệng hỏi.

“...” Nam Từ nín thở, một lúc sau mới trả lời, “Chuyện lần trước, cảm ơn Hoắc tiên sinh.”

Khóe môi Hoắc Lâm ngoắc ngoắc, ánh mắt dưới tròng kính gọng vàng nhàn nhạt cười.

“Chỉ cảm ơn thôi sao?”

Nam Từ nghe anh nói vậy có chút không biết làm sao, nghĩ nửa ngày cũng không biết đáp lại như thế nào, cuối cùng vẫn là Hoắc Lâm lên tiếng trước.

“Buổi chiều đừng lên lớp, tôi công ty tôi một chút.”

Nam Từ không muốn, cô định mở miệng tìm lý do cự tuyệt, lại bị anh dùng một ngón tay đặt trên môi cô.

“Đừng nói, tôi không thích nghe đâu.”

“...”

“Cô không cần phải sợ, tôi có quà tặng cho cô.”

“...” Anh đã nói đến mức này rồi, cô còn có thể nói gì đây?

Hoắc Lâm ngang nhiên dẫn cô đến công ty, kinh động đến các nhân viên trong công ty, mặc dù lúc đi vào cũng rất vắng vẻ, nhưng lúc vào thang máy cũng đụng phải mấy vị trưởng phòng cấp cao.

Bên cạnh Hoắc Lâm chưa bao giờ xuất hiện phụ nữ, huống chi bây giờ anh lại đi với một cô bé?

Trong lúc nhất thời, trong lòng bọn họ cũng bắt đầu suy đoán lung tung, rốt cuộc Nam Từ có thân phận gì.

Nhưng trợ lý lại rất vui, cũng nhìn thấy rõ thái độ của ông chủ.

Bình thường anh làm gì để phụ nữ lại gần mình như vậy, càng đừng nói đến chuyện để nhân viên dò xét mối quan hệ của anh.

Nhưng lần này anh không chủ động lên tiếng, cũng không phản bác.

Không phản bác thì chính là ngầm thừa nhận.

Anh ngầm thừa nhận mối quan hệ của mình và Nam nhị tiểu thư.

Mặc dù cho đến thời điểm hiện tại có lẽ chỉ mình anh đơn phương.

Nhưng dù vậy, trợ lý vẫn rất vui vẻ. Dù trước khi có bà chủ, thì khi ông chủ tức giận, anh ta chỉ có thể im lặng chịu trận.

Nhưng bây giờ không giống vậy, có bà chủ rồi, ông chủ có tức giận thì anh ta cũng có chỗ dựa lưng.

À, một tí nữa nhất định phải tìm cách kết bạn Wechat với Nam Từ, cũng thuận tiện liên lạc, thuận tiện than thở một chút, nói không chừng bà chủ thương hại anh ta, thì thăm với ông chủ tăng lương cho anh ta.

Nam Từ và Hoắc Lâm đi lên tầng cao nhất, mà tầng trên cùng chính là văn phòng làm việc của anh, chỉ có gian phía ngoài là văn phòng của trợ lý.

Anh nắm tay Nam Từ đi vào văn phòng, trợ lý biết điều không đi theo.

Nam Từ còn tưởng anh để quà trong văn phòng làm việc, nhưng lúc đi vào lại không thấy thứ gì đặc biệt, hơi nghi ngờ nhìn anh một chút.

“Gấp cái gì?”

Hoắc Lâm kéo cô đến trước bàn làm việc, sau khi anh ngồi xuống rồi ôm cô ngồi lên đùi mình.

Lần này Nam Từ đã rút được kinh nghiệm, không giãy dụa.

Dù sao... Cô cũng biết mình có giấy dựa cũng vô dụng.

Anh tiện tay rút một quyển sách ra, giống như đêm hôm đó, vừa ôm cô vừa đọc sách.

Nam Từ nhìn nhìn, quyển sách trên tay anh chính là quyển sách Tây Ban Nha đêm hôm đó.

Cô lập tức đỏ mặt, có chút lúng túng.

Đêm hôm đó anh dạy cô đọc một bài thơ, sau khi về cô có tra qua thì mới biết đó là bài thơ tình.

Nhất là khi nhớ lại anh lặp đi lặp lại, dạy cô nói cho bằng được, sau khi cô hiểu được ý nghĩa của bài thơ, lập tức nóng mặt suy nghĩ lung tung.

Cô vất vả lắm mới bình tĩnh được một chút, sao bây giờ anh lại bắt đầu nữa rồi?

“Thầy giáo bắt đầu kiểm tra bài, bài lần trước tôi dạy cô, về nhà có ôn tập không đó?”

Lúc Hoắc Lâm nói chuyện, môi mông như có như không dán bên tai cô, Nam Từ cảm thấy nhiệt độ cơ thể bắt đầu nóng lên, cảm xúc phức tạp chưa rõ tên bắt đầu xuất hiện lần nữa.

Anh mở sách, tìm đúng trang có bài thơ tình.

“Đọc lại một lần tôi nghe xem nào?”

Lúc anh nói chuyện, bàn tay anh hơi sùng sục ma sát eo cô, khiến cô có chút ngứa, mà nhịp tim cũng tăng lên không ít.

Nam Từ luôn cảm thấy ngày hôm nay có chuyện gì đó sẽ xảy ra, trong lòng càng lúc càng bất an.

Cô đang muốn lên tiếng từ chối, thì điện thoại bàn trong phòng vang lên.

Hoắc Lâm tiện tay ấn nút, giọng trợ lý vang lên: “Ông chủ, cha con nhà họ Lưu đến rồi ạ.”

Nét mặt anh không đổi, nói: “Cho bọn họ vào.”

Nam Từ chưa suy nghĩ ra ai là cha con nhà họ Lưu, còn tưởng là đối tác làm ăn của anh, vội vàng muốn thoát khỏi đũa anh, nhưng lại không thành công.

Cô khó xử nhìn anh: “Hoắc tiên sinh...”

“Không cần đi, cô cũng biết hai người này mà.”

Dừng một chút, anh còn nói: “Tôi đã nói là tặng quà cho cô mà, sao cô đi được.”

Trong nháy mắt, trong đầu Nam Từ xuất hiện hình ảnh của Lưu Lâm Lâm và cha cô ta, còn đang suy nghĩ không biết có đúng không, thì cửa văn phòng bị mở ra.

Người tới quả nhiên là hai cha con Lưu Lâm Lâm!

Hai người phía đối diện đương nhiên cũng bất ngờ khi thấy Nam Từ.

Lúc bọn họ đi vào, biểu lộ rất nóng lòng, giống như là xảy ra chuyện gì nghiêm trọng lắm.

Lưu Lâm Lâm đầu tiên ngẩng người hai giây, sau đó không khách khí chỉ thẳng Nam Từ nắc: “Con tiện nhân này! Sao mày lại ở đây? Có phải mày dụ dỗ Hoắc tiên sinh đúng không? Mày có biết tao sắp trở thành bạn gái anh ấy chưa hả!”

Nam Từ đầu đầu chau chằm hỏi, chần chờ một giây, nhìn Hoắc Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Editor: Trà Đá.

Dáng vẻ Hoắc Lâm rất thanh thản, ánh mắt tùy ý liếc nhìn Lưu Lâm Lâm, giống như nhìn một con ruồi bị dậm nát.

“Lưu tiểu thư ăn nói cho cẩn thận, tôi nhớ không nhầm thì tôi cũng chưa từng làm chuyện gì gây hiểu lầm.”

Lưu Lâm Lâm không dám tin, trừng lớn hai mắt: “Không thể nào... Mấy ngày nay thái độ của anh đối với tôi rất khác, hơn nữa còn đồng ý đầu tư cho công ty gia đình tôi nữa, anh còn cười với tôi, nhắn tin nói chuyện với tôi... Anh, anh chắc chắn là thích tôi!”

Cô ta vừa nói vừa hung ác chỉ Nam Từ: “Là nó! Nhất định là do nó đúng không? Nó dụ dỗ anh! Nếu không thì sao anh lại thay lòng đổi dạ như vậy chứ!”

Hoắc Lâm cười cười, vẫn bộ dáng lịch sự nhã nhặn, nhưng những câu chữ anh nói đều cực kỳ vô tình.

“Có vẻ Lưu tiểu thư có khuynh hướng ảo tưởng hơi nhiều, cần tôi liên lạc bác sĩ giúp không?”

Lưu Lâm Lâm đã bị lòng dố kỵ làm choáng váng đầu óc, hoàn toàn không nghe Hoắc Lâm nói gì nữa, trực tiếp muốn tiến tới chỗ Nam Từ, cho dù bây giờ Nam Từ đang ngồi trên đùi Hoắc Lâm, nhưng Lưu Lâm Lâm vẫn muốn kéo Nam Từ xuống.

Thấy cô ta có ý định tiến tới gần, rút cuộc Hoắc Lâm nhú nhú mày.

Ông Lưu ở bên cạnh nhìn xem, thấy nét mặt Hoắc Lâm biến đổi, lập tức kéo Lưu Lâm Lâm lại.

Cô ta gấp không chịu nổi: “Ba, ba làm gì vậy! Mau buông con ra! Con muốn đánh chết con tiện nhân kia!”

Ông Lưu dù sao cũng là người đã trải qua nhiều sóng gió, trong lòng có khiếp sợ và nghi hoặc, nhưng cũng không thể để Lưu Lâm Lâm làm ầu.

Ông ta ép buộc bản thân bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn như bình thường, nhưng thực tế mang theo chút tia căng thẳng và nịnh bợ.

Ông ta hỏi Hoắc Lâm: “Tổng giám đốc Hoắc, về việc đầu tư lần trước ngài nói...”

Kỳ thật mấy ngày qua ông Luru đã bắt đầu gọi thẳng tên Hoắc Lâm, bởi vì mấy ngày qua thái độ của Hoắc Lâm đối với ông ta cực kỳ khiêm tốn, rất là tôn trọng. Ông ta nhất thời lảng lảng, cũng thật sự đối đãi rất tốt với anh.

Thế nhưng ông ta đã quên, Hoắc Lâm không phải một người trẻ tuổi bình thường, thủ đoạn hơn ông, vuron xa hơn ông... Không, phải nói Hoắc Lâm thậm chí còn vuron xa hơn mấy lão đại kinh doanh trong thành phố này.

Ông ta vừa nói xong, Hoắc Lâm cũng chỉ cười cười, dáng vẻ có chút như đáng tiếc.

“Xin lỗi, chủ tịch Luru, bất kỳ quyết định nào của công ty cũng phải đi theo đúng quá trình, theo đánh giá mà nói thì công ty ngài cũng không đủ tốt, cho nên lần này không thể hợp tác được.”

Dù ông Luru đã chuẩn bị tinh thần trước, nhưng khi nghe anh nói, vẫn cảm giác như sét đánh ngang tai.

“Tổng giám đốc Hoắc... Ngài không nên đùa kiểu này! Trước đó ngài đề nghị tôi đầu tư vào hạng mục, cho nên tôi đã bắt đầu quảng tiền vào, bây giờ toàn bộ công ty cũng đã mang đi thế chấp, nếu như ngài không đầu tư thì sao tôi làm việc được?”

Hoắc Lâm vẫn giữ cái nụ cười lịch sự kia: “Nhìn tôi giống như đang nói đùa sao?”

“Nhưng... Nhưng mà ngài đã hứa sẽ đầu tư cho Luru thị!”

Ánh mắt Hoắc Lâm nhàn nhạt, bộ dáng hững hờ, nói: “Có hợp đồng sao?”

Ông Luru không thể nói bây giờ ông có cảm giác gì, có phần nộ có tuyệt vọng, nhưng đáy lòng vẫn còn mang một tia hy vọng.

Cho nên ông ta lại mở miệng: “Tổng giám đốc Hoắc, ngài không thể như vậy... Dù sao chúng ta cũng có giao tình, với lại... Với lại Lâm Lâm, đúng! Còn có Lâm Lâm nữa! Ngài đâu thể không nể mặt Lâm Lâm, thấy chết mà không cứu!”

Luru Lâm Lâm nghe thấy ba mình nói, đáy mắt cũng dấy lên tia hi vọng.

Mặc dù mấy ngày qua Hoắc Lâm không có những hành động bày tỏ gì, nhưng cũng chưa từng từ chối cô ta!

Trước kia trong đàn nam thần lạnh lùng, thì nam thần lạnh lùng nhất, không bao giờ để phụ nữ quá gần mình lại chủ động với cô ta! Điều này cũng đủ để cô ta kiêu ngạo!

Cho nên mấy ngày qua, Luru Lâm Lâm còn cho mình là vợ tương lai của Hoắc Lâm, lúc đó có một vị có tiếng tăm lên tiếng dạy dỗ cô ta, anh còn bảo bọn họ không biết tự lượng sức mình.

Anh rõ ràng là thích cô ta! Chỉ là chưa thổ lộ mà thôi!

Nghĩ đến đây, Luru Lâm Lâm tiến lên hai bước, nói: “Hoắc tiên sinh, ngài nhất định đang nói đùa với ba tôi đúng không? Anh thích tôi, anh sẽ không thấy chết mà không cứu!”

Khóe môi Hoắc Lâm ngoắc ngoắc, mang theo tia trào phúng.

“Có vẻ không chỉ đầu óc Luru tiểu thư có vấn đề, mà đến thính lực cũng không tốt luôn. Hay là cô cảm thấy mình có ưu điểm gì để khiến tôi phải bỏ qua cái thói ngang ngược ngu ngốc của cô, để tôi yêu cô đây?”

Lời nói của Hoắc Lâm đã rất rõ ràng, ông Luru nghe cũng hiểu.

Lúc trước ông ta còn buồn bực vì không thấy Hoắc Lâm chủ động tìm kiếm hợp tác, càng đừng nói đến chuyện đầu tư, sao đột nhiên chuyện tốt lại rơi trúng đầu ông ta?

Khi đó ông ta còn nghĩ con gái ông ta đặc biệt, nhất thời bị tiền làm choáng váng đầu óc, cho là Hoắc Lâm nhìn trúng Lâm Lâm, còn nghĩ mình sắp trở thành ba vợ tương lai của Hoắc Lâm.

Vậy là Hoắc Lâm nói cái gì ông ta cũng cảm thấy rất đúng.

Đầu tiên Hoắc Lâm đến trước mặt ông ta đề nghị việc đầu tư, lại còn nói hạng mục nào tốt, nếu như Luru thị muốn khắc phục khó khăn thì phải đầu tư vào hạng mục đó.

Chính ông ta cũng đã đọc bản kế hoạch, xác thực cũng rất coi trọng, khi đó người cạnh tranh nhiều, ông ta sợ Luru thị bỏ lỡ cơ hội lần này, cho nên tức tốc mang công ty đi thế chấp, cộng với tài sản riêng của ông ta, tất cả tiền đều đổ vào dự án đó.

Ông ta còn tưởng rằng Hoắc Lâm ngay lập tức sẽ đầu tư tiền vào, ai ngờ ông ta đợi mãi đợi mãi, không thấy tiền đầu tư, mà ngay cả Hoắc Lâm cũng làm bỗng nhiên biến mất không dấu vết.

Hiện tại xem ra, Hoắc Lâm chỉ đang đào một cái bẫy, mà mục đích thật sự chính là trả thù cho Nam nhị tiểu thư!

Nghĩ tới đây, ông ta bắt lực nói: “Dự án này... Chẳng lẽ còn vấn đề gì sao?”

“Có vấn đề hay không thì chủ tịch Lưu có thể tự nhận ra mà, tôi chỉ cung cấp cơ hội cho ông thôi.”

Về phần cơ hội này, ông ta cũng có thể xác định được là kẹo ngọt hay độc dược.

Ông Lưu nhìn Hoắc Lâm, cảm thấy sao bản thân có thể đi tin lời Hoắc Lâm?

Suy nghĩ cẩn thận một chút cũng biết, loại người như Hoắc Lâm sao có thể để ý đến Lâm Lâm? Trong giới nhà giàu ở thành phố này, thì tiếng tăm của con gái ông không tốt lắm, tướng mạo cũng không xinh đẹp, lại không có ưu điểm gì.

Trước đây có bao nhiêu người đẹp tiếp cận Hoắc Lâm, vậy mà anh cũng chưa từng rung động, vậy thì sao có thể coi trọng con gái ông ta đây?

Cho nên tất cả mọi chuyện hết thảy đều là một kế hoạch trả thù tỉ mỉ, không, nói là tỉ mỉ cũng không đúng, có lẽ Hoắc Lâm cũng không phải dày công bày mưu tính kế, chỉ tiện tay đào một cái hố, không tốn một chút sức, thì cha con họ đã tự động nhảy vào rồi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt ông ta chuyển qua Nam Từ.

Hiện tại ông ta có thể chắc chắn, tất cả mọi chuyện Hoắc Lâm làm đều vì nhị tiểu thư nhà họ Nam này, nhất định bởi vì Lâm Lâm đắc tội với cô, cho nên Hoắc Lâm mới ra tay trả thù cho cô.

Cầu xin Hoắc Lâm đã thất bại, nhưng nếu như cầu xin Nam nhị tiểu thư thì có lẽ... Còn chút hy vọng sống?

Ông ta khẽ cắn môi, nói với Lưu Lâm Lâm: “Lâm Lâm, quỳ xuống, nhận lỗi với Nam tiểu thư!”

Lưu Lâm Lâm không dám tin: “Ba, ba nói gì vậy?!”

“Nhanh lên!” Ông Lưu đề vai Lưu Lâm Lâm, dùng sức ép cô ta quỳ xuống.

Làm xong, thái độ hèn mọn thành khẩn nói với Nam Từ: “Nam tiểu thư, trước đó con gái tôi không hiểu chuyện, đã đắc tội với tiểu thư. Tiểu thư có thể nê mặt mũi trưởng bối tôi tha thứ cho con bé không? Cho con bé một con đường sống, cũng là cho Lưu thị một con đường sống?”

Nam Từ ngẩn người, không biết phải phản ứng sao trước tình huống đột ngột này.

Ngược lại Hoắc Lâm ôm Nam Từ, thân nhiên dựa ra lưng ghế, chỉ nhẹ liếc mắt nhìn Lưu Lâm Lâm đang quỳ đằng kia.

“Sao tôi không nhìn thấy đáng về nhận lỗi của Lưu tiểu thư nhỉ?”

Ông Lưu nghe xong, lập tức hiểu ý Hoắc Lâm.

Ông ta vỗ lưng Lưu Lâm Lâm một chút, nhắc nhở: “Nói xin lỗi mau!”

Lưu Lâm Lâm cắn răng, hung tợn trừng mắt Nam Từ, cũng không biết trải qua bao lâu, mới có thể rặn ra được hai chữ:

“Xin. Lỗi!”

Nam Từ hoàn toàn không hề nghĩ tới tình cảnh này, cô ngây người, dờn ánh mắt, không phản ứng với cha con bọn họ.

Không phải tâm địa cô độc ác, mà cô hiểu rõ, chuyện trên thương trường không phải một câu nói của cô đã có thể giải quyết được. Thay vì tự chuốc lấy nhục nhã, thì chi bằng giả vờ không thấy.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Hoắc Lâm cũng không phải người lương thiện.

Hoắc Lâm nhìn thấy bộ dáng này của cô, có chút buồn cười.

Anh vuốt vuốt tóc cô, lười biếng nói với ông Lưu: “Chủ tịch Lưu, ông cũng thấy rồi đó, cô bé nhà tôi vẫn chưa chịu tha thứ cho con gái ông đâu.”

Sau lưng ông Lưu đã đổ đầy mồ hôi lạnh, ông ta tưởng chỉ cần ép buộc con gái xin lỗi thì Nam Từ sẽ không giận nữa, nói không chừng còn cảm thấy bọn họ đáng thương, thay bọn họ nói với Hoắc Lâm một tiếng.

Nhưng tình huống hiện tại...

Ông ta cắn răng, cuối cùng, ông ta cũng nặng nề quỳ xuống.

“Nam tiểu thư, Hoắc tiên sinh, cầu xin hai vị thương chúng tôi, tôi đã phải thế chấp cả công ty và tài sản cá nhân của mình để đổ tiền vào dự án này, một mình tôi không chống đỡ nổi... Hoắc tiên sinh, nếu như... Nếu như ngài không đầu tư, thì Luru thị sẽ bị tuyên bố phá sản!”

Hoắc Lâm nhàn nhạt nhìn ông ta: “Thì sao? Liên quan gì đến tôi?”

Lời nói của anh như chậu nước lạnh, trực tiếp hắt vào người ông Luru. Ông ta cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt tối đen, suýt nữa ngã xuống.

Luru Lâm Lâm thấy ba mình như vậy, vội vàng chạy quỳ tới đỡ ông ta: “Ba!”

Ông Luru không ngừng thở hổn hển, qua rất lâu sau, ông ta mới nhìn về phía Hoắc Lâm.

“Cậu làm việc tuyệt tình như thế không sợ bị trả thù sao?”

Hoắc Lâm hơi cười cười một tiếng: “Không sao, chỉ cần bọn họ có thể trả thù được tôi.”

Nói xong, anh gọi trợ lý, ánh mắt nhìn hai cha con nhà họ Luru, nhưng lại nói với trợ lý: “Thay tôi tiễn chủ tịch Luru và Luru tiểu thư ra ngoài.”

Ông Luru đã tuyệt vọng, cho nên lúc ra ngoài, cũng không nhiều lời. Ngược lại, Luru Lâm vẫn không phục, nhưng cũng chỉ dám trừng Nam Từ vài lần.

Sau khi tiễn bọn họ ra về rồi, trợ lý đi vào văn phòng Hoắc Lâm một lần nữa.

“Ông chủ, bọn họ đi rồi.”

“Ừ.” Giọng điệu anh hờ hững: “Không được để Luru thị ngược lại quá nhanh, cũng không cho bên đó một tia hy vọng nào hết.”

Trợ lý không rõ: “Ông chủ?”

“Gần đây nghe nói đi kéo máy (Đánh bạc) có thể phát lên sau một đêm, cái này cũng rất thích hợp với chủ tịch Luru.”

Nam Từ nghe xong, lạnh cả sống lưng.

Hoắc Lâm muốn phái người dụ dỗ chủ tịch Luru đi đánh bạc? Đây chẳng phải là anh muốn dùng hoàn cảnh để ép người sao? Không còn lực để phản kích?

Mặc dù nói dụ dỗ là một chuyện, nhưng mắc câu lại là một chuyện khác, nhưng... Nhưng Hoắc Lâm ra tay ác độc không cho đối phương có đường thoát, cũng rất đáng sợ!

Cô không dám nghĩ nữa, trước đó cô còn cho là mình đã không còn sợ Hoắc Lâm, nhưng chính mắt cô thấy chuyện ngày hôm nay, cả người cô lại bắt đầu sợ anh.

Sau khi trợ lý nhận lệnh, rồi rời khỏi phòng, lúc này Hoắc Lâm nắm chặt hai tay Nam Từ.

“Sao? Cô thích món quà tôi tặng chứ?”

Toàn thân Nam Từ dâng lên sự cảnh giác đối với anh, nhưng lại không dám phản kháng.

Chỉ có thể hơi khẽ run, hỏi anh: “Tại sao? Tại sao anh lại làm những chuyện này?”

Hoắc Lâm nhiu mày: “Tôi vì lý do gì mà em cũng nhìn không ra sao? Đương nhiên là vì em rồi.”

Anh dùng chóp mũi cọ nhẹ lên gương mặt cô, thần sắc cực kỳ hưởng thụ, hơi thở của hai người đan xen vào một chỗ.

“Người nào ức hiếp người của tôi đều đáng chết.”

Nam Từ cảm thấy trái tim mình đang nhảy loạn xạ, sau khi hạ quyết tâm, cô mới lại hỏi: “Nè... Tại sao anh lại làm chuyện này vì tôi?”

“Em không biết?”

Nam Từ lắc lắc đầu.

Hoắc Lâm nặng nề cười một tiếng, sau đó ngón tay dài vuốt ve đôi môi cô, nhẹ nhàng chậm chạp lại mê hoặc lòng người.

Khi anh nói, giọng nói của anh cực kỳ êm dịu, giống như là đang thủ thỉ với người yêu.

“Không, bảo bối, em biết, em thông minh như vậy sao lại không biết được?”

Nam Từ chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân đều vọt lên đỉnh đầu, cô nhìn Hoắc Lâm, cũng không nói nên lời.

“Tôi biết em đang suy nghĩ gì, nhưng vô dụng thôi.”

Hoắc Lâm dùng chút sức nhấn ngón tay lên môi cô, đôi môi xinh đẹp của cô bỗng chốc đỏ rực.

“Bắt đầu từ giây phút này, em đã không có quyền lựa chọn nữa rồi.”

Ánh mắt anh tối sầm, cảm xúc khát máu đang cuộn trào mãnh liệt trong lòng.

“Em chỉ có thể yêu tôi, cả đời này chỉ được yêu một mình tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Editor: Trà Đá.

Sau khi thất mắc của cô đã nhận được câu trả lời, Nam Từ ngoài việc sợ hãi thì không còn gì hết.

Trước đó cô đã từng nghĩ tới chuyện Hoắc Lâm có ý với mình, nhưng mà... Điều này nằm ngoài sức tưởng tượng của cô! Sự chênh lệch của bọn họ không nhỏ, mặc dù cô cũng nghi ngờ, nhưng sau khi nghe được câu trả lời, cô vẫn chưa thể tiếp nhận được.

Cô không biết nên làm sao bây giờ, không có cách nào để trực tiếp từ chối, nhưng càng không thể thân nhiên tiếp nhận.

Cô cảm thấy mình đang đi trên một sợi dây mỏng, chỉ không cẩn thận là sẽ rơi vào hố sâu, không còn khả năng trở mình.

Hoắc Lâm nhìn thấy sự bối rối và luống cuống của cô, nhưng anh cũng không thêm để ý.

Gương mặt đẹp trai lại tiến về phía trước một lần nữa, anh dùng chóp mũi cọ xát gương mặt trắng nõn của cô, nhẹ nhàng chậm rãi mở miệng: “Bảo bối, em không thoát được đâu.”

Anh đã nắm được con mồi ở trong tay, cô không có khả năng trốn thoát khỏi anh.

Nếu cô cam tâm tình nguyện thì tốt, nhưng nếu không thì anh sẽ trực tiếp dùng mọi thủ đoạn để có được cô, sau đó lại dụ dỗ, cưng chiều cô đến khi cô cam tâm tình nguyện.

Cả đời này, đây là lần đầu tiên anh có dự niệm muốn chiếm hữu mãnh liệt như vậy, cho nên anh chỉ có thể thành công.

Cơ thể Nam Từ cứng ngắc, không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng, cô cắn cắn môi: “Hoắc tiên sinh, tôi muốn về nhà.”

Hoắc Lâm rũ mắt xuống nhìn cô, nói: “Được.”

Nhưng tay anh lại không buông cô ra, mà môi mỏng trực tiếp hướng xuống phía dưới, dừng lại nơi cái cổ trắng nõn của Nam Từ.

Lúc cô chưa kịp phản ứng, anh đột nhiên khẽ mút cổ cô.

Nam Từ cảm thấy nhói đau một chút, lại có chút ngứa ngáy khó chịu.

Cảm giác này quá mức xa lạ, trái tim cô không chịu nổi khẽ run, tay chân giống như bị rút sạch sinh khí.

Đợi đến khi Hoắc Lâm ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy nét mặt chưa bao giờ có trên mặt Nam Từ, khiến mắt anh tối sầm lại, cực kỳ muốn chiếm đoạt cô từng chút.

Lúc anh nói, giọng nói của anh đã trở nên khàn hơn:

“Tôi tha em đi, là cho em thời gian suy nghĩ rõ ràng, trốn tránh tôi là điều không bao giờ được.”

Nói xong, ngón tay thon dài xoa nhẹ lên vết đỏ trên cổ cô.

“Cái này coi như là thời gian tôi cho em suy nghĩ, chờ sau khi nó hoàn toàn biến mất, thì em phải trả lời cho tôi biết.”

Hoắc Lâm nhìn cô, ánh mắt mang theo sự áp bức, không cho phép cô kháng cự.

“Và đương nhiên là anh không chấp nhận câu trả lời phủ định.”

~

Đêm hôm đó, Nam Từ cuộn người trên giường suy nghĩ cả đêm, cảm thấy mình không thể ngồi chờ chết được.

Cô còn cho là mình chỉ cần sống yên ổn qua ngày, lại tìm cơ hội để nhà họ Nam bỏ cô, nhưng bây giờ càng lún càng sâu. Không những không thể rời khỏi nhà họ Nam, thậm chí còn dính vào người đàn ông đáng sợ Hoắc Lâm kia.

Cô rơi vào nhà họ Nam thì còn có con đường sống, nếu như quả thật rơi vào trong tay Hoắc Lâm, thì khả năng cả đời này cô đừng hòng trốn thoát khỏi anh.

Nếu như anh là một người đàn ông bình thường như bao người khác thì có lẽ cô đã suy nghĩ lại.

Nhưng tính cách của anh vốn không giống người bình thường, mà từ hôm qua, ánh mắt anh nhìn cô không giống bình thường, có vẻ như muốn chiếm hữu cô rất mãnh liệt.

Tính cách Hoắc Lâm rất đáng sợ, nếu như còn bị anh nhìn chăm chăm như thế, thì tương lai của cô...

Cô không dám tưởng tượng nữa!

Trốn! Nhất định phải trốn!

Cho dù bị bắt trở về cũng không sao! Còn hơn là chưa thử!

Sau khi nghĩ đầu vào đó, Nam Từ quyết định đứng dậy, vội vàng hấp tấp thu dọn quần áo, và số tiền cô dành dụm được bao lâu nay.

Không điện thoại, không thẻ ngân hàng, những đồ vật có thể bị lần theo dấu vết cô đều bỏ lại, quần áo cũng chỉ chọn những bộ cực kỳ đơn giản, công thêm số tiền cô dành dụm được, thì cô không lấy gì thêm.

Cô suy nghĩ rất đơn giản, có tiền là đủ rồi.

Cô chỉ cần thuận lợi bỏ trốn, coi như không về quê, tùy tiện đến một thành phố nhỏ, trốn ba bốn năm, thì số tiền trong tay cũng đủ dùng.

Cô lại không có yêu cầu cao gì về vật chất, cũng không ngại sống cực khổ.

Và lại, cô còn có tay chân, còn có thể đi làm công. Mặc dù mơ ước duy nhất của cô là vào được đại học... Nhưng tình hình bây giờ đã thay đổi, cô chỉ có thể sống yên ổn trước, rồi mới nghĩ đến cái khác.

Nam Từ cũng cảm thấy Hoắc Lâm có lòng ham muốn chiếm hữu cô mãnh liệt, muốn khống chế cô, nhưng có lẽ chỉ là ham muốn nhất thời của anh. Nếu vậy thì chỉ cần cô biến mất mấy năm, thì anh cũng sẽ dần quên cô.

Đến lúc đó coi như anh có tìm thấy cô, thì đoán chừng ánh mắt anh cũng thay đổi, anh sẽ dùng ánh mắt hờ hững đối xử với cô như những cô gái khác.

Nghĩ đến đây, Nam Từ cảm thấy tràn đầy hy vọng.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, lúc này đã mười hai giờ, cô lặng lẽ đi ra ngoài.

Lần chạy trốn này của Nam Từ vẫn có chút khác biệt so với lần trước.

Lần trước bởi vì cô chưa có phương hướng cảm giác, hơn nữa đêm bị lạc đường, lần này thì khác, cô đã quen thuộc con đường ở đây đến mức không thể quen thuộc hơn nữa.

Cô đi nhẹ nhàng hết mức có thể, mỗi một bước đi đều cẩn thận từng li từng tí, lúc mở cửa ra ngoài rồi thì cô mới thờ phào nhẹ nhõm một cái.

Nhưng ai ngờ, Nam Từ vừa mới mở cổng lớn ra, thì phát hiện có mấy người mặc âu phục màu đen, bỗng nhiên yên lặng xuất hiện trước cổng lớn.

“Nam tiểu thư, xin tiểu thư quay vào trong nhà.”

Giọng nói nghiêm túc trầm thấp khiến Nam Từ giật nảy mình, cô lao đảo lùi về sau hai bước, suýt chút nữa vấp ngã.

Sau khi đứng vững trở lại, cô nhìn bọn họ có chút không dám tin.

“Mấy người...”

“Ông chủ phái chúng tôi đến đây.”

Nói xong, một người khác cầm điện thoại đưa tới cho Nam Từ.

“Nam tiểu thư, ông chủ muốn nói chuyện với cô.”

Nam Từ chưa hoàn hồn, nhìn cái điện thoại di động như đang nhìn một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Nhưng cô không thể không nhận máy.

Sau khi cô cầm điện thoại áp sát bên tai mình, cô còn chưa lên tiếng, bên kia đã truyền đến giọng nói của Hoắc Lâm.

Giọng điệu anh có chút nặng nề, nghe không rõ tâm tình gì, nói với cô: “Đừng có làm điều dại dột, về ngủ đi.”

Nam Từ cắn răng, không lên tiếng.

Hoắc Lâm đợi nửa ngày, còn nói: “Nếu không muốn về nhà thì qua chỗ tôi.”

Quả nhiên, Nam Từ bị anh hù dọa, trực tiếp trả điện thoại về cho những người kia, còn mình thì đi vào nhà họ Nam.

Chờ một lát sau, sau khi xác định Nam Từ không ra nữa, thì cấp dưới lại rút điện thoại ra gọi cho Hoắc Lâm.

“Ông chủ, Nam nhị tiểu thư vào nhà rồi ạ.”

“Ừ.”

Lúc đó, Hoắc Lâm đang uống rượu vang ở trong phòng, sau khi cúp điện thoại, gương mặt đang bình tĩnh của anh bỗng nhiên lạnh đi, khiến người khác phải sợ hãi.

“Rốp!”

Ly rượu trong tay bị anh bóp nát, màu đỏ của rượu theo kẽ tay anh chảy xuống sàn nhà.

Một lúc sau, anh lấy điện thoại gọi điện thoại cho trợ lý.

Trợ lý có vẻ đã ngủ, mặc dù tinh thần rất tập trung, nhưng trong giọng nói có chút mệt mỏi.

“Ông chủ?”

“Điều gấp thêm hai người đến nhà họ Nam, nếu Nam Từ ra ngoài thì lập tức đi theo.”

Trợ lý ngạc nhiên, nhìn đồng hồ treo tường, hỏi: “Bây giờ?”

“Đúng, ngay bây giờ.”

Nói xong, Hoắc Lâm trực tiếp cúp điện thoại, quăng một bên, sau đó xử lý những mảnh thủy tinh vỡ găm trong lòng bàn tay mình.

Mỗi lần rút một mảnh thủy tinh ra, thì miệng vết thương bắt đầu chảy máu, cho đến miếng cuối cùng bị rút ra, thì bàn tay anh đã bị nhuộm đỏ bởi máu.

Nhìn thấy bàn tay đầy máu, càng khiến đấy mắt Hoắc Lâm hiện lên vẻ khát máu điên cuồng.

Cuối cùng, anh lấy khăn giấy, chậm rãi thấm hết vết máu trong lòng bàn tay, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười lạnh lẽo.

Con chó của anh không nghe lời anh, anh phải phạt cô như thế nào đây?

~

Mà bên này, sau khi cúp điện thoại, trợ lý có chút không kịp phản ứng.

Ông chủ bình thường sẽ không tùy tiện làm gì lúc nửa đêm, ngày bình thường cũng hiếm khi xảy ra tình huống đột ngột phải xử lý, trừ mấy việc bắt buộc phải có mặt, còn không thì sau giờ làm anh đều về nhà.

Có thể ngày hôm nay...

Vừa nhớ lại giọng điệu lúc nói chuyện của ông chủ, trợ lý không khỏi rung mình một cái.

Có lẽ Nam nhị tiểu thư đã làm chuyện gì rồi? Sao nửa đêm lại chọc ông chủ điên đến mức này.

~

Nam Từ một đêm mất ngủ.

Trong lòng cô tràn đầy sự sợ hãi. Hiện tại Hoắc Lâm đã biết cô có ý định chạy trốn, thì anh có đối xử với cô giống như trước nữa không?

Mặc dù trước kia anh cũng chưa chắc là tốt với cô bao nhiêu, nhưng ít ra gần đây anh xác thật đã giúp cô rất nhiều, còn giúp cô đối phó với cha con nhà họ Lưu.

Có thể hiện tại anh đã phát hiện ra chuyện cô không muốn ở cùng một chỗ với anh, anh có thay đổi thái độ với cô không?

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên cô qua biệt thự của anh, anh còn nói muốn giam cô lại.

Bây giờ cô đã làm chuyện chống đối lại anh, thì anh có tức giận đến mức giam cô lại không?

Dựa theo tích cách và thủ đoạn của anh, thì anh hoàn toàn có thể giấu cô đi thên không biết quý không hay, thậm chí nhà họ Nam cũng không có khả năng tìm thấy cô.

Nếu chuyện đó quả thật xảy ra, thì cô nên làm cái gì đây?!

Nam Từ không dám nghĩ thêm nữa, cô cảm thấy mình giống như đã đi vào ngõ cụt, tiến lên cũng không được, mà lùi lại cũng không xong.

Cô nằm trần trọc cho đến sáng. Cho đến lúc di Chu lên phòng gọi cô xuống ăn sáng, cô mới vực dậy chút tinh thần.

Nhưng điều làm cô ngỡ ngàng chính là lúc xuống phòng khách lại thấy Hoắc Lâm.

Cô có chút không tin, lúc cô đi ra khỏi phòng ngủ thì đồng hồ mới chỉ tám giờ sáng, mới sáng sớm mà anh... Anh đã qua nhà họ Nam làm cái gì?

Lúc này Hoắc Lâm đang chơi đánh cờ với Nam lão gia tử, anh mặc áo sơ mi đen, quần tây màu xám đậm. Không đeo cà vạt, hai nút áo trên cùng cũng không cài, mơ hồ lộ ra xương quai xanh gợi cảm.

Nam lão gia tử nghe thấy tiếng động, ngừng đầu.

“Ba mẹ con hôm nay có việc ra ngoài, không ăn sáng ở nhà. Mà ông nội chưa đánh cờ xong, con xuống bếp nói di Chu làm cơm con ăn trước đi.”

Nam lão gia tử nói xong, mắt nhìn Hoắc Lâm theo bản năng, nhưng ông bất ngờ vì Hoắc Lâm không ngừng đầu lên, giống như không thèm để ý đến Nam Từ, một mực cúi đầu tập trung đánh cờ.

Nam Từ ước gì anh cứ không thèm nhìn cô, cứ vậy quên đi thì càng tốt, cho nên căn bản không để ý đến phản ứng của anh, nhanh chóng đi vào nhà bếp.

Sau khi ăn sáng xong, có lẽ hai người trong phòng khách đã đánh xong ván cờ, Nam lão gia tử không biết đã đi đâu, trong phòng khách chỉ còn một mình Hoắc Lâm.

Anh rú mí mắt, giữa ngón tay cầm một quân cờ, nhẹ nhàng vôn về nó, không biết đang suy nghĩ gì.

Nam Từ cảm thấy bộ dáng này của Hoắc Lâm rất khó lường, cô vô thức bước nhanh hơn, chỉ muốn mau chóng lên lầu trở về phòng.

Nhưng lúc này Hoắc Lâm bỗng nhiên đứng dậy, anh đi nhanh đến trước mặt cô, cô còn chưa kịp phản ứng, thì anh đã trực tiếp nắm cổ tay cô kéo cô vào trong phòng tắm lầu một.

Sau khi đi vào, anh lập tức khóa trái cửa.

Lúc Hoắc Lâm xoay người lại, Nam Từ cảm thấy da đầu mình tê rần.

Chỉ thấy anh bước từng bước một, chậm rãi đi tới gần cô.

Cuối cùng, anh dừng trước mặt cô, cười như không cười:

“Tiếp tục chạy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

Editor: Trà Đá.

Nam Từ nhìn thấy bộ dáng này của anh, cả người đều cảm thấy sợ hãi tột độ.

Nếu như Hoắc Lâm thật sự tức giận, thì anh cứ mắng cô một trận thì có lẽ cô đỡ sợ hơn bây giờ.

Cô sợ nhất chính là trạng thái này của anh, rõ ràng rất tức giận, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ tươi cười nhã nhặn, có thể trong lúc vung tay nhắc chân sẽ khiến người khác cảm nhận được cơn tức giận của anh, nhưng không biết anh sẽ bộc phát lúc nào, và sẽ bộc phát như thế nào.

Cô sợ hãi lùi lại, thu hết can đảm mới dám ngẩng đầu nhìn anh.

“Hoắc tiên sinh...”

Không biết sao Hoắc Lâm thấy cô lùi lại mấy bước, sắc mặt đột nhiên tối sầm.

“Tránh tôi?”

Hai chân Nam Từ cứng đờ, không dám lùi lại theo bản năng nữa, cứ đứng im một chỗ nhìn anh bước từng bước lại gần mình.

Hoắc Lâm rũ mắt, nhìn thấy hết phản ứng của cô, cuối cùng, lúc đi tới trước mặt cô, anh vươn hai cánh tay ôm eo cô, nhẹ nhàng nhắc cô ngồi lên bờ vịn tay.

Anh yên lặng nhìn cô, nét mặt lạnh nhạt: “Tiếp tục tránh tôi đi.”

Lúc nói chuyện, thân thể anh không ngừng cúi xuống, hai tay đặt hai bên khóa cô lại, nhìn tư thế có vẻ lười biếng tùy ý, nhưng khí thế lại không cho cô cự tuyệt.

Đương nhiên Nam Từ muốn cự tuyệt cũng không được.

Bây giờ cả người cô đang ở trạng thái lơ lửng, nếu ngã ra sau sẽ bị té ra sau, còn hướng về trước lại có Hoắc Lâm, cho nên cô chỉ có thể run rẩy vịn vào hai cánh tay anh để giữ thăng bằng.

Thấy anh càng ngày tiến càng gần, cô không chịu nổi, rớt cuộc rũ mắt xuống, nghiêng đầu sang bên cạnh.

“Hoắc... Hoắc Lâm, đủ rồi...” Cô quỳnh lên, quên gọi Hoắc tiên sinh, lại gọi thẳng tên anh.

Hoắc Lâm thân nhiên nhìn cô, ánh mắt có chút lạnh.

“Đủ cái gì? Tôi còn chưa bắt đầu đâu.”

“...”

Nam Từ thấy anh không ngừng, đưa một tay chống đỡ trước ngực anh.

Lòng bàn tay cô ấm áp, mà vị trí cô chống lên lại là nơi trái tim anh, trái tim đập theo quy luật nhảy lên nhảy xuống trong lòng bàn tay cô, trong lòng cô xẹt qua một tia khác thường.

Cảm giác không đúng, Nam Từ vội vàng dời tay đi, kết quả vừa mới nhúc nhích, bàn tay nhỏ bé đã bị Hoắc Lâm bắt được.

“Lộn xộn cái gì đó?”

Nam Từ cảm thấy cơ thể mất thăng bằng, lung la lung lay, thế là mau nói: “Thả tôi xuống!”

Hoắc Lâm lặng lẽ nhìn cô, thân nhiên mở miệng: “Cầu xin tôi.”

Nam Từ cắn môi, gương mặt bắt đầu xuất hiện vẻ uất ức, cuối cùng thỏa hiệp.

“Cầu xin anh đó.”

Anh không thả cô xuống, nhưng lại vươn một cánh tay vòng qua eo cô, giống như đảm bảo an toàn cho cô.

“Sao bây giờ lại ngoan vậy, lá gan lớn đêm hôm qua đâu?”

Nam Từ chống tay lên ngực anh, không trả lời.

“Sao?” Anh nheo nheo cái eo mềm mại của cô, giọng nói mang theo chút nguy hiểm.

Nam Từ rũ mắt, cái đầu nhỏ suy nghĩ vô số đáp án, cuối cùng chỉ nhẹ nói “Tôi sợ.”

Ánh mắt Hoắc Lâm tối lại, mặc dù trong lòng anh đã đoán ra được lý do chạy trốn của cô, nhưng khi nghe chính miệng cô nói ra, vẫn không ngăn được khí lạnh tỏa ra toàn thân.

Một tay anh ôm eo cô, một tay nắm cằm cô, bắt buộc cô ngẩng đầu lên.

“Sợ tôi?”

Cô nhắm mắt, sợ hãi gật đầu.

Anh cười cười, đẩy mặt hiện lên sự ngang ngược.

Tiếp đó, anh cúi đầu xuống, môi mỏng dán sát bên tai cô, giống như đang thủ thi với người yêu.

“Vậy cũng phải ráng chịu.”

Nói xong, anh nhẹ nhàng cắn vành tai cô.

Cảm giác này quá mức lạ lẫm và kích thích, cô thậm chí còn cảm thấy khó chịu hơn lần trước.

Vành tai tê tê hơi đau, hô hấp cực nóng của anh thổi vào tai cô, cô cảm thấy toàn thân trên dưới như bị điện giật.

Cô mở miệng cầu xin anh, trong giọng nói mang theo nước nỡ:

“Hoắc Lâm, đừng...”

Hoắc Lâm không thèm để ý đến phản ứng của cô, môi mỏng vẫn đang nghiền ngẫm vành tai cô, sau một lúc khá lâu mới chậm rãi buông ra.

Hô hấp của anh có vẻ còn nặng nề hơn một chút, ánh mắt cũng tối sầm đi nhiều.

“Sợ tôi cũng phải chịu, cái gì tôi muốn, thì chưa bao giờ có hai chữ ‘từ bỏ’”

Nói xong, anh đưa tay xoa xoa vành tai đang đỏ ửng của cô, hài lòng.

“Vì vậy em đừng để tôi phát hiện ra em muốn chạy trốn tôi, nếu lặp lại một lần nữa...”

Nam Từ bất an nhìn anh, không nhúc nhích.

Giọng nói của anh mang theo sự uy hiếp: “Nếu lặp lại một lần nữa thì tôi sẽ giam em lại đó, đến khi nào em đồng ý làm vợ tôi, thì tôi mới thả em ra.”

Nói đến đây, anh cười cười, có chút lạnh lùng.

“Chỉ là đến lúc đó mọi người còn nhớ Nam nhị tiểu thư hay không thì rất khó nói.”

~

Nam Từ biết anh không nói đùa, anh nhất định sẽ giam cô lại.

Cho nên cô không thể chạy trốn, cô sợ mình sẽ chọc giận anh một lần nữa...

Đến lúc đó, hậu quả sẽ rất thê thảm.

Với lại cô cũng đã được tận mắt chứng kiến, làm gì còn ý định muốn bỏ trốn nữa, anh bố trí nhiều người canh giữ trước cửa nhà họ Nam như vậy mà. Lần này đã bị bắt được một lần, thì đương nhiên sẽ có thêm nhiều người canh giữ hơn.

Hiện tại cô nhìn thì có vẻ như được tự do, nhưng thực tế đã bị giam bên trong lồng chim, có bay nhảy làm sao cũng không thể thoát ra khỏi chiếc lồng, tội gì cô phải mạo hiểm gây dục.

Nhưng mà cô không muốn mạo hiểm, cũng không có nghĩa là cô từ bỏ.

Cô vẫn cảm thấy Hoắc Lâm chỉ là nhất thời muốn thử cảm giác chiếm hữu, một khi những cảm xúc này đi qua, thì anh đối với cô cũng lạnh nhạt như những cô gái khác.

Nhưng vấn đề là làm cách nào để tránh né trong khoảng thời gian này đây?

Chạy trốn là việc không thể nào, cô có chạy cũng không thoát.

Còn có phương pháp nào đây?

Cô nằm lý trên giường buồn bực, không ngừng suy nghĩ nên làm cái gì, cô vô tình ngẩng đầu lên, trông thấy trên tủ đầu giường đặt chồng sách luyện tập, đột nhiên nhớ lại.

Nếu như Nam Từ nhớ không nhầm thì trước đó giáo viên bổ túc có nói với cô về trường luyện thi, từng gợi ý cho cô đến trường luyện thi bẻ quan tòa căng, tập trung vào ôn tập? Hình như chương trình học ở đó học nửa năm, mỗi tháng được về nhà một lần, thời gian còn lại đều ở trong trường ôn tập.

Trước đó cô cũng có suy nghĩ đến điều này, nhưng gần đây xảy ra nhiều chuyện khiến cô quên đi việc này.

Bây giờ đây chẳng phải là lý do tốt nhất để trốn tránh anh sao!

Nghĩ tới đây, tinh thần Nam Từ trở nên phấn chấn, cô không muốn lãng phí bất kỳ giây nào, trực tiếp chạy xuống lầu tìm Nam lão gia tử, muốn nói chuyện này cho ông nội biết.

Nhưng lại không may là Nam lão gia tử có việc ra ngoài.

Cô chỉ hơi tiếc, nhưng cũng chuẩn bị đi học, quay về rồi nói cũng được.

Khi cô trở về, trời cũng đã tối muộn, cũng may Nam lão gia tử chưa ngủ, đang đọc tài liệu và uống trà trong phòng khách với ba Nam.

Thấy cô về, ba Nam mở miệng hỏi trước: “Tiểu Từ về rồi đó à?”

Nam Từ cười gật đầu.

Cô đi đến gần, cực kỳ ngoan ngoãn rót cho hai vị trưởng bối chén trà. Đạo này cô có học thêm lớp trà nghệ, cho nên tư thế pha trà trông rất điêu luyện.

Nam lão gia tử vẫn rất hài lòng Nam Từ.

Chỉ ít so với Nam Châu, thì Nam Từ luôn cố gắng mài dũa bản thân, cũng thường xuyên khiến ông vui lòng.

Trên cơ bản, ngoài chuyện lần trước ở nhà họ Hoắc, thì ông không có bất mãn gì với Nam Từ.

Lúc này thấy Nam Từ ngoan ngoãn hiền dịu rót trà cho ông và ba Nam, trong lòng ông lại thích cô thêm mấy phần.

Dù sao ai cũng sẽ yêu thích một hậu bối ngoan ngoãn vâng lời.

Người như vậy thì mới có ích cho nhà họ Nam.

Nam Từ đương nhiên không biết tâm tư này của Nam lão gia tử, cô chỉ muốn lấy lòng bọn họ trước, sau đó nói về chuyện trường luyện thi.

Cho nên cô mím mím môi, giống như có chút khó khăn lại ngượng ngùng nhìn bọn họ.

“Ông nội, ba, con có chuyện muốn thưa với hai người.”

Nhìn thấy bộ dáng căng thẳng của cô, ba Nam cảm thấy có chút buồn cười.

Ông ta xoa xoa đầu cô, hiền lành nói: “Muốn nói cái gì thì cứ nói, không cần căng thẳng như vậy.”

Mặc dù Nam lão gia tử không nói gì, nhưng cũng lảng lảng nhìn cô.

Dừng một chút, cô giống như đã hạ quyết tâm, mở miệng: “Con... Con muốn ghi danh vào học trong trường luyện thi ạ.”

Nam lão gia tử cau mày: “Trường luyện thi?”

Nam Từ cắn cắn môi, gật gật đầu, nói tiếp: “Mặc dù bây giờ con cảm thấy có thể theo kịp chương trình học, nhưng không còn bao lâu nữa là đến tháng sáu năm sau rồi, con muốn mình cố gắng hơn nữa. Hiện tại sinh hoạt ở nhà quá an nhàn, mà mọi người trong nhà đối với con tốt như vậy, con sợ mình sẽ không đủ chuyên tâm học hành. Đến trường luyện thi rồi, không được ra ngoài, chỉ tập trung học tập sáng tối, chắc chắn sự cạnh tranh cũng tăng lên rất nhiều, đến lúc đó thì cơ hội thi đậu trường danh tiếng trong thành phố là điều chắc chắn chín mười.”

Nam lão gia từ nghe xong, neho neho mắt, giống như là đang dò xét cô, không nói chuyện.

Ngược lại ba Nam tỏ chút dáng vẻ kiêu ngạo, vỗ vỗ bờ vai cô.

“Con nỗ lực như vậy là rất tốt.”

Nam lão gia từ chậm rãi nhấp một ngụm trà, một lúc lâu sau, nói với ba Nam “Con lên thư phòng ba tìm hợp đồng hợp tác của công ty B cho ba, ba nhớ mình để ở trên giá sách đó.”

Ba Nam không chút hoài nghi, trực tiếp đứng dậy lên lầu.

Chờ sau khi ba Nam đi xa rồi, Nam lão gia từ mới chậm rãi mở miệng: “Con nói thật cho ông nội biết đi, sao tự dưng con lại muốn rời khỏi nhà.”

Nam Từ cũng đoán ra ông nội sẽ nghi ngờ, nhưng không nghĩ ông lại hỏi thẳng như vậy.

Nam Từ do dự một chút, nói: “Không có đâu ông nội, con thật sự muốn tập trung học tập thôi ạ.”

Nam lão gia từ thần nhiên nhìn cô, nhấp một ngụm trà, nói: “Nếu chỉ như vậy, thì con cứ ở nhà ôn tập, ông nội tin tưởng năng lực học tập của con, dù có học ở nhà cũng không khiến ông nội thất vọng.”

“...”

Nam Từ không còn cách nào khác, suy nghĩ thật lâu, mới nói: “Thật ra con còn một nguyên nhân khác nên mới muốn rời khỏi nhà...”

Nam lão gia từ liếc nhìn cô: “Vi Hoắc Lâm sao?”

Nam Từ ngẩn người, nhìn Nam lão gia từ, ngạc nhiên làm sao ông biết chuyện của cô và Hoắc Lâm.

“Trước đó Hoắc Lâm đã nói chuyện với ông nội, thằng bé nói nó thích con.”

Hai mắt Nam Từ tròn trũng, có vẻ như không tin.

Cô còn cho là Hoắc Lâm chỉ bí mật đối xử với cô như vậy, nhưng không ngờ anh đã sớm biểu hiện ra ngoài, thậm chí còn nói chuyện với ông nội nữa?!

Nam lão gia từ nhìn cô, cũng đọc được suy nghĩ của cô, hỏi: “Trước đó ông nội cảm thấy con còn nhỏ, cho nên không nói con biết, bây giờ con đã như vậy thì ông nội hỏi con, con có ý tứ gì với Hoắc Lâm không?”

Nam Từ cắn cắn môi, nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra được câu trả lời ổn nhất.

“Hoắc Lâm là người chị hai thích, con chỉ muốn cách xa người đó một chút, con được trở về nhà họ Nam đã rất tốt rồi, bây giờ cuộc sống của con cũng rất thoải mái, con không muốn tranh đua gì với chị hai hết.”

Câu trả lời này rõ ràng nói cô không có ý gì với Hoắc Lâm, còn nói rõ cô không muốn động chạm đến Nam Châu.

Không thể không nói, Nam lão gia từ nghe xong cực kỳ hài lòng.

Ông còn đang không biết suy nghĩ của Nam Từ, đang do dự không biết nên làm thế nào. Nếu như quả thật giao Nam Từ cho Hoắc Lâm, thì Nam Châu nhất định sẽ không chịu, mà hôn ước giữa hai nhà Nam Hoắc nhất định phải tiếp tục.

Nhưng mà Hoắc Lâm là một người thủ đoạn như vậy, nếu như ông cản trở anh, thì anh nhất định sẽ không bỏ qua.

Ngược lại cũng không phải không có cách đối phó với Hoắc Lâm, chỉ là không cần thiết làm lớn chuyện, cũng không cần thiết chọc giận anh, từ đó ảnh hưởng đến mối quan hệ nhà họ Nam và Hoắc Lâm.

Nhưng bây giờ thì khác.

Ông âm thầm quan sát Nam Từ một chút, đáy mắt tràn đầy dấu vết tính toán không hề che giấu.

Ông chưa kịp ra tay, thì Nam Từ đã ý thức được việc muốn tách ra khỏi Hoắc Lâm, coi như nếu Hoắc Lâm nổi giận, thì cũng không trách được ai.

Chuyện tình cảm là chuyện hai người, không có liên quan gì đến ông.

Ông chưa làm gì, nhưng lại đạt được kết quả như mong đợi, nghĩ đến đây, Nam lão gia từ không ngừng cười cười.

“Hôm nay đã nói đến chuyện này thì ông nội cũng không giấu con nữa. Sau khi nhận con trở về, ông nội và ba mẹ con lúc nào cũng cảm thấy có lỗi với con, cho nên cũng suy nghĩ rất lâu, quyết định giúp con tìm một gia tộc môn đăng hộ đối, an bài chuyện hôn sự cho con, sau này không có gia đình ở bên cạnh, thì cũng có người đối xử tốt với con.”

Nam Từ ngăn người, không nghĩ tới sao ông nội lại đòi đề tài.

Nhưng trong thâm tâm của cô đã biết ông nội muốn nói cái gì, đơn giản chính là nhân cơ hội này muốn nói ra sẽ gả cô qua nhà họ Hoắc.

Đương nhiên sẽ về với viễn cảnh tốt đẹp hơn một chút, dù sao Nam lão gia tử cũng không biết cô đã sớm biết hết mọi chuyện.

Nghĩ nghĩ, cô giả vờ ngây thơ thẹn thùng cúi đầu xuống, không lên tiếng phản bác, giống như là đang tiếp tục nghe Nam lão gia tử nói chuyện.

Phản ứng này của cô rất được lòng của đối phương, Nam lão gia tử cũng không chờ cô mở miệng, còn nói: “Nhà họ Hoắc ngoài Hoắc Lâm và con nuôi Hoắc Tu Thần, thì cũng chỉ còn một người thừa kế là Hoắc Ngọc Trạch. Con cũng thấy quan hệ giữa Hoắc Lâm và nhà họ Hoắc không hề tốt, mà Hoắc Tu Thần lại là con nuôi, mặc dù bây giờ đang quản lý công ty, nhưng vẫn là người không cùng dòng máu. Trừ hai người kia thì cũng chỉ còn cháu trai độc nhất của Hoắc tiên sinh và Hoắc phu nhân, Hoắc Ngọc Trạch.”

“Đưa bé kia thích yên tĩnh, bình thường cũng không lộ mặt quá nhiều, nhưng ông nội cam đoan với con đứa bé đó là người ưu tú. Nếu như con có thể gả cho thằng bé, thì cuộc sống của con chắc chắn sẽ còn thoải mái hơn ở nhà họ Nam nữa. Ông nội già rồi, ba con lại chậm chạp, sau này nhà họ Nam phải nhờ vào con và Nam Châu, mà con cũng biết, chị con thích Hoắc Lâm, con lại hiểu chuyện, muốn tách ra để tránh sự nghi ngờ, ông nội rất vui. Cho nên hôn sự với nhà họ Hoắc, con cũng không được để ông nội thất vọng nghe không?”

Trong lòng Nam Từ cảm thấy cực kỳ chán ghét, cô cảm thấy người nhà họ Nam giả vờ giả vịt quá xuất sắc, rõ ràng là muốn đẩy cô vào hổ lửa, vậy mà còn bày đặt diễn xuất như mình rộng lượng, muốn cô phải cảm kích sao?

Nhưng cô không biểu hiện ra ngoài mặt, cô không ngẩng đầu, vẫn giữ nguyên tư thế cũ, nói: “Con suy nghĩ một chút được không?”

Nam lão gia tử nghe thấy, chỉ nghĩ là Nam Từ ngượng ngùng, cho nên chỉ có thể gật đầu.

“Đương nhiên, con còn nhỏ, chuyện hôn sự này cũng không gấp gáp, thời gian suy nghĩ của con còn rất nhiều.”

Nam Từ gật gật đầu: “Vâng ạ.”

Sau đó, cô dừng một chút, rồi ngẩng đầu hỏi: “Vậy còn chuyện trường luyện thi...”

Nam lão gia tử cười, nói: “Con cũng vì chị Nam Châu nên mới suy nghĩ cẩn thận như vậy, sao ông nội không đồng ý được chứ?”

Nghe thấy thế, Nam Từ cảm thấy yên tâm.

Dù sao chuyện quan trọng nhất bây giờ là cô tránh ra ngoài, né tránh Hoắc Lâm, còn cái khác, chờ sau khi cô thi đại học xong rồi sẽ kiếm cách cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Editor: Trà Đá.

Về chuyện trường luyện thi, ngày hôm sau Nam Từ lập tức ghi danh.

Nam lão gia tử nói mẹ Nam đi theo, đồng thời cũng chào hỏi giáo viên một chút, để bọn họ chiếu cố Nam Từ thật tốt trong phương diện sinh hoạt.

Không biết Nam lão gia tử đã nói với mẹ Nam cái gì, có lẽ là nói về chuyện Nam Từ không muốn tranh giành gì với Nam Châu, cho nên lần này bà ta giúp Nam Từ ghi danh, coi như cũng rất nhiệt tình. Ở trước mặt người ngoài còn đóng vai hình tượng một bà mẹ tốt.

Sau khi ghi danh cũng không cần phải vào học ngay lập tức, bởi vì bọn họ cần phải sắp xếp lớp học và chỗ ở, cho nên nói Nam Từ về nhà chờ điện thoại, đại khái khoảng hai ba ngày sau sẽ thông báo cho Nam Từ biết.

Đã đến nước này rồi thì chờ đợi thêm hai ba ngày nữa cũng không sao.

Cho nên mấy ngày nay cô làm gì cũng cực kỳ vui vẻ, mà điều làm cô vui vẻ nhất chính là Hoắc Lâm ở bên kia cũng không có động tĩnh gì, giống như là đã quên mất cô.

Nếu quả thật anh có thể buông tha cho cô luôn thì càng tốt, như vậy Nam Từ cũng không cần lãng phí tâm trí tìm cách tránh anh!

Nhưng mà trước một ngày nhận thông báo từ trường luyện thi, thì Hoắc Lâm gọi điện thoại cho cô lúc nửa đêm.

Lúc ấy Nam Từ đang ngủ say, dạo gần đây xảy ra quá nhiều chuyện khiến cô bị mất ngủ, thời gian gần đến ngày vào trường luyện thi càng khiến cô vui vẻ, cho nên ban đêm đi ngủ rất sớm.

Chuông điện thoại vang lên ba tiếng, rốt cuộc cô cũng bị đánh thức bởi tiếng ồn, cô nhắm mắt, quét mắt qua màn hình, qua hai giây cô cũng bình tĩnh.

Cô không biết Hoắc Lâm lại muốn tìm cô làm gì, nhất thời không biết phải tiếp nhận ra sao, cho nên đành phải nhét di động xuống gối, để tiếng chuông nhỏ lại, không kinh động đến người khác.

Nhưng Hoắc Lâm cực kỳ kiên nhẫn, anh gọi lần thứ nhất cô không bắt máy, anh lại tiếp tục gọi không ngừng, không để cho cô tránh né.

Đến khi chuông điện thoại vang lên lần thứ tư, cô rốt cuộc không nhịn được, nhận điện thoại.

Cô còn chưa lên tiếng, bên kia đã mở miệng trước: “Qua nhà tôi.”

Nam Từ nhìn đồng hồ treo tường, đã mười một giờ, giờ này anh kiếm cô làm gì đây?

Cô không muốn đi, lại không biết từ chối như thế nào, đang do dự, Hoắc Lâm lại mở miệng: “Năm phút nữa tôi chưa thấy cô ở đây, thì tôi không ngại qua nhà họ Nam bắt người đâu.”

Nói xong, anh trực tiếp cúp máy.

Cái này quả là sự uy hiếp nghiêm trọng, mà Nam Từ tin anh chắc chắn làm được chuyện này.

Cho nên cô cũng không còn thời gian nghĩ ngợi nữa, choàng áo khoác lạng lẹ ra ngoài.

Hôm nay Lucifer ngủ ngoài vườn, cho nên khi nghe thấy tiếng động mở cửa sau, chú chó nhanh chóng đứng dậy với dáng vẻ hung dữ, nhưng khi trông thấy cô, lập tức biến thành một chú chó ngoan ngoãn.

Lucifer tiến lên trước gót chân cô, vẫy vẫy đuôi muốn được cô vuốt ve. Nếu như không phải sợ Hoắc Lâm qua nhà bắt người, thì Nam Từ cũng muốn chơi với nó một chút.

Cô nhẹ nhàng xoa xoa đầu nó, rồi nhanh chóng đi vào trong biệt thự.

Cửa biệt thự vẫn mở, cô chỉ cần đẩy cửa ra, là lập tức ngửi thấy mùi bò bít tết.

Cô đi theo mùi hương, phát hiện Hoắc Lâm đang ở trong bếp.

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh xuống bếp, anh không mang tạp dề, mà anh vẫn mặc bộ đồ ngủ màu đen thường ngày kia.

Dây buộc bên hông khá lỏng, cho nên vạt áo phía trên cũng không hoàn toàn khép kín, lộ ra lồng ngực rắn chắc, khiêu gọi.

Hoắc Lâm giống như đã biết là Nam Từ, cho nên cũng không quay đầu lại, chỉ nói: “Ngồi đi.”

Nam Từ không biết anh muốn làm gì, đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống trước.

Ánh mắt cô vô tình quét qua chồng văn kiện trên bàn ăn, toàn bộ văn kiện đều bị úp ngược lại, cho nên cô không thấy được nội dung.

Nhưng cô cũng không quan tâm đến đồ của người khác, hiện tại cô chỉ muốn biết Hoắc Lâm muốn làm gì.

Chẳng lẽ anh phát hiện ra cô muốn đi đến trường luyện thi sao?

Nếu quả thật như vậy, với tính cách của Hoắc Lâm, thì chẳng lẽ anh nhẫn nhịn đến bây giờ mới bộc phát sao?

Hơn nữa cô cũng đã qua tới, nếu như anh thật sự tức giận, thì sẽ trực tiếp trừng phạt cô, sao bây giờ lại có thời gian làm bò bít tết như thế này?

Chẳng lẽ đêm hôm khuya khoắt anh gọi cô qua chỉ để ăn cơm cùng với anh?

Nam Từ trầm mặc, nếu quả thật là như vậy thì trình độ nổi điên trong lòng anh đã đạt đến một tầm cao mới.

Lúc này Hoắc Lâm đã nấu xong, trong tay anh cầm một cái đĩa.

Anh cũng tùy ý đặt cái đĩa lên bàn ăn, sau đó đứng dậy đi vào phòng khách, vừa đi vừa cởi áo ngủ.

Nam Từ trông thấy tấm lưng trần trụi của anh, cô xấu hổ quay đầu đi.

Lúc trở lại, có vẻ Hoắc Lâm đã đổi áo ngủ, nhưng kiểu dáng và màu sắc giống y như đống cái áo ngủ vừa rồi.

Anh ngồi đối diện Nam Từ, động tác không vội vàng, lấy một chai rượu vang ra, chậm rãi đổ rượu vào ly.

Sau khi đã chuẩn bị xong hết, anh mới chậm rãi giương mắt nhìn Nam Từ.

“Lại đây.”

Nam Từ nháy nháy mắt: “Hoắc tiên sinh?”

Anh trầm giọng lặp lại một lần nữa: “Lại đây.”

Nam Từ chậm rãi đứng dậy, cực kỳ không cam lòng, không biết là anh muốn làm gì nữa? Anh chuẩn bị một phần bò bít tết, còn bảo cô qua đó làm gì?

Nam Từ vừa mới đến bên cạnh anh, chuẩn bị ngồi xuống cái ghế bên cạnh anh, nào ngờ bị anh giữ lại.

Sau đó cô chỉ cảm thấy anh dùng sức một cái, xiết chặt eo cô, đặt cô ngồi lên đùi anh.

Nam Từ biết gãy dựa cũng vô dụng, nên sau khi ngồi xuống cũng không nhúc nhích.

Hoắc Lâm nhướn lông mày: “Sao hôm nay lại ngoan ngoãn vậy?”

Nam Từ không trả lời, mà lại hỏi: “Hoắc tiên sinh, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Anh thân nhiên nhìn cô: “Không có chuyện thì không được tìm em sao?”

“Không có.” Cô nghe trong giọng nói của anh có mùi nguy hiểm, vội vàng phủ nhận, “Tôi còn tưởng anh có chuyện gì gấp, nếu không thì nửa đêm đã không gọi tôi sang đây.”

“Ăn cơm với tôi có được tính là việc gấp không?”

Nam Từ sừng sốt: “Chỉ ăn cơm thôi sao? Không có chuyện gì khác?”

“Nếu không thì sao?”

Hoắc Lâm ôm chặt cô, biểu lộ có chút lười biếng, ánh mắt lại mang theo chút ý vị thâm trường.

“Hay là em làm việc gì trái lương tâm, sợ tôi phát hiện, cho nên mới căng thẳng như vậy?”

Nam Từ bị anh nói, hơi chột dạ, cô vội vàng lắc đầu: “Không có, nhất định là không.”

Hoắc Lâm miễn cưỡng cong môi, nói: “Không có thì ăn cơm.”

Nói xong, hai cánh tay anh vươn về phía trước, bắt đầu cắt bò bít tết.

Cũng may đáng người Nam Từ nhỏ nhắn, ngồi trong lòng ngực anh như một con búp bê vải, không chiếm chỗ, không động đậy.

Cuối cùng, Hoắc Lâm cũng cắt xong bò bít tết, anh găm một miếng, đưa tới trước miệng Nam Từ.

“Há miệng.”

Nam Từ không ngờ anh lại đút mình ăn, mở miệng định từ chối, nhưng anh lại nắm bắt cơ hội, trực tiếp nhét miếng bò vào miệng cô.

Cô bất đắc dĩ nhai nhai, lại nhìn gương mặt tuấn tú của anh, không thể nào đoán ra được anh muốn làm gì.

“Hai ngày qua nhớ tôi không?”

Anh vừa nói, vừa dùng cái nĩa mới đút Nam Từ ăn xong găm một miếng bò bỏ vào miệng, động tác cực kỳ tự nhiên.

Đây không phải lần đầu tiên Nam Từ nghe thấy câu hỏi này, lần trước còn có thể qua loa tránh né, nhưng lần này không thể trả lời tùy tiện.

Nghĩ nghĩ, cô nói: “Nhớ.”

Dù sao mỗi ngày cô đều kiếm cách làm sao để rời xa anh, làm sao để anh quên cô, kiểu này... Cũng coi như là nhớ đi?

“Nhớ sao không tìm tôi?” Anh hững hờ cười cười, vừa nhìn cô vừa hỏi.

Nam Từ bị anh nhìn chăm chăm có chút ngượng ngùng, ánh mắt vô thức nhìn đi chỗ khác, nhỏ giọng nói: “Học hành có chút bận rộn.”

Khóe môi Hoắc Lâm ngoắc ngoắc, nụ cười châm biếm ngày càng rõ.

Anh đưa tay cầm ly rượu, nhẹ nhàng lắc, màu đỏ của rượu không ngừng đánh vào thành ly.

“Vội vàng đăng ký trường luyện thi là muốn tránh né tôi?”

Thần kinh Nam Từ căng hết mức, cô bối rối ngẩng đầu nhìn anh.

Anh còn đang cười, thần sắc cũng không giống như đang tức giận, Nam Từ không rõ anh đang ở trong trạng thái nào.

Là giận tới cực đỉnh mà vẫn phản ứng như bình thường, hay anh quả thật không hề tức giận.

“Tại sao không nói chuyện? Há?”

Một tay anh bóp eo cô, gương mặt tuấn tú thân mật tiến sát gương mặt cô, hơi thở ấm áp mang theo chút nguy hiểm, từng chút từng chút phả vào mặt cô.

Cô biết bây giờ cô nói gì anh cũng không tin. Nhưng nếu như không nói thì anh chắc chắn không bỏ qua cho cô.

Cho nên cô đẩy anh, tránh né qua một bên, nói: “Không phải là tôi tránh né anh, mà sự thật là... Tôi sợ mình thi không đậu đại học, khiến nhà họ Nam mất mặt, cho nên mới xin ông nội đăng ký trường luyện thi...”

“Thật sao?” Anh cười cười, môi mỏng khẽ hôn lên vành tai trắng nõn của cô, “Vậy em chứng minh đi.”

Thân thể Nam Từ cứng đờ, giọng nói có chút run rẩy.

“Chứng minh... Chứng minh như thế nào?”

Hoắc Lâm cười, hai con mắt bình tĩnh nhìn cô.

“Hôn tôi.”

“...!”

Nam Từ kinh ngạc tròn trừng hai mắt, nhìn anh chằm chằm không nhúc nhích, giống như đang quan sát nét mặt anh, xem thử có phải anh đang nói đùa không.

“Sao? Không làm được hả?”

“...”

Sắc mặt anh không thay đổi, nắm cầm cô, lực đạo có chút hung ác, biểu lộ cũng cực kỳ lạnh lẽo.

“Làm không được có nghĩa là em đang nói dối tôi, mà nói dối tôi thì em biết như thế nào rồi đó?”

Nam Từ sợ hãi lắc đầu: “Không có, tôi không nói dối anh.”

“Vậy thì hôn tôi đi.”

Nam Từ hoàn toàn không biết làm thế nào mới được, bây giờ cô giống như một con mồi bị nhốt trong lồng, cô gãy dựa phản kháng không được, mà cô càng không thể nhận mệnh chờ chết được.

Nếu như cô thừa nhận mình nói dối, thì anh sẽ làm gì cô?

Cô không dám nghĩ nữa, nhưng cô biết, hậu quả còn nghiêm trọng hơn gấp trăm lần chuyện hôn anh.

Nam Từ trầm mặc, âm thầm tiến tới đụng môi anh.

Đúng vậy, là đụng.

Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm, trước kia ở nhà cũ coi tivi thấy người ta hôn chính là môi đụng môi, cô cũng hiểu kỳ nó có cảm giác gì, nhưng chưa bao giờ nghĩ nụ hôn đầu của mình lại ở trong hoàn cảnh này.

Hoắc Lâm đương nhiên cũng không ngờ tới động tác của cô, lúc cái đầu nhỏ của cô tiến tới, anh chưa kịp phản ứng, đã bị cô đụng một cái, môi răng đập vào nhau có chút đau.

Anh rõ ràng bị giật mình, nhưng chưa tới hai giây sau, anh lập tức đảo khách thành chủ, bàn tay anh đặt sau gáy cô, nắm quyền chủ động trong tay.

Nam Từ hoàn toàn bị mê man, không biết lúc tách ra nên có phản ứng gì, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, cái miệng nhỏ thở hổn hển.

Hoắc Lâm cũng thờ dốt dữ dội, trán anh dựa lên trán cô, anh rù mắt xuống nhìn cô.

Đáy mắt anh mang theo lòng chiếm ham muốn chiếm hữu mãnh liệt, cùng với sự si mê.

Tiếp đó, anh lại nhẹ hôn lên đôi môi đỏ rực như muốn rướm máu của Nam Từ.

“Bảo bối, em thật sự là khắc tinh của tôi.”

Nếu không thì sao lại có thể khiến anh mất khống chế, khiến anh mê muội đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Editor: Trà Đá.

Hô hấp nặng nề của Hoắc Lâm phá lên gương mặt Nam Từ, mang theo mùi rượu, khiến cô bị hôn đến nỗi muốn say, càng cảm thấy suy nghĩ có chút lằng lằng.

Nam Từ cũng không hiểu, rõ ràng trên tivi chỉ là tùy tiện đung một chút, tại sao trên thực tế lại khiến cô có cảm giác chấn động như vậy.

Cô bắt buộc phải thừa nhận rõ ràng lúc ban đầu hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này, sao đến cùng cô lại bị Hoắc Lâm hôn, mà hôn đến mức cô mờ mịt, đến bây giờ vẫn chưa thoát cái cảm xúc mà nó mang lại.

Hoắc Lâm nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của Nam Từ, ý cười nơi đáy mắt càng đậm.

Anh đưa tay xoa xoa vết tích trên môi cô, đuôi mắt có chút chớp chớp lười biếng nhìn cô.

Anh giống như một con mãnh thú vừa mới được ăn uống no nê, thu hồi móng vuốt và hàm răng bén nhọn lại, bắt đầu trêu đùa với con mồi bị anh ăn hết nửa cái mạng.

“Thích không?”

Anh vừa nói vừa vuốt ve đôi môi đang sưng đỏ của cô, ánh mắt nhuộm một tầng ánh sáng làm say đắm lòng người.

Nam Từ vẫn không biết nên phản ứng ra sao. Cô cảm thấy buổi tối hôm nay đã xảy ra chuyện vượt quá phạm vi hiểu biết của cô.

Nhất là Hoắc Lâm...

Rõ ràng trước đó còn bày ra bộ dáng tức giận đến mức muốn hủy diệt cả thế giới, sao bây giờ lại bỗng nhiên trở mặt như vậy... Một lời khó diễn tả hết.

Mà anh còn hỏi cô có thích không?

Đây là vấn đề cô thích hay không sao? Chuyện này rõ ràng từ lúc bắt đầu cô là người bị ép buộc, mặc dù cô chủ động hôn anh, nhưng cũng vì bị anh hù dọa đến mức không thể không làm!

Hiện tại còn hỏi ngược lại cô có cảm giác gì sao.

Trong lòng Nam Từ tức đến sôi máu, cô rũ mắt, lựa chọn không trả lời để chống cự.

Hoắc Lâm cũng không vội, có lẽ vì mới hôn cô cho nên tâm tình tốt hơn, lúc nhắc đến chuyện học ở trường luyện thi của cô cũng không còn bộ dáng đáng sợ như trước nữa.

Anh đưa tay lấy sập văn kiện trên bàn tới, mở ra, đúng lúc này Nam Từ nhìn thấy, ánh mắt lập tức ngừng lại.

Cái này... Không phải là phiếu ghi danh của cô sao?

Lúc cô điền đơn có viết sai hai chữ, còn xóa bỏ, lúc này tất cả mọi thứ hiện ra trước mắt cô.

Nam Từ có chút giật mình.

Hoắc Lâm tra ra được hành tung của cô cũng không khiến cô bất ngờ, tra ra được cô có ý định trốn tránh anh cô cũng không bất ngờ.

Nhưng mà... Anh thậm chí còn lấy được bộ hồ sơ ghi danh của cô, cái này khiến cô hơi kinh ngạc.

Không phải chỗ trường luyện thi đã bảo là bảo mật rất nghiêm ngặt sao? Lúc mẹ Nam dẫn cô đi ghi danh, người phụ trách còn nói khoắc bọn họ có nhà đầu tư giàu có sau lưng, Nam Từ còn tưởng rằng chỗ này rất uy tín, chỉ ít còn giữ bí mật cho học viên?

Sao bây giờ đơn ghi danh lại ở trong tay Hoắc Lâm?

Hoắc Lâm nhẹ quét mắt qua sập tài liệu ghi danh “Nam Từ”, mở miệng nói: “Mới mấy phút trước, trong đầu tôi còn không biết phải xé mấy tờ giấy này trước mặt em như thế nào đây.”

Anh nghĩ anh đã quá nuông chiều con thỏ không nghe lời, bỏ trốn trực tiếp không được, cho nên tìm cách khác để tránh né anh, thật sự coi anh là kẻ ngốc không nhìn ra sao?

Cho nên khi Hoắc Lâm nhận được tin này thì cực kỳ phấn nộ.

Lúc anh cầm sập giấy tờ này, tâm tình anh như muốn hủy diệt cả thế giới.

Khi đó Hoắc Lâm cảm thấy nếu như không triệt để dạy dỗ con thỏ này, thì không biết sau này cô sẽ làm ra những chuyện gì chọc tức anh nữa đây.

Cho nên đêm hôm khuya khoắt anh bảo cô qua nhà anh, mục đích ban đầu chỉ là muốn dọa cô một chút, tốt nhất là hù dọa cô để cô mãi mãi không dám mạnh động tìm cách trốn tránh anh.

Nhưng Hoắc Lâm cũng không ngờ cô thật sự hôn anh.

Anh nói ra điều kiện đó chỉ là muốn nhìn thấy cô khó xử, nhìn thấy cô uất ức, nhìn thấy cô đáng thương nghĩ cách cầu xin anh.

Nói cho cùng thì anh vẫn chỉ muốn giày vò cô mà thôi.

Nhưng ai mà ngờ con thỏ của anh lại khiến anh vui đến như vậy.

Không thể không nói cô liều mạng lấy lòng anh, mà cô lại bị động và ngây ngô, càng làm đầy lòng anh cảm thấy vui vẻ.

Mặc dù anh biết cô không có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, càng không có kinh nghiệm cho tình huống vừa rồi, cho nên anh có thể thấy cảm xúc thực tế của cô.

Anh nhìn trúng bảo bối, bắt đầu là anh, kết thúc nhất định phải là anh, từ đầu đến cuối cô chỉ thuộc về một mình anh, suy nghĩ một chút cũng khiến huyết mạch anh sôi trào hưng phấn.

Vì vậy tâm tình anh dần dần tốt hơn, anh quyết định thả cô một lần.

Anh nhìn Nam Từ: “Lần này tôi quyết định thả em ra ngoài.”

Nam Từ ngẩn ngơ, ngạc nhiên nhìn anh.

Cô còn tưởng chuyện này đã bại lộ, cô chắc chắn không có cơ hội tới trường luyện thi, dựa theo tính tình của anh, thì anh không tức giận đến nỗi giam cô lại đã là chuyện tốt lắm rồi, sao bây giờ lại đồng ý?

Nam Từ dừng một chút, thử thăm dò hỏi: “Hoắc tiên sinh, anh nói thật chứ?”

“Sao?” Hoắc Lâm liếc liếc cô, “Em không muốn hả?”

Nam Từ nhỏ giọng lầm bầm: “Không có.”

Hoắc Lâm cũng lời biếng để ý đến phản ứng của cô, tiếp tục nói: “Tôi có thể thả em học trong trường luyện thi nửa năm, chấp nhận ý nguyện của em, nhưng em chỉ có thể xa tôi nửa năm thôi.”

Anh dồn lực vào hai cánh tay, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, cả người cô vô tình dính vào lồng ngực anh.

“Nhưng mà em cũng phải hiểu rõ, tôi cho em thời gian nửa năm, không phải để em trốn tránh tôi, mà là cho em thời gian để tiếp nhận tôi.”

“Nửa năm sau, không cần biết em nghĩ như thế nào, không cần biết em có cam tâm tình nguyện hay không, em phải ở bên cạnh tôi, trở thành người của tôi.”

“Đừng bao giờ có cái suy nghĩ xa tôi càng lâu thì tôi sẽ quên em, sẽ buông tha cho em. Trong lòng tôi, em là độc nhất vô nhị.”

Nói xong, anh khẽ hôn lên trán cô, mang theo sự nghiêm túc và thành kính.

“Em trốn không thoát đâu.”

Anh bị bệnh, bệnh đã rất lâu rồi, rốt cuộc anh đã tìm ra phương thuốc cứu mạng anh, sao anh lại dễ dàng buông tha được?

Anh nhất định không buông tay, cho đến chết, anh cũng không buông tay.

~

Ngày Nam Từ đến trường luyện thi, bên ngoài đã bắt đầu rơi tuyết đầu mùa.

Cô lớn lên ở phía Nam, từ nhỏ chỉ thấy tuyết trên tivi, cho nên đây là lần đầu tiên cô thấy tuyết rơi.

Cho nên lúc ngồi trên xe, cô nhìn hoa tuyết bay bay ngoài cửa sổ, trong lòng tràn đầy ngạc nhiên, ngay cả những phiền muộn làm cách nào để đối phó Hoắc Lâm cũng bắt đầu đi nhặt đi rất nhiều.

Chuông điện thoại vang lên, cô tùy ý nhìn lướt qua, thấy tên xuất hiện trên màn hình lập tức trở nên căng thẳng.

Lão Trần tài xế vẫn đang tập trung lái xe, giống như không để ý đến chuyện của cô.

Nam Từ nghĩ nghĩ, cuối cùng nhận điện thoại.

Ở đầu bên kia điện thoại, truyền đến giọng nói của Hoắc Lâm.

“Đi rồi sao?”

“Vâng...”

“Nhớ những gì tôi dặn em chưa?”

“...Rồi.”

“Lặp lại tôi nghe.”

Nam Từ nhìn thoáng qua tài xế Trần, xác định ông ta không chú ý tới mình mới thận trọng nhỏ giọng mở miệng:

“Mỗi tối tôi đều phải nhắn tin Wechat với anh, mỗi tuần phải gọi điện thoại cho anh ba lần, ngày nghỉ mỗi tháng phải dành thời gian cho anh.”

Hoắc Lâm cảm thấy hài lòng, giọng nói dịu dàng: “Ngoan.”

Xe rẽ về bên phải, mắt thấy sắp đến nơi, Nam Từ muốn cúp máy, thế là vội vàng nói: “Hoắc tiên sinh, tôi đến nơi rồi, nói chuyện sau.”

Nói xong cũng không cần biết anh có đồng ý hay không, cô trực tiếp cúp máy.

Bên này nghe thấy tiếng cúp máy, Hoắc Lâm nhìn màn hình di động, nở nụ cười sâu xa.

Lá gan của con thỏ càng ngày càng lớn, dám cúp máy trước.

Nhưng dù vậy cũng tốt.

Hoắc Lâm mở album hình ảnh trong điện thoại, trong đó là những tấm hình anh chụp lúc cô đang ngủ.

Cô ngoan ngoãn nằm ngủ trên giường, gương mặt ửng hồng cực kỳ mê người.

Anh nhìn xem ảnh chụp, ánh mắt dần dần sâu hơn.

Anh quả thật thích nhìn bộ dáng sợ hãi của cô, nhưng anh cũng biết rõ điều này không nên kéo dài.

Vậy nên anh quyết định dung túng cô một chút, dụ dỗ cô một chút, khiến cho cô bị mắc lừa rơi vào trong cái bẫy anh đã dày công chuẩn bị.

Tới lúc đó, cả thể xác và tinh thần của cô đều nằm trong tay anh, còn nếu cô vẫn muốn chạy?

A, nằm mơ đi.

~

Hành lý của Nam Từ không nhiều, cho nên không cần phiền đến tài xế Trần.

Cô kéo hành lý đến lầu ký túc xá, lúc này bên trong cực kỳ yên tĩnh, các bạn học khác có lẽ đang học. Quản lý ký túc xá đưa cô tới phòng ở tầng ba, một mình một phòng nhỏ, trông có vẻ không lớn nhưng lại rất gọn gàng sạch sẽ.

Sau khi đã thu dọn xong, cô lập tức đi tìm giáo viên, thầy giáo dẫn cô đến phòng học, trong lớp là mười mấy học sinh có lẽ nhỏ tuổi hơn cô.

Nhưng điều khiến cô bất ngờ chính là cô còn thấy Tần Dư ở trong lớp.

Đương nhiên Tần Dư cũng không nghĩ tới sẽ gặp cô, hơi nhú nhú mày khi thấy cô.

Anh ta nhẹ xoay cây bút, lười biếng dựa ra ghế.

“Thầy, em biết bạn học này, để bạn học ngồi bên cạnh em đi.”

Nam Từ nhú nhú mày, trực tiếp cự tuyệt: “Bạn em không quen, thầy đừng nghe người đó nói bậy.”

Mặc dù cô tới đây cũng vì muốn tránh né Hoắc Lâm, nhưng thật sự cũng muốn tập trung học tập!

Cô thấy sắc mặt Tần Dư không có ý tốt, mặc dù trước đây anh ta đã giúp cô một lần ở nhà họ Chu, nhưng cũng không thể tiếp nhận thói hư tật xấu của anh ta.

Huống hồ cô còn chưa hiểu rõ về mối quan hệ giữa anh ta và Nam Châu, đến cùng chỉ vì lợi ích tiền bạc, hay còn gì đó sâu hơn?

Cô không muốn rước lấy phiền phức, cho nên gặp phải loại người phiền toái này, nên chủ động tránh càng xa càng tốt.

Thầy giáo bình thường cũng rất bất mãn với Tần Dư, cảm thấy anh ta không nghiêm túc học tập, cho nên khi nghe Nam Từ từ chối, cũng phụ họa theo.

“Cậu cho là tôi tin cậu sao, không lo học tập còn muốn kéo theo bạn khác bỏ bê giống cậu sao, bạn học Nam này đã nói chuyện với tôi, muốn thi vào những trường đại học danh giá ở thành phố này, ngồi cùng bàn với cậu sao có hy vọng được đây?”

Tần Dư lơ đãng, thậm chí còn cười cười: “Ài da, bạn học Nam thật là có ý chí nỗ lực.”

Nam Từ không thèm để ý đến anh ta, sau khi được thầy giáo sắp xếp chỗ ngồi, lập tức cầm sách vở xuống ngồi.

Cả buổi sáng cô đều hết sức tập trung nghe giảng, Tần Dư ném giấy qua bên cô mấy lần, cô đều làm lơ.

Cho đến giờ nghỉ trưa, động tác của cô chậm nửa nhịp, trực tiếp bị anh ta ngăn lại.

“Bạn học Nam, nếu như tôi nhớ không nhầm, thì trước đó tôi đã giúp đỡ cô mà đúng không?”

Tần Dư nhắc chân chặn ghế, cơ thể có chút nghiêng về phía trước, bày ra dáng vẻ vô lại.

“Cô muốn qua cầu rút ván sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Editor: Trà Đá.

Nam Từ vốn mặc kệ anh ta, cô luôn cảm thấy da mặt Tần Dư cực kỳ dày.

Nhưng lúc này nghe anh ta nói cái gì qua cầu rút ván, cô có mặc kệ cũng không nhịn được, mở miệng:

“Cái gì gọi là qua cầu rút ván? Không phải lần trước tôi đã nói với anh, ân oán giữa tôi và anh đã chấm dứt. Anh chỉ nhớ rõ chuyện anh giúp tôi, vậy sao không nhớ rõ chuyện anh hại tôi?”

Tần Dư lười biếng dựa ra sau, hai tay khoanh trước ngực.

“Cái đó không thể tính là hại cô được, chẳng qua là việc hợp tác không tốt, cho nên tôi mới cho cô cơ hội, mà cô cũng đâu có chịu.”

“...”

Nam Từ im lặng, không muốn dây dưa với anh ta.

Mà cô lại cảm thấy chuyện lần trước, Tần Dư không chỉ hại cô, mà còn hại cả Nam Châu.

Trước đó Nam Châu nói sinh viên kia học ở đại học danh tiếng, vậy sao sinh viên này lại tới trường luyện thi?

Hay Nam Châu cố ý lừa cô và người nhà họ Nam, hay chính Tần Dư cũng lừa Nam Châu.

Mà những chuyện này cũng không liên quan đến cô, Nam Từ lạnh mặt đứng đây, ánh mắt nhìn anh ta không có một chút nao núng.

“Trước đó anh mở miệng ra lúc nào cũng nói đến tiền, sau đó còn đến nhà họ Chu làm phục vụ... Anh thật sự cần tiền đến như vậy sao? Học phí trong trường luyện thi này không rẻ, anh chọn vào đây học có nghĩa là anh cũng đã quyết định nửa năm sau thi đại học, anh muốn tôi phá hỏng kế hoạch của anh sao?”

Nam Từ chung đụng với Hoắc Lâm mấy lần, cũng học được giọng điệu uy hiếp trong câu chữ. Mặc dù ý tứ của cô có chút cáo mượn oai hùm, nhưng kết hợp với bộ dáng giả vờ cứng rắn kia, cũng mang theo mấy phần dọa người.

Tần Dư nheo nheo mắt.

“Cô làm vậy với tôi không sợ Nam Châu tìm tôi hại cô sao?”

“Anh cứ thử xem.”

Nam Từ nói xong, đẩy anh ta ra, trực tiếp cầm sách vở ra khỏi lớp.

Tần Dư nhìn thấy cô rời đi, sau khi không thấy bóng dáng của cô nữa, mới cúi đầu cười một tiếng.

Tiếp đó, anh ta lấy điện thoại di động ra, phát đi một tin nhắn.

[Em gái cô lần này khó lừa hơn lần trước, thêm tiền, nếu không thì không làm nữa]

~

Ngày đầu tiên Nam Từ trôi qua vui vẻ, ngoại trừ việc gặp Tần Dư, còn lại cũng không có gì khiến cô buồn bực.

Buổi tối mới tắm rửa xong, Hoắc Lâm gọi video Wechat cho cô.

Nam Từ có chút bất đắc dĩ, vốn còn định cố ý kéo dài thời gian, để đến tối muộn mới gọi anh, nói chuyện qua loa rồi cúp máy. Ai mà ngờ anh lại chủ động điện thoại cho cô.

Cô ngồi vào bàn học, bày sách vở, giả vờ bộ dáng nghiêm túc học tập, sau đó nhận điện thoại.

Đầu kia Hoắc Lâm cũng có vẻ bận bịu, lúc kết nói anh vẫn còn đang xử lý tài liệu, phía sau anh là bối cảnh trong văn phòng công ty.

“Hoắc tiên sinh.”

Anh vẫn còn đang đọc tài liệu, không ngắt đầu: “Ừ, hôm nay đã quen chưa?”

“Rồi.” Nam Từ ngoan ngoãn trả lời.

“Học tập có bận rộn không?”

“Không bận lắm.”

“Vậy tại sao không gọi điện thoại cho tôi?”

Nói xong, Hoắc Lâm chậm rãi ngắt đầu. Mắt kính gọng vàng trên sống mũi làm nổi bật lên gương mặt tuấn tú của anh, cũng có lẽ là do bóng đêm ở phía sau và không khí trong văn phòng, khiến Nam Từ nhìn anh cũng có chút hiểu tại sao người ngoài lại nói anh lịch sự bí ẩn rồi.

Nam Từ còn chưa kịp trả lời, lại phát hiện ánh mắt Hoắc Lâm hơi di chuyển xuống phía dưới, yết hầu nhẹ nhàng nhúc nhích một cái.

“Mới tắm xong hả?”

“Vâng.”

Nam Từ không hiểu lắm, không biết là anh đang nhìn gì, vừa nói vừa cúi đầu xuống.

Kết quả...

Nam Từ xấu hổ đỏ mặt, hai cánh tay ôm trước ngực, thẹn quá hóa giận: “Hoắc tiên sinh!”

Ký túc xá bật máy sưởi, cho nên trong phòng hơi nóng, Nam Từ đã sớm chuẩn bị váy ngủ mùa hè.

Váy ngủ màu vàng nhạt, bình thường thì không sao, nhưng cô vừa mới tắm xong, tóc còn ướt, cho nên có vài giọt nước làm ướt vạt áo bên trên, sau đó, vài vóc trong nháy mắt trở nên trong suốt.

Hoắc Lâm nặng nề cười một tiếng, sự lạnh lẽo giữa hàng lông mày đã hoàn toàn biến mất, gương mặt đẹp trai lúc này trông cực kỳ tỏa sáng.

“Che cái gì? Sớm muộn gì tôi cũng được thấy thôi.”

“...”

Nam Từ không muốn để ý đến sự lưu manh của anh nữa, tức giận đến sắc mặt cũng không tốt, nhú nhú mày nhìn anh.

“Hoắc tiên sinh, đã muộn rồi, nếu như anh không có việc gì thì tôi cúp máy đây.”

Hoắc Lâm liếc cô một chút: “Em thử cúp máy xem.”

Nam Từ nghe thấy mùi nguy hiểm trong lời nói của anh, có chút sợ, mặc dù còn tức giận, nhưng cũng không dám làm càn.

“Cúp máy xong thì đi ngủ hay học bài?” Hoắc Lâm hỏi.

Nam Từ không suy nghĩ, đáp: “Học bài.”

“Vây em cứ học đi, đặt điện thoại xa ra chút là được rồi.”

Cô nháy nháy mắt: “Không cúp máy?”

“Ừ.”

Nam Từ không rõ anh muốn làm gì, nhưng cũng không phản bác, làm theo lời anh nói, đặt điện thoại ra xa một chút, sau đó không nghĩ nhiều nữa, vùi đầu học bài.

Hoắc Lâm vốn đang chuyên tâm xử lý văn kiện, lúc này cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, không cách nào tập trung làm việc được.

Anh quyết định để tài liệu qua một bên, đốt một điếu thuốc, chậm chậm hút một hơi, nhả một làn khói mỏng vào màn hình.

Hoắc Lâm thừa nhận anh có chút hối hận rồi.

Nhất là khi màn đêm buông xuống, anh chỉ muốn bắt cô về, ôm cô vào lòng không bao giờ buông.

Hiện tại anh chỉ có thể thấy cô qua màn hình điện thoại, cũng chỉ là như giải khát mà thôi.

Hoắc Lâm hít một hơi thuốc, lại tiếp tục nhả khói trước màn hình.

Nếu như có thể, anh nhất định khiến thời gian trực tiếp nhảy đến nửa năm sau.

Thời gian vừa đến, anh trực tiếp bắt cô đi cục dân chính, để cô trở thành vợ của anh, anh không quan tâm cô có nguyện ý hay không, đều cũng phải ở bên cạnh anh, làm người của anh.

~

Một tháng học tập trôi qua, Nam Từ sống yên ổn thuận lợi.

Chương trình học rất bận rộn, ngoại trừ giờ lên lớp và ôn tập, cô còn thỉnh thoảng gọi điện thoại cho Hoắc Lâm, đôi khi cô cảm thấy thời gian ngủ không đủ, nhưng lại không dám phàn nàn với Hoắc Lâm.

Dù vậy cô cũng cảm thấy thời gian ở đây tốt hơn ở nhà họ Nam.

Chỉ ít mỗi ngày không cần phải đề phòng cái này, lo lắng cái kia, không cần sống trong bầu không khí ngột ngạt, cũng không cần đoán tâm tư của người lớn trong nhà.

Cô cũng may mắn, nơi này không xuất hiện người giống Lưu Lâm Lâm, bằng không thì thời gian học tập của cô cũng không thể yên ổn.

Mà Tần Dư sau hôm đó cũng không làm phiền cô nữa, có lẽ sự uy hiếp của cô có tác dụng, nhưng Nam Từ cũng không quan tâm, anh ta tốt nhất đừng tiếp cận cô, cô quá lười biếng đối phó với anh ta rồi.

Nhưng ông trời đâu có chiều lòng người.

Ngày nghỉ đầu tiên của tháng thứ nhất, tâm tình Nam Từ cực kỳ tốt, Nam lão gia từ gọi điện thoại nói phái lão Trần tới đón cô, nhưng cô từ chối.

Chương trình học quá bận rộn và áp lực, cô muốn đi dạo một chút trước khi về nhà. Cho nên sau đi ra khỏi trường, cô đi về phía trạm xe bus để đón xe đi tới khu mua sắm.

Ai mà ngờ, cô mới đi chưa được mấy bước đã thấy bên trong con hẻm nhỏ đang có một trận ẩu đả.

Chính xác mà nói là một đám người đang đánh một người, mà người bị đánh chính là Tần Dư.

Nói thật, Nam Từ không muốn dính vào, nhưng nếu cứ bỏ mặc mà đi như thế lại có chút trái với lương tâm.

Mà lúc cô đang do dự không biết thế nào, thì Tần Dư cũng nhìn thấy cô.

Anh ta có vẻ muốn kéo cô vào vụ này, lập tức la lớn: “Nam nhị tiểu thư, cô tới trả tiền giúp tôi đúng không?”

“...” Nam Từ im lặng, lạnh lùng nhìn anh ta, tất cả lòng áy náy của cô lập tức bị dội tắt.

Nhưng sự việc đã đổ lên người cô, cô cũng không thể trực tiếp bỏ đi, hướng chỉ nhìn mấy người kia bộ dáng hung hăng, có vẻ như cũng không dễ dàng thả cô đi.

Nam Từ bước lên mấy bước, cúi đầu nhìn mặt mũi sưng tấy của Tần Dư, hỏi: “Anh thiếu bọn họ bao nhiêu tiền?”

Một người mặt mũi đáng sợ tiến lên: “Em gái nhỏ, nhìn cô ăn mặc hàng hiệu thế này, chắc nhà cô có tiền lắm đúng không? Sao, muốn trả nợ thay nó hả? Vậy cô em tới gần sát đây, anh sẽ nói cho cô em biết nó thiếu bao nhiêu tiền.”

Trong lòng Nam Từ tràn đầy sự chán ghét, không để ý tới hắn, cô tiếp tục nhìn Tần Dư, muốn nghe anh ta trả lời.

Ánh mắt Tần Dư hơi lạnh, mí mắt rũ xuống: “Nợ ban đầu là năm mươi ngàn, bây giờ lên tám trăm ngàn rồi.”

Nam Từ vừa nghe thì hiểu ngay lập tức, nhóm người này cho vay nặng lãi, lãi mẹ đẻ lãi con mới ra nhiều tiền như vậy.

Cô mím mím môi, cầm điện thoại di động chia về phía trước.

“Vậy các người là đám cho vay nặng lãi sao?”

Một người có theo đầy mặt, hung tợn nói: “Đúng thì sao? Em gái tính đứng đó nói nhảm cái gì đó, có tiền thì trả giúp nó, còn không thì cút đi!”

Nam Từ nhìn Tần Dư một chút, cuối cùng liếc liếc về đám người, tính toán khoảng cách đường cái, tiếp đó khẽ cắn răng, vươn tay lên.

“Tôi vừa mới báo cảnh sát, những lời mấy người vừa nói chắc chắn cảnh sát đã nghe thấy được, nếu mấy người không muốn bị bắt thì tốt nhất tranh thủ chạy đi! Nếu không lát nữa cảnh sát tới thì hậu quả thế nào thì mấy người biết rồi đó!”

Đám người kia nghe xong, cả người đều bức tức, hùng hùng hổ hổ tiến lên muốn bắt lấy cô.

Cô cố giả vờ bình tĩnh, lùi về sau hai bước, khí thế càng lúc càng cứng rắn.

“Mấy người muốn tiếp tục dây dưa ở đây sao? Có lẽ giờ này cảnh sát đã xuất phát rồi đó!”

Đám người kia khẽ cắn môi, một người trong đó hung hăng dẫn đầu nói: “Mày chờ đó!”

Nói xong, ra lệnh cho những người khác rút lui.

Nam Từ nhìn thấy bọn họ chạy đi thật rồi, mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhìn Tần Dư đang nằm trên đất, cảm thấy có chút đáng thương, lại hỏi: “Cần tôi đưa anh đi bệnh viện không?”

Tần Dư lại lộ ra vẻ lưu manh: “Mấy vết thương nhỏ này mà nhảm nhảm gì, trước đó tôi bị đám người đó đánh nhiều lần rồi, đoán chừng đã trở thành bệnh nhân thân thiết ở bệnh viện rồi.”

Tâm tình Nam Từ có chút phức tạp, trước đó cảm thấy anh ta rất đáng hận, lúc này nghe lời này, lại cảm thấy anh ta có chút đáng thương.

Nhưng cô cũng không có hứng thú nghe anh ta nói tiếp: “Nếu không cần thì tôi đi trước đây.”

Nói xong định quay người rời đi.

“Cô cứ như vậy bỏ tôi đi sao?” Giọng nói Tần Dư vang lên sau lưng cô.

Nam Từ cau mày, quay lại nhìn anh ta.

“Không phải anh nói không cần tôi đưa đi bệnh viện sao?”

“Đúng là tôi nói không cần cô đưa tôi đến bệnh viện, nhưng cũng không nói để cô đi như vậy.”

Nói xong, anh ta lại bày ra vẻ mặt vô lại.

“Tôi đói rồi, cô mời tôi ăn bữa cơm đi.”

~

Tần Dư không yêu cầu cao, anh ta dẫn Nam Từ đến một tiệm lẩu gần trường luyện thi.

Lúc này đang là buổi sáng, không có nhiều người, cho nên khi bọn họ vào không cần đợi lâu, trực tiếp ngồi xuống bàn gần cửa sổ.

Tần Dư không khách khí, chỉ chỉ không ít món ăn, Nam Từ nhìn có chút đau lòng nhưng lại không tiện nói.

Trong lúc chờ đồ ăn, Tần Dư chống cằm, nhìn Nam Từ có chút hăng hái.

“Tôi phát hiện ra cô rất tốt, bình thường con gái thấy mấy chuyện đó thì chắc chắn sẽ rất hoảng hốt, nhưng cô lại có thể lừa gạt bọn chúng. Mà bây giờ cô cũng không nhắc một lời đến chuyện lúc này, cũng không hỏi tôi chuyện gì xảy ra.”

Nam Từ lạnh lùng nhìn anh ta.

“Mới này tôi cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ là không muốn anh bị đám người kia đánh nữa, mà tôi không chỉ cứu anh, mà còn tự cứu cả tôi nữa, cho nên phải hoàn toàn bình tĩnh mới được. Ít ra bây giờ...”

Cô nhẹ chớp chớp mắt, không có biểu tình, nói: “Tôi không có hứng thú với anh, đối với nguyên nhân vay tiền hay khó khăn gì của anh, tôi lại càng không có hứng thú, cho nên tôi không cần thiết phải hỏi anh chuyện gì xảy ra.”

Tần Dư bị cô nói đến mức á khẩu, anh ta nhìn cô, nheo nheo mắt. Một lúc sau, anh ta nói: “Không được, con người tôi thích nhất là làm việc người khác không thích, cô không muốn nghe, thì tôi càng muốn nói.”

“...” Nam Từ im lặng, trầm mặc chờ anh ta tiếp tục.

Về sau Tần Dư nói đơn giản vài câu, Nam Từ nghe đại khái đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Ba anh ta nghiện cờ bạc, mỗi lần vay tiền đi đánh bài, thì bọn cho vay nặng lãi đều đến đòi tiền anh ta. Một tối hai đi đã trở thành thói quen, anh ta mới trễ nãi việc thi đại học, cho nên lúc nào cũng cần tiền.

Nam Từ nghe xong, trong lòng không dâng lên cảm xúc nào, cũng không phải là cô máu lạnh, mà chẳng qua là cô cảm thấy cuộc sống cô cũng rất thảm, không có rãnh rỗi đi thương hại anh ta.

Tần Dư hiển nhiên không nghĩ tới chiều thâm thiết này không hiệu quả, anh ta biểu lộ hơi khoa trương, nói: “Nè cô gái, tuyến nước mắt bị chặn rồi hả?”

Nam Từ không thèm để ý anh ta, đứng dậy muốn đi toilet.

Tần Dư còn tưởng rằng cô bị anh chọc giận, lập tức giữ tay cô.

“Nè, giận hả?”

Nam Từ cau mày rút tay ra, chưa kịp lên tiếng, thì chuông điện thoại vang lên.

Là Hoắc Lâm

Cô nghe thấy tiếng chuông, có chút chột dạ, với tính tình của Hoắc Lâm, nếu như biết lúc này cô đang ở cùng với người khác, còn là một nam sinh... Đoán chừng anh sẽ hung hăng trừng phạt cô.

Nam Từ cố gắng bình tĩnh, nói với Tần Dư “Đừng lên tiếng”, sau đó nhận điện thoại.

“Hoắc tiên sinh.”

“Về nhà chưa?”

“À thì... Đang ở trên đường, chuẩn bị về nhà. Không... Không phải chiều nay anh mới đi công tác về sao? Buổi tối gặp sao?”

Hoắc Lâm ở bên kia cười cười, không biết Nam Từ có bị ảo giác hay không, cô cảm thấy ý cười này không bình thường.

“Sao hôm nay em nói nhiều vậy? Làm chuyện gì sai sao? Chột dạ hả?”

“Không có...” Nam Từ vừa nói vừa vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ, kết quả còn chưa nói xong chữ “Mà” đã lập tức im miệng, cô ngây ngẩn cả người.

Có một chiếc xe màu đen đang đậu ở bên ngoài tiệm lẩu, cửa sổ phía sau xe hạ xuống một nửa, mà Hoắc Lâm đang ngồi bên trong.

Anh đang nghe điện thoại, ánh mắt nhìn Nam Từ, trên mặt tràn đầy sự lạnh lùng, không cười.

“Ra ngoài.”

Anh nặng nề ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Editor: Trà Đá.

Nam Từ cảm thấy vận khí của mình không tốt.

Hôm qua lúc cô gọi điện thoại cho Hoắc Lâm, anh còn nói hôm nay anh sẽ về thành phố lúc chiều muộn, sao bây giờ đã xuất hiện ở đây rồi?

Hơn nữa nhìn nét mặt của anh có vẻ như cũng không phải vừa mới tới..

Nam Từ nhanh chóng suy nghĩ một chút, cảm giác có vẻ như ngoài việc cô bị Tần Dư nắm cổ tay, thì cũng không có làm cái gì khác, cứ cho là anh bức bội thì cũng không quá tức giận đến mức muốn hủy diệt thế giới chứ?

Nam Từ tự an ủi trong lòng, nhưng cũng không chắc chắn.

Sau khi cô cúp điện thoại, hít sâu một hơi, rút ra hai tờ tiền đặt lên bàn.

“Anh cứ tiếp tục ăn đi, có người đến đón tôi rồi, tôi đi trước.”

Nói xong, cũng không để ý đến phản ứng của Tần Dư, cô trực tiếp đi ra ngoài.

Đáy mắt Tần Dư xẹt qua một tia dị dạng, quay đầu lại nhìn về phía cửa sổ, trùng hợp chạm ánh mắt với Hoắc Lâm.

Tần Dư coi như cũng gặp qua không ít các ông lớn bà lớn, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta cảm giác bị bức ép khi ở khoảng cách xa như vậy.

Hoắc Lâm rõ ràng không có phản ứng gì, ánh mắt cũng rất lạnh, không mang theo chút cảm xúc nào, nhưng lại khiến đỉnh đầu Tần Dư tê rần một hồi.

Tần Dư không muốn thua, cho nên dù cảm giác không đúng, nhưng vẫn một mực nhìn theo.

Cuối cùng, Nam Từ xuất hiện trước cửa xe, chặn ánh mắt của hai người.

Tần Dư nhìn thấy cô ngồi lên xe, nhìn thấy cửa kính xe nâng lên, rồi nhìn xe rời đi.

Cuối cùng anh ta bật cười, cúi đầu bắt đầu ăn lẩu.

~

Xe đi ổn định trên đường, lúc Nam Từ ngồi vào ghế sau, thì lái xe đã bấm nút nâng miếng che lên, cho nên lúc này cô cảm thấy không khí xung quanh có chút quỷ dị.

Cô không ngừng trấn an bản thân, không ngừng an ủi mình, nhưng mà... Có lẽ cũng không có tác dụng.

Hoắc Lâm còn chưa lên tiếng, mà cô đã sợ tới trắng mặt.

Cô quyết tâm mở miệng: “Anh... Không phải hôm qua anh nói sẽ về trễ sao?”

Hoắc Lâm cong môi, quay đầu nhìn cô.

“Sao? Tôi về sớm em không vui sao?”

Nam Từ vội vàng khoát tay: “Không có, chỉ là hơi bất ngờ, nếu biết anh về sớm vậy thì đã nói anh tới đón tôi rồi.”

Cô biết Hoắc Lâm thích nghe cái gì, mà hiện tại bầu không khí đã rơi vào trạng thái này, cô phải nói vài câu lấy lòng anh.

Quả nhiên, độ cong bên khóe môi Hoắc Lâm sâu hơn, nhưng ánh mắt vẫn còn lạnh lẽo.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô cực kỳ thân mật.

“Cô bé của tôi càng ngày càng lợi hại, càng lúc càng giỏi nói dối.”

“...”

Nam Từ không biết nên nói gì, cũng không dám nhúc nhích, chỉ có thể để mặc đầu ngón tay Hoắc Lâm tự do vuốt ve gò má cô.

Cô cảm thấy Hoắc Lâm lúc này không bình thường, toàn thân trên dưới đều lộ ra vẻ nguy hiểm đáng sợ, mặc dù anh đang cười, nhưng còn khiến cô sợ hãi hơn lúc anh nổi giận.

Nam Từ cố gắng chịu đựng, cuối cùng xe cũng ngừng lại.

Hoắc Lâm kéo cô xuống xe, động tác không hề dịu dàng, mà có chút mạnh bạo.

Nam Từ không biết đây là đâu, chỉ cảm giác đây có lẽ là chung cư căn hộ cao cấp, cô chưa kịp nhìn kỹ, thì đã bị Hoắc Lâm kéo vào thang máy.

Anh không nói chuyện, sắc mặt nhìn có vẻ bình tĩnh, không, cực kỳ bình tĩnh, Nam Từ đã cảm thấy sợ hãi tột độ.

Hoắc Lâm muốn làm gì? Chẳng lẽ anh thật sự hiểu lầm cô và Tần Dư?

Hiện tại anh tức giận như vậy chắc chắn là do thấy bọn họ ngồi ăn với nhau, lúc này Tần Dư còn kéo cổ tay cô, chắc chắn anh cũng đã thấy?

Với tính cách cường thế độc chiếm của Hoắc Lâm mà nói...

Nam Từ không dám nghĩ nữa, cô chỉ muốn giải thích rõ ràng hiểu lầm này, cô và Tần Dư xác thật không có gì hết, huống chi cô chán ghét anh ta còn không kịp, sao có thể có ý tứ gì với anh ta!

“Hoắc tiên sinh, tôi...”

Sắc mặt Hoắc Lâm không thay đổi, cắt lời cô: “Đừng nói nữa.”

Giọng nói của anh thấp hơn bình thường, lúc nói chuyện cũng không nhìn cô, nhưng bàn tay nắm lấy cổ tay cô càng lúc càng dùng sức.

Cô cảm giác cổ tay mình đã sắp bị bóp gãy, xương cốt đều sắp bị anh bóp nát, vừa buồn bực vừa đau, mà cô lại không thể nói, chỉ có thể khẽ cắn môi, cố nén.

Thang máy dừng lại ở tầng 26, cả tầng đều là nhà đơn. Sau khi mở cửa, Hoắc Lâm cũng không cho cô thay giày, trực tiếp dắt cô vào trong phòng tắm.

Anh vặn vòi nước, anh thậm chí còn không điều chỉnh nhiệt độ nước, anh cứ mặc kệ nước lạnh, còn anh trực tiếp cọ rửa cổ tay cô.

Anh cứ tập trung cọ rửa tay cô, cho đến khi nào anh cảm thấy đã đủ sạch sẽ rồi, sau đó kéo cô vào phòng khách, lấy hộp thuốc cứu thương, anh bắt đầu lấy thuốc sát trùng và bông băng ra.

Sắc mặt anh lạnh lùng, ánh mắt một mực nhìn chằm chằm cổ tay Nam Từ, động tác cũng không ngừng, lấy hết miếng bông này đến miếng bông khác sát trùng cổ tay cô.

Nam Từ bị động tác của anh hù dọa, cô cảm thấy cổ tay cô cực kỳ đau rát, nhưng cô không dám động đậy.

Giờ phút này Hoắc Lâm đang cực kỳ điên cuồng.

Sắc mặt anh có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lúc vung tay nhấc chân lại không bình tĩnh.

Giống như mặt biển về đêm, nhìn thì rất bình thường, nói không chừng một giây sau, sẽ lập tức cuộn trào lên một con sóng cao vài thước, trong nháy mắt

hủy diệt cả một thôn nhỏ.

Nam Từ cảm giác quanh thân đều bị khí lạnh bao trùm, từ đầu đến chân, ngay cả chân tay cô cũng không dám cử động, mắt nhìn Hoắc Lâm không chớp, hi vọng anh nổi điên sớm một chút rồi mau chóng kết thúc.

Qua một lúc lâu sau, rốt cuộc anh cũng hài lòng, anh lấy khăn, chậm rãi lau lau tay cô.

Mặc dù cổ tay Nam Từ không tính là mềm mại, nhưng da thịt cũng không dày béo đến nỗi bị chà xát lâu như vậy mà không có vấn đề.

Cho nên lúc Hoắc Lâm lau tay cô, sự ma sát khiến cô cảm thấy vùng da ở cổ tay đau rát.

Cô có chút đau, cũng có chút uất ức, cô cắn môi, bắt đầu khó chịu.

Hoắc Lâm vốn vừa phát tiết một trận, tâm tình có chút tốt hơn, lúc này trông thấy bộ dáng này của cô, còn tưởng cô không phục, trong lòng lại bắt đầu bốc hỏa.

Anh nắm cầm cô, nở một nụ cười lạnh lùng.

“Sao? Tôi rửa cái tay mà chẳng khác nắm qua, em buồn sao?”

Nam Từ cảm thấy uất ức có thể không phải vì điều này, cô lần đầu tiên ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn anh.

“Anh hoàn toàn nói chuyện rất vô lý!”

Hoắc Lâm cười lạnh một tiếng, độ cong bên môi càng phát ra tia trào phúng.

“Vô lý? Tôi đang nói chuyện rất có lý, nên mới được chứng kiến cảnh ngày hôm nay! Sớm biết em không an phận như vậy, thì tôi đã giam em lại rồi, như vậy em làm sao có cơ hội gặp những người đàn ông khác!”

Nói xong, anh hung hăng ném khăn mặt xuống đất, không để ý Nam Từ, quay người đi.

Nam Từ không biết anh muốn làm gì, cho nên lúc này cũng không sợ anh phát cáu nữa, đi từng bước theo sát sau lưng anh.

Nhưng ai ngờ anh mặc áo vest vào, sau đó trực tiếp ném lại một câu: “Ồ yên đấy cho tôi.” Sau đó đóng cửa rồi đi.

Nam Từ sợ ngây người, chuyện này là sao?

Hoắc Lâm, anh... Anh thật sự muốn giam cô lại?!

~

Hoắc Lâm đi công tác mấy ngày, trợ lý vẫn một mực cù theo sát anh, ở nước ngoài bận rộn không kể ngày đêm, vất vả lắm mới xong việc về nước, trong đầu ông chủ chỉ nhớ về bà chủ, anh ta còn cho là mình sẽ được yên ổn nghỉ ngơi một ngày, ai dè anh ta vừa về đến nhà, chưa kịp ôm người yêu, thì ông chủ đã gọi điện thoại tới.

Trong lòng trợ lý vô cùng khó chịu, nhưng lại không thể không bắt máy.

Hoắc Lâm ở bên kia không nhiều lời, trực tiếp bỏ trí: “Cậu mau đi điều tra một tháng Nam Từ ở trong trường luyện thi đã từng tiếp xúc với ai, nhất là nam sinh.”

Trợ lý nghe xong, không hiểu.

Cái này cái này cái này... Bà chủ lại chọc gì ông chủ nữa sao?

Anh ta đi theo Hoắc Lâm đã lâu, hiệu suất làm việc rất tốt. Cho nên đại khái khoảng hai tiếng sau, anh ta lập tức giao nộp bản báo cáo tình hình Nam Từ một tháng qua trong trường luyện thi.

“Ông chủ, một tháng qua không có vấn đề khác thường với Nam tiểu thư, giáo viên cũng đã nói không thấy nam sinh nào tiếp xúc với cô ấy... Từ ngày đầu tiên đến lớp, có một nam sinh tên là Tần Dư, nói có quen biết Nam tiểu thư, muốn ngồi cùng bàn với Nam tiểu thư.”

Nói xong, anh ta gỡ vài trang trong tư liệu, mở đến trang ảnh chụp đặt trước mặt Hoắc Lâm.

“Chính là người này.”

Hoắc Lâm liếc một cái đã nhận ra người này ngồi ăn lẩu với Nam Từ, đồng thời còn nắm cổ tay cô.

Đáy mắt anh cuộn cuộn sự khát máu, anh lạnh lùng nhìn tấm hình nửa ngày, sau đó nói:

“Cẩn thận điều tra tư liệu về hắn, không được chừa bất cứ thứ gì, trước đêm nay, tôi muốn biết tất cả thông tin về hắn.”

Sau khi Hoắc Lâm nói xong câu này, lập tức đứng dậy đi.

Trợ lý vẫn đứng nguyên tại chỗ, khờ sờ nhìn chăm chăm hình ảnh Tần Dư, thầm thở dài.

Trên đời này chắc hẳn chỉ có anh ta là khổ nhất? Việc công ty còn chưa xử lý xong, bây giờ còn phải xử lý luôn cả việc riêng của ông chủ.

Mà Nam tiểu thư này cũng thật là, không có chuyện gì lại đi chọc giận ông chủ! Ông chủ không nề làm tổn thương cô, nhưng một người trợ lý nhỏ như anh ta phải chịu khổ!

~

Sau khi Hoắc Lâm rời đi, Nam Từ ngồi khóc một trận, sau khi khóc một quá, cũng không suy nghĩ được gì, cuộn tròn trên ghế salon ngủ thiếp đi.

Lúc Hoắc Lâm quay lại, lập tức thấy cô đang ôm đầu gối, co người lại ngủ ngon lành.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị che đi một nửa, một tay đặt dưới mặt, còn một tay rúc xuống bên cạnh.

Mà cánh tay rúc xuống chính là cánh tay bị anh hung hăng tẩy rửa, lúc này vừa sưng vừa đỏ, Hoắc Lâm cảm giác có chút ảo não lại có chút đau lòng.

Kỳ thật sau khi đã bình tĩnh lại, Hoắc Lâm suy nghĩ rất nhiều.

Lúc ấy Nam Từ đối mặt với nam sinh kia có vẻ cũng không kiên nhẫn, mà anh cũng nhìn thấy, là nam sinh kia chủ động nắm cổ tay cô, mà cô còn có dấu hiệu muốn tránh né.

Nhưng anh vẫn tức giận.

Anh đã xem cô như vật sở hữu của riêng mình, cho nên không được để những nam sinh khác động vào, đừng nói đến chuyện nắm tay, mà ngay cả ngồi cùng bàn ăn cơm cũng không được phép.

Nghĩ tới đây, anh lấy hòm y tế ra, lấy thuốc chống sưng, bắt đầu bôi lên tay Nam Từ.

Nam Từ bị cảm giác lạnh lạnh làm thức giấc, khi tỉnh lại, đúng lúc trông thấy Hoắc Lâm đang dịu dàng bôi thuốc cho cô, trông cực kỳ cẩn thận, giống như tay cô là một bảo vật.

Nhưng mà rõ ràng mấy tiếng trước, anh giống như bị nổi điên, mà tay cô bị sưng đỏ cũng rõ ràng là do anh tặng cho!

Nghĩ tới đây, cô hồn dỗi muốn rút tay về.

Hoắc Lâm có lẽ đã sớm chuẩn bị, cho nên dùng sức giữ tay cô.

“Đừng nhúc nhích.”

Nam Từ biết không thể xoay chuyển được anh, nhắm hai mắt lại, làm ngơ.

Nhưng cô không biết hành động này của mình rơi vào trong mắt Hoắc Lâm lại khiến anh nghĩ là cô đang nhõng nhẽo.

Cho nên anh cười cười, tâm tình tốt hơn, sau khi bôi thuốc cho cô xong, anh trực ôm cô ngồi lên đùi mình.

Nam Từ bị anh ôm, sự tiếp xúc thân mật này khiến cô có chút luống cuống, định giãy dụa, nhưng anh lại không cho phép.

Hoắc Lâm ôm lấy eo cô, nói: “Muốn bị giam ở đây thật sao?”

Nam Từ rất giận, nghiêng đầu không nhìn anh nữa, bộ dáng lạnh lùng, lại khiến Hoắc Lâm cười sâu hơn.

“Không có gì muốn giải thích sao?”

Cô liếc mắt nhìn anh: “Tôi giải thích thì anh sẽ tin sao?”

Hoắc Lâm nắm xoay cầm cô, buộc cô đối mặt với mình.

“Chỉ cần em nói sự thật,

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Editor: Trà Đá.

“Chuyện thật ra chính là như vậy, cứu anh ta là bị động, còn chuyện trong quán ăn...”

Nam Từ nói đến đây, dừng một chút.

Hoắc Lâm nhìn cô nói chuyện, một mực trầm mặc không lên tiếng, lúc này thấy cô dừng lại, cũng không muốn nghe nữa, ngược lại cầm lấy cổ tay đang sung của cô, khê hôn một cái.

“Còn đau không?”

Nam Từ cảm thấy lúc này anh đã bớt nguy hiểm, cho nên nhỏ nhẹ gạt đầu, nói: “Một chút.”

“Xin lỗi em, hôm nay tôi không khống chế được cảm xúc.”

“...”

“Nhưng tôi không dám hứa chắc, lần sau nếu như thấy em có những cử chỉ thân mật với người đàn ông khác, thì không biết tôi sẽ như thế nào nữa.”

Nam Từ rất bất đắc dĩ, cô cũng đã giải thích rõ ràng rồi, anh còn nghĩ cô có ý gì với Tần Dư chứ?

“Vì vậy,”

Hoắc Lâm lại trịnh trọng hôn lên cổ tay đang sung của cô một cái nữa.

“Để không khiến tôi nổi điên nữa, thì sau này em nên cách xa những người đàn ông khác một chút.”

Không phải nhắc nhở, mà là khẳng định, hơn nữa còn mang theo tính uy hiếp.

Nam Từ cảm thấy đau đầu, cô hoàn toàn không muốn chủ động tiếp cận bất kỳ một người đàn ông nào, lấy đâu ra cách xa?

Chẳng lẽ anh muốn sau này cô cũng không được giao tiếp với người khác sao?

~

Tối hôm đó, Hoắc Lâm đưa Nam Từ về nhà họ Nam, sau đó quay về công ty, trợ lý đã đợi ở công ty một hồi lâu, thấy anh tới thì lập tức giao tài liệu cho anh.

Trong tài liệu, lời giáo viên nói cũng không sai biệt lắm so với Nam Từ, trong thời gian học tập cũng không giao lưu nhiều, trừ ngày đầu tiên đến trường gặp Tần Dư, thì sau đó cũng không tiếp xúc nữa.

Chỉ là...

“Cô nhí?” Hoắc Lâm đọc tài liệu, “Chắc chứ?”

Trợ lý gạt đầu: “Chắc chắn, tôi có gọi điện thoại đến cô nhí viện lúc trước hấn ở, hấn đúng là cô nhí.”

Hoắc Lâm có chút cong môi: “Như vậy nói cách khác, hấn không có ba nghiện cờ bạc gì hết?”

Trợ lý không rõ ràng lắm: “Ông chủ, ngài nói gì?”

Hoắc Lâm không trả lời anh ta, mà dừng một chút, còn nói: “Đi điều tra thử đám lưu manh làm náo loạn ở bên ngoài trường là ai, hỏi bọn họ tại sao muốn đánh hấn.”

Trợ lý gạt đầu, tiếp tục chờ ông chủ nói tiếp, nhưng Hoắc Lâm lại không nói gì nữa.

Anh ta không nhịn được, hỏi: “Ông chủ, vậy người này, ngài có muốn tôi xử lý một chút không?”

Hoắc Lâm buồn cười nhìn anh ta: “Xử lý cái gì?”

“Kiểu như nghĩ cách đẩy hấn ra nước ngoài, hoặc là làm gì đó...”

“Không cần.” Hoắc Lâm nhẹ nhàng liếc mắt nhìn tài liệu, “Loại người này tôi lười động thủ.”

Đáy lòng trợ lý tràn đầy oán trách, nhưng không dám nói ra.

Lúc này mới về nước chưa được bao lâu, đã phải lao tâm khổ trí đi điều tra tư liệu về nam sinh này, kết quả còn bị nói là không đáng nhắc tới?

Trợ lý bĩu môi, ông chủ nhìn trúng Nam nhị tiểu thư như vậy, sao lại không thêm để ý đến một nhân vật cản trở này chứ?

Quả nhiên, trợ lý còn chưa nghĩ xong, Hoắc Lâm giống như đột nhiên nghĩ ra cái gì, nói:

“Không cần xử lý hần, nhưng cũng đừng để hần tiếp tục học trong trường luyện thi, gọi giáo viên đuổi học hần.”

Đáy lòng trợ lý cười trộm, quả nhiên!

Anh ta tranh thủ thời gian, trả lời: “Vâng!”

Sau khi trợ lý rời phòng, sắc mặt Hoắc Lâm dần dần trở nên nặng hơn.

Anh sợ dĩ không nói trợ lý đi xử lý nam sinh kia, hoàn toàn bởi vì anh sợ mình ra tay, sẽ khiến Nam Từ có suy nghĩ không hay.

Hiện tại nam sinh kia đối với cô mà nói thì chẳng khác người đi đường là bao.

Chỉ khi nào anh ra tay, thì người kia vô tình trở thành người có dính líu với Nam Từ.

Con thỏ nhỏ trông thì bình thản lạnh lùng, nhưng xương bên trong lại cực kỳ lương thiện mềm mại.

Huống chi bây giờ cô còn e ngại anh, anh không thể khiến cô e sợ anh hơn nữa.

Nhưng cái sự bức rút trong người anh không hề giảm.

Suy nghĩ một chút, anh lấy điện thoại ra gọi cho Chu Khởi.

“Đi tập.”

~

Chỗ đó chính là câu lạc bộ quyền anh.

Hoắc Lâm cởi bỏ âu phục, trên người chỉ mặc áo thun ngắn tay màu đen, bên dưới mặc quần dài màu đen.

Anh tháo kính xuống, tóc tai gọn gàng ngày thường bây giờ có chút lộn xộn, vài sợi tóc rớt trước mắt, khiến anh trông cực kỳ hấp dẫn.

Chu Khởi tập luyện với anh hai tiếng đồng hồ, lúc này mệt mỏi dựa ra ghế.

Anh ta mở chai nước uống vài ngụm, rồi lướt mắt nhìn về phía Hoắc Lâm.

“Nhà họ Hoắc lại làm phiền cậu hả?”

Lời này vừa nói ra, anh ta đã cảm thấy không đúng lắm.

Hiện tại Hoắc Lâm đã không còn giống Hoắc Lâm trước kia, lúc trước người nhà họ Hoắc gây chuyện với anh, anh sẽ có chút không khống chế nổi cảm xúc. Lúc ấy chuyện anh thường làm chính là gọi đám anh em bạn họ đi chơi boxing.

Thế nhưng mấy năm gần đây, Hoắc Lâm càng lúc càng che giấu cảm xúc rất tốt, cũng ít khi rủ bạn họ đi phát tiết.

Cho nên lúc Chu Khởi nhận điện thoại của anh, còn có chút kinh ngạc.

Thấy sắc mặt Hoắc Lâm khá hơn một chút, Chu Khởi đưa anh một chai nước, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Thần sắc Hoắc Lâm thản nhiên, tùy ý vịn nắp bình, nói: “Không có gì.”

Nói xong, anh ngừng đầu uống hai ngụm nước.

Lúc này hai bên thái dương anh có chút mồ hôi, còn có mồ hôi chảy xuống cổ, lúc uống nước yết hầu lẫn nhẹ.

Dáng vẻ Hoắc Lâm không có vẻ lịch sự ưu nhã như ngày thường nữa, mà mang theo một chút dáng vẻ hấp dẫn, quyến rũ, thu hút bao nhiêu ánh mắt hội viên nữ.

Chu Khởi nghe thấy anh nói, nhẹ “Ừ” một tiếng.

“Thời gian của tớ cũng rất quý giá, nếu cậu không nói thật thì lần sau đừng hòng rủ tớ ra ngoài.”

Hoắc Lâm không thèm để ý, giọng điệu vẫn lạnh nhạt: “Không có cậu thì còn Trần Tiến.”

“...” Chu Khởi liếc anh một cái, suy nghĩ một chút, nói: “Cậu không nói thì tớ cũng đoán ra, những thứ cậu quan tâm rất đơn giản, một là công ty cậu. Nhưng tớ cũng là một cổ đông nhỏ trong công ty cậu, gần đây không nghe thấy có chuyện gì nghiêm trọng... Thứ hai là nhà họ Hoắc, nhưng lâu nay cậu không về bên kia, bọn họ cũng không gây chuyện với cậu. Cuối cùng chỉ còn lại...”

Chu Khởi giống như nhớ ra được cái gì, nhìn về phía anh: “Chẳng lẽ bởi vì cô bé nhà họ Nam?”

Hoắc Lâm không nhúc nhích, nhưng rõ ràng sắc mặt có hơi chút biến hóa.

Chu Khởi vui vẻ, nói: “Đúng là vì cô bé đó sao?”

Vừa nói, anh ta khoác một chân lên đầu gối, trên người đầy vẻ vô lại.

“Có cần anh em tốt của cậu nghĩ cách giúp không? Tớ cảm thấy cô bé kia còn rất ngây thơ, cũng dễ tìm cách.”

Hoắc Lâm lạnh nhạt liếc anh ta: “Nghe nói gần đây cậu theo đuổi một cô gái đến nỗi người khác còn tưởng cậu phá sản nữa đúng không?”

“...” Chu Khởi cảm thấy người anh em này không thể nói chuyện được nữa, quá độc, quả thật như muốn đâm nát trái tim anh ta.

Chu Khởi thấy Hoắc Lâm muốn đứng dậy đi, lại mau nói: “Tớ nói cậu nghe, để theo đuổi một cô gái có rất nhiều cách, nếu như cậu cứ tiếp tục duy trì cái bộ dáng giống ngày thường, thì cho dù cậu có tốt cỡ nào thì cô bé cũng bị cậu dọa chạy đó.”

Vừa nghe đến hai chữ “Dọa chạy”, sắc mặt Hoắc Lâm chìm xuống.

“Chạy đi thì bắt lại.”

Chu Khởi cà lơ phát phơ cười cười, nói: “Hoắc tam, chết cậu rồi.”

Thật sự không ngờ một tổng giám đốc Hoắc tàn nhẫn, không từ một thủ đoạn, lại có một ngày thua một cô bé, hơn nữa nhìn đáng vẻ Hoắc Lâm có vẻ không muốn rút lui?

Khóe miệng Hoắc Lâm cười cười, giống như là tự giễu.

“Đúng vậy, tớ thật sự chết trong tay cô bé đó rồi.”

Hơn nữa anh lại cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng.

~

Sau lần đó, Nam Từ không còn thấy Tần Dư ở trường luyện thi nữa.

Điều này cũng nằm trong sự dự đoán của cô, với tính cách thích khống chế của Hoắc Lâm, thì anh chắc chắn không để người khác ở gần cô.

Nhưng chuyện này chỉ khiến cô suy nghĩ được mấy phút, Tần Dư chỉ là một “Người xa lạ” với cô, còn anh ta có quan hệ gì với Nam Châu, thì cô không rảnh cũng không có tâm tư suy nghĩ.

Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên chính là từ ngày đó về sau, Hoắc Lâm cũng không xuất hiện nữa.

Thậm chí ngay cả tin nhắn Wechat hay điện thoại cũng không có.

Nam Từ có chút không hiểu, ban đêm còn suy nghĩ lung tung Hoắc Lâm bị làm sao, nhưng thời gian sau đó cô cũng đã quen dần, càng ngày càng tập trung vào việc học.

Đào mất đã tới tết nguyên đán.

Trường luyện thi cho nghỉ ba ngày, Nam Từ không thu dọn hành lý nhiều, chỉ mang một chút sách vở và tài liệu về nhà ôn tập.

Cô dự định trong thời gian ăn tết, trừ những trường hợp bắt buộc phải lộ diện, còn không thì cô chỉ ở trong phòng ôn tập, tránh thị phi.

Nhà họ Nam là gia tộc lớn, ngày bình thường thấy ít người lui tới, nhưng đến tết thì có rất nhiều người tới chúc tết.

Nam Châu đã về nhà trước cô hai ngày, nghe nói lúc cô ta ở nước ngoài quản lý nhà máy, đã ký được hai hợp đồng liên tiếp, lợi nhuận rất tốt.

Cho nên ngày hôm đó Nam Châu về nước, mẹ Nam cho là Nam lão gia từ ngàn thừa nhận Nam Châu, cho nên làm một bữa tiệc nhỏ.

Nam Từ hiểu rõ ý tứ của mẹ Nam, vào lúc Nam Châu không ở trong nước, mặc dù Nam Từ đã cố gắng giấu mình, nhưng vẫn không thoát khỏi cái danh Nam nhị tiểu thư. Sau đó Nam lão gia từ còn nhiệt tình cho cô mấy phần mặt mũi, trong lúc nhất thời, thanh danh nhị tiểu thư nhà họ Nam còn cao hơn cả Nam Châu, điều này sao có thể khiến mẹ Nam cam tâm được?

Cho nên lúc Nam Châu có chút công lao ở nước ngoài, bà ta hận không thể cho toàn thế giới biết con gái bà ta giỏi như thế nào, chỉ để ép danh tiếng của Nam Từ một chút.

Những điều này Nam Từ cũng hiểu, cho nên vào ngày tổ chức tiệc, mẹ Nam giả vờ giả vịt khách khí với cô, hỏi cô có thể về nhà không, nhưng cô trực tiếp từ chối khéo.

Mẹ Nam ở bên kia có vẻ như có chút tiếc nuối: “Chị hai con nói nhớ con đó, thật là, nếu con có thể về nhà thì càng tốt, cũng đã lâu lắm rồi chị em con chưa gặp nhau.”

Trong lòng Nam Từ cười lạnh, chỉ còn một tiếng nữa là vào tiệc rồi mới điện thoại muốn cô trở về sao?

Cô cũng lười biếng đối phó với mẹ Nam, cho nên chỉ nói vài câu rồi cúp điện thoại.

Nhưng Nam Từ sao có thể biết, bởi vì cô không có mặt trong bữa tiệc mừng Nam Châu về nước, lại bị mẹ Nam nói ra cho hết thân thích bà con nhà họ Nam biết, không biết bà ta xuyên tạc cái gì, khiến tất cả bà con nhà họ Nam đều nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ.

Vì vậy lúc cô về nhà họ Nam nghỉ tết, lần đầu tiên cô gặp bà con nhà họ Nam đã cảm thấy ánh mắt mọi người không thích hợp.

Sau khi Nam Từ về nhà, mẹ Nam là người phát hiện đầu tiên, giả vờ lên giọng thân thiết: “Tiểu Từ về rồi đó à?”

Cô nắm chặt dây đeo ba lô, giả bộ ngoan ngoãn nhẹ gật đầu với mọi người.

Sau đó nói với mẹ Nam: “Mẹ.”

Mẹ Nam tiến về phía trước mấy bước, nắm lấy tay cô cực kỳ thân mật: “Con bé này rốt cuộc cũng chịu về, trước đó chị hai con cứ nhắc mãi đến con, còn tưởng rằng con không thích chị hai nên mới không về dự tiệc.”

“...” Nam Từ thật sự không rõ, vì sao mẹ Nam lại cố ý nhắc đến chuyện này trước mặt mọi người, hơn nữa chuyện không có gì nhưng cứ nhắc đi nhắc lại cũng khiến nó thành chuyện nghiêm trọng.

Nam Từ cười cười: “Mẹ, con không có, con...”

“Mẹ! Sao mẹ lại nói Tiểu Từ như vậy!”

Nam Châu đột nhiên xuất hiện, cắt đứt Nam Từ.

Nói xong, cầm một hộp quà nhỏ tiến lên, vừa đi vừa nói: “Tiểu Từ ham chơi, mà con nít thì đùa nào không thích náo nhiệt, nên bữa tiệc đó cũng quá chán so với tuổi của con bé, sao mẹ cứ nhắc chuyện đó mãi vậy, con nghe phát chán rồi đây.”

Nam Châu cười tươi, mặc dù lời nói mang ý nghĩa khác, nhưng người nghe lại nghĩ chỉ có chị em thân thiết mới nói chuyện như vậy được.

Nhưng lời này lọt vào tai Nam Từ lại cực kỳ chói tai.

Cô còn chưa kịp đáp lại, Nam Châu đã đi tới trước mặt cô, đưa hộp quà cho cô.

“Ồ Nam Phi không có đồ gì tốt hết, chị hai vất vả lắm mới tìm được một viên kim cương nhỏ, mà chị cũng không muốn đánh thành đôi bông tai vì muốn tặng cho em nè.”

Nói xong, Nam Châu mở hộp quà ra, một viên kim cương chưa được đánh bóng xuất hiện trước mắt mọi người.

Cũng không biết là ai, lúc này đột nhiên lên tiếng.

“Nam Châu chúng ta tốt với em gái quá, không biết em gái có biết cảm ơn thành ý của chị hai không đây!”

Lúc này, một giọng nói mỉa mai khác vang lên: “Em gái cái gì, chỉ là anh hai bị một con đàn bà không biết trời cao đất dày dụ dỗ, nên mới có đứa con hoang này, tuổi gì mà so sánh với Nam Châu nhà chúng ta?”

Nam Từ ban đầu còn coi như bình tĩnh, nghe thấy mấy câu này, sắc mặt có chút tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Trà Đá.

Bà con nhà họ Nam kỳ thật đều nghe tin tức về chuyện ba Nam năm đó, nhưng người thông minh sẽ không nhắc đến chuyện này trước mặt mọi người.

Lúc này người khiến Nam Từ khó xử trùng hợp lại là hai người lúc nào cũng thân thiết với mẹ Nam, lại còn hay nịnh bợ cô.

Nét mặt của những người khác có chút thay đổi, cho dù là ai cũng sẽ nghĩ lung tung, nếu như không phải có người cố ý tính toán trước, thì ai sẽ làm cái loại chuyện đắc tội với người khác?

Đương nhiên mẹ Nam cũng không cảm thấy gì, sau khi nghe hai người kia lên tiếng, đáy mắt còn xuất hiện một tia cười lạnh trào phúng.

Dù sao lợi ích của nhà họ Nam chính là lợi ích của mọi người, cho nên loại việc xấu trong nhà sẽ không truyền ra ngoài. Nếu đã không truyền đi, thì tại sao không lợi dụng tốt một chút?

Thời gian Nam Châu ở nước ngoài, bà ta vì Nam Từ đã nhận bao nhiêu uất ức, bây giờ vất vả lắm mới có thể tìm ra người trút giận thay bà ta, thì đại gì bà ta không làm?

Huống hồ bà ta cũng muốn mọi người nhớ kỹ, nhà họ Nam vĩnh viễn chỉ có một đại tiểu thư danh chính ngôn thuận chính là Nam Châu, còn với đứa con hoang mang tiếng là Nam nhị tiểu thư cũng chỉ là con hoang không hơn không kém!

Nam Từ thật sự không quan tâm người khác nói mình ra sao, nhưng lại cực kỳ chán ghét người khác nhắc đến mẹ mình.

Theo lời bà ngoại, thì mẹ cô là một người dịu dàng tốt bụng, mặc dù cô không biết tại sao mình lại được sinh ra, nhưng từ đầu đến cuối cô không bao giờ tin những gì người nhà họ Nam nói về mẹ cô, cái gì là ham hư vinh, dụ dỗ chồng người khác chứ.

Nhưng cô cũng hiểu bây giờ cô phải nhẫn nhục, không còn cách nào khác.

Nam Châu thấy Nam Từ có vẻ như có chút khó chịu, trong lòng cực kỳ thích thú.

Mấy tháng ở nước ngoài, mặc dù cô ta ăn ở trong khách sạn, nhưng không thể nào so sánh được với nhà cô ta.

Huống hồ cô ta còn nghe nói mẹ cô ta còn bị ông nội bắt xin lỗi Nam Từ!

Tại sao?!

Coi như là mẹ cô ta đã làm gì sai đi, thì Nam Từ cũng nên ngoan ngoãn chấp nhận chứ!

Nghĩ đến đây, Nam Châu mỉm cười nắm chặt tay Nam Từ, nói: “Không sao, Tiểu Từ, mẹ em là mẹ em, em là em, em cố gắng lại ngoan ngoãn như vậy, chắc chắn không giống mẹ em đâu ha.”

Người phụ nữ kia vừa nghe Nam Châu nói xong, lạnh nhạt mỉa mai: “Châu Châu, con cũng đừng có ngốc như vậy, em gái con đâu có xem con ra gì, con còn đối xử tốt với nó làm gì?”

Người kia khi nói chuyện kỳ thật đã nhìn thấy Nam lão gia tử, ba Nam và mấy người đàn ông trong nhà lên lầu trò chuyện chuyện công ty rồi, cho nên lúc này mới thoải mái nói hai ba câu.

Huống hồ đây là chuyện mẹ Nam ra hiệu ngầm cho bà ta, mặc dù mẹ Nam không nói rõ, nhưng tất cả mọi người không ngốc, đều hiểu chuyện gì xảy ra.

Năm đó mẹ Nam bị chồng phản bội, lúc này sản phẩm của sự phản bội lại xuất hiện hàng ngày trước mắt mình, mẹ Nam làm sao mà vui vẻ nổi?

Dù sao mấy lời bà ta nói chỉ là châm chọc, hiện tại Nam Từ chỉ được Nam lão gia tử che chở, còn nhà họ Nam thì ai giúp được cô đây? Đến lúc đó nếu lỡ như lọt đến tai Nam lão gia tử, thì bà ta sẽ bịa ra vài lý do, nói Nam Từ không biết lễ phép, khiến bà ta không chịu được mới nói ra những lời kia.

Mà lời nói này lại khiến bà ta thân thiết với mẹ Nam hơn, càng có nhiều lợi ích.

Tội gì bà ta không làm?

Nam Từ lạnh lùng quét mắt nhìn người phụ nữ kia, lại nhìn Nam Châu đang mỉm cười với cô, trong lòng thầm cười lạnh.

Sao? Muốn nhìn thấy cô đau khổ, sụp đổ sao? Vậy thì còn yếu lắm.

Sau khi bà ngoại cô qua đời, cô cũng không phải chưa từng bị người ta xem thường, những lời này cô nghe đã quen rồi, cô có thể chịu đựng được.

Nhưng chính lúc cô đang suy nghĩ để phản bác lại vài câu, thì phía sau cô bỗng nhiên vang lên giọng nói quen thuộc mà đã lâu rồi cô không nghe thấy.

Giọng nói kia mang theo sự trầm thấp rất dễ nghe.

“Nam nhi tiểu thư, cô chịu đựng cũng giỏi nhỉ?”

Nam Từ sững sờ, quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Lâm đứng sau lưng cô.

Lúc này thành phố đã vào đông, Hoắc Lâm mặc một áo khoác ngoài dáng dài màu đen, càng khiến anh càng tuần tú càng bí ẩn.

Anh mang găng tay da dê, lúc này vừa nhìn về phía này vừa tháo găng tay.

Chẳng hiểu sao Nam Từ vốn đang khó chịu, lúc này nhìn thấy Hoắc Lâm bỗng nhiên cảm thấy an tâm rất nhiều.

Có chút khó hiểu, lại có chút... Cảm thấy là chuyện đương nhiên.

Nam Châu trông còn hưng phấn hơn cả Nam Từ.

Mặc dù trước đó mẹ Nam đã từng nói với cô, Hoắc Lâm vì muốn bảo vệ Nam Từ mà nói chuyện không nể mặt mũi bà ta, nhưng Nam Châu lại không để ý đến.

Dù sao cô ta biết mẹ mình mắc bệnh thích làm quá mọi chuyện, mà cô ta cũng không tin, Hoắc Lâm là một người lịch sự như vậy, chắc chắn sẽ không làm cô ta khó xử trước mặt mọi người.

Còn vì Nam Từ!

Đây quả thật là chuyện nực cười!

Mặc dù cô ta từng cảm thấy Nam Từ có thể dụ dỗ Hoắc Lâm, nhưng trong lòng cô ta, thì Nam Từ chủ động, còn Hoắc Lâm sẽ không đáp lại!

Cho nên lúc này cũng không nghĩ nhiều, lập tức tiến tới khoác tay anh đầy thân mật.

“Tam thiếu, anh tới rồi.”

Hoắc Lâm hơi cười với Nam Châu một tiếng, sau đó chậm rãi rút cánh tay ra.

Anh không thèm để ý đến Nam Châu, mà quét mắt đến mấy người phụ nữ mới nói mấy lời khó nghe kia.

“Hàng năm lão gia tử cho mấy người ăn hoa hồng, chắc ông cũng không nghĩ đã nuôi một đám người bất kính với tiểu thư nhà họ Nam đâu nhỉ.” Nụ cười trên mặt Hoắc Lâm càng lúc càng đậm, nhưng ánh mắt lại cực kỳ nguy hiểm, “Có lẽ mấy người nghĩ bây giờ đã có nhà có cửa đầy đủ rồi, không cần nhà họ Nam chiếu cố nữa đúng không?”

Trong lời nói của anh đã đầy đủ sự uy hiếp, với người mà nói thì bọn họ sẽ nghĩ anh bị tâm thần, người ngoài mà dám xen vào chuyện nhà họ Nam.

Nhưng người này là Hoắc Lâm, Nam lão gia tử cực kỳ coi trọng, cho nên cũng có quyền lên tiếng trong nhà họ Nam.

Trong lúc này, sắc mặt của mọi người trở nên khác thường, mà hai người mới mịa mai Nam Từ, sắc mặt cũng đã tái mét, có chút sợ hãi.

Mẹ Nam lại một lần nữa bị mất mặt trước mọi người, trong lòng càng lúc càng bất mãn với Hoắc Lâm.

Bà ta nháy mắt với Nam Châu, nhưng Nam Châu hoàn toàn không nhìn thấy, mà còn một mực nhìn qua Hoắc Lâm, trong mắt tràn đầy sự nghi ngờ.

Hiện tại là tình huống gì đây...

Chẳng lẽ mẹ cô ta nói thật? Hoắc Lâm coi trọng Nam Từ?

Nam Châu không dám suy nghĩ tiếp nữa, trong lòng cô ta đã tràn đầy sự ghen tỵ và căm hận rồi.

Tại sao, rõ ràng cô ta đã ở bên Hoắc Lâm từ lúc nhỏ, tại sao bây giờ cô ta lại không thể so được với con nhỏ kia?

Cô ta không dám chất vấn Hoắc Lâm, chỉ có thể trút mọi giận lên đầu Nam Từ.

Nhưng ở đây có rất nhiều người, cô ta cũng không thể làm gì quá đáng.

Cô ta miễn cưỡng cười nói với Nam Từ: “Tiểu Từ, đi theo chị một chút, chị...”

“Không được, con bé sẽ đi lên lầu với tôi.”

Hoắc Lâm mở miệng, giọng điệu khẳng định.

Sau đó, quay người đi lên lầu.

Thấy Nam Từ còn chưa chịu đi, anh liếc nhìn cô: “Còn không mau qua đây.”

Nam Từ đuổi theo sát, dáng người cô nhỏ nhắn, phía sau còn đeo ba lô, mà Hoắc Lâm thì sao, dáng người anh nhìn từ phía sau lưng trông cực kỳ cao ráo, khí thế áp bức người khác.

Hai người không xứng, không thể có chuyện gì được!

Nam Châu oán hận nhìn chằm chằm bóng lưng bọn họ rời đi.

~

Lúc lên tới lầu hai, xung quanh yên tĩnh không ít.

Trong hành lang không có người, lúc này cô đứng bên cạnh Hoắc Lâm, có chút căng thẳng.

Nhưng cô không rõ cảm giác này ra sao, là sợ hãi căng thẳng như trước đó, hay là vì lâu rồi không gặp anh, cho nên đột nhiên căng thẳng.

“Anh... Anh gọi tôi lên đây, có chuyện gì không?”

Hoắc Lâm liếc cô một chút, không còn nét mặt mỉm cười như ban nãy nữa, mà sắc mặt có chút lạnh.

“Chẳng lẽ tôi lại để cô đứng dưới đó để bị làm nhục nữa hả?”

Nói đến đây, Hoắc Lâm bước từng bước tới gần cô, dồn cô đến chân tường.

Nam Từ dựa sát vào tường, ánh mắt sợ hãi nhìn anh tiến sát đến gần cô, bất an nói: “Hoắc tiên sinh...”

Hoắc Lâm đưa tay bóp cằm cô: “Ở trước mặt tôi, em có nhiều kẻ lắm mà, em biết tôi không nỡ mắng em, cho nên giả bộ đáng thương cho tôi xem đúng không?”

Nam Từ: “...Tôi không có!”

Bị xuyên tạc ý tứ, nam Từ có chút gập, giọng điệu cũng thay đổi.

Hoắc Lâm rũ mắt xuống liếc nhìn cô: “Vậy tại sao không dùng loại khí thế này đối phó với những người ở dưới lầu?”

Nam Từ không biết đáp lại như thế nào, ngượng ngùng không lên tiếng.

Anh dùng sức, nâng gương mặt cô lên.

“Lần sau còn để tôi thấy em bị người khác ức hiếp, thì em sẽ bị phạt.”

Nói xong, anh còn cố ý dùng đầu ngón tay vuốt ve môi cô, giống như là đang ám chỉ anh sẽ phạt cô như thế nào.

Nam Từ sợ hãi anh sẽ hôn cô ở đây, cho nên vô thức giơ tay che miệng lại.

Hành động này hiển nhiên khiến Hoắc Lâm hài lòng, nét mặt đáng sợ của anh chợt xẹt qua một tia cười yếu ớt.

Đang lúc anh định mở miệng lần nữa, trên lầu bỗng nhiên truyền đến hàng loạt tiếng bước chân.

Nam Từ chợt dạ đẩy Hoắc Lâm ra, cô vừa đứng thẳng người, thì đúng lúc Nam lão gia từ, ba Nam và bà con nhà họ Nam đều từ tầng ba đi xuống.

Nhìn thấy hai người, tất cả mọi người hơi kinh ngạc.

Nam lão gia từ nhíu mày, mở miệng đầu tiên: “Tiểu Từ, sao con lại đứng đó với chú Hoắc?”

Nam Từ còn chưa lên tiếng, Hoắc Lâm đã nói trước: “Con kéo con bé lên đây.”

Anh ngừng một chút, sau đó cười cười: “Lão gia từ, ba như vậy là không được, hàng năm cầm nhiều tiền đi nuôi một đám người không biết trời cao đất dày, dám xem thường người nhà họ Nam chúng ta đó.”

Sắc mặt Nam lão gia từ biến đổi: “Chuyện gì xảy ra?”

Hoắc Lâm lạnh lạnh quét mắt những người đứng sau lưng Nam lão gia tử, nói: “Con dù sao cũng là người ngoài, không nên nói lung tung, lát nữa ba xuống lầu hỏi một chút đi.”

Nam lão gia tử thấy thế, cũng không nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn Hoắc Lâm rồi nhìn Nam Từ.

“Tiểu Từ vừa về à? Con về phòng nghỉ ngơi chút đi, đến tối xuống nhà ăn cơm tất niên.”

Nam Từ nghe Nam lão gia tử nói xong, tranh thủ thời gian gật gật đầu.

Cô vừa đi, Nam lão gia tử bảo ba Nam dẫn mọi người xuống nhà trước, còn ông thì kêu Hoắc Lâm vào thư phòng.

Nếu như ông không biết tâm tư của Hoắc Lâm đối với Nam Từ, thì lúc bọn họ đứng cùng nhau, ông sẽ cho là sự trùng hợp, cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Nhưng ông cơ bản đã biết tâm tư của Hoắc Lâm...

Nghĩ đến đây, ông mang bàn cờ ra, nói với Hoắc Lâm: “Đánh với ba một ván nhé?”

Hoắc Lâm không phản đối, cởi áo khoác, ngồi đối diện Nam lão gia tử.

Chỉ chốc lát sau, trên bàn cờ đã có hơn phân nửa quân cờ, đen trắng xen kẽ, giao chiến nhẹ nhàng vui vẻ.

Nam lão gia tử nhìn bàn cờ, sau đó nhấp một ngụm trà.

“Nam Từ đến trường luyện thi đều là do con bé quyết định.”

Hoắc Lâm cũng không dừng động tác, không ngừng đầu: “Thì sao ạ?”

“Con cũng hiểu ba muốn nói cái gì mà.” Nam lão gia tử dừng một chút, “Con bé không có tâm tư với con.”

Sắc mặt Hoắc Lâm không thay đổi, giống như đã sớm biết, tâm tình hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Ngón tay anh kẹp một quân cờ màu trắng, “Cạch” một tiếng, văng văng đặt quân lên bàn cờ.

“Con không quan tâm con bé có tâm tư gì với con hay không.”

Một lát sau, anh cười cười, bỏ sung thêm:

“Đương nhiên là con cũng không quan tâm ba có đồng ý hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Editor: Trà Đá.

Nam lão gia tử cảm giác mình bị Hoắc Lâm làm cho tức giận, hít sâu một hơi.

Đã nhiều năm qua, ông ở trong thành phố này luôn luôn được người ta tôn kính và coi trọng, trước kia mặc dù Hoắc Lâm lạnh lùng ngạo mạn từ trong xương, nhưng ít ra vẫn rất lịch sự đối với ông.

Sao bây giờ anh lại nói chuyện không nề mặt mũi rồi? Thậm chí còn dùng giọng điệu uy hiếp nói chuyện với ông, chẳng lẽ vì Nam Từ sao?

Thật sự vì Nam Từ?

Trời sinh Nam lão gia tử có tính đa nghi, trong lòng ông nghĩ Hoắc Lâm không phải dạng người thay đổi tính tình vì một đứa con gái, cho nên lúc này thấy anh có chấp với Nam Từ như vậy, Nam lão gia tử bắt đầu âm thầm nghĩ, có phải Hoắc Lâm còn có mục đích gì khác.

Nhưng Nam Từ là do chính tay ông nhận về nhà, bối cảnh trước đó hoàn toàn như một tờ giấy trắng, nếu Hoắc Lâm có mục đích gì khác với nhà họ Nam, thì chắc chắn anh sẽ dùng Nam Châu, chứ không phải Nam Từ.

Nam lão gia tử thật sự đoán không ra, cho nên trên gương mặt già nua lúc này xuất hiện biểu lộ bí hiểm khó lường.

Ông vươn tay lần nữa, cầm tách trà lên, rù mắt nhìn làn nước trong tách trà dập dòn, làm bộ như không quá để ý, mở miệng.

“Nếu con muốn cái gì, thì có thể nói thẳng với ba. Không cần lòng vòng quanh co.”

Hoắc Lâm khẽ cười: “Con đã nói là con muốn Nam Từ, đây đâu phải lần đầu con nói với ba.”

“...” Nam lão gia từ do dự, gương mặt nhìn anh một cái: “Con thật sự chỉ muốn con bé thôi sao, không phải lợi dụng con bé vì mục đích khác chứ?”

“Con lợi dụng con bé để làm gì? Chẳng lẽ ba nghĩ nhà họ Nam có gì đáng giá để con tốn sức nghĩ cách lợi dụng sao?”

Giọng điệu Hoắc Lâm rất bình thường, nhưng cẩn thận nghe kỹ, thì không khó nghe ra được sự khinh miệt trong câu chữ của anh.

Nam lão gia từ có chút giận, mặc dù đúng là như vậy... Coi như Hoắc tam thiếu không coi nhà họ Hoắc ra gì, nhưng ở trong thành phố này muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chỉ một mình anh cũng đã có thể đứng ngang hàng với nhà họ Nam rồi.

Nhưng cho dù như thế, nghe anh nói thẳng ra như vậy, cũng khiến Nam lão gia từ có chút bực mình.

Ngữ khí của ông cũng bắt đầu trở nên không khách khí: “Coi như con muốn Nam Từ, cũng nên có thái độ thành kính một tí. Nhị tiểu thư nhà họ Nam vừa mới trở về chưa được bao lâu, cũng là bảo bối nhà này, con nghĩ chỉ cần tùy tiện nói vài câu đã có thể cướp người sao?”

Hoắc Lâm giống như nghe thấy chuyện cười, anh cười một tiếng, gương mặt nhìn ông, ánh mắt anh rất nhạt nhưng lại mang theo sự lạnh lùng và chế giễu.

“Lão gia từ, ba nói lời này mà không thấy ngượng miệng sao?”

Bảo bối?

Nếu là bảo bối thì sao lại bị người khác ức hiếp nhiều như vậy?

Nếu là bảo bối thì sao sau khi bị người khác ức hiếp, ông lấy được chút lợi ích từ đối phương, thì lập tức không truy cứu đối phương nữa?

Nam Từ đúng là bảo bối, nhưng cũng chỉ là bảo bối của một mình anh thôi.

Về phần những người nhà họ Nam, haizza, bảo bối? Thật sự là chuyện nực cười.

Nam lão gia từ đương nhiên nghe ra anh có ý gì, cũng nghe ra ý trào phúng từ giọng nói của anh.

Nhưng ông cũng không cảm thấy áy náy hay bất an, sở dĩ Nam Từ được đưa về đây, cũng bởi vì ông cần cô đổi lợi ích cho nhà họ Nam, nếu không thì ông cũng chẳng đón cô về đây làm gì.

Nếu không được vào thành phố, thì bây giờ có lẽ cô vẫn còn sống ở trong thôn hẻo lánh, làm gì được hưởng thụ những thứ giàu có ngọc ngà này?

Trên thế giới này chuyện gì cũng có cái giá của nó, cô phải nỗ lực thì mới được báo đáp.

Hiện tại bọn họ đưa cô về đây, thì cô phải nỗ lực báo đáp là điều đương nhiên.

Cho nên, đối với sự chế giễu của Hoắc Lâm, ông cũng chỉ nhàn nhạt đáp lại: “Con bé là người nhà họ Nam, cho nên cũng có trách nhiệm.”

Khóe môi Hoắc Lâm ngoắc ngoắc, ánh mắt có chút lạnh: “Vậy lần trước con vì Nam Từ mà để cho ba nhiều lợi nhuận như vậy, cũng đủ thay Nam Từ có trách nhiệm rồi.”

Nam lão gia từ nghe xong lời này, dừng một chút, trong đáy lòng bắt đầu tính toán.

Cuối cùng, ông mở miệng: “Nếu con đã nhắc đến cái này, vậy...”

“Lão gia từ.”

Hoắc Lâm cắt lời ông.

“Hiện tại con vẫn có thể bình tĩnh ngồi ở đây, lãng phí thời gian với ba, thì cũng coi như con còn tôn trọng ba. Ba nhất định phải khiến con vạch mặt ba sao?”

Thân thể Nam lão gia từ cứng đờ, qua một lúc lâu vẫn chưa nói được cái gì.

Sắc mặt Hoắc Lâm có chút lạnh, giọng điệu cũng nặng hơn mấy phần.

“Trước đó con cũng đã nói với ba là giao Nam Từ cho con, đừng có ý đồ gì với con bé nữa. Nếu như ba rảnh rỗi mỗi ngày đều muốn sắp xếp hôn sự cho Nam Từ thì...”

Nói đến đây, ý cười bên môi anh càng lạnh, giọng nói đã uy hiếp rõ ràng hơn.

“Thì chi bằng để con làm một ít chuyện với Nam thị, khiến ba bận rộn một tí?”

~

Sau khi Nam Từ trở về phòng, cô đi vào phòng tắm rửa mặt một chút.

Nước lạnh phả vào mặt cô, khiến trái tim đang loạn nhịp của cô cũng bình tĩnh trở lại.

Trước đó cô kỳ thật còn nghĩ anh thất vọng với cô vì chuyện Tần Dư, nếu không thì sao lâu như vậy anh cũng chẳng nhắn tin hay gọi điện thoại cho cô.

Sau khi xuất hiện loại phỏng đoán này, đáy lòng cô không rõ có cảm giác gì.

Có chút may mắn, nhưng lại không sung sướng như trong tưởng tượng, Nam Từ ép buộc bản thân không được nghĩ tới anh nữa.

Nhưng ngày hôm nay Hoắc Lâm lại xuất hiện, lại là bộ dáng ưu nhã kia, bảo vệ cô trước mặt bao nhiêu người.

Nam Từ cảm thấy mình lại bắt đầu rối loạn rồi.

Lúc cô đang suy nghĩ miên man, thì tay nắm cửa ở phòng ngủ bỗng nhiên truyền đến âm thanh có người muốn vặn mở.

Bởi vì cô có thói quen khóa trái cửa khi vào phòng ngủ, cho nên người bên ngoài cũng không thể mở được.

Mẹ Nam vốn bị chuyện của cô làm tức giận, lúc này còn thấy cô khóa cửa, sự tức giận càng tăng cao.

Nhưng bà ta không ngốc, bà ta cũng không phát tiết ngay lúc này. Lúc này ở dưới lầu đã xảy ra chuyện bất nháo, cũng chính là âm mưu của bà ta.

Cho nên lúc này, bà ta càng không thể nào xung đột với Nam Từ, thậm chí bởi vì Hoắc Lâm có mối quan hệ thân thiết với nhà họ Nam, cho nên bà ta phải khách khí với Nam Từ một chút.

Bà ta khẽ cắn môi, trên mặt không mang ý cười, nhưng giọng điệu lại hết sức ôn hòa.

“Tiểu Từ, mọi người dưới nhà đang chơi mạt chược, bây giờ thiếu một tay, con mau xuống chơi một tí.”

Trong lòng Nam Từ chán ghét vô cùng, biết rõ mẹ Nam tìm cô sẽ chẳng có việc gì tốt đẹp, nhưng lại không thể không đi mở cửa.

Nghĩ nghĩ, cô giả vờ cầm quyển sách trên tay, giả dạng đang học bài.

Sau khi mở cửa, nói: “Mẹ.”

Mẹ Nam làm như không nhìn thấy quyển sách trong tay cô, mỉm cười kéo cổ tay cô, nhìn thì rất tùy ý, nhưng lại dùng sức cực mạnh, mới không thể để Nam Từ cự tuyệt.

“Mau xuống nhà, dưới nhà có hai bàn mạt chược, tét đến mọi người muốn giải trí một tí, hiện tại thiếu một tay, con xuống chơi chút đi.”

Nam Từ không do dự, trực tiếp cự tuyệt: “Mẹ, con không biết chơi mạt chược.”

“Không biết chơi thì tập chơi.” Mẹ Nam làm bộ mặt giận dữ, trực tiếp kéo cô xuống lầu: “Ngày thường mẹ và ông nội cũng không bạc đãi con, mấy tháng qua chắc con cũng dành dụm được không ít tiền. Hôm nay bà con thân thích qua nhà mình đông vậy, con không nên khiến nhà chúng ta mất thể diện.”

Nam Từ cực kỳ chán ghét, nhưng cũng không nói gì nữa, đi xuống lầu cùng với bà ta.

Đúng như lời mẹ Nam nói, có hai bàn mạt chược, lúc này một bàn đã bắt đầu chơi, còn một bàn khác chỉ có hai người, còn dư hai chỗ trống.

Nhìn như vậy hẳn là chờ cho mẹ Nam và Nam Từ.

Nam Từ không biết có phải là cố ý không, mà hai người ngồi trên bàn lại là hai người phụ nữ lúc này mà mai Nam Từ.

Trong lòng Nam Từ cười lạnh, xem ra mấy người này còn chưa chịu từ bỏ.

Cũng thật là khó cho mấy người kia, chỉ vì đối phó với một con bé như cô mà phải tốn nhiều thời gian và công sức như vậy.

Đáy mắt Nam Từ xẹt qua một tia lạnh lẽo, lúc này cô còn chịu đựng nhịn nhục để bọn họ không nói nữa, nhưng mà bây giờ xem ra cô có nói gì hay làm gì cũng không thể trách cô được.

Hai người kia vốn đang trò chuyện rôm rả, còn ngồi nhìn bộ Nam Châu, lúc này thấy Nam Từ đến, cũng lập tức im miệng.

Nam Châu giương mắt nhìn Nam Từ, trong lòng hận cô đến nghiêng rãnh, nhưng ngoài mặt vẫn giữ bộ dáng người chị tốt.

“Tiểu Từ, hai dì chờ em cũng lâu lắm rồi đó.”

Lời nói này nghe qua thì có vẻ tùy ý, nhưng vô tình tạo nên sự tranh chấp.

Quả nhiên, hai người phụ nữ kia nghe Nam Châu nói xong, lập tức chen miệng nói.

Lúc này Hoắc Lâm không có ở dưới này, mà lúc này Nam Châu cũng đã nói, sợ dĩ Hoắc Lâm bảo vệ Nam Từ, cũng bởi vì Nam Từ là con cháu nhà họ Nam. Không phải là không thể nói, mà là không nên nói quá rõ ràng, bọn họ nghe Nam Châu nói xong, cũng cảm thấy không sợ nữa.

“Đúng thế, cái danh nhị tiểu thư của con cũng lớn quá, chị gái con luôn ở dưới này tiếp đãi mọi người, còn con thì hay quá, để mẹ con phải lên tận phòng mời xuống, xem ra là không coi ai ra gì rồi.”

Người còn lại cũng phụ họa theo: “Con nít thì phải biết lễ phép, coi như từ nhỏ không ai dạy bảo con, nhưng bây giờ đã lớn như vậy thì phải biết phép lịch sự tối thiểu chứ?”

Lời nói nghe có vẻ lịch sự, nhưng ai nghe mà không hiểu, bọn họ đang cố ý châm chọc Nam Từ không được dạy bảo?

Nam Từ cười cười, bình tĩnh ngồi xuống, sau đó giương mắt nhìn hai người bọn họ, nói: “Hai dì quan tâm nhiều chuyện như vậy, chẳng trách nếp nhăn đây trên mặt, lo chuyện bao đồng quá cũng dễ già lắm đó.”

“...”

“...”

Mẹ Nam: “...”

Nam Châu: “...”

Có lẽ ngày thường mọi người đã quen với dáng vẻ nam Từ chịu đựng nhẫn nhịn rồi, cho nên lúc này cô nói lại với bọn họ, khiến mẹ Nam và Nam Châu hơi kinh ngạc một chút.

Sau khi hoàn hồn, sắc mặt mẹ Nam tối sầm, giả vờ làm bộ dáng xấu hổ vì con nhỏ không hiểu chuyện, nói: “Tiểu Từ, con nói cái gì vậy, mau xin lỗi hai dì.”

Nam Từ có chút vô tội nhìn mẹ Nam, hỏi: “Mẹ, không phải mẹ và ông nội lúc nào cũng nói con không được làm mất thể diện nhà họ Nam sao? Bây giờ có người ngang nhiên quở trách con, thì con phải phản bác lại mấy câu đúng không?”

“Con...”

“Con làm gì sai sao?” Nam Từ chặn bà ta, “Nếu không thì con lên lầu tìm ông nội nói một chút, để xem ông nội thấy con làm vậy là đúng hay sai, nếu như con thật sự làm sai, thì nhất định sẽ trình trọng xin lỗi hai dì.”

Đồ đàn cũng nghe ra sự uy hiếp trong lời nói của cô, mấy vị đang ngồi đó rõ ràng nghe hiểu.

Mẹ Nam âm thầm cắn môi, nghĩ thầm từ lúc nào mà Nam Từ đã học được cách nói chuyện sắc bén như vậy, trước đó mặc dù bà ta cảm thấy Nam Từ không đơn giản như vẻ bề ngoài, nhưng cũng không giống bộ dáng hiện tại.

Mà sắc mặt Nam Châu càng tối sầm, trong lòng cô ta nghĩ Nam Từ có bộ dạng này chắc chắn là do có Hoắc Lâm chống lưng, chỉ có như vậy thì Nam Từ mới không biết sợ.

Vừa nghĩ tới mối quan hệ giữa Nam Từ và Hoắc Lâm, trong lòng Nam Châu càng lúc càng chán ghét, căm hận Nam Từ.

Chỉ là suy nghĩ này của Nam Châu cũng đúng với những gì Nam Từ nghĩ.

Cô không biết mình có cảm giác gì, nhưng lúc này Hoắc Lâm vẫn còn đang trong nhà họ Nam, càng khiến cô thêm phẫn khích.

Cô cảm thấy bây giờ cô phá hủy phòng ốc ở đây, thì anh cũng sẽ ở bên cô cười cười, rồi đưa cô thêm cây đuốc.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Editor: Trà Đá.

Hai người phụ nữ kia và mẹ Nam ăn quả đắng, sau đó chơi mạt chược cũng yên lặng vài phần.

Chỉ là ngoài miệng thì không nói nữa, nhưng lúc chơi bài lại tiếp tục ép Nam Từ.

Mẹ Nam ngồi đối diện Nam Từ, hai người kia ngồi một trái một phải kèm Nam Từ, sau khi chơi một vòng, các bà cũng có vẻ tin Nam Từ không biết chơi, ban đầu còn có thái độ nghi ngờ, nhưng lúc này chơi không chút kiêng kỵ.

Nam Từ đánh cái gì, thì nữ của trên sẽ hủy bài, hoặc là đánh con bài gần hoặc giống y như Nam Từ, mục đích là không cho cô ăn bài. Mà nhà dưới, Nam Từ vừa đánh con gì thì lấy con đó, chưa được bao lâu đã trực tiếp ù bài.

Chơi chưa được mấy ván, Nam Từ thua quá trời tiền, nhưng cô bày ra dáng vẻ không sao, tiếp tục xào bài trên bàn với các bà.

Ngược lại Nam Châu giả bộ quan tâm cô, nói: “Tiểu Từ còn tiền không? Để chị hai cho em một chút nhé.”

Nam Từ cười cười: “Không cần đâu chị hai, em còn tiền, không đến mức đánh mấy ván đã hết sạch tiền. Mà ván bài mới chơi được một nửa, đến phút cuối ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.”

Nam Châu cười lạnh trong lòng, con nhỏ này thật đúng là mạnh miệng, cho dù ai nhìn vào cũng biết nó không biết chơi, còn bày đặt nói cái gì mà phút cuối ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.

Nam Từ không gấp gáp, bình tĩnh suy nghĩ, sau khi hạ mấy con bài, cô đánh con sáu đầu.

Ngay sau đó, vòng tiếp theo, nhà trên cũng theo cô đánh con sáu đầu.

Nam Từ hơi cười một tiếng, đẩy bài: “Ừ, thanh sắc nhất.”*

*Thanh sắc nhất: cùng một màu (Thuật ngữ mạt chược)

Nhà trên không tin, bà ta nhìn bài của mình, sau đó lớn tiếng nói: “Không thể nào! Đi đánh trước con một vòng, nếu như con...”

Nói được một nửa, bà ta trực tiếp im miệng, không vì cái gì khác, mà bà ta thấy bài Nam Từ, đúng là thắng.

Nguyên một dãy bài cùng một màu, cực kỳ xinh đẹp ngay ngắn, không có lừa dối.

Nhà trên vẫn không thể tin, lại nói: “Sao có thể như vậy được, rõ ràng con vừa mới đánh sáu đầu, nếu như con thắng, chỉ có...”

Giống như nghĩ đến điều gì đó, bà ta trừng Nam Từ: “Con vứt bài đúng không? Có ý để đi theo con?”

Nam Từ bày ra vẻ mặt vô tội: “Đì đang nói cái gì vậy? Làm sao con biết đi muốn đánh con nào, chẳng lẽ đi vẫn cố ý đánh theo bài của con sao? Con vừa mới ném ra con sáu đầu, là bởi vì con nhớ bài.”

“...”

Đám người ngồi trên bàn không còn gì để nói, trong lúc nhất thời một sự yên lặng bao trùm.

Cũng không thể trách các bà tắt tiếng, cái này có thể nói thế nào nhỉ? Nam Từ không chơi bần, cũng không lừa dối, mà trước đó còn bị thua tiền, cho nên ai nhìn cũng thấy cô không biết chơi.

Cho nên các bà đánh mà không cần suy nghĩ nhiều, mới bị sập hố của một cô bé.

Hướng hồ vừa mới đánh mạt chược được một nửa, thì ba Nam cũng xuống tới, mặc dù Nam lão gia từ vẫn còn trên lầu... Nhưng chỉ ít Nam Từ vẫn có chỗ dựa.

Mẹ Nam chán ghét Nam Từ, nhưng ba Nam lại không ghét cô.

Nếu như làm khó dễ Nam Từ trước mặt ba Nam, thì bà cũng không còn mặt mũi nào.

Nghĩ nghĩ, các bà chỉ có thể nhịn, hùn tiền cho Nam Từ.

Nam Từ thắng không ít, hầu như đã gỡ gạc lại đủ số tiền ban đầu, cô cười cười nhìn chồng tiền trước mắt: “Chơi mạt chược vui quá, cảm ơn các dì đã chỉ giáo, bây giờ con cũng đã gỡ đủ số tiền vốn rồi nè.”

Người phụ nữ kia giận sôi máu, ván này Nam Từ ù, bà ta cũng ù, cho nên bài ai cao hơn sẽ thắng gấp bốn, hơn nữa bài của Nam Từ lại ù cùng màu, cho

nên cao hơn bài của bà ta.

Bà ta nghiêng răng, oán hận xào bài, nói: “Tiếp tiếp tiếp, chút tiền lẻ này đi không quan tâm, mà con cũng đừng chỉ chơi có một chiều như vậy!”

Nam Từ cười cười, cô đương nhiên đâu phải chỉ biết có một chiều. Mặc dù cô chưa thật sự ngồi chơi bài, nhưng lúc cô đi làm công, cũng châm nước pha trà coi ông bà chủ đánh mạt chược, cho nên cũng học được vài chiêu.

Cho nên ban đầu mấy bà hợp tác hủy bài để bẫy cô, cô cũng không vội.

Đã thắng thì phải thắng cho đáng, thắng lớn.

Chơi mấy vòng tiếp theo, Nam Từ giống như có thần phù hộ, cho dù ba người có cố ý gây khó dễ cho cô, thì cô vẫn tiếp tục thắng đậm.

Mặc dù thắng thua tới lui, to to nhỏ nhỏ, nhưng cũng thu về không ít tiền. Lại thành công khiến các bà bức bối không ít, nhất là mỗi khi các bà cảm thấy nắm được đường đi nước bước của cô, thì cô lại thay đổi kịch bản, một tới hai đi, khiến bài của các bà bị trộn lẫn.

Tâm tình Nam Từ rất tốt, cứ mỗi ván ù, cô lại khiến ba người kia ăn quả đắng, đây chính là thu hoạch của cô.

Cuối cùng, cô dịch chuyển cái ghế, không muốn chơi nữa, lên lầu.

Nhưng nhà trên đâu có để cô đi, luôn cảm thấy nếu như hôm nay không cho Nam Từ biết tay, thì sẽ không hết mối hận này.

Thế là bà ta nói: “Đừng đi đừng đi, mới đánh có vài ván đã chạy rồi sao, chí ít phải đánh thêm mấy ván nữa.”

Người phụ nữ khác cũng phụ họa theo: “Đúng đấy, mà con cũng đâu có thua tiền, gấp cái gì?”

Nam Từ trầm mặc, nói: “Không phải là vấn đề thắng thua tiền bạc, mà là con không có rãnh rỗi để chơi bài nữa, bài vở của con rất nhiều, nên thật sự không thể chơi tiếp được nữa.”

“Thì sao.” Người nữ nhà trên không thèm để ý, lúc nói còn tựa hồ mang chút khinh miệt, “Dì nghe chị hai con nói con cũng đã hai mươi tuổi rồi đúng không? Con ở cái tuổi này rồi mới tham gia thi đại học à, không cảm thấy mất mặt sao. Mọi thể hệ nhà họ Nam đều có trình độ học vấn cao, con như vậy coi chừng để người ta nói tiểu thư nhà họ Nam dốt nát đấy.”

Nam Từ cũng không khách khí, cười cười: “Vậy nếu như bây giờ con không học, thì mới là người dốt nát. Và lại dì cũng nói chị con ưu tú như vậy, con là thân em gái, thì cũng không được thua kém chị con.”

Nữ nhà dưới nghe xong, giống như bắt được điều gì đó trong lời nói của Nam Từ, mau nói: “Nghe dì nói, con cũng quá hiểu thắng đi, sao chuyện gì con cũng lòi Châu Châu ra để so đo vậy? Sau này Châu Châu là người thừa kế Nam thị, con cố gắng mấy cũng không bằng đâu. Dì nghĩ con nên sống khiêm tốn một chút, ngoan ngoãn chăm sóc báo hiếu cho ông nội và ba mẹ, đến lúc đó bọn họ vui vẻ, lại kiếm nhà nào đó tốt, sắp xếp hôn sự cho con, đừng tạo sức ép cho bản thân bằng việc phải thi đại học.”

Nam Từ tức sôi máu, mặc dù cô cũng cảm thấy mấy người này cố ý nói như vậy, nhưng không nghĩ tới tầng lớp thượng lưu cũng nói mấy chủ đề thời phong kiến như vậy.

Cô cảm thấy cô tiếp tục lãng phí thời gian với mấy bà mới thật là ngốc.

Nên cô không trực tiếp phản bác nữa, gật gật đầu với mấy bà, nói: “Các vị trưởng bối cứ chơi vui vẻ, con lên phòng trước.”

Nhưng mà cô còn chưa quay người đi, thì một người trong đó vội vàng lên tiếng: “Ai da, đi thật sao? Đừng nói là sợ chơi nữa sẽ thua hết tiền chứ?”

Nam Từ còn chưa nói gì, phía sau cô bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc.

“Sợ thua hết tiền?”

Hoắc Lâm vắt áo khoác đen trên cánh tay, vừa nói vừa đi tới phía bên này.

Cuối cùng, anh đứng bên cạnh Nam Từ, vừa cười vừa nhìn người phụ nữ mới lên tiếng.

“Con bé chỉ cần mở miệng là tôi có thể dùng tiền chôn sống bà đó, bà nghĩ bà là ai? Dám điều võ đương oai* với con bé sao!”

*Điều võ đương oai: phô trương uy thế và sức mạnh để khoe khoang hoặc đe dọa.

Đương nhiên các bà không ngờ Hoắc Lâm lại đột nhiên xuất hiện, càng không ngờ anh lại nói không nể mặt mũi như vậy.

Trong lúc nhất thời, trong phòng khách lập tức yên lặng khác thường, ánh mắt mọi người đều nhìn Hoắc Lâm và Nam Từ.

Nam Châu cắn cắn môi, cô ta thật sự không muốn nhìn thấy Hoắc Lâm một mực bảo vệ Nam Từ nữa, nhất thời không nhịn được, lên tiếng:

“Tam thiếu, anh đừng nóng, hai di cũng là có ý tốt, Tiểu Từ đúng là có cảm giác ganh đua với em, nên hai di chỉ không muốn con bé mệt mỏi như vậy thôi, dù sao con bé còn nhỏ, nghĩ mọi chuyện đều hơn em”

Hoắc Lâm lạnh nhạt quét Nam Châu một cái, nói một câu khiến cô ta sặc chết: “Mọi thứ con bé có còn mạnh hơn cô đó, cô có cái gì đáng giá để so với con bé?”

“...”

Người ở chỗ này coi như cũng đã hiểu, Hoắc Lâm tuyệt đối bảo vệ Nam nhị tiểu thư đến cùng! Trước đó bọn họ còn tưởng anh chỉ xem Nam Từ là con cháu nhà họ Nam nên mới ra sức bảo vệ, không cho phép người ngoài nhục mạ.

Nhưng vào lúc này, Nam Châu cũng bị Hoắc Lâm làm bẽ mặt!

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của bọn họ bắt đầu thay đổi, đến cả người phụ nữ mới bị Hoắc Lâm mắng cũng không dám nói gì, chỉ còn sự sợ hãi.

Cái này... Hoắc tam thiếu thật sự quan tâm đến nhị tiểu thư nhà họ Nam, mà bà ta vừa mới đắc tội với Nam Từ, có thể bị gì không?

Nghĩ tới đây, bà ta vội vàng nhìn sang mẹ Nam, nhưng mẹ Nam cũng không chú ý tới bà ta, mà đang một mực nhìn chăm chăm Hoắc Lâm.

Nếu như nói hiện tại mẹ Nam còn có ảo tưởng gì với Hoắc Lâm thì chỉ là lừa mình dối người thôi.

Trước kia bà ta còn nghĩ Hoắc Lâm che chở Nam Từ cũng chỉ vì con gái bà không ở trong nước, nên bị Nam Từ chiếm chỗ.

Chỉ cần Châu Châu trở về, xuất hiện vài lần bên cạnh Hoắc Lâm, thì anh chắc chắn sẽ quên Nam Từ, thái độ lại lễ phép lịch sự với người lớn trong nhà.

Thế nhưng ngày hôm nay nhiều chuyện xảy ra, không những làm bẽ mặt bà ta, còn hung hăng làm bẽ mặt cả Nam Châu!

Vừa nghĩ tới con gái mình bị bẽ mặt trước mặt mọi người, mẹ Nam không nhịn được, định mở miệng nói, thì Nam lão gia từ đi xuống tới.

“Sao yên tĩnh quá vậy?” Nam lão gia từ hỏi.

Không ai dám lên tiếng, nhưng tất cả mọi người cảm thấy bầu không khí không còn vui như trước nữa, chỉ ít... Bọn họ cho rằng có Nam lão gia từ ở đây thì Hoắc Lâm sẽ khiêm tốn một chút.

Nhưng ai ngờ Hoắc Lâm không khiêm tốn, mà còn làm sự việc nghiêm trọng thêm.

Ánh mắt Hoắc Lâm vẫn như cũ nhìn hai người phụ nữ gây chuyện với Nam Từ, nhưng lời nói lại nói với Nam lão gia từ.

“Lão gia từ, nếu như nhà họ Nam vẫn tiếp tục nuôi mấy người rảnh rồi đi kiếm chuyện với người khác, thì lần hợp tác này chắc con phải suy nghĩ lại thôi.”

Giọng điệu của anh không nặng không nhẹ, nhìn thì có vẻ không có gì, nhưng những người có mặt ở đây đều biết trọng lượng nặng bao nhiêu.

Hiện tại công ty Hoắc Lâm đã có thể làm đối thủ ngang hàng với Hoắc thị, mà Hoắc thị vốn là tập đoàn lợi hại nhất thành phố này, có thể biết công ty của Hoắc Lâm mạnh bao nhiêu.

Mà bây giờ anh vì hai người phụ nữ nhục mạ Nam Từ mà nói ra những lời này...

Đương nhiên là không hề muốn chừa một đường sống nào cho đối phương.

Mục đích của anh chính là dọn sạch mấy người đắc tội với Nam Từ, mà Nam lão gia từ lại là người đặt lợi ích lên hàng đầu, không vì một hai người họ hàng thân thích sống qua ngày nhờ ăn hoa hồng của Nam thị, mà sẽ đắc tội với Hoắc Lâm.

Trong lúc nhất thời, mọi người lại có phỏng đoán về mối quan hệ giữa Nam Từ và Hoắc Lâm, lại được mở mang tầm mắt về Hoắc Lâm.

Trước đó ai cũng biết tam thiếu nhà họ Hoắc lịch sự ưu nhã, thái độ cực kỳ khiêm tốn hòa đồng với mọi người.

Nhưng hôm nay, Hoắc Lâm vì một cô bé mà phá vỡ hình tượng của mình.

Chuyện này cực kỳ khó tin.

Nhưng Hoắc Lâm không hề để tâm đến những thứ này, bây giờ anh lên giọng như vậy có ý cảnh cáo đám người kia...

Nam Từ vẫn có người chống lưng.

Dám ức hiếp cô thì phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37

Editor: Trà Đá.

Bữa tiệc cuối năm hôm đó tại nhà họ Nam bị Hoắc Lâm quấy đến long trời lở đất.

Nhìn qua thì có vẻ anh không làm gì, thậm chí cũng không biểu hiện gì quá đáng, chỉ nhẹ nhàng nói vài câu, nhưng lại khiến mọi người có mặt ở đó hoảng sợ, Nam lão gia từ trực tiếp cất quyền lợi hoa hồng hai người phụ nữ kia.

Không một ai dám nói gì, bởi vì số tiền này vốn chỉ là quà tặng từ Nam lão gia từ, mặc dù người trong nhà họ Nam đều có chức vị trong Nam thị, nhưng chỉ là mấy chức nhân rồi, trừ bộ mặt bên ngoài, chứ tiền kiếm được hoàn toàn không đủ chi tiêu cho một gia đình.

Mà những người này dựa vào Nam thị bao lâu nay đã thành thói quen.

Mỗi ngày không cần làm gì nhiều cũng có một khoản tiền hoa hồng nho nhỏ, bọn họ đã quen với việc không phải đi làm, chỉ tụ tập đánh bài.

Cho nên lúc này không ai dám thay người nhà hai người phụ nữ kia nói chuyện, bọn họ sợ bị vạ lây.

Hai gia đình kia khóc rống một trận, nhưng Nam lão gia từ không biết đã nói gì với bọn họ, mà sắc mặt bọn họ đều biểu hiện sự hoảng sợ, vội vã ra về.

Sau khi bọn họ rời đi, không khí lại một lần nữa rơi vào sự trầm mặc.

Dừng một chút, Nam lão gia từ cười cười, làm điệu bầu không khí: “Mọi người cứ tiếp tục chơi, lát nữa chúng ta sẽ ăn cơm tất niên.”

Làm gì còn ai thật sự vui vẻ đón năm mới nữa, nhưng Nam lão gia từ đã nói vậy, bọn họ dù có khúc mắc gì trong lòng cũng không dám nói, chỉ có thể giả vờ bày ra dáng vẻ tiếp tục chơi.

Nam Từ đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, cô quay đầu nhìn Hoắc Lâm một chút, trong lúc nhất thời, cảm giác trong lòng có chút phức tạp.

Lúc này, Nam Châu vẫn trầm mặc từ ban nãy bỗng nhiên tiến lên, biểu lộ của cô ta có vẻ tức giận, không nhìn Nam Từ, mà nói với Hoắc Lâm: “Tam thiếu, em có chuyện muốn nói với anh.”

Ánh mắt Hoắc Lâm lạnh lạnh lườm cô ta, nói: “Cũng vừa hay, tôi cũng có chuyện muốn tìm cô.”

Nói xong, anh móc ví trong túi áo khoác ra, đưa cho Nam Từ.

“Tiếp tục chơi đi, hết tiền thì lấy tiền trong ví mà chơi, không đủ thì lấy thẻ ra cược.”

Nam Từ: “...”

Cô chơi cái gì? Cô cũng đâu có muốn chơi? Hai người ức hiếp cô đã đi rồi, cô còn chơi cái gì đây?

Nhưng Hoắc Lâm căn bản không cho cô có cơ hội phản bác, sau khi đưa ví cho cô xong cũng trực tiếp quay người đi ra ngoài.

Nam Châu cắn cắn môi, ánh mắt oán hận nhìn cái ví da trong tay Nam Từ, lại lạnh lùng trừng cô một chút, cuối cùng cũng không nói gì, đi theo ra ngoài.

Nam Từ nhìn ví da trong tay không biết nên làm thế nào cho phải.

~

Hôm nay tâm tình Nam Châu vốn không tệ.

Cô ta vừa về nước, mà ở nước ngoài ký kết được hai bản hợp đồng có lợi cho nhà họ Nam, ông nội cực kỳ khen ngợi cô ta, hai ngày trước còn tổ chức tiệc mừng đánh bóng danh tiếng.

Đủ chuyện vui tới, cho nên cô ta cũng quên phản kích Nam Từ.

Nam Châu cảm thấy bây giờ cô ta về nước, về nhà họ Nam, thì Nam Từ vẫn chỉ là một con kiến nhỏ, cô ta vui thì để Nam Từ một con đường sống, còn cô ta mất vui thì sẽ nghiền nát Nam Từ.

Vậy mà hôm nay Hoắc Lâm lại làm cô ta bẽ mặt trước mọi người.

Cô ta cũng phát hiện ra người đàn ông cô ta thích lại đối xử với Nam Từ rất đặc biệt?

Nam Châu cắn răng thật chặt.

Không được!

Cô ta không thể nào chấp nhận chuyện này!

Lúc Nam Châu và Hoắc Lâm ra tới ngoài vườn, tuyết vẫn đang rơi không ngừng, đọng một lớp dày trên đất, dẫm lên phát ra mấy tiếng sạo sạo.

Nếu là bình thường, Nam Châu nhất định sẽ tưởng tượng ra viễn cảnh tàn bộ lãng mạn dưới tuyết với Hoắc Lâm, nhưng bầu không khí hiện tại đã không thể khiến cô ta ảo tưởng nữa.

Lúc này Hoắc Lâm đã dừng bước, áo khoác đen được anh tùy ý khoác lên vai, anh rút một chiếc thuốc lá, nghiêng đầu nhóm lửa.

Phong thái thoải mái tùy ý, nhưng mỗi động tác của anh lại cực kỳ quyến rũ mê hoặc lòng người.

Nam Châu cảm giác mình không chịu nổi nữa, người đàn ông này lúc nào cũng khiến cô khao khát.

Người như vậy, cô ta nhất quyết không buông tay!

“Cô nói trước đi, tìm tôi có chuyện gì?” Hoắc Lâm mở miệng trước.

Nam Châu cắn cắn môi, dừng một lúc lâu mới nói: “Tam thiếu, anh đừng mắc mưu Tiểu Từ, con bé không có đơn giản như vẻ bề ngoài đâu.”

Hoắc Lâm không ngắt đầu, chỉ cười cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng gảy một cái, làm rơi tàn tro xuống mặt tuyết.

“Con bé không đơn giản chỗ nào?”

Nam Châu vội vã nói: “Con bé có mối quan hệ bậy bạ với nam sinh khác!”

Cô ta cũng biết chuyện Tần Dư và Nam Từ học chung trường luyện thi. Nam Châu cũng nói với Tần Dư, nếu có thể thì tiếp tục dụ dỗ Nam Từ cắn câu. Dù sao bọn họ cũng không có khả năng ở chung một chỗ, ông nội sẽ không đồng ý, mà Tần Dư... Cũng chỉ yêu tiền.

Mục đích của cô ta là nắm rõ nhược điểm của Nam Từ, Nam Từ càng làm chuyện quá đáng thì cô ta càng có lợi thế.

Đợi đến sau này, cô ta cũng không sợ Nam Từ phản kích hoặc không nghe lời cô ta nữa!

Nhưng hiện tại Tần Dư đã dụ dỗ được Nam Từ hay chưa thì Nam Châu không rõ lắm.

Sau khi về nước, cô ta bận rộn nhiều việc, cũng không liên lạc với Tần Dư, lần trước anh ta nhận tiền rồi cũng đột nhiên mất tích, không báo cáo tin tức với cô ta nữa.

Nam Châu vừa dứt lời, thì nụ cười trên gương mặt Hoắc Lâm càng đậm, nhưng ánh mắt lại cực kỳ lạnh lẽo.

Anh giương mắt nhìn cô ta: “Cô cũng dám mở miệng nói chuyện này sao?”

Nói xong, anh bước hai bước tới gần Nam Châu, mở miệng: “Tần Dư là người của cô sao?”

Nam Châu cũng cố ý muốn anh biết về Tần Dư, nhưng lại không thể ngờ anh lại biết về mối quan hệ giữa cô ta và Tần Dư, nhất thời kinh ngạc.

Nam Châu vội vàng lui về sau hai bước, chẳng hiểu tại sao giờ phút này Hoắc Lâm trông cực kỳ nguy hiểm.

“Tam thiếu, em không biết anh đang nói gì nữa.”

“Nam Từ nói với tôi Tần Dư là gia sư cô giới thiệu cho con bé. Lần đầu tiên gặp mặt, hắn chuốc say Nam Từ, sau đó ở trong trường luyện thi lại bắt đầu tìm cách tiếp cận Nam Từ... Mà trùng hợp chính là trong khoảng thời gian đó, trong thẻ của hắn lại có mấy vụ giao dịch, mà tài khoản gởi tiền cho hắn chính là cô.”

Hoắc Lâm cong môi, dáng vẻ nhìn vẫn rất ưu nhã, nhưng ánh mắt lại cực kỳ lạnh lẽo, anh nhìn Nam Châu như đang nhìn một con cá chết.

“Tôi nói đúng chứ?”

Nam Châu bị dọa lạnh hết cả người, hai tay còn lạnh như đá, cô ta siết chặt hai tay, không dám cử động.

“Tam thiếu, em...”

“Suyt!” Hoắc Lâm bày ra bộ dáng không được lên tiếng, “Nói dối cũng vô dụng thôi.”

Về mặt anh trở nên nguy hiểm hơn, rù mắt nhìn cô ta.

“Tôi biết trong tay cô đang giữ một thứ gì đó, tôi cũng đã điều tra chuyện của Lưu Lâm Lâm rồi, nên không muốn nhiều lời với cô nữa.”

Anh ngừng lại, lúc mở miệng trong giọng nói còn mang theo tia uy hiếp.

“Đừng có dại dột làm chuyện lên lút sau lưng tôi, tính tình tôi không tốt lắm, nhìn cô được một lần, nhưng không có lần thứ hai đâu.”

Nói xong, anh dùng bàn tay đang kẹp điều thuốc bóp cổ Nam Châu.

Trong nháy mắt, Nam Châu cảm thấy cực kỳ ngạt thở.

Cô ta chỉ cảm thấy bên tai toàn tiếng ong ong, sau đó giọng nói của Hoắc Lâm vang lên lần nữa, giống như xuất phát từ địa ngục.

“Nếu như Nam Từ vì cô mà xảy ra chuyện gì nữa, thì cô nên chuẩn bị đi.”

Dứt lời, anh hung hăng hất tay, khiến Nam Châu ngã xuống mặt tuyết.

Cho đến khi Hoắc Lâm rời đi rồi, Nam Châu vẫn chưa hoàn hồn.

Cô ta sờ sờ cổ, trong lòng không ngừng nghĩ người lúc nãy... Thật sự là Hoắc Lâm sao? Thật sự là Hoắc tam thiếu mà cô ta biết sao?

~

Nam Từ trở về phòng ngủ người trong chốc lát, thì cửa phòng lại vang lên tiếng gõ cửa.

Sau khi mở cửa, cô thấy Hoắc Lâm đang đứng bên ngoài.

Lúc này trên mặt kính của anh vẫn còn hơi nước, anh không ngần ngại, nói: “Thay quần áo ra ngoài với tôi.”

Giọng điệu không phải hỏi ý, mà là ra lệnh.

Nếu là ngày bình thường, thì Nam Từ sẽ rất khó chịu.

Nhưng hôm nay nhà họ Nam khiến cô chán ghét, cô không biết mình tiếp tục ở trong nhà thì sẽ xảy ra chuyện gì nữa, cho nên thay vì ở trong nhà họ Nam thì cô ra ngoài với Hoắc Lâm còn dễ chịu hơn.

Chỉ là...

“Hôm nay là ba mươi tết, ông nội sẽ không cho tôi ra ngoài đâu.”

“Có tôi ở đây mà em sợ cái gì?” Anh giương mắt nhìn cô một chút, con mắt dưới tròng kính xem ra đen nhánh, thâm thúy hơn thường ngày, “Nhanh đi thay quần áo, lễ mễ nữa là tôi vào thay quần áo cho em đó.”

“...”

Nam Từ trực tiếp đóng cửa lại, Hoắc Lâm đột nhiên cảm thấy mắc cười.

Quả nhiên như lời Hoắc Lâm nói, lúc bọn họ xuống lầu, Nam lão gia tử cũng không hỏi nhiều, mà ngay cả Nam Châu cũng không biết đi đâu rồi, chỉ có mẹ Nam ngượng ngùng nhìn cô một cái, nhưng cũng không dám nói gì.

Vừa ra khỏi nhà họ Nam, Nam Từ cảm thấy hô hấp cũng nhẹ nhõm hơn.

Cô quay đầu nhìn Hoắc Lâm, chân thành nói với anh: “Hoắc tiên sinh, cảm ơn anh.”

Hoắc Lâm nhú mày, hơi cúi người, gương mặt đẹp trai tiến sát gương mặt cô.

“Nếu cảm ơn tôi thì đổi cách xưng hô đi.”

Nam Từ bị anh tiếp cận quá đột ngột, có chút lúng túng vô thức lùi về sau, sau đó lại bị anh ôm eo kéo tới.

“Không được phép tránh.”

Ánh mắt Hoắc Lâm sâu hơn một chút: “Sau này bất kể là thời gian nào, địa điểm nào đều không được phép tránh tôi.”

“...”

“Rõ chưa?”

“...Vâng.”

Anh hài lòng, khẽ hôn lên trán cô một cái.

“Gọi tên tôi.”

Giọng nói của anh không giống thường ngày, mà lúc này trong giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh còn mang chút dịu dàng.

Hơi thở mát lạnh của anh tùy ý phả trên gương mặt cô.

Rõ ràng bên ngoài đang rất lạnh, tuyết còn đang rơi, nhưng cô lại cảm nhận được hai gò má mình nóng muốn phồng tay.

Anh lặp lại một lần nữa, giọng nói trầm thấp quyến rũ: “Gọi tên tôi.”

Cô theo bản năng gọi hai chữ: “Hoắc Lâm.”

Hoắc Lâm hài lòng, anh khẽ hôn lên chóp mũi cô.

“Sau này cứ gọi như vậy.”

Anh vốn không có cảm giác đặc biệt về tên mình, nhưng lúc nghe cô gọi tên anh, giống như phảng phất bốc thêm một lớp rượu khiến cả thể xác và tinh thần anh đều say.

Anh ôm cô một lúc, Hoắc Lâm theo bản năng nắm tay cô đi ra ngoài.

Kết quả bàn tay cô lạnh như băng khiến anh cau mày.

“Sao không mang găng tay?”

Nam Từ không ngẩng đầu, cảm xúc thân mật lúc này vẫn chưa tiêu tan, lí nhí nói: “Chưa mua.”

Hoắc Lâm không nói gì, định đưa găng tay của mình cho cô. Nhưng một giây sau, anh lăm bệ đưa tay kiểm tra túi áo khoác, sau đó anh trực tiếp ôm bả vai Nam Từ, xoay người cô đưa lưng về phía anh.

Nam Từ có chút không hiểu, định quay đầu lại hỏi anh muốn làm gì.

Lúc này, cô cảm giác có người ôm lấy cô từ phía sau, cái khí thế độc chiếm mãnh liệt lại vây quanh cô một lần nữa.

Hoắc Lâm ôm cả người cô vào trong lồng ngực mình, áo khoác của anh bọc lấy người cô, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng cũng chỉ cách làn da anh một lớp quần áo.

Nam Từ ngẩn người, nghiêng đầu nhìn anh.

Anh thừa cơ hội, cúi đầu xuống, khẽ hôn lên đôi môi non mềm của cô.

“Tốt rồi, không lạnh nữa.”

Chương 38

Editor: Trà Đá.

Chu Khởi và Trần Tiến không hiểu mình mắc nghiệp gì, bọn họ đơn giản đến đón Hoắc Lâm thôi, kết quả lại được ăn đầy thức ăn cho chó.

Trần Tiến ngồi vị trí kế bên tài xế, nhìn thấy hai người phía trước đứng ôm nhau, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

“Chu Khởi, tớ không bị hoa mắt đó chứ? Người đứng đằng kia phải... Hoắc tam không?”

Chu Khởi lái xe, anh ta thả nhẹ chân ga, một tay chống mặt, bộ dáng có chút lười biếng.

“Tớ quen rồi.”

Trước khi Hoắc Lâm gặp Nam nhị tiểu thư, anh cũng thường các cô gái theo đuổi, hiện tại nhìn thấy Hoắc Lâm thân mật ôm một cô gái cũng không khiến Chu Khởi ngạc nhiên.

Hơn nữa anh ta còn cảm thấy... Vui mừng.

Đại ma vương độc thân nhiều năm như vậy rốt cuộc cũng bị người khác thu phục.

Trần Tiến có chút không dám tin, anh ta nhớ lại trước đây Hoắc Lâm lạnh lùng cự tuyệt những người phụ nữ khác, trong lòng không ngừng cảm thán.

“Khẩu vị của Hoắc tam cũng đặc biệt nhỉ, bao nhiêu cô gái quyến rũ đầy đặn khác nhảy vào thì không ưa, lại nhìn trúng một cô bé mới lớn, không có xú đường cong nào hết.”

Chu Khởi liếc mắt nhìn anh ta một chút: “Cậu cho là ai cũng như cậu sao? Thích ngực to não phẳng, bị cậu đối xử không ra gì cũng một mực khẳng định nói không hối hận khi yêu cậu. Tớ thấy khẩu vị của cậu cũng đặc biệt không kém đó, chuyên chọn mấy cô nào tàn.”

“...” Trần Tiến dừng một chút, lại nói: “Nói thì nói vậy thôi, làm gì công kích anh em quá vậy?”

Chu Khởi không thèm phản ứng lại, mà đưa tay nhìn đồng hồ, sau đó đạp chân ga.

Xe tăng tốc, sau đó dừng trước mặt Hoắc Lâm và Nam Từ.

Chu Khởi hạ cửa kính, biểu hiện cười cười, nhìn bọn họ: “Bọn tớ ăn đủ kẹo đường rồi, đi được chưa?”

Từ lúc ra khỏi cổng lớn, Nam Từ bị Hoắc Lâm ôm từ phía sau, lại còn bị anh hôn nữa, cho nên đầu óc đang rất hỗn loạn, hoàn toàn không kịp phản ứng khi thấy xe dừng trước mặt bọn họ.

Cho nên lúc này bỗng nhiên thấy người ngồi trong xe, lại là người bọn họ quen biết, cho nên vừa ngượng vừa lúng túng.

Cô vội vàng tránh khỏi người Hoắc Lâm, đứng bên cạnh anh.

Hoắc Lâm cũng không làm khó cô, nắm cổ tay cô kéo vào trong xe.

Bên trong xe mở máy sưởi, cho nên rất ấm, gương mặt Nam Từ vốn hơi ửng hồng, sau khi ngồi vào trong xe bị hơi ấm phủ vào mặt, cho nên gương mặt càng ngày càng đỏ.

Cô giống như một quả đào chín mọng khiến người ta muốn cắn một cái.

Chỉ ít giờ phút này Hoắc Lâm đang nhìn cô, ánh mắt anh càng ngày càng sâu.

Nhưng anh cũng biết bây giờ không phải lúc, còn có hai bóng đèn ngồi phía trước, anh cũng không hào phóng cho bọn họ thấy anh thân mật với cô.

Mà gương mặt đỏ ửng đáng yêu của cô cũng chỉ có một mình anh được thưởng thức.

Cho nên anh chỉ vuốt vuốt bàn tay nhỏ của cô, không nói chuyện.

Trần Tiến ngồi phía trước vẫn một mực nhìn bọn họ thông qua kính chiếu hậu, lúc này nhìn thấy dáng vẻ của Hoắc Lâm, trong lòng cực kỳ chấn động.

“Nè tổng giám đốc Hoắc, không định giới thiệu cho bọn tớ biết sao?” Trần Tiến lên tiếng reu rộc.

Hoắc Lâm làm biếng phản ứng lại anh ta, nhưng Nam Từ lại theo bản năng liếc nhìn Trần Tiến.

Anh nhú nhú mày, nắm cằm cô, cường ngạnh xoay mặt cô về phía anh.

“Ồ trước mặt tôi không cho phép em nhìn người đàn ông khác.”

Trần Tiến: “...”

Anh ta thật sự im miệng, rốt cuộc đây có phải là Hoắc tam anh ta quen không?

Anh ta nhất thời không nhìn được, lại tìm cách thăm dò một chút: “Em gái, có phải tổng giám đốc Hoắc của bọn tôi rất bá đạo đúng không? Em cảm thấy chịu đựng nổi không? Có muốn tôi giới thiệu người nào tốt tốt không? Cậu ta hư hỏng như vậy thôi bỏ đi!”

...

Một phút sau, ngay giữa sườn núi khu biệt thự, một người đàn ông chỉ mặc bộ đồ tây, không có áo khoác bị đứng giữa đường.

Trần Tiến lạnh đến mức run người, nhìn phía trước phía sau toàn tuyết trắng xóa, lúc này tâm tình cực kỳ phức tạp.

~

Sau khi Trần Tiến bị đuổi xuống xe, Nam Từ có chút không đành lòng.

Mặc dù cô cũng cảm thấy... Anh ta ồn ào, nhưng giữa lúc thời tiết như thế này, anh ta lại không mặc áo khoác, cứ ném anh ta xuống xe như vậy có phải là quá đáng lắm không.

Nhưng cô cũng không ngạc nhiên đến nỗi nói những lời này với Hoắc Lâm, dù sao người ném Trần Tiến xuống xe chính là Hoắc Lâm...

Chu Khởi tùy tiện quét mắt qua kính chiếu hậu, thấy biểu hiện của Nam Từ cũng đoán ra được cô đang nghĩ gì.

“Không cần lo cho cậu ta, cậu ta chỉ cần gọi một cú điện thoại, chưa tới ba phút sẽ có người tới đón rồi. Mà cậu ta chuyên ăn nói bậy bạ, bị ném khỏi xe cũng xứng đáng.”

Sau khi Nam Từ nghe Chu Khởi nói xong, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm không ít, Hoắc Lâm thì ngược lại, anh biểu lộ nhàn nhạt, không có phản ứng gì lớn.

Nam Từ cũng không nói thêm gì nữa, mặc cho anh vuốt ve tay cô, còn Nam Từ thì nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe đi một đường từ khu biệt thự vào thành phố, rồi từ thành phố chạy tới vùng ngoại ô phía Nam, Nam Từ hơi nghi ngờ một chút, nhìn nửa ngày, lên tiếng hỏi Hoắc Lâm: “Chúng ta đang đi đâu đây?”

Hoắc Lâm hơi cong môi, nói: “Dẫn em đi nhận quà.”

Vừa nghe đến chữ ‘Quà’, trong nháy mắt Nam Từ nhớ lại chuyện của hai cha con nhà họ Lưu, trong lúc nhất thời lại sợ Hoắc Lâm làm ra chuyện gì...

Thế nhưng cô cẩn thận nhớ lại một chút, xem thử gần đây có ai ức hiếp cô không, ngoại trừ Nam Châu và mẹ Nam...

Nhưng bọn họ cũng vừa mới rời khỏi nhà họ Nam, bên chắc chắn không phải hai mẹ con Nam Châu.

Cô nghĩ đến rồi bởi, cuối cùng từ bỏ, chờ sau khi xuống xe lại xem như thế nào.

Xe cuối cùng dừng lại ở vùng ngoại ô rất xa phía Nam, lúc Nam Từ xuống xe, nhìn khoảng đất trống phía trước, có chút mờ mịt.

Chu Khởi nhận điện thoại, sau đó cúp máy, nói với Hoắc Lâm: “Cậu đi thay quần áo đi, tớ dẫn Nam Từ đi tìm Đường Uyển.”

Hoắc Lâm gật gật đầu, sau đó nhìn Nam Từ một chút, lại hỏi Chu Khởi: “Trên xe có khẩu trang không?”

Chu Khởi khom nửa người lục lọi trong xe, cuối cùng lấy ra hai cái khẩu trang màu đen, đưa cho Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm bước hai bước đến trước mặt Nam Từ, vén hết tóc cô ra sau tai, hai cái tai nhỏ nhún lên, lúc này đỏ lên vì lạnh.

Anh thấy trong lòng ngứa ngáy, cực kỳ muốn cúi xuống ngậm lấy cái vàng tai mềm mại kia.

Hoắc Lâm bỗng nhiên giơ tay lên, đeo khẩu trang cho cô.

Gương mặt Nam Từ rất nhỏ nhắn, sau khi đeo khẩu trang thì trên mặt cô chỉ còn lộ ra đôi mắt và cái trán, trừ khi là người quen biết rất thân, còn không

thì ngay cả mẹ Nam và Nam Châu có xuất hiện ở đây thì có lẽ cũng không nhận ra cô.

Hoắc Lâm hài lòng, sau đó cũng tự mình đeo khẩu trang, nói với cô: “Chờ tôi.”

Sau đó Nam Từ tìm thấy Đường Uyên.

Đường Uyên dẫn cô vào phía trong, lúc này cô mới phát hiện chỗ này rất náo nhiệt.

Chỗ này là bãi đua xe, trừ diện tích lớn trống trải bên trong đường đua, phía ngoài còn có cả khán đài.

Đường Uyên ngại người chỗ khán đài quá nhiều, nghe đám con gái nói chuyện ồn ào, cho nên cô ta dẫn Nam Từ đứng ở chỗ đất trống.

Lúc này không có Hoắc Lâm ở bên cạnh, Nam Từ cũng không còn cảm thấy bị gò bó nữa.

Cô hỏi Đường Uyên: “Chỗ này là...”

“Bãi đua xe.” Đường Uyên nhàn nhạt đáp.

Hôm nay Đường Uyên mặc quần áo màu đen, khoác áo khoác trắng bên ngoài, tóc cột cao, cộng thêm sắc thái trong trẻo lạnh lùng, trông cô ta giống như một nữ thần không ai chạm tới.

Lúc đầu Đường Uyên không muốn tới, nhưng Trần Tiến nói Hoắc Lâm cần một người trông coi Nam Từ, lại còn lấy thần tượng X của Đường Uyên ra dụ, nói có thể X sẽ đến nữa, cho nên cô ta mới chịu tới đây.

Sau khi tới mới biết được, cô bị Trần Tiến lừa, người trong câu lạc bộ nói X ra nước ngoài thi đấu, sao có thể tới đây được!

Nhưng lúc này Nam Từ cũng đã tới, cô ta cũng không thể rời đi, cho nên chỉ có thể ở lại đây trông coi Nam Từ.

Nam Từ kỳ thật nhìn ra nơi này là đường đua, nhưng vẫn có chút không dám chắc, cô cảm thấy Hoắc Lâm không phải kiểu người thích đến những chỗ này, vậy... Anh dẫn cô đến đây làm gì?

“Bọn họ...”

Nam Từ còn nói chưa hết, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến từng đợt hét chói tai.

“A! DK kia!! Rốt cuộc anh ta cũng tới!!”

“Tớ nói rồi! Đường đua lần này cực kỳ nguy hiểm, mà anh ta lại thích mấy đường mạo hiểm, sao không xuất hiện được!”

“Lần trước đua xe ở Bàn Sơn, tớ nhớ anh ta có đến đâu, sao lần này lại tới!”

“Trời ạ, tớ cảm thấy anh ta rất soái, mặc dù chưa bao giờ nhìn thấy mặt, nhưng cảm giác rất khí thế!!!”

“Tớ cũng cảm thấy vậy, DK chắc chắn là một nhân vật tầm cỡ...”

“Aida, không biết hôm nay anh ta có tuyển người ngồi ghế phụ không nữa... Tớ muốn ngồi bên cạnh anh ta trên đường đua một lần.”

~

Nam Từ cảm thấy quá ồn ào, cô yên lặng lùi về sau hai bước.

Đường Uyên thân nhiên quét mắt qua bên khán đài một chút, lại nhìn Nam Từ, nhàn nhạt hỏi: “Không giận hả?”

Nam Từ ngẩn người: “Giận gì? Vì ồn quá sao?”

Đường Uyên chớp chớp mắt: “Mấy nhỏ kia đang bàn tán về tổng giám đốc Hoắc đó, em không biết sao?”

“Hoắc Lâm?” Nam Từ kinh ngạc, “Chỉ nói mấy người kia đang nói về DK, là Hoắc Lâm á?”

Đường Uyên gật gù đầu, sau đó đá đá cạp về phía bên kia: “Nhìn bên kia kia.”

Nam Từ đưa mắt nhìn theo.

Bên kia có mấy tay đua xe đã thay quần áo xong, tốp ba tốp năm tụ một chỗ, chỉ có một người đứng tách biệt.

Người kia mặc quần dài màu đen, áo jacket cũng màu đen, trên đầu đội mũ bảo hiểm màu đen, vành nón che khuất trán anh. Mà trên mặt anh cũng đeo khẩu trang màu đen, cả khuôn mặt trừ cặp mắt ra cũng không thể thấy gì nữa.

Nhưng dù vậy Nam Từ vẫn nhận ra người đó là Hoắc Lâm.

Nói cô không rung động là không đúng.

Từ lúc cô biết Hoắc Lâm, anh lúc nào cũng mặc quần áo vest cực kỳ chỉnh tề ngay ngắn, ngay cả kính mắt cũng phải đến lúc đi ngủ mới tháo xuống.

Cho nên lúc này nhìn thấy một con người quá sức tương phản với hình tượng thường ngày của anh, trong lúc nhất thời cũng khiến trái tim cô có chút loạn nhịp.

Vào lúc cô đang thất thần, thì chợt nhớ qua lời đi Chu nói với cô.

Lúc nhà họ Nam vừa tìm thấy Hoắc Lâm, thì anh đang vật một người thanh niên cao lớn té ngã ra đất, rồi nhào vào cắn xé.

Khi đó anh trông như một con sói hung dữ, sau này trưởng thành anh lại mặc lên người một bộ đáng ưu nhã bí ẩn, khí thế hoàn toàn khác nhau.

Mà giây phút này, Nam Từ bỗng nhiên có cảm giác hiện tại Hoắc Lâm có chút giống anh lúc nhỏ.

Nam Từ thấy anh bước từng bước về phía cô, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, anh dừng lại trước mặt Nam Từ.

Anh đưa tay về phía cô, đôi mắt thâm thúy chỉ phản chiếu ra gương mặt cô.

“Đi cùng với tôi nhé? Công chúa của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Editor: Trà Đá.

Thật ra một trận đua xe ngoài người thi đấu và hoa tiêu ở bên ngoài ra, thì rất ít khi có thêm một người ngồi bên ghế tay lái phụ.

Nhưng giới thượng lưu trong thành phố này lại thích làm nó khác đi, cho nên những người thi đấu thường xuyên dẫn theo người mẫu xe hơi hoặc là bạn gái tới, hoặc ngẫu nhiên thấy cô gái nào xinh đẹp có duyên cũng sẽ mời lên ngồi bên ghế phụ.

Nhưng Hoắc Lâm xưa nay chưa từng làm chuyện này, không chỉ như vậy, đối với những cô gái chủ động dính đến anh, thì anh sẽ tìm ban tổ chức đuổi ra ngoài.

Những người khác có lẽ không biết vị thần đua xe bí ẩn DK này là ai, nhưng người trong ban tổ chức sao có thể không biết. Cho nên không ai dám làm trái ý anh, dù sao... Chủ đầu tư của bọn họ là Chu Khởi, anh em thân thiết của Hoắc Lâm.

Cho nên anh được đặc cách một hai lần coi như không sao, nhưng được nhiều lần đặc cách như vậy, khiến cho những tay đua khác bàn tán sau lưng anh, nói anh chỉ muốn thắng. Bọn họ ai cũng mang bạn gái tới, còn anh không dẫn theo bạn gái, cho nên xe của anh sẽ nhẹ bớt mấy chục kg, nên có thắng cũng chẳng về vang gì.

Hoắc Lâm nghe xong, hoàn toàn không thèm để ý đến bọn họ.

Anh sở dĩ đến đua xe vì anh thích cái cảm giác kích thích cực hạn, còn thắng thua không quan trọng.

Chỉ là từ lần đó về sau, anh không những cảm giải quán quân trong tay nhiều lần, hơn nữa khoảng cách cách biệt với người về nhì rất xa.

Mặc dù anh không nói gì, nhưng những fan cuồng vẫn không ngừng nói, đây chính là DK, lấy thành tích để bịt miệng những người khác.

Về sau Chu Khởi hỏi anh có phải anh cố ý hay không.

Sắc mặt Hoắc Lâm không đổi, nói: “Cậu nghĩ tớ sẽ bị ảnh hưởng bởi đám người kia sao? Chỉ là tớ muốn tăng tốc tăng thêm kích thích thôi.”

“...”

Nhưng những cái này Nam Từ không biết, cô căn bản còn chưa kịp phản ứng với việc khi thấy một mặt khác của Hoắc Lâm.

Lúc này anh đang thắt dây an toàn cho cô, còn cô nhìn anh với ánh mắt khác thường.

Anh kéo khẩu trang xuống, treo ở một bên tai.

Anh đưa tay sờ sờ gương mặt Nam Từ: “Sợ hả?”

Nam Từ lắc đầu.

Trước kia cô làm gì có cơ hội được coi đua xe, cho nên cũng không biết tốc độ xe nhanh bao nhiêu, trong đầu cô còn nghĩ là không khác với tốc độ lái xe bình thường là bao.

Nên cô cũng không cảm thấy sợ hãi.

Lúc này cô chỉ đang thắc mắc rốt cuộc Hoắc Lâm có bao nhiêu mặt.

Cô luôn cảm thấy người đàn ông này thần thần bí bí, thỉnh thoảng lại bày ra một bộ mặt khác khiến cô trở tay không kịp.

Hoắc Lâm nghĩ cô mạnh miệng, cầm tay cô, khẽ hôn một cái, nói: “Sợ cũng ráng chịu một chút.”

Dù sao, đây là chuyện anh cực kỳ muốn làm.

Anh cô độc quá lâu, trước kia làm chuyện gì cũng chỉ có một mình, không một ai có thể xâm nhập vào nội tâm của anh.

Bây giờ bỗng nhiên xuất hiện một người như vậy, anh đương nhiên không thể chờ đợi được việc muốn cô hiểu rõ về anh hơn.

Tốt, xấu, nguy hiểm, cô thích, không thích, anh phải cho cô thấy mọi phương diện nơi anh.

Sau đó, dứt khoát kéo cô vào thế giới của anh, vực sâu cũng được, ánh sáng cũng được, bất kể là thiên đường hay địa ngục, cũng phải khiến cô ở bên anh không thể rời.

Nam Từ còn chưa kịp nói, anh đã mang khẩu trang lại, khởi động xe.

Anh không nói quá một chút nào, nhưng Nam Từ cảm thấy xe vừa phóng đi, thì cơ thể của cô cũng bị xung lực ngửa ra sau một chút.

Lúc cô hoàn hồn lại, chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh nhanh chóng vụt mất. Cô một mực nắm lấy dây an toàn, sợ đến nỗi không dám cử động dù chỉ một chút.

Hoắc Lâm đang dẫn đầu, chỉ ít được nửa đường đua, thì người thứ hai kém anh khoảng năm sáu mét.

Mà lúc này xe đang tới một chỗ khúc cua nguy hiểm, bên cạnh là sườn núi.

Bình thường Hoắc Lâm không quá để ý đến những đoạn cua nguy hiểm, nhưng bởi vì hôm nay có Nam Từ, anh không thể cho phép có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cho nên vô thức giảm tốc độ một chút.

Điều này cũng khiến người bám sát anh có cơ hội, hấn ta đạp chân ga tăng tốc, trực tiếp đua song song với Hoắc Lâm.

Không chỉ như vậy, thậm chí đến khúc cua, hấn còn cố ý đụng xe Hoắc Lâm một chút!

Hoắc Lâm nhanh tay bẻ tay lái, xe của anh quay một vòng trên đường đua chật hẹp, cuối cùng khó khăn lắm mới không rớt xuống sườn núi.

Anh quay đầu nhìn Nam Từ, quả nhiên Nam Từ đã bị dọa sợ tái mặt, hai tay nắm chặt dây an toàn không nhúc nhích.

Đáy mắt Hoắc Lâm lập tức xuất hiện một tia nguy hiểm, anh bẻ tay lái, hung hăng đạp chân ga.

Lúc này người kia đang dương dương tự đắc, khoác lác với bạn gái ngồi bên ghế lái phụ, trước kia chỉ là nhường Hoắc Lâm, ngày hôm nay phải cho mọi người thấy ai mới là ông vua trên đường đua.

Mà khi đó hấn cũng không nhận thức được nguy hiểm đang cận kề.

Lúc tới gần đích, còn phải gấp một góc cua nguy hiểm cuối cùng, không khó bằng góc cua lúc nãy, nhưng cũng không hề dễ dàng.

Đang lúc hấn cười khoái trí, vào lúc quẹo cua, xe của Hoắc Lâm bỗng nhiên tiến tới siêu tốc, đồng thời dùng phương pháp như hấn, đụng nhẹ xe của hấn một chút!

Nhưng kỹ thuật của hấn kém xa Hoắc Lâm, năng lực phản xạ nhanh cũng không đủ, lúc nãy Hoắc Lâm có thể xử lý tốt khúc cua khó, nhưng hấn lại không làm được.

Xe của hấn vọt thẳng tới sườn núi, đụng hư hàng rào, nửa thân xe treo lủng lẳng ra ngoài sườn núi!

“A!!!” Bạn gái hấn kinh hoàng hét chói tai, sắc mặt bị dọa sợ tái mét.

Xe kẹt ở vách núi, lung la lung lay, tay đua kia cũng hung hăng đạp phanh, không chế không để xe đi chuyển nữa.

Mà Hoắc Lâm, người gây ra chuyện này chỉ lạnh lùng liếc kính chiếu hậu nhìn chiếc xe kia một chút, sau đó đạp chân ga chạy về đích.

Nam Từ không quay đầu nhìn chiếc xe bị treo bên vách núi, nhưng lại không cảm thấy gì.

Mặc dù cô không biết nhiều về đua xe, nhưng cũng hiểu rõ vừa nãy nếu như không phải Hoắc Lâm cứng tay lái, phản ứng kịp thời, thì có thể người gặp nguy hiểm chính là bọn họ.

Cô thông cảm cho kẻ yếu, chứ không thông cảm cho người muốn hại mình.

Không ngoài ý muốn, Hoắc Lâm là người về đích đầu tiên, vũng vàng giữ chức quán quân.

Những người trên khán đài lúc này trông thấy xe của anh đều lập tức gào thét ầm ĩ.

Hoắc Lâm không xuống xe, anh tháo dây an toàn, trầm mặc nhìn Nam Từ.

Anh chưa từng có suy nghĩ sợ hãi, khi anh làm bất cứ chuyện gì, cho dù là nguy hiểm đến mức nào anh cũng chưa bao giờ cảm thấy hối hận.

Anh thích cảm giác kích thích mà nguy hiểm mang lại, thích hưởng thụ loại khoái cảm kia, cho nên lúc chấp nhận khiêu chiến, thì anh cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Cho tới bây giờ anh chưa bao giờ sợ chết, nhưng chính khoảnh khắc này anh lại cảm thấy sợ.

Nghĩ tới đây, anh nhìn Nam Từ, trong ánh mắt đều là vẻ thâm trầm.

Trong xe cực kỳ im lặng, không phải âm thanh, mà là bầu không khí.

Da đầu Nam Từ tê rần một hồi, cho nên lúc này có chút chưa hoàn hồn.

Cô cẩn thận nhìn thoáng qua Hoắc Lâm, còn anh thì đang nhìn cô không nhúc nhích, ánh mắt của anh có tia khác thường, trong lòng cô hơi sợ hãi, không biết anh lại định làm gì cô.

Một lúc lâu sau, Hoắc Lâm mới đổi sắc mặt, đưa tay tháo dây an toàn cho Nam Từ, sau đó nắm chặt lấy tay cô.

“Sao tay lại lạnh vậy? Em sợ sao?”

Hai tay của Nam Từ lạnh như một tảng băng, Hoắc Lâm vừa cầm đã nhũn mảy.

Bình thường thì Nam Từ sẽ một mực nói dối để phủ nhận, nhưng lúc này lại rất khó nói dối.

Cho nên cô gật gật đầu, nói: “Có một chút.”

Hoắc Lâm giờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô.

“Yên tâm, sau này tôi sẽ không dẫn em đi làm mấy chuyện này nữa.”

Trước kia anh cực kỳ đam mê sự nguy hiểm, vì anh cũng không lưu luyến gì với thế gian này.

Anh không sợ mất đi, không sợ chết.

Nhưng lúc này trái tim anh như vừa trải qua thập tử nhất sinh, cho nên anh có chút hối hận.

Hối hận vì đã mang cô đến đây, hối hận vì để cô phải mạo hiểm.

Cũng chính giây phút đó, anh bỗng nhiên hiểu ra Nam Từ vô tình càng ngày càng trở thành người quan trọng nhất cuộc đời anh.

Quan trọng đến nỗi có thể dễ dàng phá vỡ thói quen của anh, khiến anh phải bắt đầu sợ nguy hiểm, sợ phải chết.

Có lẽ nên nói là anh sợ cô gặp nguy hiểm, sợ mất cô.

~

Lúc Chu Khởi chạy đến, bước chân cực kỳ vội vã.

Lúc đó anh ta đang chờ ở vạch đích, chỉ nghe có tin tức truyền tới nói người chạy bám theo sát Hoắc Lâm cố ý đụng xe anh, xem chút nữa là xe Hoắc Lâm rớt xuống sườn núi rồi.

Chu Khởi bị dọa đến mức đổ mồ hôi lạnh khắp lưng.

Mặc dù lúc nào Chu Khởi cũng cực kỳ thoải mái khi có tranh tài, vì anh ta có lòng tin với Hoắc Lâm, biết anh có thể giải quyết vấn đề gì.

Ngoại trừ lần này, còn trước đó Hoắc Lâm chưa bao giờ khiến bọn họ thất vọng.

Nhưng sau khi Chu Khởi thấy xe Hoắc Lâm yên ổn về đích, lại thấy hai người bọn họ không bị thương nên cảm xúc mới dần bình tĩnh trở lại.

Anh ta gõ gõ cửa sổ xe, cũng không để ý người bên trong có phản ứng gì, nói thẳng: “Lát nữa rồi đánh với nhau, bây giờ phải đi lãnh thưởng.”

Hoắc Lâm thật ra không quan tâm đến cúp hay giải thưởng, tất cả những lần nhận giải trước đó đều do anh dẫn dò Chu Khởi kêu người lấy giúp anh. Ngày hôm nay Chu Khởi sở dĩ nói với Nam Từ câu đó chỉ là muốn trêu chọc cô thôi.

Nhưng mà...

“Muốn đi lãnh thưởng không?” Anh hỏi Nam Từ.

Nam Từ ngẩn người, không hiểu rõ ý của anh, chẳng lẽ anh để cho cô quyết định có đi lãnh thưởng hay không?

Nghĩ nghĩ, cô nói: “Đua xe nguy hiểm như vậy, không đi nhận thưởng thì chẳng phải phí quá sao?”

Hoắc Lâm nghe thấy cô nói thì bật cười.

Xác thật là rất nguy hiểm, nhưng phần thưởng cũng không chỉ là những thứ đồ trưng bày lạnh băng kia.

Nghĩ tới đây, anh cong môi nói với cô: “Được, không nên phí phạm.”

~

Phần thưởng lần này ngoại trừ cúp, còn chuẩn bị một chiếc xe thể thao phiên bản giới hạn, và một sợi dây chuyền kim cương giá trị cả bạc triệu.

Tạo hình dây chuyền như một chiếc chìa khóa, phía trên khảm đầy kim cương xa hoa rực rỡ, không những cực kỳ xinh đẹp mà còn rất sang trọng.

Dưới khán đài có rất nhiều các cô gái, thậm chí bạn gái của những tay đua khác cũng đã sớm thèm khát sợi dây chuyền. Cho nên lúc này trông thấy người khác giành được cũng ít nhiều có chút ghen ghét.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Lâm dùng thân phận tay đua DK xuất hiện nhận thưởng trên sân khấu.

Cho nên mọi người dưới khán đài lập tức huyết sáo la hét hoan hô.

Lúc này có vẻ như anh không cảm nhận được bầu không khí xung quanh, ánh mắt anh không thay đổi, một mực chỉnh sửa khẩu trang của mình và Nam Từ che đầy kín đáo, sau đó trực tiếp nắm tay cô, vững vàng bước lên sân khấu nhận phần thưởng.

Anh không thèm nhìn đến chiếc xe thể thao phiên bản giới hạn kia, mà anh trực tiếp lấy hộp đựng sợi dây chuyền kim cương, mở hộp, lấy dây chuyền ra.

Kim cương lấp lánh tỏa sáng dưới ánh đèn, anh cầm sợi dây chuyền, trực tiếp vén tóc Nam Từ qua, sau đó đeo sợi dây chuyền quanh cái cổ trắng nõn của cô.

Anh thâm trầm nhìn cô, sau đó trực tiếp quay lưng lại, dùng cả cơ thể cao lớn che cô lại.

Phía sau lưng anh là tiếng reo hò ầm ĩ, Nam Từ thấy Hoắc Lâm dần dần cúi đầu xuống, kéo khẩu trang của hai người xuống, dùng hai tay nâng mặt cô lên.

Tiếp đó, anh hôn cô một cái thật sâu.

Đại khái chỉ hai giây rồi anh tách ra.

Sau đó anh dựa lên trán cô, ánh mắt đan xen một chỗ với cô.

“Tôi dùng mạng đổi lấy phần thưởng, em thích không?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Editor: Trà Đá.

Ngày hôm đó, sau khi cuộc tranh tài kết thúc, Hoắc Lâm cũng không đưa Nam Từ về nhà họ Nam, mà dẫn cô đến một khu nghỉ dưỡng trong núi.

Chỉ là chuyện này nằm ngoài ý muốn của Nam Từ, dù sao hôm nay cũng là đêm ba mươi, cô và Hoắc Lâm cũng có xung đột với nhà họ Nam, cho nên nếu có ở nhà đón năm mới thì cũng không vui vẻ.

Nhưng bạn bè của Hoắc Lâm... Lại tụ tập ở khu nghỉ dưỡng này khá đông.

Lúc này bọn họ đang tụ tập trong căn nhà gỗ, quay quần vui vẻ trước lò sưởi.

Sau lưng bọn họ có đầu bếp đang nướng đồ ăn, bên trong góc phòng đặt mấy thùng bia, mấy người đàn ông trong phòng ai ai cũng cầm trên tay một lon bia, bao gồm cả Hoắc Lâm.

Nam Từ lặng lẽ đánh giá anh một chút, cô luôn cảm thấy ngày hôm nay anh hoàn toàn khác xa với ngày thường.

Trước kia, trong đầu cô anh luôn là người lạnh lùng bí ẩn, lật tay thành mây, trở tay thành mưa, nắm trong tay quyền sinh sát, dựa theo tâm tình mà có thể tha mạng hoặc giết chết đối phương.

Còn anh ở hiện tại lại hoàn toàn trái ngược với ấn tượng của cô.

Anh uống bia, nói chuyện phiếm với bạn bè, anh cũng không phải chỉ uống mỗi rượu vang, mà anh cũng không khoác lên bộ âu phục nghiêm túc như thường ngày...

Loại tương phản này khiến Nam Từ sinh ra ảo giác, cô luôn cảm thấy anh giống một người bình thường, chỉ ít không còn vẻ đáng sợ nữa.

Đường Uyên cầm đĩa xiên gà nướng ngồi trước mặt Nam Từ, đưa cho cô một xiên.

“Cảm ơn.” Nam Từ nói với Đường Uyên.

Đường Uyên không nói gì, bắt đầu ăn xiên gà nướng.

Nam Từ lại nhìn nhìn bên kia, vẫn không nhìn được, hỏi Đường Uyên: “Bọn họ... Không về nhà ăn tết sao?”

“Vi tới đây chơi với tổng giám đốc Hoắc đó.” Đường Uyên nói, “Chị cũng chỉ nghe Trần Tiến nói, mọi năm chị đều ở nhà ăn tết, hôm nay chơi đùa trễ quá, trời cũng tối rồi, nên chị cũng lười về nhà.”

Trong lòng Nam Từ cảm thấy quả nhiên suy đoán của cô là đúng, xem ra những người kia thật sự tới đây vì Hoắc Lâm.

Chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy Hoắc Lâm vẫn còn may mắn...

Chỉ ít anh còn bạn bè thân thiết đến đây vì anh.

Đường Uyên nhìn nét mặt Nam Từ, còn tưởng rằng Nam Từ ngạc nhiên khi thấy mấy người kia ở đây vì Hoắc Lâm, nên chủ động nói: “Em có cảm thấy tổng giám đốc Hoắc nhà em hôm nay hơi khác không? Không giống như ngày thường?”

Nam Từ nghe thấy mấy chữ “Tổng giám đốc Hoắc nhà em”, đột nhiên giật mình, đáy lòng dâng lên một cảm giác khó tả, nhưng ngoài miệng vẫn phủ nhận, nói với Đường Uyên: “Chị đừng nói vậy, anh ấy không phải của em.”

Dừng một chút, cô lại bổ sung: “Mà đúng là hôm nay em thấy anh ấy có chút khác khác.”

Đường Uyên vẫn duy trì dáng vẻ lạnh lùng, liếc Nam từ một chút: “Thật ra chị cũng tò mò, rốt cuộc là em dùng cách gì mà thu phục được tổng giám đốc Hoắc vậy?”

Nói đến đây, Đường Uyên làm như nhớ ra gì đó, bỗng nhiên xích lại gần Nam Từ.

“Có phương pháp gì đặc biệt không, dạy chị một ít chiêu đi, gần đây chị cũng đang muốn theo đuổi một người.”

Lúc ấy Nam Từ đang uống đồ uống, nghe xong lời này xém chút nữa phun hết nước ra ngoài.

Gương mặt cô đỏ bừng, cô ho mấy lần mới hết nghẹn.

Đường Uyên vỗ vỗ lưng cho Nam Từ, lông mày hơi nhíu: “Sao vậy? Bộ nghe chị theo đuổi đàn ông bắt ngờ lắm sao?”

Nam Từ vội vàng lắc đầu: “Không phải, không phải cái này, mà là...”

Chỉ là câu hỏi này quá sức bất ngờ đối với cô! Chẳng lẽ trông cô có kinh nghiệm về mấy chuyện này sao?

Đường Uyển có vẻ như nhìn ra Nam Từ không biết gì, chớp chớp mắt: “Tổng giám đốc Hoắc khó khăn như vậy mà còn bị em thu phục, làm chị còn tưởng em có phương pháp gì hay ho lắm.”

“Không có.” Nam Từ ngừng lại, nghĩ nghĩ, còn nói: “Anh... Anh ấy chắc không có cảm giác đặc biệt gì với em đâu, em nghĩ chỉ là cảm giác nhất thời của anh ấy thôi.”

Đường Uyển lơ đãng nhìn qua bên kia một cái, sau đó nhìn Nam Từ: “Chị cảm thấy anh ta hoàn toàn nghiêm túc với em đó.”

Ánh mắt là thứ không thể ngụy trang được.

Lúc Hoắc Lâm nhìn Nam Từ, trong ánh mắt anh chứa đầy sự yêu thương và lòng ham muốn chiếm hữu cực cao, mà ấn tượng của Đường Uyển về Hoắc Lâm chỉ là một người với dáng vẻ nhìn rất thân thiện, nhưng thực tế bên trong xương tủy lại là một người cực kỳ lạnh lùng.

Cho nên chỉ khi anh nhìn Nam Từ mới lộ ra biểu hiện hoàn toàn khác với dáng vẻ ngày thường.

Nam Từ nghe Đường Uyển nói xong, hơi sững sốt một chút.

Cô vô ý liếc mắt nhìn sang phía Hoắc Lâm, kết quả anh cũng đang nhìn cô say đắm.

Anh đã uống khá nhiều bia, lúc này có vẻ có chút hơi say, lúc nhìn cô, trên gương mặt anh còn mang theo một tia tà khí.

Nam Từ bị anh nhìn đến mức cảm giác nóng mặt, tìm tìm bốn phía, không tìm được đồ uống, cuối cùng đành phải mở lon bia, uống ừng ực mấy ngụm.

Đường Uyển nhìn nhìn tới lui bộ dáng của hai người, trong đầu có chút mắc cở.

Cô ta lại nghiêng đầu hỏi: “Em thật sự không có biện pháp gì khiến đàn ông thích sao?”

Nam Từ nghe xong, mặt càng đỏ hơn: “Khụ... Em cảm thấy mấy chuyện này nên tùy duyên chị ạ.”

Đường Uyển nhướn mày: “Không tùy duyên được, người này cực kỳ hoàn hảo luôn.”

Nói xong, cô ta lấy di động ra, mở một tấm hình cho Nam Từ nhìn.

“Có phải nhìn đẹp trai hơn mấy ông trong phòng này không?”

Đường Uyển chỉ chỉ về phía mấy người đàn ông đang tụ tập ở kia.

Cô xích lại nhìn hình, trong tấm hình chính là một người đàn ông với vóc người cao gầy, chân rất dài, cơ thể hơi tựa vào thân xe đua ở bên cạnh, hút thuốc.

Anh ta hơi cúi đầu, cho nên căn bản không nhìn thấy rõ mặt, nhưng Nam Từ không biết đánh giá thế nào, chỉ có thể nói qua loa: “Quả thật là rất soái.”

Đường Uyển xích lại gần Nam Từ một chút, giọng nói hơi nhỏ một chút.

“Nói thật đi, có phải người này trông còn soái hơn tổng giám đốc Hoắc nhà em không?”

Nam Từ tự động không để ý đến câu “Nhà em” kia nữa, sau đó nghĩ nghĩ, cảm giác người đàn ông trong tấm hình hoàn toàn không nhìn rõ mặt, cũng không biết so sánh như thế nào.

Nhưng dù sao đây cũng là người Đường Uyển thích, nên cô cũng không tiện nói, chỉ có thoáng gật đầu: “Ừ, soái hơn.”

Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khẽ.

“Thì ra cô bé nhà tôi thích dạng này sao.”

Giọng điệu thân thiện, có vẻ như còn mang theo ý cười, nhưng Nam Từ lại nghe ra được mùi nguy hiểm.

“...”

Nam Từ ngẩng đầu, vừa vặn đối mắt với Hoắc Lâm.

Anh cười cười, nhìn bộ dáng rất tùy ý, Nam Từ hoàn toàn không đoán ra được lúc này anh có giận hay không.

“Hoắc...” Cô định gọi là Hoắc tiên sinh, nhưng nghĩ lời lúc trước anh nói, nhưng cô lại không quen gọi thẳng tên anh, nên chỉ nói: “A, nói chuyện phiếm xong rồi sao?”

Hoắc Lâm không trả lời cô, anh chỉ đưa tay ra, ý bảo cô đứng lên đi với anh.

Nam Từ nghĩ tới anh vừa nghe được câu chuyện, cảm thấy cực kỳ bất an, không muốn ra ngoài một mình với anh.

Nhưng cự tuyệt anh là chuyện không thể được, dùng một chút, cô chỉ có thể đặt tay mình vào lòng bàn tay anh.

Hoắc Lâm không trực tiếp kéo cô đi, mà anh đợi sau khi cô đứng dậy rồi, anh trực tiếp cúi người, dùng một tay bế cô lên.

Cái mông nhỏ của Nam Từ ngồi trên cánh tay Hoắc Lâm, hai chân lơ lửng trên không, cô bị dọa sợ đến mức theo phản xạ vươn tay ôm cổ anh.

Sự chủ động của cô đương nhiên khiến Hoắc Lâm hài lòng, nụ cười trên mặt anh càng ngày càng đậm.

“Ôm sát vào.”

Nói xong, anh bế cô đi ra ngoài.

Trần Tiến đã một mực nhìn Hoắc Lâm từ lúc anh đứng dậy, bây giờ lại nhìn thấy anh ôm ôm bế bế cô gái nhỏ kia, thật sự khiến anh ta không biết nói gì.

Sau khi xác định bọn họ ra ngoài rồi, Trần Tiến mới dám mở miệng lẩm bẩm.

“Hoắc tam thật sự là... Haiza, tự nhiên tớ nhớ cái dáng vẻ lúc chưa yêu của cậu ta quá.”

Chu Khởi nháp một ngụm bia, dáng vẻ rất thả lỏng, hững hờ nói: “Cậu ấy biến thành người bình thường không tốt hơn sao? Tớ cảm thấy bộ dáng của cậu ấy bây giờ mới là tốt nhất.”

Trần Tiến nghĩ nghĩ, cảm thấy cái này có lý.

Thẩm Mộ Ngạn vẫn một mực trầm ngâm ngồi một bên từ lúc đầu, sau khi thấy Hoắc Lâm đi ra, anh ta cũng đứng dậy cầm áo khoác chuẩn bị rời đi.

Trần Tiến có chút ngạc nhiên: “Trễ vậy rồi cậu còn đi đâu?”

“Đi đón người.”

Trần Tiến nhíu mày: “Cuối cùng cũng theo đuổi được bảo bối nhiều năm qua của cậu rồi à?”

Thẩm Mộ Ngạn nhìn anh ta: “Không có cuối cùng, mà cô ấy đã là của tớ từ lúc bắt đầu rồi.”

Trần Tiến: “...”

Sau khi Thẩm Mộ Ngạn đi, Trần Tiến co quắp trên ghế salon, cảm thán: “Hai người bọn mình gieo nghiệp gì mà phải làm bạn với hai con ác quỷ kia chứ.”

Chu Khởi nghe Trần Tiến nói, chỉ hờ hững cười cười: “Tớ cảm thấy tốt mà.”

~

Hoắc Lâm tìm nhân viên dựng lên một đồng lửa, khu nghỉ dưỡng ở sâu trong núi nên gió lạnh thấu xương, nhưng lúc này được sưởi ấm, nên cực kỳ ấm áp.

Nhất là... Hoắc Lâm mặc áo khoác, còn quần cô lại trong lòng ngực anh.

Bốn phía cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng vang “Đôm đốp” phát ra từ đồng lửa, lâu lâu ngẫu nhiên có tiếng gió xẹt qua bên tai, trừ những cái đó ra thì chỉ còn tiếng hít thở của cô và Hoắc Lâm.

Cũng không biết có phải vì Nam Từ mới uống bia hay không, mà cô cảm giác đầu óc có chút choáng váng, thân thể mềm nhũn, không còn sức lực, cô chỉ có thể dựa vào trong ngực Hoắc Lâm, mặc cho anh ôm.

“Hôm nay vui không?”

Giọng nói của anh vang trên đỉnh đầu cô, mang theo sự quyến rũ hơn ngày thường, chấn động đến nỗi khiến màng nhĩ cô hơi tê tê.

Nam Từ phản ứng hơi chậm một chút, nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

Ăn tết mà không cần đối mặt với những người nhà họ Nam, anh còn vì cô mà phải ra mặt, sau đó còn đua xe tranh tài, giành được phần thưởng, buổi tối còn quay quần vui vẻ trong khu nghỉ dưỡng.

Có thể nói, hôm nay là ngày Nam Từ vui vẻ nhất từ khi đặt chân lên thành phố này.

Cho nên cô gật đầu, không phải nói dối, không lừa gạt, mà thật sự xuất phát từ nội tâm cô.

“Lúc này ở đường đua, em có cảm giác gì khi nhìn thấy những tay đua khác?” Hoắc Lâm lại hỏi.

Nam Từ nháy nháy mắt, không rõ anh hỏi câu này có ý gì, cho nên cô không trả lời.

Anh thúc giục: “Sao?”

Cô không còn cách nào khác, chỉ có thể nói: “Không có cảm giác gì cả.”

Cô ngừng lại, sau đó bổ sung: “Chỉ cảm thấy anh lợi hại hơn bọn họ rất nhiều.”

Hoắc Lâm cười khẽ một tiếng: “Nếu như có người lợi hại hơn tôi thì sao? Cỡ như người mà Đường Uyên thích, X đó.”

Nam Từ ngẩn người, nghiêng cái đầu nhỏ, cố gắng nhìn anh: “Người đó lợi hại hơn anh sao?”

“Ừ, không chỉ lợi hại hơn tôi, mà còn trẻ tuổi hơn tôi, đáng đáp cũng không tệ.” Hoắc Lâm tựa lên trán cô, hô hấp của hai người quấn quýt ở một chỗ, mang theo mùi men, “Em thích kiểu đó hả?”

Nam Từ vốn đang có chút choáng váng vì men bia, lúc này Hoắc Lâm xích lại gần thế này, nghe mùi hơi thở anh, cảm giác đầu óc càng lúc càng mơ hồ.

Cho nên cô hoàn toàn không ý thức được vấn đề nguy hiểm cỡ nào, nói thẳng lời trong lòng: “Tôi chưa gặp mặt anh ta, đáng đáp đẹp trai hay không thì không biết... Nhưng mà tôi sẽ không thích anh ta đâu, vì Đường Uyên thích anh ta mà.”

“Vậy lúc này sao em nói cậu ta đẹp trai?” Giọng Hoắc Lâm nhàn nhạt.

“Anh... Anh ghen hả?”

Tư thế Hoắc Lâm không thay đổi, vẫn tựa lên trán cô, lúc mở miệng giống như mang theo chút than thở.

“Không, tôi nổi điên.”

Anh thân mật nhẹ cọ xát chóp mũi cô: “Nổi điên vì em.”

“Vì vậy, em không được thích người khác, mà có thích cũng không thể làm gì được đâu.”

Nếu không thì anh cũng không biết mình sẽ làm ra những chuyện gì vì sự điên tình của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Editor: Trà Đá.

Nam Từ kinh ngạc nhìn Hoắc Lâm, đầu óc có chút choáng váng.

Cô còn đang suy nghĩ không biết nên trả lời anh thế nào, lúc này, ở nơi xa bỗng truyền đến tiếng nổ vang, tiếp đó, bầu trời đêm được nhuộm đầy pháo hoa.

Nam Từ quay đầu lại nhìn.

Trước kia ở nhà cũ, cô chỉ thấy pháo hoa qua tivi, nhưng hôm nay được nhìn thấy tận mắt, mới biết được cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Pháo hoa làm sáng rực cả bầu trời đêm. Có nhiều hình dạng Nam Từ chưa bao giờ thấy.

Hai mắt đen nhánh của cô mở to hết cỡ, lại thêm gò má hơi ửng đỏ vì men say, cả người nhìn trông cực mê người.

Cô vui mình trong ngực Hoắc Lâm, xem pháo hoa không chớp mắt.

Lúc này, trên không trung bỗng nhiên nổ ra pháo hoa chữ cái, lại xuất hiện một cái nữa...

Nam Từ cực kỳ hưng phấn, cô theo bản năng kéo kéo ống tay áo của anh, nhỏ giọng nói: “Chừ kia! Anh mau nhìn đi, chừ đó!”

Cô thuận miệng đọc lên: “Bảo. Bối. Năm. Mới. Vui...”

Lúc cô vừa đọc đến chữ “Vui”, Nam Từ bỗng nhiên ý thức được, sự xấu hổ tràn ngập khắp cơ thể cô.

Hoắc Lâm khẽ cười một tiếng, sau đó giọng nói mê hoặc lòng người của anh vang lên.

“Bảo bối, năm mới vui về.”

“...” Nam Từ kinh ngạc, không dám quay đầu nhìn anh, cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể tiếp tục xem pháo hoa không nhúc nhích.

Hoắc Lâm cũng không thèm để ý, anh cúi đầu nhẹ găm nhắm cái vành tai mềm mại của cô, mỗi móng thoảng dùng sức.

Tiếp đó, anh khẽ nói bên tai cô: “Không cầu nguyện sao? Tôi nghe trợ lý nói mấy cô gái rất thích cầu nguyện dưới bầu trời đầy pháo hoa.”

Nam Từ nghe xong, nhanh chóng nhắm mắt lại, hai tay vô thức chắp trước ngực.

Cô cảm thấy lúc này đầu óc mình rối bời, cái gì mà cầu với chả nguyện, cô chỉ là muốn che giấu đi sự hoảng hốt trong lòng mà thôi.

Nhưng không ngờ lúc cô nhắm mắt, thì các giác quan bắt đầu nhạy cảm hơn.

Cô tựa hồ có thể nghe tiếng gió bên tai, tiếng pháo hoa nổ vang trên đỉnh đầu, tiếng “Đôm đốp” phát ra từ ngọn lửa...

Còn có, tiếng hít thở nặng nề của anh khiến người ta không thể sao lãng.

Thậm chí cô cảm thấy sự tồn tại của anh còn mãnh liệt hơn hết thảy những thứ chung quanh cộng lại.

Đại khái qua hơn một phút, Nam Từ vẫn chưa mở mắt ra.

Hoắc Lâm cảm thấy buồn cười, sau khi thấy tay cô có chút lạnh, anh lại giữ tay cô trong lòng bàn tay mình.

“Cầu nguyện cái gì vậy? Lâu vậy mà chưa xong sao.”

Nam Từ mím môi, cô không biết nói gì nên không lên tiếng.

Anh bóp bóp tay cô: “Sao?”

Nam Từ hết cách, chỉ có thể viện đại một lý do: “Tôi hy vọng tháng sáu năm sau thi đậu vào trường đại học tốt.”

Hoắc Lâm nhiu mày, giọng điệu hờ hững: “Không cầu nguyện gì về mối quan hệ với tôi sau này sao?”

Nam Từ sững sốt một chút: “Hả? Là sao?”

“Em có năng lực, mấy chuyện đó đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ.”

“Em có tôi thì sẽ tiết kiệm được phần lớn tâm nguyện.”

“Những thứ người khác mong mà không được, thì tôi đều có thể giúp em thực hiện.”

Nói xong, anh khẽ hôn lên mái tóc cô.

“Nên chuyện em cần làm chính là mau thích tôi, yêu tôi, sau đó không được rời xa tôi.”

~

Lúc pháo hoa vừa kết thúc, cũng đã hơn 12 giờ, năm cũ đã qua, năm mới lại đến.

Nam Từ không thể nói rõ trong lòng có cảm giác gì, cô luôn cảm thấy ngực cũng mềm nhũn, khó chịu.

Hoắc Lâm không đưa cô về chỗ đám người kia, mà trực tiếp bế cô về phòng.

Căn phòng của bọn họ cũng là nhà gỗ, rất lớn, trong phòng trang trí rất đặc biệt, lò sưởi được bật rất ấm, vừa đẩy cửa ra thì có một luồng khí ấm đập vào mặt.

Chính giữa căn phòng có một cái giường lớn, trên trần nhà có một cái cửa kính, lúc này nếu nằm trên giường nhìn lên có thể thấy bầu trời đầy sao.

Nhưng Nam Từ làm gì có tâm tư thương thức, từ lúc vào phòng cô đã bắt đầu lúng túng, đang nghĩ không biết có nên nói với Hoắc Lâm là cô muốn có

phòng riêng hay không.

Mặc dù đòi hỏi như vậy có kỳ quặc, vì trước đó cô đã “Cùng giường chung gối” với anh hai lần, nhưng nói thế nào thì tình huống lúc đó không giống bây giờ.

Lúc đó không ai biết cô đi đến nhà Hoắc Lâm, mỗi lần đi cô đều lén lút rời khỏi nhà họ Nam. Bây giờ không giống vậy, nhà họ Nam biết cô bị Hoắc Lâm dẫn đi, mà bọn họ lại ồ ồ ào ào đông đúc đến khu nghỉ dưỡng này, cô tin tưởng bạn bè của anh sẽ không nói lung tung, nhưng trong khu này đâu chỉ có bọn họ.

Không biết chừng sau đêm nay sẽ có những lời đồn đại không hay.

Cô không sợ những cái khác, mà chỉ sợ phiền phức.

Mà nhà họ Nam còn có hai mẹ con Nam Châu, cô lại không thể không quay về nhà họ Nam... Cô được đón năm mới cùng với Hoắc Lâm đã đặc biệt rồi, nếu như lại truyền ra ngoài chuyện Nam nhị tiểu thư và Hoắc tam thiếu ngủ cùng một phòng, không chừng lúc về nhà bị chằm chọc không ít.

Nghĩ tới đây, cô quay đầu lại, nói với Hoắc Lâm: “Tôi... Tôi có thể ở một phòng khác được không?”

Hoắc Lâm không nghĩ cô sẽ nói cái này, anh nhìn chăm chú cô một lát, nói: “Ồ chỗ này một đêm hết một trăm ngàn.”

Một trăm ngàn! Nam Từ nghĩ nghĩ về số tiền còn dư lại trong thẻ ngân hàng... Cảm thấy đau lòng, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng nói: “Cũng được, tôi có mang tiền.”

“Không phải chỉ có tiền là đủ, mà nhất định phải có thẻ hội viên VIP mới được.”

“...”

Sắc mặt anh nhàn nhạt nhìn cô: “Em có sao?”

“...” Nam Từ nhỏ giọng lầu bầu: “Chẳng phải là anh có sao?”

Hoắc Lâm cười cười: “Em nghĩ là tôi sẽ đưa em dùng sao?”

Nam Từ không biết là gan của mình tới đâu, lại nhỏ giọng nói: “Không phải lúc này còn nói... Sẽ thỏa mãn tất cả nguyện vọng của tôi sao?”

Anh nhìn bộ dáng nhỏ bé của cô, đáy mắt cười đậm hơn.

“Tôi có nói là sẽ thỏa mãn tất cả nguyện vọng của em, nhưng ở trong đó không bao gồm chuyện em muốn rời khỏi tôi.”

Nói xong, anh xoa xoa đầu cô: “Đi tắm trước đi, tôi gọi nhân viên mang đồ ngủ mới tới cho em.”

Nam Từ còn có chút do dự, không động đậy.

“Yên tâm, người ở đây không dám nhiều chuyện đâu.” Hoắc Lâm nói, “Khu nghỉ dưỡng này của Thẩm Mộ Ngan, người dưới tay cậu ấy kín miệng lắm.”

Nam Từ nghe thấy ba chữ “Thẩm Mộ Ngan”, cẩn thận suy nghĩ. Những người đàn ông xuất hiện bên cạnh Hoắc Lâm cũng chỉ có Chu Khởi, Trần Tiến, còn có một người đàn ông lạ mặt kia.

“Là cái người ngồi trong góc im lặng không nói chuyện hả?”

Sắc mặt Hoắc Lâm trầm xuống, vươn tay nắm cằm cô.

“Quan sát tỉ mỉ nhĩ. Sao? Có hứng thú với cậu ta à?”

“...” Nam Từ rất bất đắc dĩ, “Mọi người trò chuyện vui vẻ như vậy, mà chỉ có một mình anh ta không nói chuyện, thì không phải cũng dễ nhận ra sao.”

Nhưng sự giải thích của cô cũng không khiến Hoắc Lâm hài lòng, anh còn nói: “Vậy nên em muốn nhìn người đàn ông khác?”

“...” Lần này Nam Từ không biết nên nói cái gì, nghĩ nghĩ, uất ức nhìn anh, “Vậy lần sau không nhìn nữa là được chứ gì.”

Hoắc Lâm cười cười: “Không được nhìn người đàn ông khác khiến em cảm thấy oan ức lắm sao?”

Biểu lộ của anh lúc này giống như thường ngày, có chút đáng sợ, nhưng không biết sao Nam Từ lại không thấy sợ anh.

Cho nên dù anh có bày ra bộ dáng này, cô vẫn nhỏ giọng lầm bầm: “Anh quá đáng lắm, trước đó anh còn cho tôi thời gian nửa năm... Bây giờ chúng ta còn chưa rõ là quan hệ gì, mà tôi làm cái gì anh cũng không cho.”

Hoắc Lâm nghe vậy, nhú mày lại.

“Vậy chỉ bằng đêm nay chúng ta xác nhận mối quan hệ đi?”

Nói xong, anh còn cố ý vuốt ve đôi môi kiều non của cô, ánh mắt càng ngày càng sâu.

Lần này Nam Từ có chút bị hù dọa, sợ anh thật sự làm gì đó với cô, vội vàng lùi về sau một bước.

“Tôi... Tôi đi tắm trước!”

Hoắc Lâm cũng không làm khó cô, lời vừa rồi cũng chỉ hù dọa cô mà thôi.

Cô còn nhỏ, bây giờ lại mới bắt đầu nên anh không nỡ.

Thế nhưng suy nghĩ này vẩn vơ được mười phút thì lập tức bị sụp đổ.

Lúc Nam Từ đang tắm, anh ra ngoài tìm nhân viên chuẩn bị quần áo ngủ cho cô. Lúc quay về phòng đã nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm.

Ánh mắt anh thoáng xẹt qua cửa phòng tắm, động tác lập tức ngừng lại.

Cửa phòng tắm làm bằng chất liệu thủy tinh đặc biệt, nhìn thì không có gì, nhưng đèn phòng tắm vừa bật, thì hình dáng người đứng trong phòng tắm mờ hồ xuất hiện.

Cho nên vào lúc này, đường cong trên người Nam Từ hoàn toàn lộ ra trước mắt Hoắc Lâm, mà cô thì lại không biết gì.

Yết hầu Hoắc Lâm khẽ lặn một chút, mắt sắc nhìn sâu nửa ngày, cuối cùng anh đặt quần áo của cô bên ngoài phòng tắm, còn anh thì quay người đi ra ngoài.

Lúc Nam Từ tắm xong, phát hiện Hoắc Lâm không ở trong phòng.

Cô có hơi bất ngờ, nhưng cũng ôm một tia hy vọng, nghĩ thầm không biết có phải anh bỗng nhiên suy nghĩ lại nên để cô ở riêng một phòng không?

Nhưng hy vọng này chưa được bao lâu thì bị dập tắt, Hoắc Lâm đi vào phòng.

Anh có vẻ cũng mới tắm xong, mắt kính đã được tháo xuống, tóc ướt sũng, trên trán có mấy sợi tóc còn đang ướt.

Anh mặc áo ngủ màu trắng của khu nghỉ dưỡng, vạt áo hơi mở, nên lồng ngực rắn chắc của anh thoát ần thoát hiện dưới lớp áo.

Nam Từ không dám nhìn thêm nữa, cô vội vàng thu lại ánh mắt.

Hoắc Lâm đi đến chỗ cô, anh ngồi xuống bên cạnh cô cực kỳ tự nhiên, sau đó bế cô ngồi lên đùi mình.

Nam Từ cảm giác có một luồng khí lạnh vây quanh người mình, cô vô ý run rẩy một cái.

“Anh... Sao người anh lại lạnh vậy?”

Hoắc Lâm lơ đãng nói: “Vì tôi tắm nước lạnh.”

Nam Từ kinh ngạc, trời mùa đông lạnh lẽo như vậy mà đi tắm nước lạnh?

Anh cũng không để ý đến ánh nhìn kinh ngạc của cô, khuôn mặt tuấn tú chôn chặt ở cổ cô, nhẹ nhàng hít một hơi.

“Mùi sữa tắm ở đây hợp với em quá.”

Nam Từ bị cái loại thân mật này khiến cô có chút luống cuống, cô vô ý thức nói: “Vậy sao?”

“Ừ, rất ngọt.”

“...” Hơi thở của anh khiến Nam Từ có chút ngứa, nhưng cô lại không dám tránh, chỉ có thể khó khăn chịu đựng.

Cũng may có người đến gõ cửa, xem như cô tạm thời được cứu.

Hoắc Lâm ngồi thẳng dậy, ôm cô, lên tiếng: “Mời vào.”

Người tiến vào chính là nhân viên ở khu nghỉ dưỡng, cô ta bưng một ly sữa bò nóng hổi đến gần.

“Tổng giám đốc Hoắc, sữa bò ngài đặt đây ạ.”

Hoắc Lâm chỉ thân nhiên gật đầu, đưa tay nhận lấy.

“Còn cần gì nữa không ạ?” Nhân viên phục vụ hỏi.

“Không, cô ra ngoài đi.” Hoắc Lâm nói.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Hoắc Lâm đưa ly sữa bò tới miệng Nam Từ.

“Uống đi, cái này sẽ giúp em ngủ ngon.”

Nam Từ không có cách nào để từ chối, mà quả thật cô cũng có chút đói bụng, cho nên cô bắt đầu uống từng ngụm nhỏ.

Có lẽ chính cô cũng không biết, bộ dáng lúc này của cô rất đáng yêu, nếu như gắn thêm hai cái lỗ tai thỏ trên đầu cô thì cô cực kỳ trông giống con thỏ nhỏ.

Lúc uống gần hết ly, Nam Từ cảm thấy Hoắc Lâm cầm cái ly không đủ cao, nên cô vươn tay ra đặt lên mu bàn tay anh, dùng chút sức dốc cái ly lên cao.

Cho đến khi cô uống hết rồi, cô lập tức buông tay ra rất tự nhiên, giống như cô không ý thức được việc mình mới đụng vào tay anh.

Nhưng Hoắc Lâm cũng không quá để ý, anh cho loại chi tiết nhỏ này là chuyện đương nhiên.

Hiện tại Nam Từ đã là người của anh, nên những động tác theo bản năng kiểu này càng có nhiều thì càng tốt.

Sau khi uống sạch ly sữa bò, khóe miệng của cô còn lưu lại chút bọt sữa, Nam Từ hoàn toàn không nhận ra, mấy giây sau, thấy anh không động đậy, cô lắc lắc ống tay áo của anh.

“Đi ngủ được chưa?”

Hoắc Lâm nhìn chằm chằm khóe miệng còn dính chút sữa của cô: “Ngủ?”

Cô gật gật đầu: “Có chút buồn ngủ rồi.”

Dưới ánh đèn phòng mờ mờ, sự ngây thơ của cô càng bị phóng đại, cộng thêm khóe miệng cô còn dính chút sữa bò, khiến trái tim anh tan chảy.

Anh hơi khẽ cúi đầu, mút sạch vết sữa dính bên khóe miệng cô.

Bàn tay anh cũng chui vào áo ngủ cô, sờ bóp cái eo mềm mại của cô. Cả cơ thể anh mang theo sự chiếm hữu nồng đậm như một dòng điện truyền qua cả cơ thể.

Tiếp đó, anh lên tiếng, giọng nói mang theo sự trầm thấp và dễ nghe:

“Bảo bối, em phải mau mau yêu tôi đi.”

Nếu chỉ có nhìn cô mà không thể chiếm hữu cô, thì sớm muộn gì anh cũng phát điên lên mất.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Editor: Trà Đá.

Ngày hôm sau khi Nam Từ tỉnh ngủ, bên ngoài tuyết đang rơi.

Cô không đi ra ngoài, nhưng lại có thể nhìn thấy tuyết rơi nhờ cửa kính trên trần nhà.

Lúc ấy cô đang bị Hoắc Lâm ôm siết sao, một tay anh để cô gối đầu, còn một tay kia ôm eo cô.

Lò sưởi sát tường đang phát ra tiếng “Đôm đốp”, trên đỉnh đầu là những cánh hoa tuyết đang rơi, ánh nắng không gắt, nhất là có một chút tuyết mỏng đọng lên trên cửa kính, khiến ánh nắng xuyên vào phòng có chút êm dịu.

Đây là lần đầu tiên cô tỉnh dậy bên cạnh Hoắc Lâm, nhưng lại không có ý định rời giường ngay lập tức.

Có lẽ trong tiềm thức cô không dám đánh thức anh dậy.

Cô không dám, nhưng có người dám.

Lúc cô tỉnh lại chưa được bao lâu, thì có tiếng đập cửa vang lên.

Giọng nói của Trần Tiến truyền vào: “Hoắc tam, trưa rồi đó, mau dậy đi, dẫn cả Nam Từ đến suối nước nóng luôn nha.”

Nam Từ nghiêng đầu nhìn Hoắc Lâm, thấy anh không động dậy, nên cũng không dám lên tiếng.

Trần Tiến không nghe thấy động tĩnh bên trong, lại dùng sức gõ đập cửa hai cái.

“Nè có mệt mỏi như thế nào thì cũng nên dậy mau đi! Chẳng lẽ đêm hôm qua cậu bị con gái nhà người ta ép khô luôn rồi sao?”

Dù Nam Từ không hiểu lắm nhưng cũng biết lời này không tốt đẹp gì, cho nên cô lập tức đỏ mặt xấu hổ.

Lúc này Hoắc Lâm bỗng nhiên cảm thấy cái gối bên giường, không mở mắt, ném thẳng gối ra cửa.

“Cút.”

Giọng nói ngái ngủ của anh mang theo chút khàn đục, trầm thấp hơn bình thường rất nhiều.

Sau khi Trần Tiến nghe tiếng vang, cũng không quan tâm có phải mình bị mắng hay không, cười hì hì nói tiếp: “Nhanh chuẩn bị đi, mọi người tập trung hết rồi đó, chỉ còn thiếu hai người thôi.”

Sau khi Trần Tiến đi rồi, Hoắc Lâm ôm sát Nam Từ vào lòng, hai mắt vẫn nhắm nghiền, khuôn mặt tuần tú chôn ở cổ cô, hít một hơi thật sâu.

“Năm sau nhất định ăn tết hai người chúng ta thôi, ở chung một chỗ với bọn họ phí phạm thời gian quá.” Hoắc Lâm buồn bực lên tiếng.

Nam Từ có chút ngẩn ra, năm sau... Đây coi như là kế hoạch tương lai của bọn họ sao?

Đáy lòng cô tràn ra một tia cảm xúc không nói nên lời, luôn cảm thấy có chút không thật, nhưng lại có chút để ý.

Nhưng nói như thế nào thì những người kia năm nào cũng tụ tập vì Hoắc Lâm, cô không muốn vì cô xuất hiện mà khiến anh không giống trước kia.

Cô nghĩ nghĩ, thế là nói: “Thật ra tôi cảm thấy bọn họ rất tốt với anh, cùng nhau vui chơi thì cũng đâu có sao.”

Nói xong lại cảm giác như mình quản nhiều quá, thế là tranh thủ bổ sung: “Đương nhiên tôi chỉ nói vậy thôi, anh thấy đúng hay không thì tùy anh.”

Động tác của Hoắc Lâm rõ ràng hơi chậm lại, sau đó, anh cười cười hai tiếng:

“Cô bé của tôi nói gì thì chính là như vậy, nghe lời em.”

“...” Nam Từ bị động tác và lời nói của anh có chút lúng túng, cô vận mình, “Vậy chúng ta rời giường nhé?”

“Không vội, ôm thêm chút nữa.”

Nam Từ cực kỳ ngượng ngùng, lúc này hai người chưa tỉnh ngủ hoặc chỉ có một mình cô tỉnh rồi thì dễ nói, nhưng bây giờ Hoắc Lâm cũng tỉnh ngủ rồi, lại nằm trên giường ôm ấp thân mật như vậy...

Nhìn thế nào vẫn có cảm giác là lạ.

Thế là cô lại vận người: “Tôi... Tôi có chút đói bụng.”

Không thể không nói, câu nói của cô rất có tác dụng, Hoắc Lâm nghe xong quả thật buông cô ra, rời giường, chuẩn bị quần áo cho cô.

Trần Tiến cũng không nói dối, lúc Nam Từ và Hoắc Lâm xuất hiện, thì đã thấy có một đám người ngồi chờ ở đó.

Không chỉ như vậy, hôm nay còn có một cô gái lạ mặt. cô gái này cực kỳ xinh đẹp, nét đẹp không giống Nam Từ và Đường Uyển, cô ta có một vẻ đẹp tinh nghịch, cùng với đôi mắt linh động bức người.

Cô ta ngồi bên cạnh Thẩm Mộ Ngan, đang lật lật quyển tạp chí, có vẻ chờ đợi có chút chán, quơ quơ hai cái chân mảnh khảnh, hỏi: “Còn phải đợi bao lâu nữa, nếu không thì cho em đi trước đi.”

“Không được, chuyện xảy ra ở suối nước nóng lần trước em quên rồi sao? Đã không muốn học bơi thì sau này cũng không được xuống nước.” Thẩm Mộ Ngạn nói.

Cô gái kia bĩu môi, không nói gì nữa.

Lúc này Thẩm Mộ Ngạn nhận ly sữa bò trong tay nhân viên phục vụ, đưa cho cô gái: “Uống sữa đi.”

Cô gái nhăn mày, có chút không thích: “Em lớn rồi đó, đừng có bắt em uống sữa mỗi ngày nữa...”

Nói thì nói nhưng không dám cự tuyệt, vừa cầm ly sữa vừa nhận ly sữa, uống một hơi cạn sạch.

Nam Từ ở cách đó không xa có chút giật mình khi nhìn thấy toàn bộ câu chuyện.

Chỉ là cô không nghĩ tới Thẩm Mộ Ngạn... Cũng nói nhiều như vậy sao.

Cô luôn cảm thấy anh ta và Hoắc Lâm có nét bá đạo giống y như nhau.

“Làm gì nhìn chằm chằm cô ta vậy?” Hoắc Lâm ôm eo Nam Từ, “Muốn uống sữa hả?”

Nam Từ lắc đầu: “Không có, chỉ là thấy cô gái kia xinh đẹp quá thôi.”

Nam Từ đương nhiên không thể nói ra lời thật lòng, không thể nói cô vừa nhìn Thẩm Mộ Ngạn, cũng không thể nói Hoắc Lâm bá đạo... Nếu không thì cô không biết anh sẽ làm gì cô.

Hoắc Lâm nghe xong, thần sắc vẫn thản nhiên như cũ, không có phản ứng gì lớn.

“Đẹp hả? Tôi chỉ thấy em là xinh đẹp nhất thôi.” Nói xong, anh hơi ngừng, sau đó lại nói tiếp, “Nhưng Thẩm Mộ Ngạn cực kỳ yêu cô gái đó, từ lúc cô ta tốt nghiệp trung học là cậu ấy đã âm thầm bảo vệ đến lớn, bọn anh cứ chọc cậu ấy sắp thành hòa thượng, nhưng rốt cuộc gần đây cũng đã ra tay đuổi tới rồi.”

Nam Từ càng lúc càng kinh ngạc, cực kỳ tò mò về chuyện này, nhưng cô không dám hỏi, chỉ sợ Hoắc Lâm lại suy đoán lung tung.

Lúc này Trần Tiến thấy bọn họ tới: “Ôi trời ơi, cuối cùng cũng chịu tới rồi à, tớ nghĩ là chúng ta sắp được ngắm mặt trời lặn luôn cũng được rồi đó.”

Hoắc Lâm liếc anh ta, không đối co, ngược lại nói: “Nói người làm ít đồ ăn.”

Những người kia có vẻ như cũng đang đợi bọn họ tới để ăn trưa, cho nên lúc này trực tiếp gọi đầu bếp làm một bàn đồ ăn, sau đó mọi người vây quanh bắt đầu ăn.

Ánh mắt cô gái bên cạnh Thẩm Mộ Ngạn vẫn luôn dính chặt trên người Nam Từ.

Cũng không thể trách cô ta hiếu kỳ, Hoắc Lâm trông thì thân thiết với đám Thẩm Mộ Ngạn nhưng lại là người khó tiếp cận nhất, bên cạnh anh ta chưa bao giờ thấy xuất hiện một cô gái nào, bất kể là chủ động vẫn cực kỳ thận trọng.

Cho nên lúc này xuất hiện một cô gái bên cạnh Hoắc tam thật khiến cô ta cảm thấy cực kỳ hứng thú.

Ngược lại Nam Từ không chú ý đến ánh mắt của cô ta, cô luôn luôn cố giấu mình khi ở chỗ đông người. Giờ phút này ngoài trừ việc gấp thức ăn thì cô cũng không ngẩng đầu lên nhiều.

Hơn nữa Hoắc Lâm gấp cho cô cái gì, thì cô cũng ngoan ngoãn ăn cái đó.

So với cô, thì cô gái ở bên cạnh Thẩm Mộ Ngạn không như vậy, anh ta gấp cho cô ta cái gì, thì cô ta cũng đều lần lần, cái này có tiêu không ăn được, cái kia có cà rốt không thích.

Trần Tiến vốn đã chán ngán với Hoắc Lâm rồi, nhưng sau khi so sánh hai bên thì anh ta hoàn toàn bó tay với Thẩm Mộ Ngạn!

Anh ta bị ăn cả tấn thức ăn cho chó rồi, sao có thể chịu nổi nữa, thế là bất chấp nguy hiểm lên tiếng thăm dò, nói với Thẩm Mộ Ngạn: “Bực bội không so với bên Hoắc tam thì hình như cậu tìm thấy bà nội rồi đó.”

Anh ta nói không lớn tiếng, có vẻ như chỉ nói thì thầm bên tai Thẩm Mộ Ngạn, nhưng Thẩm Mộ Ngạn vẫn nhũ nhủi mày, hình như sợ cô gái đi cùng nghe thấy.

Thẩm Mộ Ngạn quay qua nhìn cô ta một chút, thấy cô ta vẫn đang nhét thức ăn, không chú ý đến bên này, nên lòng mày mới thoáng giãn ra một chút.

Thẩm Mộ Ngạn vừa lột tôm, vừa thản nhiên trả lời: “Có là bà nội thì tớ cũng cam lòng chịu đựng.”

Trần Tiến: “...”

Trần Tiến chịu không được, vỗ vai Chu Khởi ngồi bên cạnh: “Chúng ta né đi thôi, chứ ở lại đây nữa chắc tớ chết quá.”

Lúc này Chu Khởi vừa hút thuốc vừa nghe điện thoại, hình như đang tán gẫu với ai đó. Người bên kia hình như nói gì đó, anh ta bật cười, sau đó còn nói rất cung chiêu:

“Ừ, nghe lời em hết.”

Anh ta không thèm trả lời hay quan tâm đến câu nói của Trần Tiến.

Trần Tiến: “...”

~

Một tốp người sau khi ăn cơm xong, bắt đầu đi ngâm suối nước nóng.

Trong khu nghỉ dưỡng có cả suối nước nóng cho nam nữ dùng chung, nhưng Hoắc Lâm và Thẩm Mộ Ngạn nhất quyết tách ra hai phòng nam nữ riêng biệt.

Kỳ thật cũng có thể hiểu được, dù sao con gái cũng phải mặc áo tắm, mà áo tắm có kín đáo cách mấy cũng lộ ra tay chân trắng nõn.

Hai người đều có tính cách cường thế bá đạo, làm gì có chuyện để cho người đàn ông khác ngắm nhìn người phụ nữ của mình.

Nam Từ không quan tâm, nhưng cô gái mà Thẩm Mộ Ngạn dẫn tới thì có vẻ cực kỳ hưng phấn, khoác tay Nam Từ và Đường Uyển rất tự nhiên, kéo hai cô đi vào phòng thay quần áo.

Sau khi đã tách ra khỏi mấy người đàn ông rồi, cô gái mở miệng trước, nói với Nam Từ: “Tôi là Cố Phán, bạn gái Thẩm Mộ Ngạn, em tên gì?”

Cô ta chỉ giới thiệu với Nam Từ, còn có vẻ như đã biết Đường Uyển từ trước.

Nam Từ cảm nhận được sự nhiệt tình của đối phương, cũng cười cười, nói: “Em là Nam Từ.”

“A, tên em nghe hay quá ha! Nam thì chị biết chữ Nam gì rồi, nhưng Từ trong chữ gì?”

“Từ trong Sở Từ.”

Cố Phán gật đầu: “Rất đẹp.”

Nói xong, cô ta hình như nghĩ ra cái gì đó, thần thần bí bí tiến đến trước mặt Nam Từ: “Bây giờ không có người ngoài, nói đi, em thu phục tổng giám đốc Hoắc như thế nào hả?”

Nam Từ: “...”

“Cái này hôm qua tớ cũng hỏi em ấy rồi, mà em ấy không biết gì hết á.” Đường Uyển thay Nam Từ trả lời.

Cố Phán không có ý định từ bỏ, cau mày: “Phải không, tổng giám đốc Hoắc không phải là kiểu người thích chủ động...”

Nam Từ có chút xấu hổ, không biết nên trả lời thế nào.

Cố Phán nhìn ra Nam Từ mất tự nhiên, nên cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

Sau đó lại hỏi: “Tổng giám đốc Hoắc có bá đạo không?”

Nam Từ chần chờ một chút, không nói rõ, chỉ trả lời lập lờ nước đôi: “Chắc có.”

Cố Phán có vẻ không tin, tiếp tục hỏi: “Bình thường anh ta có kiểm soát quần áo em mặc không? Rồi thì không cho phép em nhìn những người đàn ông khác? Em làm gì hay không làm gì thì anh ta vẫn sẽ biết hết tất cả mọi chuyện?”

Lần này Nam Từ không nói dối: “Bọn em không có quan hệ gì hết... Không giống chị và Thẩm tiên sinh đã là một cặp đôi, em và Hoắc... Hoắc Lâm tạm thời chưa xác định rõ mối quan hệ, cho nên không có những cái ví dụ chị nói đâu.”

Cố Phán nghe xong, tinh thần tỉnh táo: “Nói như vậy là anh ta còn đang trong quá trình theo đuổi em hả?”

Nam Từ nghe xong không biết đáp thế nào, cái này có được coi là Hoắc Lâm đang theo đuổi cô không? Có lẽ là không phải, bởi vì trong mắt anh thì cô đã là của anh rồi.

Cho nên mối quan hệ không rõ ràng bởi vì anh đã đưa ra thời gian nửa năm, mà cô còn có thể tùy ý làm gì cô thích cũng bởi vì thời gian còn đến nửa năm nữa.

Nghĩ tới đây, Nam Từ có hơi rung động, ban đầu cô hoàn toàn không nghĩ tới Hoắc Lâm thật sự tuân thủ cái ước hẹn chờ đợi cô nửa năm.

Mặc dù thời gian chỉ còn lại ba tháng, nhưng... Chỉ ít hiện tại anh vẫn tuân thủ những gì anh nói.

Nam Từ trầm mặc, nhưng trong mắt Cố Phán chính là chấp nhận, cô ta đột nhiên cảm thấy hưng phấn, trong đầu đầy ý nghĩ nghịch ngợm.

Nghĩ nghĩ, sau đó nói với Nam Từ và Đường Uyển: “Chúng ta trốn khỏi đây đi!”

Nam Từ ngăn người, Đường Uyển cũng nhú mồm, hỏi: “Là sao?”

“Không phải Hoắc tam thiếu đang theo đuổi Tiểu Từ sao? Nhưng tớ thấy hiện giờ sườn sề quá, bọn mình phải tạo ra chút khủng hoảng, thì mới biết anh ấy có thật lòng với Nam Từ hay không.”

Nghĩ tới đây, gương mặt Cố Phán đã hưng phấn đến tột độ.

“Nhân lúc bọn họ đang tắm suối nước nóng bên kia, bọn mình nhanh trốn đi! Tớ chờ hai người đi! Tớ dẫn các cậu đến chỗ này vui hơn trên núi này nhiều!”

Cố Phán lập tức đẩy kéo hai người đi, còn không cho bọn họ cầm theo điện thoại di động, nói là sợ bị mấy người kia biết vị trí.

Cho đến khi ngồi lên xe rồi, Nam Từ vẫn chưa tin được, thậm chí sau đó còn có chút hoảng sợ.

“Chúng ta cứ đi như vậy... Thật sự không sao chứ?”

“Yên tâm, nói gì chứ chạy trốn là chị có kinh nghiệm nhiều lắm!” Cố Phán vừa khởi động xe, vừa vỗ ngực cam đoan, “Lát nữa hai người phải phối hợp với tớ, Thẩm Mộ Ngạn đã bố trí người đứng canh dưới chân núi rồi, đến lúc đó hai người phải nghe tớ, không được để lộ tẩy.”

Quả nhiên, đúng như Cố Phán nói, dưới chân núi có hai người bảo vệ đứng đó, trông thấy Cố Phán lái xe tới thì lập tức ngăn lại.

“Đại tiểu thư, sao tiểu thư lại đi một mình xuống đây?”

Cố Phán quét mắt nhìn anh ta một cái: “Đi một mình lúc nào? Không thấy tôi còn đi với hai người bạn nữa sao? Một trong hai người các anh chạy đến tiệm rượu Đông Giao mua mười bình rượu vang, phải lấy loại đề lâu năm nhất.”

Nơi này và Đông Giao là hai hướng hoàn toàn ngược nhau, nằm ở hai đầu ngoại ô của thành phố, khoảng cách cực kỳ xa.

Cho nên bảo vệ nghe xong có chút do dự.

Cố Phán cau mày: “Sao? Lời tôi nói không có tác dụng gì cả, phải cần tôi gọi điện thoại cho Thẩm Mộ Ngạn mới được sao?”

Hai người kia nhanh chóng lắc đầu, nói: “Không có, đại tiểu thư, bọn tôi đi mua ngay đây.”

Nói xong, hai người nhìn nhau, sau đó một trong hai người lái xe rời đi.

Sau khi người kia đi rồi, Cố Phán cũng không gấp, cứ ngồi trên xe đợi đại khái năm sáu phút, sau đó nói: “Nè, cho tôi mượn điện thoại di động của anh một chút, bọn tôi chạy đi gấp quá nên quên mang theo điện thoại, tôi muốn gọi điện thoại cho Thẩm Mộ Ngạn.”

Người kia hoàn toàn không nghi ngờ, trực tiếp đưa điện thoại di động cho Cố Phán.

Cố Phán vừa cầm được điện thoại, lập tức ném điện thoại đi thật xa, sau đó đóng cửa sổ, trực tiếp đạp chân ga lái xe đi.

Nam Từ giật nảy mình, cô quay lại nhìn, bảo vệ bị lừa vẫn chưa chịu bỏ cuộc, còn đang chạy đuổi theo, nhưng bóng dáng của anh ta càng ngày càng nhỏ, cuối cùng cũng không thấy đâu nữa.

Từ đầu Đường Uyển vẫn rất lạnh lùng, nhưng lúc này có chút cười cười.

“Không ngờ cậu mưu kế nhiều vậy đó.”

“Đương nhiên, tớ cũng chạy trốn biết bao nhiêu lần rồi, kinh nghiệm đầy mình!”

Cố Phán đã tính toán trước, đầu tiên để cho một người lái xe đi xa, sau đó để lại một người ở lại, lừa gạt lấy điện thoại di động của người đó. Mà từ chân núi đến khu nghỉ dưỡng rất xa, riêng lái xe đã mất mười mấy phút rồi, huống chi bây giờ đều không có cả xe và điện thoại, thì người kia có chạy bộ lên tới khu nghỉ dưỡng thì cũng phải mất 40 phút, khi đó thì các cô đã đang vui vẻ chơi đùa rồi.

Mà các cô cố ý không mang theo điện thoại, cũng là phòng ngừa mấy người đàn ông tìm thấy vị trí của các cô.

Vừa nghĩ tới việc được tự do một khoảng thời gian, Cố Phán trông rất vui vẻ, nói: “Nam Từ thích ca sĩ nào không? Biết Hứa Hoài không? Ca sĩ Rock n’

Roll cá tính tài hoa đó.”

Nam Từ làm gì hâm mộ ngôi sao nào, từ lúc cô đặt chân đến thành phố này thì làm gì còn tâm tư rảnh rỗi hâm mộ ai chứ, mỗi ngày ngoài việc học ra thì còn phải đấu trí với người khác, làm gì có thời gian rảnh rỗi.

Thế là cô lắc đầu.

Cố Phán bày ra vẻ mặt đáng tiếc: “Aida, Hứa Hoài rất đẹp trai, chị cực kỳ hâm mộ anh ta! Nhưng Thẩm Mộ Ngan bình thường quản chị rất nghiêm, cũng không cho phép chị xem anh ta hát. Mà hôm nay anh ta có show diễn ở quán bar, nên dẫn hai người đi xem!”

Đường Uyển có chút im lặng, nói: “Cậu nói dẫn bọn tớ đi xem ca nhạc hả? Vậy thôi cậu cho tớ xuống xe đi, tớ về nhà ngủ còn thích hơn.”

Cố Phán đâu có chịu, chân đạp ga mạnh hơn, ngoài miệng còn giải thích: “Gi vậy, cũng đâu có tính là xem ca nhạc gì, chỉ là ông chủ quán bar đó khá giàu, cho nên mời Hứa Hoài đến hát mà thôi, chờ sau khi anh ta hát xong thì bọn mình có thể đến quầy rượu chơi mà! Có rượu ngon! Trai đẹp! Âm nhạc Rock n’ Roll! Sân nhảy! Còn gì hấp dẫn hơn chứ!”

Dù sao cô ta cũng không cho bọn họ có cơ hội phản bác, trực tiếp chở bọn họ đến quán bar.

Nhưng mà...

Lúc xuống xe, Nam Từ giương mắt nhìn bảng hiệu quán bar, nói: “Hình như em có tới qua chỗ này rồi.”

Không hẳn là hình như, mà là chính xác cô đã tới đây một lần, vào hôm gặp Tần Dư, sau đó bị Tần Dư chuốc say... Cô chỉ mơ hồ nhớ được mình gặp được Hoắc Lâm trong quán bar này?

Nói như vậy, Hoắc Lâm cũng đã đến nơi này rồi!

Nam Từ nghĩ tới đây, bỗng nhiên cảm thấy khi các cô bước chân vào đây thì sẽ có người thông báo cho đám Hoắc Lâm biết, nên chuyện đám người kia tìm tới đây... Chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Nhưng cô thấy khuôn mặt chờ mong và hưng phấn của Cố Phán, nên không nỡ dội gáo nước lạnh vào người cô ta.

Cùng lắm đến lúc đó cô bị anh mắng cho một trận thôi mà, dù sao cũng đã làm liều rồi.

Nhưng đây là lần thứ nhất Nam Từ ra ngoài chơi với bạn bè, trước kia cô hay ghen tỵ với những người có bạn thân, sau khi cô tới thành phố này, có thể nói cô không tin ai thì càng đừng đề cập đến chuyện ra ngoài dạo chơi.

Cho nên lúc này, cô vứt bỏ hậu quả qua một bên, Nam Từ có chút kỳ vọng.

Mà đám đàn ông ở khu nghỉ dưỡng rớt cuộc cũng biết chuyện các cô gái bỏ trốn.

Thẩm Mộ Ngan nhíu mày rất sâu, nhưng cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ dặn dò cấp dưới: “Chiếc xe đó tôi có cài thiết bị định vị, mau kiểm tra xem vị trí cụ thể.”

Hoắc Lâm thì bày ra bộ dáng cười như không cười, vuốt vuốt cằm.

Con thỏ của anh đã học được thói nghịch ngợm rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Editor: Trà Đá.

Đúng như lời Cố Phán nói, không khí trong quán bar cực kỳ sôi động, người cũng rất nhiều.

Nhưng điều đáng tiếc chính là ca sĩ Cố Phán hâm mộ có vẻ đã biểu diễn xong, lúc bọn họ đi vào chỉ thấy DJ đánh nhạc trên sân khấu.

Cố Phán tiếc nuối, nhưng cũng không nói gì, chỉ bĩu môi một cái, sau đó dẫn hai người còn lại đến một góc, bắt đầu uống rượu.

Nam Từ vẫn còn nhớ lại việc say xỉn lần trước, nên có hơi sợ hãi, thấy nhân viên phục vụ tới, cô vội vàng hỏi: “Có đồ uống nào không còn không?”

Cố Phán kinh ngạc, nhìn Nam Từ một cái: “Đến quán bar không uống sao được? Tổng giám đốc Hoắc nhà em không cho em uống rượu hả? Bá đạo vậy sao?”

Nam Từ vội vàng lắc đầu: “Không phải, em chỉ sợ say xin thôi.”

“Cái này tính là gì, không say được đâu, chị uống ngàn ly không say, chị cam đoan sẽ đưa em về nhà an toàn. À không, chị không lái xe, mà gọi người tới chở!”

Nam Từ nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn muốn dọn sẵn một con đường sống, nói với nhân viên phục vụ: “Có thể cho tôi đồ uống nào ít cồn không?”

Đường Uyển ở một bên nghe thấy, nói: “Cho cô ấy một ly Julie.”

Nhân viên phục vụ gật đầu, sau đó lại hỏi Cố Phán và Đường Uyển cần gì, sau đó trực tiếp rời đi.

Cố Phán vì chuyện Hứa Hoài đã đi rồi nên có chút không vui, nhưng chỉ giây phút một lúc, sau đó vì không khí náo nhiệt sôi động cho nên tâm tư cũng muốn uống rượu nhảy nhót.

Cô ta kêu năm chai bia đen, còn Nam Từ và Đường Uyển thì uống cocktail. Sau khi nhân viên phục vụ mang đồ uống đến, Cố Phán cực kỳ hưng phấn, một mực cạ ly với Nam Từ và Đường Uyển.

Nam Từ uống một ngụm nhỏ, cảm thấy rất ngọt rất ngon, không cay mũi, dễ uống cực kỳ. Thế là cô yên tâm uống.

Bỗng nhiên, Đường Uyển ở bên cạnh có vẻ như nhìn thấy gì đó, gương mặt lạnh lẽo đột nhiên trở nên vui mừng.

Nghĩ nghĩ, cô ta nói với Nam Từ: “Chị đi đây một chút, em ở đây đừng để Cố Phán uống nhiều quá.”

Nam Từ còn chưa kịp hỏi thì Đường Uyển đã chạy vọt đi.

Cố Phán hoàn toàn không để ý, cô ta một mực nhìn chăm chăm sàn nhảy, vừa uống vừa lắc lư cơ thể.

Đại khái lúc cô ta uống khoảng hai ba chai, nhện không được, quay đầu lại nói: “Bọn mình đi nhảy...”

Nói tới một nửa, mới phát hiện ra không thấy Đường Uyển đâu, đổi giọng hỏi Nam Từ: “Đường Uyển đâu?”

Nam Từ đáp: “Chị ấy nói có việc ra ngoài một chút.”

Cố Phán nghe không rõ, lớn tiếng nói: “Cái gì?”

Nam Từ cũng có hét: “Chị ấy đi ra ngoài rồi!”

Cố Phán nghe xong, cũng không hỏi nhiều nữa, kéo kéo cánh tay Nam Từ, nói: “Vậy em đi nhảy với chị đi!”

Nam Từ không nghĩ ngợi, nhanh chóng từ chối: “Không được, em không biết nhảy.”

Mặc dù cô học lớp múa, nhưng cũng chỉ là những bước cơ bản thôi, huống hồ dưới sàn nhảy nhiều người như vậy, nam nam nữ nữ nhét chung một chỗ... Cô cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Mà nếu Hoắc Lâm đột nhiên tới, nhìn thấy cô và người đàn ông khác chen chúc nhảy nhót trong đám đông...

Cô hoàn toàn không dám nghĩ đến!

Nhưng Cố Phán làm sao bỏ qua cho Nam Từ, cô ta rất ham chơi, có bạn đi cùng nên đương nhiên muốn lôi kéo cho bằng được.

Cố Phán nói Nam Từ: “Sao vậy! Em lớn rồi, tuổi trẻ thì phải liều mạng ăn chơi hưởng thụ đi chứ, nếu không sau này già rồi phải hối hận đó.”

Nói xong, không để Nam Từ lên tiếng, trực tiếp kéo cô đứng dậy, kéo cô đi vào sàn nhảy.

Trong lòng Nam Từ có chút thấp thỏm, có chút bứt rứt bất an, nhưng cũng có phần hưng phấn.

Cô thấy Cố Phán nhảy nhót vẩy tay lắc hông, bên tai là tiếng nhạc kích động vang trời, xung quanh đều là nam nữ trẻ tuổi, quanh thân đều tràn ngập sự nóng bỏng kích thích.

Cũng không biết có phải là do ly cocktail có tác dụng hay không, mà cơ thể cô bắt đầu lắc lư, cô cảm thấy đầu óc mình càng ngày càng nhẹ, tay chân càng ngày càng kích động.

Đến cuối cùng, thậm chí không cần nhìn Cố Phán, cô cũng đã nhảy nhót điên cuồng.

Cách đó không xa, có mấy thanh niên trẻ tuổi ăn mặc phong cách đang quan sát Nam Từ và Cố Phán, liếc nhìn nhau, gương mặt xuất hiện một tia tà ác.

Sau đó, bọn họ tiến từng bước đến gần Cố Phán và Nam Từ.

~

Chu Khởi đã sớm gọi điện thoại cho quản lý quán bar, cho nên lúc Hoắc Lâm và Thẩm Mộ Ngạn tới thì quản lý trực tiếp ra tiếp đón.

Người quản lý biết hai người họ, biết bọn họ là bạn tốt của ông chủ Chu Khởi, cho nên cực kỳ nhiệt tình tiếp đón.

“Tổng giám đốc Hoắc, tổng giám đốc Thẩm, chỉ có hai người tới thôi sao? Ông chủ không đến cùng sao ạ?”

Sắc mặt Thẩm Mộ Ngạn không thay đổi: “Bọn tôi đến tìm người, không tìm cậu ấy.”

Hai người ăn mặc chỉnh chu, thần thái cũng rất cao cao tại thượng, lúc đi vào quán bar cũng thu hút không ít ánh mắt của các cô gái khác.

Một cô gái mặc váy ngắn màu đỏ, mặt mày trang điểm đậm tiến tới hai người, ánh mắt cô ta vẫn một mực khóa chặt trên thân hai người đàn ông, cuối cùng khóa chặt mục tiêu về Hoắc Lâm.

Dù sao trong quán bar đông người, muốn tìm một người đàn ông cực phẩm cũng quá khó.

Nhất là cái kính gọng vàng kia thật sự khiến người khác muốn tháo xuống, sau đó sẽ thấy được ánh mắt dưới gọng kính thâm thúy và mê người.

Cô ta cầm một ly rượu, đi đến bên cạnh Hoắc Lâm, cố ý bỏ nhào về phía trước, giả bộ té vào lòng anh, hơn nữa ly rượu đổ hết vào quần áo Hoắc Lâm.

Lúc này, cô ta giả bộ hoảng sợ.

“Xin lỗi, xin lỗi, do tôi không cẩn thận, hay là để tôi đền cho anh bộ quần áo khác?”

Vừa nói, vừa dùng tay nhẹ nhàng vuốt vuốt vị trí quần áo bị dính rượu của Hoắc Lâm, nhìn cơ thể cô ta như không xương, mềm nhũn gần như dựa vào lồng ngực anh.

Hoắc Lâm mang găng tay da dê, nắm lấy cánh tay của cô ta, sau đó vung tay hất cô ta ra, khiến cô ta lao đảo hai bước. Nếu như không phải trong quán bar đông người, thì có lẽ cô ta đã ngã ra sàn nhà rồi.

“Quán bar của Chu Khởi sao lại có cái thể loại rác rưởi này vậy?” Giọng nói Hoắc Lâm lạnh nhạt, không thèm nhìn người phụ nữ kia, mà nói với người quản lý, “Ném cô ta ra ngoài.”

Bị người phụ nữ kia quấy rối, tâm tư của Hoắc Lâm vốn đang kiên nhẫn để đi bắt thỏ, lúc này đã mất hết kiên nhẫn.

Đáy mắt hiện lên vẻ mất kiên nhẫn và lạnh lẽo.

Những người đứng gần đó chứng kiến thấy vụ việc, nên lúc này đều vội vàng di chuyển ra hai bên, nhường cho hai người đàn ông tiến vào trong, không dám trêu chọc.

Lúc bọn họ tìm ra Cố Phán và Nam Từ, thì trông thấy hai người họ đang nói gì đó với đám thanh niên trẻ tuổi kia.

Nam Từ trông rõ ràng là say rồi, Cố Phán cũng không khá hơn là bao, mà những người đàn ông kia lại đứng cực sát hai cô...

Sắc mặt Hoắc Lâm và Thẩm Mộ Ngạn nhanh chóng tối sầm lại.

Hoắc Lâm mở đầu đi về phía trước, khuôn mặt cực kỳ lạnh lẽo.

Lúc ấy Nam Từ hoàn toàn không biết nguy hiểm đang cận kề cô, đầu óc cô choáng váng, ban đầu hai cô đang vui vẻ nhảy nhót, bỗng nhiên có mấy người thanh niên chen vào giữa bọn họ.

Cô ghé tòm việc bọn họ thỉnh thoảng dùng tay giả bộ đụng chạm đến người cô, cho nên thừa dịp say rượu, cô rống lên với đám người kia.

Kết quả cô vừa rống lên thì đã châm ngòi cuộc xung đột, đám người kia ban đầu còn mở miệng em gái dài em gái ngắn với Nam Từ và Cố Phán, bây giờ thấy các cô khó chơi, nên bắt đầu mắng chửi hai cô là loại gái điếm tồi tha.

Cố Phán nổi điên, hoàn toàn không nhịn được, đưa tay giáng cho đám người kia bạt tai.

Sau đó... Đám người kia tức giận muốn đánh hai cô.

Nam Từ thật sự có chút sợ, nhưng chẳng hiểu sao men rượu vào lại nhớ đến Hoắc Lâm, cảm giác như có ô dù chống lưng.

Thế là cô mơ hồ chỉ tay về phía đám người kia: “Hoắc tiên sinh của tao rất lợi hại! Bọn mày đừng có chọc tao, nếu không thì anh ấy sẽ không bỏ qua cho bọn mày đâu!”

Mà lúc Hoắc Lâm đến gần, trùng hợp nghe thấy câu nói này.

Trong lúc nhất thời, khuôn mặt tuần tú lạnh lẽo và sự tức giận hoàn toàn biến mất, cả người cũng mau chóng khôi phục lại vẻ nhã nhặn thường ngày.

Nhưng đám người kia nghe Nam Từ mắng, không biết cô nói Hoắc tiên sinh nào, cho là cô chỉ mạnh miệng hù dọa, nên lập tức cười ha ha.

Sau đó, tiến đến gần Nam Từ.

“Nếu hấn lợi hại như vậy, sao mày không gọi hấn tới cứu đi.”

Nói xong, hấn giơ tay lên định tát Nam Từ!

Một giây sau, hấn ta cảm giác mình bị ai đó túm lấy, sau đó bị đối phương dùng sức đâm một cái, khiến xương cốt hấn ta cảm thấy như bị nát vụn.

“Ai vậy?!!” Hấn ta quay đầu, nhìn sang thấy Hoắc Lâm, sững sờ một chút, “Mày là ai?!!”

Khóe môi Hoắc Lâm khẽ cười.

“Là Hoắc tiên sinh của cô ấy.”

Nói xong, anh vươn chân dài, hung hăng đạp vào bụng hấn ta.

~

Sau khi dọn dẹp sạch đám người kia, Hoắc Lâm và Thẩm Mộ Ngạn kéo hai cô gái lên tầng hai.

Tầng hai của quán bar cực kỳ yên tĩnh, bình thường lúc bọn họ tụ tập thì nơi này sẽ mở nhạc nhẹ. Ngoài ra khu vực này chỉ có hội viên cao cấp mới được phép lên đây uống rượu, mà những hội viên cao cấp này cũng đều không phải người bình thường.

Bởi vì bọn họ đến đột ngột nên người quản lý chưa kịp sắp xếp, mà bọn họ cũng không thèm quan tâm, tìm một góc không người, để hai cô gái ngồi xuống.

Lúc này Nam Từ đã say lảm rồi, cô ngồi trên đùi Hoắc Lâm, cái đầu nhỏ không ngừng gục gục giống như một con gà đang mổ thóc.

Hai gò má cô vừa đỏ vừa mềm, đôi mắt sáng long lanh lúc buổi sáng bây giờ tràn đầy sự mơ màng, khiến người khác nhìn thấy muốn hung hăng chiếm hữu.

Hoắc Lâm vừa định lên tiếng, thì Nam Từ đột nhiên che miệng, không ngừng làm động tác muốn ới.

Hoắc Lâm vội vàng bế cô lên, đi thẳng vào toilet.

Nam Từ nôn thốc nôn tháo trong toilet, Hoắc Lâm tìm nhân viên phục vụ lấy chai nước, sau đó một mực đứng bên cạnh cô.

Sau khi cô đã ới ra hết mật xanh mật vàng, lúc ngẩng đầu, hai mắt ngập nước, bộ dáng khiến người khác đau lòng.

Sau đó, cô nhìn Hoắc Lâm như muốn nhõng nhẽo.

“Khó chịu quá.” Cô nói với anh.

Hoắc Lâm hiếm khi thấy phản ứng này của cô, cũng phải biết lúc cô không uống say, thì chẳng bao giờ chủ động lên tiếng.

Chỉ có anh hỏi cô đáp, đâu có giống như bây giờ, cô nhìn anh với ánh mắt ngập nước, lại còn lên giọng nhõng nhẽo với anh.

Anh nhớ lại lúc Nam Từ đối đầu với mấy tên côn đồ kia, nói câu “Hoắc tiên sinh của tôi” khiến gương mặt tuần tú của anh nhìn không được, nở nụ cười mê hoặc lòng người.

Anh cầm bình nước đưa tới trước miệng cô, bắt cô súc miệng, sau đó lại bế cô ngồi bên cạnh bồn rửa tay, bắt đầu mở nước thay cô rửa mặt rửa tay.

Nhiệt độ nước quá lạnh, mà gương mặt cô lại quá nóng, cho nên một lạnh một nóng đụng nhau khiến cô hơi run rẩy một chút.

Nam Từ trừng mắt, trên lông mi còn đọng lại vài giọt nước, nhìn Hoắc Lâm với gương mặt đáng thương.

“Lạnh quá.”

Hoắc Lâm liếc cô: “Trước đó trốn đi sao không sợ lạnh, bây giờ lại sợ lạnh là sao?”

Nam Từ bĩu bĩu môi, mặt mày ỉu xiu: “Đâu phải tôi muốn trốn.”

Hoắc Lâm nhìn cô chăm chăm, tay anh bắt đầu bóp nắn eo cô, hỏi: “Vậy tối nay chơi vui không?”

Nam Từ im lặng một lúc, đầu tiên là gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu.

Hoắc Lâm nhướn mày: “Là sao?”

“Chơi rất vui, gặp gỡ bạn bè cũng rất vui... Nhưng lại có chút sợ hãi.”

“Sợ cái gì?”

“Sợ Hoắc tiên sinh phạt.” Nói xong, Nam Từ giơ một ngón tay đặt lên miệng mình, giống như ý bảo im lặng, “Suýt! Đừng nói, không được để anh ấy nghe thấy, nếu không thì anh ấy sẽ tức giận đó.”

Nam Từ say đến mức hồ đồ rồi, không còn nhận ra người trước mặt là ai nữa.

Hoắc Lâm buồn cười, định bế cô ra ngoài, thì cô bỗng nhiên mở miệng:

“Cùng lắm... Cùng lắm thì tôi sẽ tìm cách đối phó với anh ấy!”

Lúc con ma men nói chuyện, mặt mày cô kiên định, nhìn có nét hung dữ, khiến trái tim Hoắc Lâm lạc một nhịp.

“Ồ? Biện pháp gì? Nói nghe thử.”

Nam Từ nháy nháy mắt, nói: “Anh ấy rất thích ăn tôi, không ăn moi thì cũng ăn cổ tôi... Nếu như anh ấy tức giận, thì cùng lắm tôi để anh ấy ăn một chút là được rồi.”

“Ăn” ở đây ý là “Hôn”, nhưng lúc này cô quá say, cho nên dùng từ ngữ có chút loạn.

Lúc cô nói chuyện, có mấy sợi tóc ướt dính trên trán cô, trên lông mi còn đọng lại vài giọt nước, cô nháy nháy mắt hai lần, càng lộ ra một đôi mắt sáng long lanh ướt át khiến người ta thích ngắm.

Hoắc Lâm nhìn cô, cũng không nhìn được nữa, cúi người, môi mỏng tiến đến cái cổ cô, mút lấy cái làn da trắng nõn.

Nam Từ ban đầu là sững sờ, sau đó kịp phản ứng, đẩy anh một cái.

“Không được, trừ Hoắc tiên sinh ra, thì không ai được đụng đến tôi hết!”

Hoắc Lâm hoàn toàn không có sự chuẩn bị, mà lúc cô say rượu thì sức lực cô lại mạnh hơn rất nhiều, cho nên anh thật sự bị cô đẩy lùi về sau hai bước.

Anh cũng không tức giận, tiến đến gần cô một lần nữa, vurun hai tay ôm lấy gương mặt cô, dùng chóp mũi cọ lấy gương mặt cô, hô hấp có chút nặng nề.

“Tôi đây, không phải ai khác hết, bảo bối, em nhìn kỹ lại xem.”

Nam Từ thật sự trừng lớn hai con mắt, nhìn chăm chăm lấy anh, sau khi nhận ra Hoắc Lâm, cô lại ngọt ngào cười với anh.

“Đúng là Hoắc tiên sinh nè.” Nói xong, bỗng nhiên ý thức được mình vừa nói gì đó, có chút bất an, nhìn anh: “Nè... Anh có tức giận không vậy?”

“Em đoán xem?”

Nam Từ mím chặt môi, chủ động đưa cái cổ về phía anh.

“Vậy anh cứ tiếp tục ăn tôi đi.”

Cô có vẻ có chút sợ, nên vừa nhắm tịt hai mắt vừa nói: “Anh ăn rồi thì không được giận tôi nữa, không được phạt tôi nữa!”

Nam Từ hoàn toàn không biết cái bộ dáng của cô lúc này quả thực đáng yêu đến chết đi được.

Đáy mắt Hoắc Lâm càng lúc càng sâu, cuối cùng anh cúi đầu xuống, môi mỏng lưu luyến trên cái cổ trắng nõn của cô.

“Bảo bối, cái này không phải là ăn.” Hoắc Lâm vừa hôn vừa nói.

Nam Từ nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra: “Hà?”

Anh không trả lời, ngược lại hôn cô càng sâu hơn.

Cô còn nhỏ tuổi, chưa có kinh nghiệm.

Sớm muộn gì đến một ngày, cô sẽ hiểu chữ “Ăn” anh muốn nói đến là cái gì.

~

Lúc từ toilet đi ra, trên cổ Nam Từ toàn bộ đã bị trồng đầy râu tây.

Đôi môi hồng mềm mại của cô cũng sưng tấy, bộ dáng rất đáng thương, nhưng lại khiến người khác muốn tiếp tục giày vò.

Hoắc Lâm một tay bế cô, giống như đang bế một đứa con nít, đi thẳng một đường ra ngoài.

Nam Từ cũng rất phối hợp, ôm cổ anh, ngoan ngoãn dựa đầu lên vai anh.

Lúc này, đối diện có hai cô gái đi tới, bọn họ có chút hơi say rượu, nhưng quần áo và khí chất thì có vẻ không phải người hay đến quán bar uống rượu.

Lúc một người trong hai cô đi ngang qua Hoắc Lâm, kinh ngạc nhìn anh.

“Hoắc ... Hoắc tam thiếu?” Lúc cô ta lên tiếng còn có chút không dám tin.

Hoắc Lâm hoàn toàn không quan tâm đến cô ta, xem như cô ta nhận nhầm người, nên không nhìn lại, cũng không dừng bước.

Cô gái đi cùng không nhìn thấy mặt Hoắc Lâm, cho là bạn mình muốn làm quen với nam thần kia, mau nói: “Cậu bị làm sao vậy, Hoắc tiên sinh làm gì xuất hiện ở đây, mơ hả?”

Nhưng cô gái kia vẫn có chút nghi ngờ, muốn đuổi theo nhìn cho rõ, lại bị bạn mình ngăn lại.

“Đã nói rồi, Hoắc tiên sinh không tới đây đâu, cậu đừng có làm bậy.”

Cô gái kia có chút mất mát, không đáp lại.

Người bạn đi cùng thấy thế, than thở: “Cậu thích gì người ta vậy? Đã hai ba năm rồi mà vẫn còn thần hồn điên đảo vì anh ta à.”

Cô gái kia cười cười: “Tớ cũng không biết nữa, chỉ là cảm thấy anh ta rất mê người. Hơn nữa anh ta lúc nào trông cũng rất lịch sự ưu nhã với mọi người, mà tớ thì lại chết mê chết mệt kiểu đàn ông đó.”

“Ngốc quá... Hoắc tiên sinh nổi tiếng thủ đoạn trong giới thương trường, cậu cảm thấy anh ta thật sự ưu nhã lịch sự như vẻ bề ngoài sao?”

Dừng một chút, người bạn vì muốn để cô gái đó hết hi vọng, bắt đầu thêm mắm thêm muối: “Mà ba tớ nói Hoắc tiên sinh thật sự là một người không từ mọi thủ đoạn, khẩu Phật tâm xà, hoàn toàn không phải người tốt.”

Nam Từ vốn đang buồn ngủ, ngoan ngoãn dựa lên vai Hoắc Lâm.

Bên tai là tiếng nói chuyện của hai cô gái ở sau lưng, nghe nghe, lập tức nhỏ giọng lầm bầm: “A... Hoắc tiên sinh, bọn họ đang nhắc đến Hoắc tiên sinh kia.”

Nhưng khi cô nghe thấy người kia nói “Hoắc tiên sinh hoàn toàn không phải người tốt”, Nam Từ đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt say lờ lờ hung hăng trừng mắt về phía hai người phía sau.

“Hai người bớt nói nhảm đi! Anh ấy rất tốt với tôi! Anh ấy là người tốt!”

Bước chân Hoắc Lâm bỗng nhiên dừng lại.

Anh nghiêng đầu nhìn Nam Từ.

Ánh đèn trong quán bar rất tối, nên khi ánh đèn mờ chiếu xuống gương mặt cô, anh chỉ thấy môi cô rất đỏ, gương mặt ửng đỏ mang theo chút ngây thơ, ánh mắt “Hung dữ” trừng với hai cô gái kia.

Không một chút dọa người, không có một chút áp lực nào khiến người khác e ngại cả, thậm chí nếu nhìn kỹ còn cảm thấy cô có chút ngây thơ đến mức cười.

Thế nhưng cô hành động như vậy lại khiến cho trái tim của Hoắc Lâm đập rộn ràng.

Anh nghĩ nếu bây giờ cô bảo anh đi chết, thì anh cũng sẽ cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Editor: Trà Đá.

Sau khi từ quán bar ra ngoài, Hoắc Lâm và Thẩm Mộ Ngạn chở hai cô gái về khu nghỉ dưỡng.

Cũng không phải bọn họ gây sức ép gì, nhưng hai cô gái vừa nhìn thấy nhau lại dính cứng lấy nhau, Cố Phán khoác tay Nam Từ nói rất thích cô, Nam Từ cũng cười ngốc nghếch nói cô cũng thích Cố Phán.

Hoắc Lâm thật ra có chút không hiểu Nam Từ, nhưng lại nhận thấy cô vui vẻ nói chuyện với người “Bạn mới”.

Hôm nay cô đã khiến anh cực kỳ vui vẻ, cho nên bây giờ cô có phá hoại cái gì thì anh cũng không ngăn cản.

Sau khi quay lại khu nghỉ dưỡng thì trời cũng đã tối khuya, hai người đàn ông không để hai cô gái dính lấy nhau cười đùa vui vẻ nữa, mà tách hai cô ra rồi ai về phòng nấy.

Sau khi đã về đến phòng, Nam Từ vẫn còn mơ màng, Hoắc Lâm để cô ngồi lên đùi mình, cái đầu nhỏ của cô vẫn gục gục như gà mổ thóc, khóc môi khẽ nhếch, cười một cách ngốc nghếch.

Hoắc Lâm rót một ly nước, cho cô uống mấy ngụm, nhìn thấy bộ dáng của cô thì không ngừng cười.

“Thật sự vui đến vậy sao?”

“Vui chứ...” Nam Từ nói, nụ cười càng ngọt, nói thêm, “Gặp gỡ bạn bè, hơn nữa bọn họ đều là người tốt... Không cần tính toán, không cần diễn kịch... À, lại càng không cần phải đối phó với người nhà họ Nam, đương nhiên là rất vui rồi!”

Hoắc Lâm vươn tay vuốt ve gò má cô, rù mắt xuống nhìn cô.

“Vậy thì giả cho tôi được không? Sau khi giả cho tôi rồi thì em sẽ được vui vẻ mỗi ngày.”

Giọng nói của anh rất nhẹ, giống như là tùy ý, nhưng lại giống như cố ý, hi vọng Nam Từ say rượu nên buông lỏng cảnh giác.

Nhưng nào ngờ lúc này đầu óc cô có chút tỉnh táo.

Cô lắc đầu, ánh mắt mơ màng nhìn anh, đáp: “Không được, tôi còn chưa thi đại học... Tôi còn chưa được học đại học... Anh đã nói là anh chờ tôi mà.”

Hoắc Lâm có chút tức cười, anh nói rất nhiều chuyện bắt cô nhớ thì cô lại không nhớ.

Vậy mà chỉ vì một lời hứa hẹn của anh, mà cô lại nhớ rất rõ ràng.

Anh nhìn cô say rượu cũng không có tinh thần gì, Hoắc Lâm cũng không trễ nãi nữa, gọi một nữ nhân viên phục vụ tắm rửa cho cô.

Sau khi Nam Từ tắm rửa sạch sẽ, anh lại tự tay sấy tóc cho cô.

Làn gió ấm áp từ máy sấy thổi lên đỉnh đầu Nam Từ, cực kỳ dễ chịu khiến người ta buồn ngủ.

Đầu cô gục về phía trước mấy lần, nếu như Hoắc Lâm không nhanh tay thì chắc cô đã té ngã ra đất mấy lần rồi.

Trước kia Hoắc Lâm chưa từng làm qua mấy chuyện này, nhưng cũng không quá vụng về, thậm chí còn cực kỳ điệu dàng, di chuyển máy sấy xa xa gần gần rất vừa phải.

Lúc kết thúc, Nam Từ không còn cảm nhận con gió ấm áp từ máy sấy nữa, bỗng nhiên mờ to mắt.

Anh còn tưởng cô đã ngủ thiếp đi rồi, lúc này thấy cô mờ to mắt, khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Nam Từ không đáp lại, mà nhìn anh chằm chằm, một lúc lâu sau mới nói: “Hôm nay anh... Anh cực kỳ điệu dàng.”

Hoắc Lâm có chút sững sờ, đây không phải lần đầu tiên có người nói anh điệu dàng, nhưng chỉ có anh biết những gì người khác thấy chỉ là anh đang giả vờ.

Nhưng mỗi khi anh ở bên cạnh Nam Từ thì anh không bao giờ mang mặt nạ, cho nên khi nghe cô nói anh điệu dàng, khiến trái tim anh lạc mất một nhịp.

Đầu ngón tay anh vuốt ve gò má cô, hỏi: “Sấy tóc cho em là điệu dàng hả?”

Nam Từ lắc đầu: “Không chỉ cái đó đâu... Hôm nay tôi lên trốn anh ra ngoài, nhưng anh lại không hề nổi giận... Sắc mặt anh cũng không đáng sợ như

bình thường... Cũng không làm đau tôi...”

Cô nói có chút lộn xộn, nhưng Hoắc Lâm nghe hiểu, ý cô muốn nói là cô lên trốn anh ra ngoài, vậy mà anh lại không nổi giận, không phạt cô giống như bình thường.

Nghĩ tới đây, ánh mắt anh nhìn cô càng lúc càng sâu hơn.

“Em có thích một Hoắc tiên sinh dịu dàng không?”

Bên trong căn phòng khá tối, cơ bản chỉ bật một cái đèn áp tường, trong không khí mang theo mùi thơm nhàn nhạt của sữa tắm và dầu gội đầu của Nam Từ.

Hoắc Lâm rũ mắt xuống nhìn cô, giọng nói trầm thấp mê hoặc lòng người.

Nam Từ ngược mắt lên nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng gật đầu một cái.

“Thích.”

~

Sau khi tỉnh dậy vào ngày hôm sau, Nam Từ cảm giác đầu đau như búa bổ, thần kinh hai bên thái dương giống như bị người ta hành hạ, mỗi lần đập xuống như bị ngàn cây kim chích vào đầu.

Nam Từ đau đến mức không muốn mở mắt, mà không chỉ vậy, tay chân cũng có chút đau nhức.

Cô nhắm mắt nhớ lại một chút, cũng may mặc dù ký ức tối hôm qua đứt quãng, nhưng cô cũng nhớ được phần nào.

Cô nhớ cô, Cố Phán và Đường Uyển tới quán bar, giữa chừng Đường Uyển có việc nên đi trước, sau đó Cố Phán kéo cô xuống sàn nhảy, tiếp theo là màn cãi nhau với đám thanh niên trẻ tuổi kia, sau đó...

Hoắc Lâm đến!

Nghĩ tới đây, thân thể Nam Từ cứng đờ, sau đó mở mắt nhìn sang bên cạnh.

Nhưng trên giường chỉ còn một mình cô, cô nhìn đồng hồ, đã là giữa trưa ngày hôm sau rồi.

Nam Từ có chút ảo não, hiện tại trong đầu cô tràn ngập hình ảnh cô ở chung với Hoắc Lâm tối hôm qua.

Hình như cô nói chuyện có chút loạn, rối cuộc... Hình như...

Còn bị anh dụ dỗ nói thích anh???

Ngày hôm nay anh có nhắc tới chuyện này không đây!

Cô gãi gãi cái đầu tóc rối bời, sau đó không muốn nhớ tiếp nữa.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Cô có chút căng thẳng, mở miệng nói: “Mời vào.”, nhưng giọng nói cực kỳ khàn, cổ họng cũng đau, cực kỳ khó chịu.

May mắn người mở cửa vào không phải Hoắc Lâm, mà là nhân viên phục vụ phòng, cô ta bưng một khay đồ ăn gồm có sữa bò và bánh mì.

“Nam tiểu thư, tổng giám đốc Hoắc muốn tôi tới gọi cô rời giường, ăn một chút rồi dẫn cô đến suối nước nóng.”

“Suối nước nóng?”

Nam Từ có chút ngẩn người, hôm qua chưa tắm suối nước nóng được, nên ngày hôm nay anh muốn cô tắm bù sao?

Nhân viên phục vụ gật gật đầu: “Đúng vậy, tổng giám đốc Hoắc nói hôm qua cô đã cực khổ nhiều, cho nên hôm nay cơ thể chắc chắn sẽ nhức mỏi, tắm suối nước nóng có thể hết mệt mỏi.”

“...” Nam Từ không còn lời gì để nói, sao cô lại có cảm giác lời nói này của Hoắc Lâm giống như cố ý trêu đùa cô vậy?

Cô rõ ràng là ra ngoài vui chơi, anh lại nói cô khổ cực.

Nhưng mà...

“Vậy Hoắc... Hoắc tiên sinh đâu rồi?” Nam Từ hỏi.

Nhân viên phục vụ nghe thấy cô hơi kinh ngạc một chút.

Cô ta nghĩ Nam tiểu thư là bạn gái của tổng giám đốc Hoắc, sao lại xưng hô lạnh nhạt như vậy?

Hay đây là một kiểu biệt danh?

Nhân viên phục vụ thoáng dừng một chút, sau đó nói: “Tổng giám đốc Hoắc đi xử lý công chuyện, ngài ấy nói tiểu thư không cần chờ ạ.”

Nam Từ nóng mặt, cái gì mà không cần chờ anh? Làm như cô muốn tắm suối nước nóng chung với anh vậy?

Sau khi Nam Từ nhanh chóng đánh răng rửa mặt, bắt đầu ngoan ngoãn ăn hết đồ ăn Hoắc Lâm kêu người mang tới cho cô, tiếp đó đi theo nhân viên phục vụ đến suối nước nóng.

Nhân viên phục vụ đưa cô đến trước cổng thì dừng lại, nói: “Nam tiểu thư, trong phòng thay quần áo có áo tắm do chính tay tổng giám đốc Hoắc chọn cho tiểu thư ạ.”

Lúc nói chuyện, trong giọng nói của cô ta có chút mờ ám, nhưng Nam Từ hoàn toàn không nhận ra, chỉ khẽ gật đầu, đi vào.

Sau khi đi vào phòng quần áo, cô nhìn thấy một cái áo tắm màu vàng nhạt ở trong hộc tủ.

Cô tiến đến cầm áo tắm lên.

Không tính chuyện một phần quần tắm lộ ra, mà phía sau còn có vạt váy vừa vặn che khuất đùi cô, mà nửa người trên lại phô bày nửa tấm lưng trần ra ngoài.

Nam Từ cảm thấy cái này cũng rất ổn, mà cũng chỉ có một mình cô, chỉ cần không phải ở trần thì mặc cái gì cũng được.

Sau khi thay áo tắm xong, cô lại lấy khăn tắm quấn quanh người rồi đi ra ngoài.

Đây là suối nước nóng lộ thiên ở khu nghỉ dưỡng, lúc Nam Từ ra ngoài có chút run rẩy vì lạnh, cô vội vàng ném khăn tắm qua một bên rồi xuống nước.

Nhiệt độ nước hơi nóng, đối lập với không khí lạnh ngoài trời, Nam Từ vừa ngâm mình xuống nước, lập tức cảm thấy lỗ chân lông toàn thân nở ra, tay chân cũng đỡ đau nhức hơn một chút, cực kỳ dễ chịu.

Cô lười biếng dựa người vào thành hồ, ánh mắt nhẹ nhàng ngắm tuyết ở phía ngoài, cảm giác rất thích.

Lúc Hoắc Lâm đi vào thì đúng lúc thấy được cảnh này.

Nửa người trên của Nam Từ nằm ép vào thành hồ, buồn ngủ.

Tóc dài búi cao tùy ý, mí mắt khẽ nhắm, khuôn mặt trắng nõn có chút ửng hồng.

Cô trông rất thoải mái, giữa lông mày cũng hoàn toàn giãn ra, không giống dáng vẻ sau khi say rượu.

Hoắc Lâm bước từng bước đến gần, Nam Từ cảm nhận thấy tiếng bước chân, vô ý thức hỏi: “Ài?!”

Lúc nhìn thấy Hoắc Lâm, cô lập tức xấu hổ, cả cơ thể chìm xuống nước, trước đó cả hai vai lộ ra ngoài lúc này đều giấu dưới nước.

Nhưng cô không biết che giấu kiểu như có như không thì chỉ bằng thoải mái phô bày ra.

Cũng giống như hiện tại, chuyện vốn chẳng có gì, nhưng cô lại chìm xuống giấu cơ thể dưới nước, khiến nước trong hồ bị động tạo ra gợn sóng mờ hồ, trong mắt người nhìn thì chính là một bí ẩn tươi đẹp.

Hoắc Lâm dừng bước, nhìn cô chăm chăm, không lên tiếng.

Hiện tại Nam Từ không sợ ở một chỗ với anh, nhưng vì chuyện phát sinh hôm qua... Nên cô hoàn toàn không biết phải dùng bộ dáng nào để đối mặt với anh.

Nếu như xem như không có gì, vẫn bày ra dáng vẻ e ngại vâng vâng dạ dạ thì cũng không được.

Huống hồ... Cô thật sự không sợ anh.

Hôm qua những lời cô nói cũng không hẳn là vì say rượu, thậm chí lúc cô nói anh là “Người tốt” ở trong quán bar, cũng là những gì cô nghĩ về anh trong tiềm thức.

Cô bình thường không có suy nghĩ nhiều, cho nên không có ý thức được.

Nhưng không thể không nói, cho dù Hoắc Lâm có tàn nhẫn với người khác ra sao, có thủ đoạn trên thương trường như thế nào, thì khi ở với cô... ít nhất là đạo gần đây, anh một mực bảo vệ cô.

Từ sau khi bà ngoại cô mất, Nam Từ hoàn toàn chưa từng trải qua cảm giác được người ta nâng niu chiều chuộng như vậy.

Nhưng những hành động của Hoắc Lâm những ngày qua lại khiến cô cảm thấy mình được quý trọng.

Loại cảm giác này rất mạnh mẽ, cô rất cảm kích, nhưng lại sợ bản thân không có cách nào trả ơn được cho anh.

Cô biết anh muốn gì, nhưng cô không biết mình có thể đáp lại hay không.

Chỉ là... Trước mắt cô là người đàn ông thủ đoạn cường thế, thì cô có muốn hay không thì cũng không quan trọng.

Bầu không khí trở nên yên lặng quý dị, Nam Từ vừa định mở miệng nói gì đó, Hoắc Lâm bỗng nhiên có động tác.

Cô nhìn anh, có chút bất an, hỏi: “Hoắc... Lâm, anh muốn làm gì?”

Cô chỉ thấy Hoắc Lâm tháo đồng hồ, cái đồng hồ mắc tiền của anh bây giờ giống như một hòn đá, bị anh ném lên khăn tắm ở bên cạnh.

Tiếp đó, ngón tay thon dài dưng cổ áo, chậm rãi ung dung cởi bỏ từng nút áo sơ mi.

“Vào tắm chung với em.” Anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

editor: Trà Đá.

Nam Từ giống như một chú chim nhỏ, dựa sát vào thành hồ.

Cô nghe thấy tiếng bước chân của Hoắc Lâm, sau đó lại thấy sóng nước dập dờn bên người, nhưng cô cũng không dám quay đầu lại, theo bản năng càng ép sát người vào thành hồ.

Hoắc Lâm ngồi ở chỗ đó, cách một lần sương mờ nhìn bóng lưng Nam Từ, lười biếng mở miệng.

“Lại đây.”

Nam Từ bất động, giả vờ không nghe thấy anh nói.

“Lại đây.” Anh lặp lại một lần nữa.

Cô vẫn bất động, cũng không quay đầu lại.

Hoắc Lâm không nhịn được, nghiêng người, vươn cánh tay dài ra, trực tiếp kéo cô vào lòng ngực mình.

Nam Từ nhỏ giọng la lên một tiếng, lúc này tấm lưng trần của cô hoàn toàn dính chặt vào lòng ngực anh, cô cảm giác được lồng ngực rắn chắc của anh, thậm chí còn có thể cảm giác được tiếng tim đập của anh.

Mặt Nam Từ nóng lên, giống như đang bốc cháy.

Cô gầy dựa muốn trốn thoát, nhưng cô vừa mới đứng lên, thì lập tức bị trượt chân, cô vốn chỉ dựa một tí thân thể vào người anh thôi, lúc này cả người ngã ngửa hẳn vào lòng ngực anh.

Cũng không biết cô ngồi xuống cái gì, cảm giác dưới đáy có chút cấn cấn, cô uốn éo cơ thể, chỉ nghe thấy Hoắc Lâm ở sau lưng khẽ la lên một trận.

Sau đó, anh dùng tay đè cơ thể cô lại, môi mỏng ghé sát bên tai cô, ngậm lấy vành tai cô.

“Em muốn giết tôi phải không?”

Lúc nói chuyện, hô hấp của anh có chút nặng nề, Nam Từ nghe ra anh có vẻ phải chịu đựng cái gì đó.

Cô bị anh khiến cả cơ thể nổi gai ốc, đáy lòng phát run.

Theo bản năng lại vùng vẫy mấy lần, chỉ muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh.

Nhưng hai cánh tay anh càng lúc càng dùng sức, hô hấp cũng càng ngày càng nặng nề hơn, lúc mở miệng, trong giọng điệu của anh còn mang chút gấp rút và nguy hiểm.

“Đừng nhúc nhích!”

Nam Từ thấy anh tức giận với mình, tay chân cứng ngắc, không dám động đậy nữa.

Hoắc Lâm không nói tiếp nữa, ôm cô, môi mỏng nóng hồi lưu luyến từ tai đến cổ, nhẹ nhàng đặt từng nụ hôn lên cổ cô. Nam Từ bị anh hôn cảm thấy nhột, nhưng vẫn không dám cử động.

Đại khái qua hơn mười phút, hô hấp của anh dần dần bình thường trở lại, nụ hôn cuối cùng rơi trên đầu vai cô, sau đó lười biếng dựa ra sau.

“Sao lúc này lại muốn trốn khỏi tôi?” Anh hỏi cô.

Nam Từ không dám quay đầu, cô cúi đầu, ấp úng nói: “Không có.”

“Tụt cả người chìm xuống nước còn bảo là không trốn?”

Anh vừa nói, vừa dùng sức quay cả người cô lại.

Nam Từ theo bản năng tách hai chân ra, dặng chân ngồi lên đùi anh. Hai cái tay nhỏ cũng chống lên bả vai anh, giữ thăng bằng.

“Không phải tôi đã nói là bất kể thời gian và địa điểm nào cũng không được trốn tôi mà.” Anh đưa tay vén mấy sợi tóc ướt dính trên trán cô, “Em quên rồi sao?”

Nam Từ rù mắt, nghĩ thầm, cô đâu biết anh muốn làm gì? Sao không trốn cho được?

Hoắc Lâm nhìn bộ dáng nhỏ của cô, còn tưởng rằng cô đang bối rối vì chuyện tối hôm qua, nên nổi lên tâm tư muốn trêu chọc cô.

“Sao vậy, không muốn thừa nhận mấy lời em nói tối hôm qua à, nên hôm nay mới không muốn gặp tôi sao?”

Trong lòng Nam Từ giật mình, cái đầu nhỏ không dám ngẩng lên.

“Anh nói cái gì vậy? Tôi không hiểu.”

Hoắc Lâm cong môi, cố ý hà hơi bên tai cô, nói: “Hôm qua em uống say rồi nói yêu tôi, muốn gả cho tôi.”

Nam Từ lập tức ngẩng đầu, vô ý thức phản bác: “Anh nói bậy! Rõ ràng là anh lợi dụng tôi say rượu dụ dỗ tôi nói thích...”

Cô còn chưa nói hết, lập tức cảm thấy không đúng, tay nhỏ vội vàng che miệng lại, bày ra bộ dáng sợ hãi.

Hoắc Lâm nhìn cô, đáy mắt mang theo chút lười biếng, giống như một con sư tử trêu đùa con mồi.

“Thì ra là em có nhớ.”

Nam Từ cực kỳ chán nản, biết rõ Hoắc Lâm là người đàn ông như thế nào, vậy mà vẫn bị anh bắt được đuôi.

Nghĩ nghĩ, cô quyết định thử nói sang chuyện khác, thử xem có thể thoát khỏi kiếp nạn này không.

“Cố Phán và Thẩm tiên sinh đâu? Sao tôi không thấy bọn họ? Tôi nhớ hôm qua mình về đây với bọn họ kia mà.”

“Nhà bạn gái Thẩm Mộ Ngạn có người mất, nên bọn họ quay về rồi.”

Nam Từ không nghĩ tới đáp án này, nghĩ nghĩ, còn nói: “Nè...”

Hoắc Lâm vươn tay bóp cằm cô: “Đã nói ở trước mặt tôi thì không được nói chuyện của người khác, lãng phí thời gian.”

“...”

“Ước hẹn nửa năm vẫn còn hiệu lực, nhưng không phải để em trốn tránh hoặc tìm lý do từ chối tôi.”

Hoắc Lâm vừa nói chuyện, ngón tay cái thoáng dùng sức vuốt ve môi cô.

“Tôi cho em thời gian để chấp nhận tôi, chứ không phải thời gian tìm cách trốn tôi. Và lại...” Anh ngược mắt nhìn cô, ánh mắt thâm sâu, “Không phải em

bắt đầu thích tôi rồi sao?”

Nam Từ nghe anh nói xong, trái tim cô lập tức đập nhanh, vội vàng phản bác: “Rõ ràng là anh...”

Lời còn chưa dứt, môi cô đã bị môi anh chặn lại.

Lúc tách ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại trở nên ửng đỏ mê người, cộng thêm đôi mắt ướt át, khiến cô càng trở nên xinh đẹp lạ thường.

Hoắc Lâm cảm thấy mình giống như một kẻ nghiện, chỉ có mùi hương và hơi thở của cô cũng đủ khiến anh đắm chìm trong dục vọng.

Anh lại khẽ hôn môi cô, giọng nói trầm khàn, kêu gọi vang lên:

“Bảo bối, thừa nhận đi, đừng chối nữa, em thích tôi rồi.”

~

Năm mới của Nam Châu vốn phải trôi qua một cách vui vẻ, nhưng tất cả vì Nam Từ, không những khiến cô ta mất mặt, mà càng làm cho cô ta ý thức được người đàn ông cô ta yêu đã bị cướp đi.

Ngày hôm đó Hoắc Lâm thật sự khiến cô ta sợ hãi.

Nhưng sau một hồi suy nghĩ thì Nam Châu cảm thấy cô ta không e sợ anh, mà lại cảm thấy say mê anh hơn nữa.

Cô ta thích người mạnh mẽ cố chấp, lại càng thích chinh phục một người đáng sợ như Hoắc Lâm, trước kia cô ta thích Hoắc Lâm cũng bởi vì anh là người đàn ông ưu tú nhất cái thành phố này.

Cho dù Hoắc Lâm uy hiếp cô ta vì một người phụ nữ khác, suy nghĩ một chút, nếu như một ngày kia Nam Châu khiến anh thích mình, thì có phải anh sẽ vì cô ta, làm những chuyện này với những người khác?

Cho nên sự tồn tại của Nam Từ đã ngăn cản con đường của cô ta!

Nam Từ rõ ràng chỉ là con hoang, dựa vào cái gì mà đạt được thứ mình mong muốn! Nhà họ Nam đối xử với Nam Từ còn chưa đủ tốt hay sao? Vậy chẳng lẽ Nam Từ chưa thỏa mãn! Muốn tranh đoạt Hoắc Lâm với Nam Châu!

Nghĩ tới đây, Nam Châu nhớ ra điều gì đó, cầm điện thoại nhấn gọi một dãy số.

“Alo.” Giọng nói lười biếng của Tần Dư vang lên.

Sau khi Nam Châu nghe thấy giọng nói của anh ta, thì lập tức tức giận.

“Không phải tôi đã chuyển thêm tiền cho anh rồi sao! Sao đến bây giờ vẫn chưa giải quyết được con nhỏ kia hả!”

Tần Dư không thèm quan tâm, ngâm điếu thuốc, hững hờ trả lời: “Tôi chỉ nói thêm tiền, chứ đâu có nói thêm tiền thì chắc chắn thành công. Em gái cô là dạng người gì chẳng lẽ cô không hiểu sao? Huống hồ sau lưng em gái cô có người chống lưng, tôi bị đuổi khỏi trường luyện thi, có được gặp cô ta đâu mà làm ăn được cái gì?”

Nam Châu tức giận nhưng cũng biết anh ta nói sự thật.

Nhất định là Hoắc Lâm biết cô ta đứng sau mọi chuyện, cho nên mới dùng lời lẽ uy hiếp đó.

Sau khi cúp điện thoại, Nam Châu nghĩ nghĩ, đứng dậy đi lên lầu tìm Nam lão gia tử.

Nam lão gia tử lúc này đang mang kính lão đọc tài liệu, thấy Nam Châu tới, nở nụ cười hiền lành với cô ta.

“Châu Châu tìm ông nội có chuyện gì không?”

Nam Châu mím mím môi, quyết định đi thẳng vào vấn đề.

“Ông nội, không thể giữ Tiểu Từ ở trong nhà này lâu hơn được, con bé đã làm rối kế hoạch của chúng ta, con nghĩ phải mau chóng gả con bé cho Hoắc Ngọc Trạch.”

Gương mặt đang hiền lành của Nam lão gia tử đột nhiên trầm xuống.

Ông cầm lấy tách trà trên bàn, nhấp một ngụm, tiếp đó cũng không trả lời vấn đề của Nam Châu, nhàn nhạt nói: “Con đang phân xét cách làm việc của ông nội sao? Con cảm thấy ông nội già, vô dụng rồi hả?”

Nam Châu cả kinh, lập tức lắc đầu.

“Ông nội! Con không có ý đó!” Nam Châu cắn cắn môi, nghĩ biện pháp bổ sung, “Chỉ là... Chỉ là con thật sự rất gấp. Một ngày trước, Hoắc Lâm đối xử với Nam Từ thế nào, ông nội cũng thấy mà. Con... Trước đó con đã nói với Tiểu Từ là con thích Hoắc Lâm, nhưng con bé lại không hề tránh né, đã biết rõ chị mình thích người đàn ông đó, vậy mà còn tiếp xúc thân mật với Hoắc Lâm! Con thật sự không nhịn được, cho nên mới đến nói chuyện với ông nội ạ.”

Giọng nói của Nam lão gia từ từ có chút lạnh: “Sao con biết Tiểu Từ không tránh né?”

Nam Châu ngẩn ngơ: “Cái gì?”

“Cái chuyện tôi tưởng luyện thi là do con bé chủ động nói với ông nội, mục đích là muốn tách ra khỏi Hoắc Lâm.”

Nam lão gia từ lạnh nhạt nhìn Nam Châu: “Trước khi đi con bé có nói với ông nội, rằng con bé biết Hoắc Lâm là người con thích, cho nên nó không muốn cạnh tranh với con, muốn tránh ra ngoài. Nhưng Hoắc Lâm lại một mực theo đuổi Tiểu Từ không buông, Hoắc Lâm còn tới tìm ông nội, nói rõ là nó muốn Nam Từ, không muốn ông nội sắp đặt hôn sự cho Tiểu Từ nữa.”

Nam Châu không thể tưởng tượng nổi, trừng lớn hai mắt: “Không thể nào! Sao lại thế được! Làm gì có chuyện Hoắc Lâm chủ động? Anh ấy hoàn toàn không phải là người như vậy, nhất định là Nam Từ dụ dỗ anh ấy trước!”

Nam lão gia từ thản nhiên nhìn Nam Châu, một lúc lâu sau, mới nói: “Mặc kệ là như thế nào, nhưng hiện tại kết quả đã thành ra như vậy, con chấp nhận cũng được, không chấp nhận cũng không sao, tạm thời ông nội không dám phá vỡ sự cân bằng này. Nam Từ còn nhỏ, bọn họ không có khả năng tính đến chuyện kết hôn, cho nên thời gian còn dài, nói không chừng sau này sẽ có chuyển biến khác.”

Nói tới đây, Nam lão gia từ dừng một chút, tiếp đó mang theo một tia cảnh cáo nói với cô ta: “Con đừng có lan chanh làm chuyện gì ngu ngốc, hiện tại công ty của Hoắc Lâm và Nam thị có rất nhiều sự hợp tác, tất cả mọi lợi ích đều cực kỳ tốt. Mà những lợi ích này đều do Nam Từ lấy được. Nếu ông nội chưa hành động, thì con cũng đừng dại dột mà ra tay!”

Lúc Nam Châu ra khỏi thư phòng của Nam lão gia từ, tâm trí cô ta vẫn chưa kịp phản ứng.

Cô ta không tin, Hoắc Lâm lại là người chủ động tiến tới mối quan hệ với Nam Từ.

Anh rõ ràng lúc nào cũng rất kiêu ngạo, tại sao... Tại sao lại hạ mình với Nam Từ chứ...

Lúc này, điện thoại di động của cô ta vang lên, là Lưu Lâm Lâm gọi tới.

Đáy lòng Nam Châu dâng lên một sự chán ghét, từ khi nhà Lưu Lâm Lâm phá sản, cô ta liên tiếp năm lần bảy lượt điện thoại cho Nam Châu để vay tiền. Nếu như không nể chuyện trước đó cô ta làm khó dễ Nam Từ vì Nam Châu, thì Nam Châu đã sớm chặn số điện thoại của cô ta rồi.

Cho nên lúc này thấy Lưu Lâm Lâm gọi tới, trong lòng Nam Châu cảm thấy chán ghét tột độ.

Vừa định nhấn nút từ chối, thì động tác lập tức bị dừng lại.

Sau đó, đáy mắt Nam Châu xẹt qua một tia xảo trá.

Sau khi nhận điện thoại, cô ta giả bộ hớn hờ.

“Lâm Lâm à.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Editor: Trà Đá.

Nam Châu hẹn Lưu Lâm Lâm gặp mặt ở quán cà phê.

Nam Châu cố ý ăn mặc cực kỳ giản dị, một là để phòng gặp người quen, hai... Cũng để phòng người của Hoắc Lâm.

Lúc cô ta tới, thì đã thấy Luru Lâm Lâm chờ ở quán cà phê.

Những ngày qua, cuộc sống của Luru Lâm Lâm cực kỳ cực khổ, mặc dù nhà họ Luru không phải giàu có như các gia tộc lâu đời khác, nhưng cũng coi là có tiền, chỉ ít từ lúc Luru Lâm Lâm ra đời, cũng đã trải qua cuộc sống của một tiểu thư.

Nhưng cách đó không lâu, công ty của ông Luru phá sản, bắt đầu có người đến nhà đòi nợ liên miên, cô ta thật sự rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

Quần áo và trang sức cũng không thể giữ lại, mà bạn bè cô ta cũng bắt đầu xa lánh dần, thậm chí biệt thự trong thành phố cũng phải bán đi để trả nợ, gia đình cô ta phải chuyển đến một căn hộ nhỏ chưa tới 100 mét vuông.

Trong nội tâm của cô ta nóng như lửa đốt, nhưng lại không biết đi đâu để phát tiết. Càng chết hơn nữa là cô ta đã có thói quen dùng tiền vùng tay quá trán, trong lúc nhất thời bắt cô ta thay đổi thì quá khó.

Cho nên cô ta bắt đầu tìm người vay tiền, nhưng ai mà ngờ những người cô ta giúp trước kia, bây giờ nghe thấy gia đình cô ta phá sản, thì lập tức né xa!

Trừ Nam Châu...

Cho nên Luru Lâm Lâm bắt đầu có cảm giác đặc biệt đối với Nam Châu, trước kia cô ta chỉ muốn nịnh bợ Nam Châu, nhưng lần này cô ta thật muốn xem Nam Châu là bạn thân.

Sau khi Nam Châu tiến vào, Luru Lâm Lâm rất nhiệt tình chào hỏi.

“Chị Châu Châu.”

Nam Châu cười cười, không nói nhiều, trực tiếp đưa tấm thẻ cho Luru Lâm Lâm.

“Trong này có một triệu, em cứ lấy dùng trước đi, hết tiền cứ đến tìm chị.”

Luru Lâm Lâm có chút kinh ngạc, dùng một chút, nói: “Chị Châu Châu, thật ra... Thật ra không cần nhiều đến vậy, ba em nói mấy ngày nữa tìm cách cho em xuất ngoại rồi, em... Em chỉ mượn mấy chục ngàn là được rồi.”

“Cầm đi.” Nam Châu lại đẩy thẻ về phía trước, tiếp đó nhìn Luru Lâm Lâm, giống như có chút đáng tiếc.

“Haiza.” Nam Châu thờ dãi, “Nhìn thấy Lâm Lâm bây giờ, thật sự khiến chị đau lòng quá. Tiểu Từ cũng thật là... Nói gì thì nói hai đứa cũng là bạn học, sao con bé lại có thể bức em thành cái dạng này chứ?”

Nam Châu vừa nhắc tới Nam Từ, Luru Lâm Lâm lập tức nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nếu như không phải do con nhỏ khôn nạn kia, thì Hoắc tam thiếu chắc chắn sẽ không ra tay tàn độc với gia đình em! Trước đó rõ ràng Hoắc tam thiếu có cảm giác với em! Nhất định là do con nhỏ kia chen vào!”

Đáy mắt Nam Châu hiện lên một tia khinh thường, trong lòng càng dâng lên sự chán ghét.

Thật ra Luru Lâm Lâm có kể cho Nam Châu nghe về chuyện Hoắc Lâm ra tay phá hủy Luru thị, còn nói về quá trình trước đó, bảo là Hoắc Lâm thích Luru Lâm Lâm.

Khi đó Nam Châu không tin, mặc dù ngoài mặt an ủi cô ta, nhưng đáy lòng thì cười nhạo cô ta không biết tự lượng sức. Luru Lâm Lâm là loại hàng gì? Chẳng lẽ đáng để Hoắc Lâm thích sao?

Nhưng hiện tại xem ra... Luru Lâm Lâm lại tự mình đa tình, cho là mình đúng, ngược lại cũng có thể giúp Nam Châu ra tay một chút.

Nam Châu bỗng nhiên nói: “Haiza, thật sự chị cũng cảm thấy Hoắc tam thiếu có cảm tình với em. Em không biết hiện tại anh ta cưng chiều Tiểu Từ như thế nào sao, năm nay còn đến nhà chị ra mặt bảo vệ nó nữa đó. Bộ đáng quả thật là xem Tiểu Từ như bảo bối, ngay cả khi chị và mẹ nói nó một hai câu, là anh ta đều không cho phép. Nghĩ lại thì cũng tiếc cho em, nếu như không có Tiểu Từ thì bây giờ người được cưng chiều là em rồi.”

Lời nói của Nam Châu hoàn toàn đánh trúng trọng tâm, mỗi câu từ đều đâm vào trái tim Luru Lâm Lâm. Mà Luru Lâm Lâm hiện tại đang rất tức giận không có chỗ phát tiết, nên khi nghe Nam Châu châm ngòi, thì có lẽ cũng không nghĩ ngợi gì.

Vừa nghĩ tới Luru Lâm Lâm sẽ dạy cho Nam Từ một bài học, thì tâm tình Nam Châu lập tức vui vẻ, cô ta cầm tách cà phê, nhấp một ngụm.

Luru Lâm Lâm cắn răng nghiêng lợi, hỏi: “Hiện tại Nam Từ... Đang làm gì?”

“Tiểu Từ đang học ở trường luyện thi, hình như sau ngày mùng ba này phải quay lại trường rồi.” Nam Châu nói.

“Chị Châu Châu, cho em biết địa chỉ chỗ trường luyện thi đi.”

Nam Châu giả vờ kinh ngạc: “Nè, Lâm Lâm, em định làm gì?”

“Chị đừng xía vào!” Đáy mắt Lưu Lâm Lâm hiện lên nét dữ tợn, “Em bị con nhỏ đó hại thành cái dạng này, gia đình em bị nó hại thành ra thế này, em làm sao có thể để cho nó thoải mái được! Ít nhất phải khiến nó trả giá!”

Sau khi chia tay Lưu Lâm Lâm, Nam Châu trực tiếp gọi điện thoại cho Nam lão gia tử.

“Ông nội, vài ngày trước ông nội nói là có hai hạng mục ở thành phố lân cận cần người đi thương lượng đúng không ạ? Để con đi cho, dù sao gần đây con cũng không có việc gì làm. Dạ... Hôm nay con bay luôn ạ.”

Sau khi cúp điện thoại, đáy mắt Nam Châu hiện lên tia khoái chí.

Nhìn thần sắc của Lưu Lâm Lâm, cô ta chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho Nam Từ. Vào lúc này, Nam Châu đương nhiên muốn tránh đi chỗ khác để đỡ bị nghi ngờ!

~

Chạng vạng tối ngày mùng ba, Nam Từ mới về nhà họ Nam.

Thật ra Hoắc Lâm không muốn để cô về nhà họ Nam, mà muốn ở bên cô rồi sẽ đưa cô tới trường luyện thi luận, nhưng Nam Từ không chịu, bởi vì sách vở của cô đều để ở nhà họ Nam, không về không được.

Lúc đến cổng nhà họ Nam, Hoắc Lâm muốn đi vào nhà chung với Nam Từ.

Cô vội vàng ngăn cản, nói: “Thôi đi, nếu như anh không có chuyện gì tìm ông nội, thì anh đừng qua bên này nhiều quá... Cảm thấy có chút không đúng lắm”

Hoắc Lâm không thêm quan tâm, thuận miệng trả lời: “Với tôi thì không có gì là đúng hay sai, chỉ là tôi muốn hay không thôi.”

Nói xong, anh thấy gương mặt cô có chút khó xử, cũng không làm mất thời gian nữa, nói: “Vậy tôi chờ em ở bên ngoài, vào nhà lấy đồ rồi ra.”

Nam Từ gật đầu.

Sau khi Nam Từ vào nhà, thì thấy người lớn nhà họ Nam đang ăn cơm, Nam lão gia tử, ba Nam mẹ Nam, nhưng không có Nam Châu.

Nhưng Nam Từ cũng không muốn lo chuyện bao đồng, chỉ cần Nam Châu không có ý đồ gì với cô, thì cô cũng lười quản chuyện đối phương ở đâu và làm gì.

“Ông nội, ba mẹ.” Cô lễ phép chào hỏi các trưởng bối.

Bây giờ mẹ Nam coi Nam Từ như cái gai trong mắt, nhưng hai người đàn ông trong nhà thì lại thích cô, sau lưng cô lại có Hoắc Lâm... Nên mẹ Nam hoàn toàn không làm được gì hết, hiện tại nhìn thấy Nam Từ chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nam lão gia tử mỉm cười nhìn cô, giống như đã quên đi chuyện đêm ba mươi: “Về lấy đồ đạc hả con?”

Nam Từ gật gù đầu.

“Đêm nay không thể ở nhà một buổi được sao con? Ông nội nhớ con lắm”

Nam Từ giả vờ làm ra vẻ đắn đo, nói: “Nhưng mà sáng mai con có lớp sớm... Mà lại là tiết học quan trọng nữa ạ.”

Nam lão gia tử cũng có biểu hiện đáng tiếc, nhưng cũng không nói gì thêm nữa.

Nam Từ không dừng lại lâu, lập tức chạy lên phòng lấy đồ, sau đó chạy ra ngoài, mẹ Nam làm như vô tình đi ra cửa nhìn một chút, quả nhiên nhìn thấy xe của Hoắc Lâm!

Mà Châu Châu cũng thật là, bây giờ chuyện đã thành ra cái dạng này rồi còn chủ động đi công tác. Quả thật là không dễ bụng sao!

~

Sau khi Nam Từ ngồi ổn định trong xe Hoắc Lâm rồi, thì cô theo bản năng nhẹ nhàng thở hắt ra.

Một lát sau, cô kinh ngạc, đáy lòng dâng lên một tia lấm.

Tại sao hiện tại cô ở bên cạnh Hoắc Lâm lại có thể thành thoi buông lỏng bản thân vậy nhỉ? Đúng ra cô phải sợ anh nhất chứ?

Hoắc Lâm không cho cô có thời gian suy nghĩ lung tung, sau khi thấy cô ngồi ổn định rồi, anh lập tức vươn tay, trực tiếp bế cô ngồi lên đùi mình.

“Cuối tháng mới được về nhà sao?” Anh thân mật ôm eo cô, hỏi.

Nam Từ gật gật đầu: “Đúng, mỗi tháng chỉ được về nhà một lần.”

“Mệt không? Nếu mệt thì để tôi nói giáo viên phụ trách một chút, nói bọn họ...”

Cô nghe xong, tranh thủ chặn họng anh: “Không mệt! Tôi cảm thấy việc học rất tốt, anh tuyệt đối không được nói giáo viên phụ trách nhân nhượng tôi.”

“Yêu học tập đến như vậy sao?”

“Yêu.”

“Vậy còn yêu tôi?”

“...” Nam Từ không trả lời.

Hoắc Lâm cũng không vội, khuôn mặt tuấn tú tiến sát gần cô, môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

“Vậy có nhớ tôi không?”

“...” Nam Từ vẫn không trả lời.

Nhưng lần này anh không bỏ qua cho cô, bàn tay anh hơi dùng sức, giống như đang uy hiếp: “Sao?”

Nam Từ bị anh ép, đành nhỏ giọng nói: “Chắc... Có...”

Hoắc Lâm bị cô chọc cười, nhưng đúng lúc này xe đã tới trước cổng trường luyện thi, nên anh cũng không làm khó cô nữa, khẽ hôn cô mấy cái rồi thả cô đi.

Nam Từ như được on đại xá, trực tiếp thoát ra khỏi người anh, xuống xe, chạy đi không quay đầu lại.

Nhiệt độ bên ngoài rất lạnh, còn có cả gió kèm cả bông tuyết bay bay đập vào gương mặt đang đỏ bừng của cô, cũng khiến cô tỉnh táo không ít.

Nhưng đi được mấy bước, cô bỗng nhiên cảm giác thiếu thiếu cái gì đó.

A, không có cặp sách! Chắc quên trên xe Hoắc Lâm rồi.

Cô có chút ỉu xiu, nhưng không lấy thì không được, nghĩ nghĩ, chậm rãi xoay người.

Mà đúng lúc này cô cảm giác trước mắt có một bóng hình vụt tới, giống như có ai đó nhào tới người cô!

Cô còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị một cơ thể cao lớn che chắn ở phía trước mặt!

Lưu Lâm Lâm đã chờ trước trường luyện thi cả ngày hôm nay, mãi mới thấy Nam Từ tới, mọi sự tức giận của cô ta lập tức bộc phát.

Đêm nay cô ta sẽ bay đi nước S, cho nên muốn trước khi đi phải dạy Nam Từ một bài học! Chỉ để phát tiết.

Cô ta mang theo một con dao gọt trái cây, vốn định rạch mặt Nam Từ, nếu mặt Nam Từ xấu xí thì Hoắc Lâm sao có thể thích được nữa!

Nhưng ai mà ngờ, lúc cô ta gần tới chỗ Nam Từ, chuẩn bị giơ dao đâm tới, thì Hoắc Lâm bỗng nhiên xuất hiện!

Anh giơ tay giữ chặt con dao sắc bén, không quan tâm lòng bàn tay chảy máu đến mức nào, giống như không cảm thấy đau, cầm con dao hung hăng giật con dao ra khỏi tay Lưu Lâm Lâm.

Sau đó, trực tiếp gạt ngã Lưu Lâm Lâm ngã ra mặt tuyết.

Tài xế nhìn thấy tình huống không ổn, tranh thủ chạy tới.

Anh ta không quan tâm những thứ khác, trực tiếp giữ chặt Lưu Lâm Lâm.

Hoắc Lâm nhìn xuống cô ta, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo và khát máu.

“Tìm người dạy dỗ cô ta.”

Sự việc diễn ra quá nhanh, Nam Từ hoàn toàn không thấy rõ chuyện gì xảy ra, ánh mắt cô chỉ tập trung vào bàn tay đầy máu của Hoắc Lâm, trong lòng cực kỳ lo lắng.

Nhưng lúc này nghe thấy Hoắc Lâm thốt ra câu đó, trong lòng giật mình một cái.

Cô không lo nổi những thứ khác, trực tiếp ôm lấy cánh tay anh, nói: “Đừng, Hoắc Lâm, đừng làm chuyện nguy hiểm”

Hoắc Lâm cũng không quay đầu lại nhìn cô, mà ánh mắt vẫn một mực dán chặt trên người Lưu Lâm Lâm: “Cô ta gây chuyện trước, thì phải gánh chịu hậu quả.”

“Tôi biết! Tôi biết là lỗi của cô ta, nhưng chúng ta báo cảnh sát là được rồi, tôi không muốn anh phải động thủ!”

Ánh mắt Hoắc Lâm tối sầm, anh quay đầu lại nhìn Nam Từ: “Sao? Em thấy thủ đoạn của tôi đáng sợ quá sao? Thương cô ta sao?”

“Không phải.” Nam Từ dừng một chút, không biết có nên nói lời trong lòng không, suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng lí nhí mở miệng: “Tôi... Tôi không muốn anh làm chuyện nguy hiểm vì một người không đáng. Tôi không quan tâm cô ta đâu.”

Biểu lộ của Hoắc Lâm có chút ngừng trệ, một lúc lâu sau mới nói: “Được.”

Nam Từ nghe xong, biểu lộ trên mặt mới nói lỏng ra được.

Cô cũng không quan tâm Lưu Lâm Lâm sẽ như thế nào, vội vàng kéo tay anh, nói: “Mau lên, chúng ta đi bệnh viện.”

Hoắc Lâm thấy bộ dáng sốt ruột của cô, trong lòng cảm thấy vui vẻ, ngoài miệng còn cố ý trêu cô: “Không cần vào trong trường luyện thi à?”

Nam Từ lớn tiếng, bày ra thái độ cứng rắn mắng anh: “Bây giờ là lúc nào mà anh còn ăn nói kiêu đó hả!”

Nói xong, không để anh phản bác, lập tức kéo anh ra đường đón taxi.

Tài xế còn đang giữ chặt Lưu Lâm Lâm, không biết nên làm sao.

Lúc Hoắc Lâm bị Nam Từ kéo đi, anh lặng lẽ quay đầu lại nhìn tài xế một chút.

Trong ánh mắt kia đã bao hàm đầy đủ ý tứ, tài xế trong nháy mắt đã hiểu ra.

Mặc dù ông chủ đồng ý báo cảnh sát như lời Nam nhị tiểu thư nói, nhưng chắc chắn không dễ dàng bỏ qua cho Lưu Lâm Lâm như vậy.

Cũng đúng, anh ta biết ông chủ nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới tìm được người thương, làm sao có thể bỏ qua cho người muốn hại Nam nhị tiểu thư đây?

Nghĩ tới đây, anh ta vừa nhìn Lưu Lâm Lâm còn đang cố vẫy vùng trên mặt đất, một bên báo cảnh sát.

Cuối cùng, còn gọi điện thoại cho trợ lý của Hoắc Lâm.

Anh ta đơn giản kể lại sự tình, trợ lý ở bên kia trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nói: “Có vẻ tinh thần Lưu tiểu thư không bình thường, chỉ bằng chúng ta giúp đỡ một chút, đưa cô ta đến bệnh viện trị liệu đi.”

Tài xế sững sốt một chút, cuối cùng có chút đồng tình nhìn Lưu Lâm Lâm.

Trợ lý đi theo Hoắc Lâm đã lâu, cực kỳ hiểu Hoắc Lâm, cho nên lúc này trợ lý đưa ra phương án giải quyết, cũng là đứng trên phương diện của Hoắc Lâm mà suy nghĩ đến tám chín phần.

Xem ra phải đưa Lưu Lâm Lâm đến bệnh viện tâm thần “Chữa trị”.

~

Lúc Nam Từ và Hoắc Lâm lên xe taxi, thì tay cô vẫn ôm cánh tay Hoắc Lâm, cứ cách một lúc lại hỏi anh “Có đau không?”, khiến tài xế ngồi phía trước nhìn bọn họ vài lần.

Cũng khó trách tài xế lái xe, người giàu có ở thành phố này rất nhiều, nhưng rất hiếm khi gặp người nhà giàu đón taxi. Mà hai người này, người đàn ông thì khí chất bất phàm, quần áo mặc trên người cũng không hề rẻ. Mà cô gái đi cùng trông ăn mặc cũng không phải dạng tầm thường, nhìn qua có vẻ là thiên kim tiểu thư nhà nào đó.

Còn nữa hai người cực kỳ xứng đôi, nhìn rất đẹp mắt.

Sau khi tới bệnh viện, Nam Từ một đường dắt Hoắc Lâm đi, cũng may đang trong mùa tết, nên bệnh viện không đông người, cho nên bọn họ chờ chưa tới mấy phút đã được đưa vào sơ cứu.

Bác sĩ thấy gương mặt Nam Từ cực kỳ sốt ruột, còn tưởng rằng Hoắc Lâm gặp phải vết thương nghiêm trọng.

Sau khi Hoắc Lâm mở tay ra, vết thương trong lòng bàn tay không đến nỗi quá nghiêm trọng.

“Cô gái, vết thương của bạn trai cô không cần phải khâu, chỉ cần băng bó là được rồi, sau đó cô đi mua thuốc kháng viêm về cho bạn trai cô uống là được rồi.”

Lúc này tâm tình của Nam Từ hoàn toàn đặt hết vào vết thương trong lòng bàn tay Hoắc Lâm, cơ bản không chú ý nghe thấy những lời thừa thãi của bác sĩ, cho nên cô hoàn toàn không để ý đến chữ “Bạn trai cô”.

“Thật sự không nghiêm trọng sao?” Nam Từ có chút không tin, lại hỏi, “Anh ấy chảy máu nhiều như vậy mà, cảm giác vết thương chắc chắn rất sâu, thật sự không cần khâu vết thương sao?”

Bác sĩ bị cô chọc cười, nói: “Sao? Bộ tôi nói anh ta bị thương nhẹ là nói dối sao? Nhất định phải nói anh ta bị thương nặng cần nằm viện mới được à?”

Nam Từ nghe bác sĩ nói xong, lập tức nóng mặt, vội vàng lắc đầu: “Không có, tôi không có ý đó, tôi chỉ sợ...”

“Thôi được rồi, tôi viết cho cô tờ hóa đơn, cô đi đóng tiền viện phí rồi mua thuốc đi, tôi sẽ băng bó cho anh ta.”

Nam Từ gật gật đầu, sau đó cầm lấy tờ hóa đơn đi ra ngoài.

Từ lúc vào bệnh viện đến giờ Hoắc Lâm không nói một câu nào, nhưng ánh mắt lại dính chặt trên người Nam Từ.

Bác sĩ nhìn anh, một bên khâu trùng vết thương cho anh, một bên trêu chọc.

“Cậu cũng thật là may mắn, tìm được một cô bạn gái tốt như vậy, có thể thấy là cô gái đó rất quan tâm đến cậu.”

Hoắc Lâm hiếm khi cười cười với người lạ.

“Đúng, tôi rất may mắn.”

Thật ra anh có bác sĩ riêng, chỉ cần trực tiếp gọi điện thoại thì bác sĩ sẽ tới nhà chữa trị ngay. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của cô, anh lựa chọn im lặng, chấp nhận làm theo những gì cô bảo, cùng đi tới bệnh viện.

Anh hoàn toàn không quan tâm đến vết thương trong lòng bàn tay, chỉ một mực nhớ lại bộ dáng ban nãy của Nam Từ, khóe môi cong cong.

Con thỏ của anh thật sự khiến anh vui vẻ mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

editor: Trà Đá.

Sau khi Nam Từ nộp viện phí và mua thuốc, cô quay lại thì thấy Hoắc Lâm đã được băng bó xong.

Trông thấy cô, bác sĩ cười cười: “À, nhanh vậy sao? Lo lắng cho bạn trai nhiều quá nha.”

Lúc này Nam Từ ý thức được chữ “Bạn trai”, cho nên lập tức đỏ mặt, muốn giải thích nhưng lại cảm thấy không cần thiết, cho nên cắn cắn môi, hơi xấu hổ cười cười.

“Tôi đã đóng tiền viện phí hết rồi, bác sĩ băng bó xong rồi sao ạ?”

Bác sĩ gật gù đầu.

Nam Từ lại hỏi: “Vậy có cần chú ý gì không ạ?”

“Hạn chế đựng nước, ít ăn thức ăn cay nóng, ít...”

“Chờ một chút!” Lúc bác sĩ còn chưa nói hết, Nam Từ bỗng nhiên lên tiếng chặn đứng, sau đó ngượng ngùng chỉ chỉ giấy bút trên bàn, hỏi: “À... Tôi có thể mượn dùng một chút được không? Tôi muốn ghi chép lại cẩn thận.”

Lúc này Hoắc Lâm bỗng nhiên nắm chặt tay cô, ngẩng đầu nhìn cô: “Không cần, anh nhớ hết rồi.”

Nam Từ cố chấp lắc lắc đầu, kiên trì nói: “Không được, ghi lại vẫn hơn.”

Bác sĩ thấy cô coi trọng Hoắc Lâm như vậy, nhất thời không nhịn được cười: “Được, cô dùng đi.”

Cuối cùng Nam Từ ghi chép lại không sót một từ nào của bác sĩ, tiếp theo kéo Hoắc Lâm đứng dậy, cảm ơn bác sĩ rồi rời đi.

Lúc này tài xế đã chạy tới trước cổng bệnh viện, sau khi anh ta giao nộp Lưu Lâm Lâm cho cảnh sát xong, thì bảo trợ lý đến đó trông coi. Còn anh ta thì lái xe đến bệnh viện đón ông chủ.

Anh ta thấy tinh thần ông chủ không tệ, tay cũng chỉ băng bó đơn giản một chút, cũng không có gì nghiêm trọng, anh ta lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Ông chủ, trợ lý Trương đang ở đồn cảnh sát, anh ta đã nhờ bên trường luyện thi gửi hình ảnh từ CCTV qua, hình ảnh cực kỳ rõ ràng, chắc chắn không có sai sót.” Lái xe nói.

Hoắc Lâm nhàn nhạt đáp “Ừ” một tiếng, có vẻ như không muốn nói đến chuyện này vào lúc này.

Anh nhìn Nam Từ một chút, chỉ thấy cô có vẻ như không chú ý đến những lời lái xe nói, mà cái đầu nhỏ đang hơi cúi, tập trung nhìn tờ giấy trong tay.

Người khác nhìn vào không biết còn tưởng cô đang tập trung ôn bài thi đại học, bộ dáng của cô cực kỳ cẩn thận tập trung.

Hoắc Lâm kéo bả vai cô qua, nói: “Không cần tập trung như vậy, bác sĩ đã nói rồi, vết thương cũng đâu có gì nghiêm trọng.”

Nam Từ lắc đầu, không nhìn anh, mà trực tiếp trả lời: “Không được, bởi vì tôi mà anh mới bị thương, người khác có thể xem nhẹ, nhưng tôi không thể không quan tâm được.”

Cô vừa nói xong, Hoắc Lâm im lặng không lên tiếng.

Cũng không biết có phải Nam Từ tưởng tượng hay không, mà cô cảm thấy bàn tay anh đặt trên bả vai cô bỗng nhiên dùng sức.

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua anh, cảm giác bầu không khí không đúng, hỏi: “Sao vậy?”

Hoắc Lâm không còn cười như ban nãy nữa, mà đáy mắt anh đã lạnh hơn.

Anh liếc nhìn cô, hỏi: “Em lo lắng cho vết thương của tôi chỉ bởi vì tôi bị thương vì em, nên em cảm thấy áy náy sao?”

Vấn đề này thật ra rất dễ trả lời, Nam Từ vốn đang định trả lời, nhưng lúc chạm mắt với Hoắc Lâm thì những lời định nói lập tức mắc nghẹn ngay cổ họng.

Mà đáy lòng cô chút hoang mang.

Cô cảm thấy một nửa vì áy náy, một nửa khác... Là một cảm giác không thể diễn tả thành lời.

Sự trầm mặc của cô khiến Hoắc Lâm nghĩ cô ngầm thừa nhận lời anh nói, sắc mặt anh lập tức trở nên khó coi.

Anh buông tay ra, ngồi vào trong xe, nhưng anh không đóng cửa xe lại, chỉ bình tĩnh ngồi đó, nhìn về phía trước.

Tài xế có chút khó khăn, cẩn thận nhìn Nam Từ: “Nam nhị tiểu thư, cô... Lên xe chứ?”

Nam Từ dự định nghĩ tới nay phải ở bên Hoắc Lâm, chủ yếu là cô sẽ làm theo những gì bác sĩ dặn dò, nấu ăn chăm sóc cho anh, tay anh không thể đựng nước, cô sẽ thay anh rửa mặt vệ sinh cá nhân.

Nhưng Hoắc Lâm đột nhiên lại trông có vẻ tức giận, khiến cô có chút do dự.

Lúc này, Hoắc Lâm ra lệnh: “Lên xe.”

Rõ ràng là nói với Nam Từ, nhưng lúc này tài xế trực tiếp đưa tay ra, ý chỉ “Mời” Nam Từ lên xe.

Trên đường trở về, Nam Từ và Hoắc Lâm không ai nói với ai tiếng nào, nhưng lúc đi ngang qua siêu thị, Nam Từ bỗng nhiên nói với tài xế: “Dừng xe.”

Tài xế có chút bất đắc dĩ, nhìn Hoắc Lâm qua kính chiếu hậu một chút.

Lúc đó Hoắc Lâm đang nhắm mắt dưỡng thần, quanh thân đều tràn đầy sự lạnh lẽo, ngày bình thường cực kỳ hiếm khi thấy anh ở cái dạng này, chỉ ít theo tài xế lái xe lâu năm cho anh, thì đây là lần đầu tiên anh ta thấy Hoắc Lâm như vậy.

Phải biết trước kia anh là người hoàn toàn che giấu kín suy nghĩ và con người thật của bản thân, mặc kệ đối với người trước người sau, thì anh cũng hiếm khi lộ ra vẻ tức giận hay lạnh lùng cực điểm như vậy. Mặc dù bên trong xương anh cực kỳ máu lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn khoác lên dáng vẻ lịch sự ưu nhã.

Tài xế nghĩ đến đây, cảm thấy sùng bái Nam Từ mấy phần.

Cô có thể khiến ông chủ trở thành cái dạng này... Xem ra bà chủ tương lai chắc chắn là Nam nhị tiểu thư rồi.

Hoắc Lâm nghe Nam Từ nói, nhưng không trực tiếp đáp lại, vài giây sau, bỗng nhiên lên tiếng:

“Làm gì?”

“Đi mua chút đồ về nấu cho anh ăn.” Nam Từ lí nhí nói.

Hoắc Lâm nghe vậy, mở mắt, bình tĩnh nhìn cô.

Một lúc sau, anh ra lệnh cho tài xế: “Dừng xe.”

Nam Từ định tự mình vào siêu thị mua sắm nhanh chóng, nhưng Hoắc Lâm lại không nói tiếng nào đi theo sau cô. Nghĩ đến chuyện anh đột nhiên giận cái gì đó, nên cô cũng không nói nhiều.

Thế là cô tiến thẳng vào siêu thị.

Bây giờ còn đang trong thời gian nghỉ đông, cho nên trong siêu thị cũng không đông lắm.

Nam Từ đi thẳng một đường đến khu rau quả tươi, chọn trước mấy mẻ rau xanh, tiếp theo lại bỏ vào giỏ hàng một hộp trứng gà.

Cô định cầm một hộp cà chua, nhưng bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, quay đầu nhìn về phía Hoắc Lâm: “Anh không ăn cà chua đúng không?”

Hoắc Lâm có chút ngạc nhiên, hỏi: “Sao em biết?”

“Thì trước đó có thấy, một bàn đầy đồ ăn vậy mà anh lại không động vào một miếng cà chua.” Nói đến đây, Nam Từ lại nhỏ giọng lầu bầu: “Cà chua ăn ngon vậy mà có người ghét là sao ta.”

Cô nói đúng sở thích của anh, khiến mặt mày anh cũng giãn ra không ít.

Cuối cùng, bọn họ đi được một đoạn, anh bỗng nhiên mở miệng nói: “Không phải là ghét, mà là có người thích.”

Nam Từ ngẩng đầu nhìn anh: “Hả?”

“Lúc nhỏ có một cô bé rất thích ăn cà chua, vì muốn cô bé đó ăn một cách thoải mái, nên mới nói ghét, dần dần cũng thật sự thành thói quen luôn.”

Nam Từ ngẩn người, anh nói lúc nhỏ... Ý là mấy năm anh bị bắt cóc?

Thần sắc Hoắc Lâm thản nhiên, giống như không quan tâm đến chuyện xảy ra với bản thân lúc nhỏ.

Nam Từ ngừng một chút, hỏi: “Vậy cô bé đó rất quan trọng với anh?”

Biểu lộ của anh trầm mặc, đáp: “Đã từng như vậy.”

Sau đó, anh đảo mắt nhìn cô, đáy mắt có chút thâm trầm.

“Hiện tại còn có người quan trọng hơn.”

Nam Từ đương nhiên hiểu lời anh ám chỉ mình, gương mặt cô lập tức nóng lên như bốc cháy.

Cô cứng ngắc quay đầu đi, giống như là để bình tĩnh lại, lúc mở miệng lại nói sang chuyện khác: “Lúc nhỏ tôi cũng không hẳn là thích ăn cà chua, nhưng trong thôn có một anh trai rất dữ dằn, anh ta lúc nào cũng dọa tôi khóc rất nhiều, nhưng sau này anh trai đó càng lúc càng đối tốt với tôi, biết tôi thích ăn cà chua nên mỗi ngày còn cố ý mang tới cho tôi ăn nữa.”

Hoắc Lâm lạnh nhạt liếc cô: “Thanh mai trúc mã hả?”

Nam Từ lắc đầu: “Không phải, bọn tôi biết nhau chưa được một năm thì anh ta như bị bốc hơi, không biết đi đâu.”

Hoắc Lâm nghe thấy giọng nói tiếc nuối của cô, nhin không được, nghiêng người nắm cầm cô, tiến đến sát trước mặt cô.

“Em thích người đó?”

“Đương nhiên là thích rồi, người ta rất tốt với tôi đó.”

Nam Từ nói xong, ý thức được không đúng, nhìn sắc mặt Hoắc Lâm càng lúc càng tối sầm đi, cô tranh thủ bỏ sung:

“Nhưng mà không phải cái kiểu thích kia! Lúc đó bọn tôi còn nhỏ xiu, tôi chỉ thích người đó như anh trai thôi! Anh đừng hiểu lầm!”

Hoắc Lâm nắm vuốt cầm cô, không buông tay, ánh mắt nhìn cô chằm chằm một lúc lâu mới nói: “Có thích kiểu nào cũng không được, em chỉ có thể thích tôi thôi.”

“...” Nam Từ im lặng, cả gan hất tay anh ra, “Thôi được rồi, nhanh đi mua đồ, không nên lãng phí thời gian nữa!”

Hoắc Lâm không làm khó cô, lại tiếp tục im lặng đi theo sau cô.

Nam Từ một bên chọn hoa quả, một bên lầm bầm: “Người giúp việc trong nhà nhiều vậy sao không thấy bọn họ chuẩn bị hoa quả gì hết. Lần trước tôi mở tủ lạnh ra chỉ thấy toàn rượu tây và nước khoáng.”

“Không cần thiết.”

Vừa nghe đến đây, Nam Từ hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn anh: “Sao không cần thiết? Chẳng lẽ ăn cơm cũng không cần thiết sao?”

“Tôi không ăn cơm ở nhà, bình thường tôi toàn ăn cơm trên công ty hoặc đi dự tiệc, nhà chỉ để về ngủ thôi.”

Mà coi như thỉnh thoảng ăn ở nhà, thì anh chỉ cần điện thoại một cú thôi là có người giao đồ ăn đến tận nhà, cho nên anh không có thói quen ăn trái cây.

Nhưng mà...

Hoắc Lâm dừng một chút, nhìn Nam Từ: “Sau này sẽ không vậy nữa.”

Có cô, thì ngôi biệt thự kia có lẽ được gọi là “Nhà”. Mọi chuyện trong nhà đều do phụ nữ quyết định.

Nam Từ còn tưởng rằng lời nhắc nhở của cô thành công, khiến anh thay đổi thói quen ăn uống, thế là còn nói: “Chính anh nói đó nhé, lần sau tôi được nghỉ, thì chắc chắn sẽ về kiểm tra tủ lạnh nhà anh trước.”

Câu nói của cô lại khiến cho Hoắc Lâm vui vẻ trở lại, anh cười nhạt nhìn cô, đáy mắt còn có tia ánh sáng nhàn nhạt.

“Ừ.”

~

Sau khi về đến biệt thự Hoắc Lâm, Nam Từ không có giây phút nào nhàn rỗi.

Cô vo gạo nấu cháo, rửa rau xào rau, thậm chí còn chuẩn bị bàn ăn, bận rộn giống như một con ong mật nhỏ, tới tới lui lui trong phòng bếp.

Ánh mắt Hoắc Lâm một mực đi theo cô, như hình với bóng, không rời một giây nào.

Cuối cùng, lúc cô mở nắp kiểm tra cháo trắng, anh bỗng nhiên ôm cô từ phía sau.

Anh lảng lảng tiến lên không một tiếng động, khiến Nam Từ có chút trở tay không kịp, cô chưa kịp phản ứng thì đã nghe anh lên tiếng:

“Tôi không muốn em cảm thấy áy náy, không cần em cảm ơn tôi.”

Giọng nói của Hoắc Lâm cực kỳ trầm thấp, anh nói ra từng chữ bên tai cô.

Sau đó, anh nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai cô, tiếp tục nói: “Nếu như em nhất định phải cảm ơn tôi, thì em yêu tôi đi, chiếm hữu tôi đi, cả một đời ở bên cạnh tôi, không rời đi, không phản bội... Tất cả những điều đó cũng được tính là em cảm ơn tôi rồi.”

Toàn thân Nam Từ khẽ run rẩy, theo bản năng bóp lấy cánh tay anh.

“Chờ chút, anh chờ chút.”

Cô nhân lúc mình chưa bị anh làm cho mê loạn, vội vàng đẩy anh ra.

Tiếp đó cô xoay người lại, cúi thấp đầu một lúc lâu, giống như là hạ quyết tâm, rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

“Hoắc Lâm.”

Cô gọi tên anh, lần đầu tiên gọi không ấp a ấp úng, cũng là lần đầu cô nghiêm túc gọi tên anh như vậy.

“Hiện tại tôi thật sự rất rối, trước kia tôi cảm thấy e ngại anh vì ấn tượng đầu tiên về anh thật sự rất đáng sợ, tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ dần sâu vào mối quan hệ với người đàn ông đáng sợ như vậy.”

Hoắc Lâm bình tĩnh nhìn cô, im lặng không lên tiếng.

“Nhưng những chuyện xảy ra dạo gần đây khiến tôi bắt đầu có những cảm giác rất khó hiểu với anh, tôi không rõ rốt cuộc mình nghĩ như thế nào, có lẽ anh nói đúng, tôi đã bắt đầu thích anh. Nhưng mà...”

Cô bình tĩnh nhìn anh, từng câu từng chữ đều nói cực kỳ nghiêm túc.

“Tôi cần thêm thời gian. Anh có thể cho tôi thêm chút thời gian không? Không cần quá lâu, cứ theo lời hứa nửa năm là đủ rồi, chờ sau khi tôi thi đại học xong, thì tôi nhất định sẽ cho anh đáp án.”

“Tôi có thể cho em thời gian.” Hoắc Lâm đưa tay nắm cầm cô, “Nhưng em phải biết, tôi đã mất công chờ đợi, thì chắc chắn sẽ không nhận câu trả lời phủ định đâu.”

“Cho nên mặc kệ là sớm hay muộn, em phải nhất định là của tôi, không ai có thể thay thế được.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Editor: Trà Đá.

Buổi sáng hôm sau, Nam Từ rời giường lúc trời còn chưa sáng.

Bởi vì cô có lớp sớm, cho nên cô muốn dậy sớm chuẩn bị một chút, sau đó sẽ tới trường luyện thi.

Lúc Nam Từ ở bên, thì Hoắc Lâm ngủ cực kỳ ngon giấc, bệnh mất ngủ bao lâu nay cũng tạm thời biến mất.

Vì vậy lúc cô rời giường thì anh hoàn toàn không phát hiện ra được.

Đại khái mười mấy phút sau, anh trở mình, vươn cánh tay muốn kéo cô ôm sát vào lồng ngực, mới phát hiện ra không thích hợp.

Hoắc Lâm mở mắt, hốc mắt sâu thẳm mê người, nhìn thấy bên cạnh không có ai, lông mày nhíu chặt lại.

Anh đứng dậy mặc áo ngủ, vừa buộc dây áo ngủ vừa đi ra ngoài.

Kết quả còn chưa đi ra tới cửa, thì cửa đã bị người bên ngoài mở ra.

Là Nam Từ.

Lúc này cô đã ăn mặc chỉnh tề, không chỉ như vậy, mà cô đã mang tạp dề trên người, có vẻ như mới từ phòng bếp ra.

“Em làm bữa sáng rồi hả?” Giọng nói của anh mang theo chút trầm khàn, ngái ngủ, nghe cực kỳ quyến rũ.

Nam Từ gật gật đầu, dừng một chút, có vẻ có chút ngượng ngùng: “Tôi... Tôi không muốn đánh thức anh, nhưng tôi có lớp sớm, thật sự không tới trễ được, cho nên dậy sớm một chút để làm bữa sáng. Tôi tính toán thời gian nghĩ đến giờ anh rời giường được rồi, nên lên giúp anh rửa mặt!”

Hoắc Lâm nhìn cô, có chút buồn cười: “Giúp tôi rửa mặt?”

“Tay anh đang bị thương đâu được đụng nước.” Cô vừa nói chuyện vừa kéo anh vào phòng tắm, “Lúc tôi không có ở đây, anh cũng phải để người giúp việc giúp anh rửa mặt, không được tự làm.”

Nghĩ nghĩ, cô bỗng nhiên dừng chân, quay đầu nhìn anh.

“Lát nữa tôi sẽ xin Wechat của dì giúp việc, hỏi xem anh có làm theo lời tôi nói không, nên anh phải nghe lời tôi đó, biết chưa?”

Lúc Nam Từ nói còn bày ra bộ dáng “Nghiêm khắc”, khiến mặt mày Hoắc Lâm hoàn toàn giãn ra, đáy mắt cũng có ý cười nhợt nhạt.

“Ừ, nghe lời em hết.”

Anh nói thì nói vậy thôi, chỉ vì anh muốn cô vui vẻ. Còn cái chuyện rửa mặt này thì anh muốn con thỏ của anh làm cho anh, cực kỳ tình tứ, còn những người khác thì đừng hòng có cơ hội đến gần anh.

Nam Từ lôi kéo anh đi vào phòng tắm, đầu tiên là lấy bàn chải giúp anh đánh răng.

Nhưng cô lại quá thấp, lúc đánh răng cho anh còn phải nhón chân vươn tay mới được, chưa được mấy giây đã không chịu nổi, định nghỉ một chút rồi lại tiếp tục.

Mặc dù Hoắc Lâm hưởng thụ cái cảm giác được cô chăm sóc, nhưng nhìn một lúc lại thấy đau lòng, anh vươn cánh tay trực tiếp bế cô ngồi lên bồn rửa tay.

“Bây giờ thì được rồi chứ.”

Nam Từ cười cười với anh, tiếp đó nghiêm túc đánh răng giúp anh.

Răng đã được đánh sạch sẽ, mặt cũng được rửa sạch, cuối cùng chỉ còn phần cạo râu.

Nam Từ nhìn một chút, có chút do dự: “Hay là tôi bôi kem cạo râu cho anh, rồi anh tự cạo nhé.”

“Tại sao?”

“Tôi sợ cạo không quen... Làm rách mặt anh.”

Hoắc Lâm khẽ cười, dùng chóp mũi cọ xát gương mặt cô: “Không sao, tôi tin tưởng bảo bối của tôi.”

Nói xong, anh vươn cánh tay lấy dao cạo râu, đưa cho cô: “Làm đi.”

Nam Từ hết cách, chỉ có thể làm đến cùng.

Đầu tiên cô lấy kem xoa đều quanh miệng Hoắc Lâm, tiếp đó cô nghiêm túc ghé sát mặt vào vị trí dưới cằm, bắt đầu cạo cẩn thận.

Tư thế của hai người lúc này trông cực kỳ thân mật, hai tay Hoắc Lâm chống hai bên thân thể Nam Từ, cơ thể cao lớn hơi nghiêng, mà cả người Nam Từ có vẻ như đang khép nép dưới cơ thể anh, nhìn nghiêng nghiêng xuống cái bóng dưới đất trông như hai người đang chồng lên nhau.

Trong cả quá trình, Hoắc Lâm nhìn Nam Từ không nhúc nhích, thỉnh thoảng còn nghiêng người về phía trước một chút, càng về sau, thì khoảng cách gần đến nỗi Nam Từ có thể ngửi thấy mùi hơi thở mát lạnh của anh.

Cô vốn rất căng thẳng, sợ dùng lực không đúng làm rách mặt anh, nhưng anh thì lại ra dáng vẻ bình thản như không có việc gì, còn trêu đùa cô nữa.

Cô có chút bực bội, hoàn toàn không còn bộ dáng sợ hãi như ngày bình thường nữa.

“Hoắc Lâm!”

Anh hờ hững lên tiếng: “Hả?”

“Anh lộn xộn nữa là tôi cạo rách mặt anh đó! Đến lúc đó anh đến công ty với vết xước trên mặt, coi chừng bị cấp dưới cười cho đấy.”

Cô còn tưởng loại uy hiếp này sẽ có tác dụng với anh, nhưng không ngờ anh lại chẳng quan tâm, thậm chí còn trả lời như chuyện đương nhiên: “Bọn họ không dám cười đâu.”

“...”

Thấy cô bị chọc tức đến nổi trợn to hai mắt, trong lòng Hoắc Lâm mềm nhũn ra, khuôn mặt tuấn tú lại tiến sát mặt cô một lần nữa, muốn hôn cô một chút.

Nam Từ theo bản năng tránh anh, Hoắc Lâm nhìn thấy, ánh mắt xẹt qua tia nguy hiểm.

“Tránh tôi?”

“Không phải...” Nam Từ nhìn nhìn kem cạo râu quanh miệng anh, “Trên mặt anh còn dính kem cạo râu kia.”

Lúc này ánh mắt Hoắc Lâm càng trở nên nguy hiểm hơn, cười như không cười: “Ghét tôi sao?”

Nói xong, anh lập tức vươn tay cánh tay ôm eo cô kéo vào trong ngực anh, khuôn mặt tuấn tú nặng nề cọ sát chóp mũi cô, kem cạo râu trắng trắng nhanh chóng dính lên mũi Nam Từ, nhìn có chút buồn cười.

Nam Từ cảm thấy chóp mũi lạnh lạnh, có chút ngứa ngứa khó chịu.

“Còn ghét nữa không?” Anh hỏi.

Cô oán giận nhìn anh chằm chằm, không nói tiếng nào.

Hoắc Lâm cong môi cười cười, môi mỏng lại tiến sát đến chóp mũi cô.

Nam Từ phát hiện ra ý đồ của anh, cái đầu nhỏ lại né tránh đi chỗ khác.

“Bản.”

Hoắc Lâm làm như không nghe thấy, cuối cùng, đôi môi vẫn chạm đến chóp mũi cô.

Một lát sau, anh lên tiếng, giọng nói trầm thấp êm tai:

“Tôi không sợ.”

~

Hai người giằng co đại khái nửa tiếng mới vệ sinh cá nhân sạch sẽ, sau đó Nam Từ lại đồ mặt mặc áo sơ mi cho anh, đeo cà vạt cho anh, rồi dẫn anh xuống lầu ăn cơm.

Bữa sáng đều do cô chuẩn bị, nhưng bởi vì cô ở trên lầu quá lâu, cho nên đi giúp việc lại thay cô làm phần còn lại.

Cho nên lúc bọn họ xuống lầu thì trên bàn đã dọn xong đồ ăn.

Nam Từ không làm món tây, mà ăn sáng chính là canh và cơm, còn có chút rau củ trộn ăn kèm, hương vị vừa ăn, cực kỳ ngon miệng.

Trong lúc ăn cơm, cô tranh thủ gọi đi giúp việc tới dọn đồ, không được để Hoắc Lâm đựng nước, muốn đi giúp việc giúp anh vệ sinh cá nhân và thay quần áo.

Đi giúp việc có chút hoảng, bà ta biết Hoắc tiên sinh bình thường hầu như đều không nói chuyện với người giúp việc, chứ đừng nói đến chuyện tiếp xúc thân mật.

Nhưng lúc Nam từ dọn đồ, thì Hoắc Lâm ngồi bên cạnh vừa ăn cơm vừa cười, cũng không lên tiếng phản đối.

Vì vậy, đi giúp việc cũng không tiện từ chối, chỉ có thể gạt đầu: “Tôi biết rồi, tiểu phu nhân.”

Nam Từ sừng sốt một chút, tiếp đó xấu hổ lan tràn khắp cơ thể, hai gò má nhanh chóng đỏ lên.

“Không phải, tôi không phải...”

Đi giúp việc hoàn toàn không biết Nam Từ muốn nói gì, cho nên cũng không biết đáp lại thế nào, bà ta nhìn sang Hoắc Lâm, cảm giác như nhặt được đại xá, tranh thủ quay người rồi đi.

“Sớm muộn gì cũng gả cho tôi, đi ấy gọi em vậy cũng đâu sai, em xấu hổ cái gì?”

Gương mặt Nam Từ đỏ bừng, không dám ngẩng đầu lên, nhỏ giọng lầm bầm: “Mọi quan hệ còn chưa rõ ràng nữa mà, gả cái gì mà gả...”

Hoắc Lâm nghe thấy, nghiêng đầu vươn tay nắm cằm cô, nâng gương mặt cô lên.

“Chưa rõ ràng? Hay là hôm nay chúng ta làm rõ mối quan hệ này luôn nhé?”

Nam Từ nghe thấy tia nguy hiểm trong lời nói của anh, vội vàng lắc đầu: “Tôi có nói gì đâu... Nhanh ăn cơm đi! Tôi còn phải đến trường nữa đó!”

Hoắc Lâm nhìn bộ dáng sợ hãi của cô, cũng không làm khó cô nữa, buông tay tiếp tục ăn cơm.

Trên đường đến trường luyện thi, Hoắc Lâm một mực để Nam Từ ngồi trên đùi mình, tài xế rất ý thức nâng tấm che lên, nhưng Nam Từ thỉnh thoảng vẫn phát ra mấy tiếng nho nhỏ, truyền tới trước mặt một chút.

“Anh nhẹ nhàng một chút đi mà...”

“Chỗ đó đỏ lắm rồi, không được đâu!”

“Đau quá, mau thả tôi ra!”

...

Tài xế nghe thấy, cả cơ thể đều căng thẳng, cảm thấy hối hận khi quên mang nút bịt tai.

Mà ở ghế sau, Nam Từ ngồi trên đùi Hoắc Lâm, gương mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó.

Cô nhìn mấy vết đỏ trên cổ, có chút vừa thẹn vừa xấu hổ.

“Anh để lại mấy vết này rồi sao tôi đến lớp đây? Bây giờ thời tiết đang rất lạnh, nếu nói bị muỗi cắn thì mọi người chắc chắn không tin!”

Hoắc Lâm không nói chuyện, ngón tay thon dài vuốt ve mấy vết đỏ trên cổ cô, tư thái mập mờ.

“Giáo viên ở trường luyện thi biết quan hệ của chúng ta, chắc chắn sẽ không hỏi. Còn bạn học...” Môi mông của anh lại nhẹ nhàng dán lên cổ cô, in thêm một cái dấu hôn tiếp theo, “Cứ nói là bạn trai em đi lại.”

Nam Từ nhỏ giọng phản nài: “Bạn trai cái gì, rõ ràng là...”

Nói xong, lại nhớ chuyện trên bàn ăn sáng nay, cô sợ Hoắc Lâm lại nổi điên, thế là nhanh chóng đổi giọng.

“Anh đã nói là cho tôi thêm thời gian!”

“Ừ anh đã nói là cho em thêm thời gian. Nhưng mà bảo bối à, anh là người làm ăn, người làm ăn không làm chuyện thua lỗ.”

Giọng anh cực kỳ trầm thấp, mang theo sự âm u và dục vọng mãnh liệt, môi mông lưu luyến hôn lên vết đỏ anh mới lưu lại trên cổ Nam Từ.

“Vi vậy những cái này chỉ là chút lợi nhuận thôi.”

~

Sau khi anh đưa mắt nhìn Nam Từ bình an đi vào trong trường học, gương mặt đang cười cười của anh cũng dần trở nên nhạt đi.

Anh nhắm mắt tựa vào ghế, lúc mở miệng, giọng nói đã lạnh trở lại.

“Con gái nhà họ Lưu xử lý sao rồi?”

Tài xế gật gù đầu: “Trợ lý Trương đã làm theo ý ngài, tìm người làm giám định tâm thần cho cô ta... Sau đó đưa vào bệnh viện tâm thần.”

Lúc tài xế nói chuyện, còn liếc nhìn Hoắc Lâm qua gương chiếu hậu một cái.

Quả nhiên, anh ta cảm thấy ông chủ mình ở bộ dáng này là bình thường nhất, mặc dù bộ dáng lúc anh ở một chỗ với Nam nhị tiểu thư cũng không đến nỗi khiến tài xế không thích ứng nổi, nhưng vẫn cảm thấy.... Là lạ.

Đúng lúc này, điện thoại Hoắc Lâm vang lên, anh nghe máy, không biết bên kia nói gì, chỉ nghe thấy anh trả lời: “Ừ, tôi đến ngay.”

Sau khi cúp điện thoại, anh nói với tài xế: “Đến công ty.”

Trước cổng công ty, ngoài trợ lý Trương ra thì bên cạnh là ba của Lưu Lâm Lâm, vị chủ tịch Lưu kia.

Lúc này chủ tịch Lưu đã sớm mất đi bộ dáng trước đó, mặc dù ăn mặc rất chỉnh chu, nhưng tinh thần trông cực kỳ mệt mỏi.

Ông ta trông thấy Hoắc Lâm xuống xe, ngay lập tức chạy tới, không nói một lời, trực tiếp quỳ xuống đất.

“Tổng giám đốc Hoắc! Tôi van xin ngài... Ngài bỏ qua cho con gái tôi lần này được không? Tôi... Tôi cam đoan sẽ không để con bé làm gì nữa, chỉ cần ngài bỏ qua, thì tôi lập tức cho con bé xuất ngoại! Không bao giờ quay lại đây nữa!”

Ông ta vừa nói vừa nín ồng tay áo Hoắc Lâm, bộ dáng cực kỳ hèn mọn đáng thương.

Nhưng biểu lộ của Hoắc Lâm không hề thay đổi, anh nhẹ nhàng nâng cánh tay lên, hất bàn tay của chủ tịch Lưu ra.

“Tôi nghĩ lần trước đã cho các người một bài học nhớ đời rồi, nhưng rất tiếc... Con gái ông lại là người tìm đến cái chết.”

Nói xong, Hoắc Lâm có chút cúi người, tiến sát gần chủ tịch Lưu.

“Nếu như ông không thích con gái ông bị giam trong bệnh viện tâm thần, thì hay tôi để con gái ông vào tù nhỉ?”

Lúc anh nói chuyện, giọng nói cực kỳ nhẹ, thậm chí còn mang theo một tia cười lạnh khiến người ta sợ hãi.

Chủ tịch Lưu nghe xong không khỏi rung mình một cái, trong nháy mắt hiểu lời Hoắc Lâm nói.

Ban đầu ông ta cảm thấy Lâm Lâm ở trong bệnh viện tâm thần chắc chắn sẽ tự sát! Với tính cách của cô ta, cho dù không bị điên, nhưng bị giam trong bệnh viện tâm thần lâu ngày cũng sẽ bị ép đến phát điên!

Nhưng mà... Nhưng mà Hoắc Lâm lại cảm thấy hình phạt này là đã quá nương tay với cô ta rồi.

Nếu như không chọn cái này, thì anh nhất định sẽ dùng thủ đoạn để Lâm Lâm bị xử nặng... Không, có lẽ cũng chẳng cần thủ đoạn gì, Lâm Lâm vốn có ý đã thương người khác, mà lúc cô ta ở trong đồn cảnh sát còn tiếp tục chửi mắng cái gì mà “Tiện nhân”, “Đáng chết”...

Ông ta tin với dân luật sư dưới tay Hoắc Lâm, thì bọn họ nhất định sẽ nắm lấy những chi tiết này!

Đến lúc đó nếu Lâm Lâm quả thật đi tù... Thì Hoắc Lâm có lẽ không cần bố trí người động thủ, mà chắc chắn bên trong sẽ có người ra tay với Lâm Lâm.

Ông ta không còn dám suy nghĩ nữa! Ông ta thương xót con gái, nhưng với an nguy của con gái ông... Thì có lẽ kết quả hiện tại là tốt nhất!

Ông ta tuyệt vọng đứng dậy, không nhìn Hoắc Lâm, thậm chí không phải lóe tuyệt đỉnh trên đầu gối, mà chặt vật xoay người rồi đi.

Hoắc Lâm lạnh mặt, trực tiếp nói với trợ lý Trương: “Tìm bác sĩ trong bệnh viện “Cố chiếu” Lưu tiểu thư nhiều một chút, đừng để cô ta sống yên ổn.”

Trợ lý Trương gật đầu một cái: “Rõ.”

Hoắc Lâm bước một bước vào công ty, nhưng chưa đi được bước thứ hai, anh hình như nhớ ra cái gì đó, bước chân dừng lại.

“Tìm người điều tra chút chuyện về Nam Từ lúc còn nhỏ.”

Trợ lý Trương sững sờ một chút: “Ông chủ, ý ngài là...”

“Toàn bộ.” Biểu hiện Hoắc Lâm không thay đổi, giọng nói lạnh tanh, “Từ lúc Nam Từ sinh ra cho đến khi về nhà họ Nam, tôi muốn biết tất cả mọi thứ.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấn Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Trà Đá.

Cuộc sống sinh hoạt của Nam Từ hoàn toàn yên ổn, ngoại trừ việc học hàng ngày, mỗi tối đều điện thoại trò chuyện với Hoắc Lâm, thì cô hoàn toàn không bị những thứ khác quấy rầy.

Kể cả người nhà họ Nam.

Có lẽ sự uy hiếp của Hoắc Lâm có tác dụng, hoặc là anh đã nói gì đó với Nam lão gia tử, cho nên dù như thế nào thì bọn họ cũng bỏ qua cho cô, điều này cũng khiến Nam Từ cảm thấy vui vẻ.

~

Tối hôm đó, cô như thường lệ sau khi tắm, ôn tập nội dung bài học hôm đó, tiếp đó sẽ dành chút thời gian chuẩn bị nhận cuộc gọi từ Hoắc Lâm.

Nhưng chuyện không ngờ là anh lại không gọi điện thoại cho cô như đã hẹn.

Nam Từ cảm thấy có chút kỳ quái, cô nhìn đồng hồ treo tường.

Đã mười giờ rưỡi tối, bình thường lúc này bọn họ đã trò chuyện xong, sao hôm nay còn chưa bắt đầu nữa?

Cô nghĩ nghĩ, nhấn cho anh một biểu tượng.

Biểu tượng cô nhấn có hình con thỏ, hai tai vểnh lên, gương mặt đỏ bừng, phía trước là một cánh cửa, còn nó giống như đứng ở đằng sau vịn cửa, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ.

Bên cạnh còn có kèm theo mấy kiểu chữ hoạt hình: Có đó không?

Cái loại biểu tượng này cô cũng ít khi dùng, cô thường dùng nhất là gói biểu tượng cảm xúc có sẵn trong máy.

Nhưng có một lần lúc nói chuyện phiếm với Hoắc Lâm, cô không cẩn thận gọi cho anh cái biểu tượng con thỏ, Hoắc Lâm lập tức nhớ kỹ. Sau này chỉ cần cô gọi những cái biểu tượng cảm xúc đơn giản có sẵn trong máy, anh sẽ lập tức hỏi tại sao không gọi con thỏ kia.

Nam Từ không hiểu nổi, hỏi anh tại sao lại bắt buộc phải là biểu tượng con thỏ anh mới chịu.

Lúc đó anh còn nhấn trở lại: Vì tôi thích thỏ.

Nam Từ: "..."

Nhưng mà đây cũng không phải là chuyện gì quá lớn lao, cô chỉ tiện tay, còn anh thì thích xem, cho nên một thời gian sau cô dùng quen tay, bây giờ nói chuyện với ai cũng dùng biểu tượng con thỏ.

Đại khái qua hai mươi phút sau vẫn không thấy anh trả lời lại.

Nam Từ có chút buồn ngủ, không biết có nên tiếp tục chờ hay không.

Đúng lúc này, Hoắc Lâm bỗng nhiên điện thoại tới.

Nam Từ hơi bất ngờ, anh điện thoại chứ không dùng video call.

Tiếp đó, cô nhấn nút nhận máy.

"Alo?"

Hoắc Lâm ở bên kia không trực tiếp lên tiếng.

Cũng không biết có phải anh đang đứng ở ngoài hay không, trong ống nghe còn có cả tiếng gió truyền tới, còn có cả tiếng thở dài, có vẻ như anh đang hút thuốc.

Một lúc lâu sau, cô mới lên tiếng thăm dò: "Hoắc Lâm?"

"Ra ngoài." Anh nói.

Nam Từ sững sờ: "Hả?"

"Tôi đang đứng trước cổng trường em"

Nam Từ nhìn đồng hồ: "Khuya lắm rồi, mà bảo vệ chắc chắn đã khóa cổng rồi, anh..."

Hoắc Lâm trầm giọng chặn cô: "Tôi gọi điện thoại cho giáo viên phụ trách rồi, bọn họ sẽ để em ra ngoài."

"Nhưng mà..."

"Tôi muốn gặp em." Giọng nói của anh rất nặng nề, không để cô cự tuyệt, "Ngay lập tức."

~

Thời tiết bên ngoài cực kỳ lạnh, đang là mùa đông giá rét, tuyết lại rơi, cô là người phương nam nên lúc không cần ra khỏi cửa thì cô sẽ không ra, đừng nói chi đến nhiệt độ xuống thấp về ban đêm.

Cho nên lúc cô ra ngoài, trên người cô giống như đi ra trận.

Cô bọc ba lớp quần áo, cơ thể thon thả nhỏ nhắn của cô bây giờ giống như một con gấu nhỏ mập mạp, chậm rãi đi ra ngoài.

Cô đi tới trước cổng trường, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Lâm đang chờ ở đó.

Hình như là anh tự lái xe tới, bên trong xe cũng không có tài xế.

Anh đứng ở ngoài, cơ thể hơi dựa trước đầu xe, giữa ngón tay kẹp điều thuốc đã hút được một nửa, giữa không trung lơ lửng chút ánh sáng đỏ đỏ.

Tối nay ánh trăng rất đẹp, vậy trên mặt tuyết làm phản chiếu cả không gian một màu sắc dịu dàng, giống như một lớp voan mỏng.

Hoắc Lâm đứng ở đằng kia, trên sống mũi vẫn còn mang gọng kính vàng, tròng kính phản xạ ra ánh sáng nhàn nhạt, không thể thấy được ánh mắt thâm sâu của anh.

Gương mặt anh vẫn khôi ngô tuấn tú, lúc này còn mang theo chút sự hấp dẫn chết người.

Nam Từ nhìn xem, trái tim hơi lạc một nhịp.

Cô chợt nhớ tới mấy ngày trước cô có đọc qua một câu thơ:

[Giữa vẻ đẹp của ánh trăng và màu tuyết, anh là vẻ đẹp còn lại]

Hiện tại Hoắc Lâm đang đứng ở giữa ánh trăng và tuyết phủ xung quang, cô cảm thấy vẻ đẹp trai của anh còn mê hoặc người ta hơn hai loại còn lại.

Nhìn thấy cô ra, anh lên tiếng: “Lại đây.”

Nam Từ kịp phản ứng, đi tới gần anh.

Trên đường đi cô nhớ đến bàn tay bị thương của anh, theo bản năng nhìn qua bàn tay kia một chút.

Lớp vải băng trên tay đã bị tháo đi, cũng không biết đã khỏi hẳn hay chưa, mà anh cũng không mang găng tay, còn hút thuốc nhiều như vậy nữa.

Nghĩ đến đây, gương mặt Nam Từ đột nhiên có chút hung dữ.

Cô đi đến trước mặt anh, ngửa đầu nhìn anh.

“Tay anh sao vậy hả? Vết thương đã lành chưa? Tại sao lại không băng vết thương lại?”

Cô vừa nói, vừa cầm tay anh định kiểm tra vết thương, nhưng không ngờ lại bị anh dùng sức kéo vào trong lòng ngực.

Nam Từ ngẩn ngơ, cô nằm trong lòng ngực anh một lúc lâu, mới nói: “Hôm nay tôi mặc quần áo rất dày, không lạnh đâu, anh không cần phải ôm tôi chặt như

không lạnh đâu, nên anh không cần phải ôm cô chặt như vậy.”

Cô còn cho là anh sợ cô lạnh giống đêm ba mươi tết, cho nên mới kéo cô vào lòng ngực để sưởi ấm.

Nhưng cho dù cô có nói như vậy, Hoắc Lâm vẫn không lên tiếng, ngược lại lúc ôm cô càng lúc càng dùng sức, giống như muốn khâm cô vào ~~mũi~~ thịt anh.

Nam Từ không hiểu lắm, nhưng có thể cảm giác đêm nay Hoắc Lâm rất khác.

Cô bị ôm chặt cứng đến nỗi có chút khó thở, không nhìn được cử động cơ thể một chút.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

Hoắc Lâm cúi đầu xuống, khẽ hôn lên mái tóc cô một cách trịnh trọng.

“Em đã trưởng thành rồi.”

Nam Từ nghe không hiểu gì hết, nghĩ nghĩ, sau khi xác định vẫn không hiểu ý anh, cô hỏi: “Anh đang nói cái gì vậy?”

“Răng cũng đầy đủ.” Hoắc Lâm được hỏi một đằng, nhưng lại trả lời một nẻo.

Lúc này Nam Từ hơi mông lung, không ngừng đoán mò, còn có chút ảo não.

Cô luôn cảm thấy hôm nay anh nói chuyện rất không

giống ngày thường, mà cổ vẻ như đang nói xấu cô thì đúng hơn.

“Hàm răng của em rất đầy đủ, được chưa?”

Hoắc Lâm có chút cong môi, môi mỏng tiến sát gần bên tai cô, thấp giọng nói: “Vẫn thích ăn cà chua giống lúc nhỏ.”

Nam Từ nhàu nhàu mày: “Không phải trước đó tôi nói với anh rồi à, tôi...”

Nói xong, cô bỗng nhiên phát hiện ra gì đó, hai mắt dần dần mở to hơn.

“Anh...”

Hoắc Lâm không thêm để ý đến vẻ kinh ngạc của cô, mà lập tức cắn cắn vành tai cô, nhiệt độ phần môi anh lạnh như băng.

“Dám nói tôi hung dữ hả?”

Câu nói đó như khơi dậy tất cả cảm xúc của cô, hiện tại ngoài kinh ngạc ra thì cô còn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đôi môi cô hơi hé, cơ thể bị anh ôm không dám nhúc nhích, một lúc lâu sau vẫn chưa có phản ứng.

“Anh... Anh thật sự là anh trai nhỏ lúc đó sao?”

Hoắc Lâm không trả lời cô, mà hỏi ngược lại: “Có phải

em và bà ngoại chuyển nhà đúng không?”

Nam Từ gật đầu: “Lúc tôi hơn mười tuổi, ở làng có xá lũ, cho nên tôi và bà ngoại phải chuyển đến thôn khác, sau này cũng không về lại đó nữa.”

“Tôi bỏ trí người về tìm em nhưng không có kết quả.”

Miệng Nam Từ ngập ngừng, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải.

Hoắc Lâm cũng không nói gì nữa, ngay lúc này dưới ánh trăng, anh chỉ yên lặng ôm cô thật chặt.

Ngày đó anh cũng có nghi ngờ, nhưng sự quan tâm của Nam Từ lại khiến lý trí anh quên mất chuyện đó. Sau đó anh cẩn thận suy nghĩ một chút, thật sự có quá nhiều điểm trùng hợp, thế là anh bỏ trí trợ lý tìm người đi điều tra tư liệu về Nam Từ một chút.

Trợ lý cho người đến làng Nam Từ hỏi thăm, nơi đó có rất nhiều người biết Nam Từ, cho nên trên đường đến thôn cũng nghe được rất nhiều chuyện.

Sau đó nhiều điểm trùng hợp xuất hiện, mà điểm quan trọng nhất chính là bạn học trước kia của Nam Từ nói ở bên hông cô có một vết theo hình thoi.

Mà vết theo kia lại giống y như dấu với cô bé luôn leo đèo đi theo anh lúc nhỏ, hơn nữa bởi vì muốn trèo cây với anh, không cẩn thận bị té xuống, chảy máu để lại theo.

Lúc nhỏ, Hoắc Lâm cực kỳ hung ác máu lạnh, toàn bộ

tuổi thơ của anh chỉ dụi dàng với một mình cô, cũng lần đầu tiên cảm thấy đau lòng vì cô.

Nhưng điều anh không ngờ chính là cô bé lúc nhỏ kia và cô gái trong lồng ngực anh ở hiện tại là cùng một người.

Hoặc Lâm không biết phải hình dung cảm giác này thế nào, cả đời anh chỉ có đúng hai lần cường cầu.

Một lần là không giải quyết được gì, lần thứ hai là điên cuồng chiếm hữu.

Mà bỗng nhiên vào một ngày, anh phát hiện hai lần cường cầu này đều chung một người.

Liều thuốc của anh, tính mạng của anh.

Hoặc Lâm cảm thấy vào khoảnh khắc anh biết được chân tướng của sự việc, thì máu huyết trong cơ thể anh đều hưng phấn đến phát run.

Anh muốn làm nhiều chuyện với cô, muốn ôm cô, muốn hôn cô say đắm, càng muốn gắng sức chiếm hữu cô.

Nhưng Hoặc Lâm cũng biết, hiện tại anh không thể làm những chuyện này, lá gan của cô quá nhỏ, anh hơi tiến về trước thái quá một chút, thì cô sẽ lùi lại một bước.

Anh vất vả lắm mới bắt được con thỏ, không muốn bỏ vì cảm xúc nhất thời mà dọa cô chui về lại trong hang, phí công nhọc sức.

Vì vậy Hoặc Lâm cần rất lâu mới kiềm chế được cảm

xúc của mình, anh đứng trước công trường tuyến tin như
mười mấy điều thuốc, đè ép cơn lửa trong lòng rồi mới
dám gọi điện thoại báo cô ra.

Nam Từ ngây ngốc rất lâu, sau đó mới lên tiếng lần nữa:

“Có chút khó tin.”

Hoắc Lâm nhẹ nhàng cười: “Cái gì khó tin.”

“Anh đó, rất khó tin.” Nam Từ ngẩng cái đầu nhỏ, nhìn
anh, “Anh nói vài chuyện lúc nhỏ tôi nghe xem nào.”

Hoắc Lâm hôn lên trán cô, trầm giọng nói: “Ban đầu,
em thường xuyên bị tôi bắt nạt, khóc lóc thảm thương
nhưng vẫn một mực leo đèo theo chân tôi. Khi đó là
ngoại em hay nấu mìn thêu cho em ăn, rõ ràng mìn thêu
không có vị gì mà em thì ăn ngon lành. Sau đó khi nào tôi
bắt nạt em, thì em lại đưa một nửa thức ăn cho tôi, nói nếu
như tôi không bắt nạt em, thì em sẽ cho tôi đồ ăn.”

Nam Từ đỏ mặt, cái này thật sự đúng là những gì cô đã
nói lúc nhỏ... Bây giờ nhớ lại thật sự đúng là mất mặt
quá.

“Còn cái gì nữa?”

“Lúc tôi còn nhỏ, mỗi ngày hầu như tôi đều đói đến mức
muốn ngất đi, đông đến nhà này ăn một bữa, tây qua nhà
kia ăn một bữa. Có một lần trường thôn cho tôi một quả
cà chua, em nhìn thấy thì muốn ăn, lập tức kiểm lý do, nói
là anh trai nhỏ, trái cà chua này không biết có độc hay
không, muốn em ăn thử trước không?”

Nam Từ nghe xong, mặt càng đỏ hơn, vội vàng vươn tay che miệng anh lại.

“Anh đừng có nói nữa, tôi không có!”

Hoắc Lâm thừa dịp giờ tay đặt lên mu bàn tay cô, khẽ hôn lòng bàn tay cô một cái.

“Ừ, em nói không có thì không có.”

Nam Từ thấy bộ dáng này của anh khiến cô có chút luống cuống, ngừng một chút, giống như nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên bật cười.

“Hôm đó ở siêu thị anh tức giận vì tôi nhắc đến anh trai nhỏ đó!”

Hoắc Lâm bày ra vẻ mặt thản nhiên: “Không được sao?”

Nam Từ: “...”

Tiếp đó cô lại bỗng nhiên nhớ lại những lời anh nói trong siêu thị, lại hỏi: “Vậy hôm đó anh nói cô bé lúc nhỏ rất quan trọng với anh... Thật ra là tôi sao?”

“Không phải.” Hoắc Lâm lên tiếng phủ nhận.

Nam Từ nghe xong, trong lòng lập tức ỉu xiu.

Chưa được vài giây, anh lại lên tiếng: “Không chỉ là lúc trước, hiện tại, tương lai em đều rất quan trọng.”

Nói đến đây, anh ôm sát cô vào lòng, bàn tay anh đặt sau

đầu cô, để cô dựa lên ngực mình.

“Bảo bối, em đừng do dự nữa.”

Cả đời anh, trước kia chấp niệm là cô, hiện tại chấp niệm vẫn là cô.

Anh chưa từng muốn có cái gì mãnh liệt như vậy, cô là người đầu tiên, cũng chắc chắn là người cuối cùng.

Anh nhất định không buông tay, không bao giờ.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3451580#p3451580>

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.